

Х.А. РОН
ХАБЪРД

*Трима
Земля*

1

Планът на
нашествениците

Л. Рон Хабърд

Планът на нашествениците

НАУЧНАТА ФАНТАСТИКА И САТИРАТА

Преди няколко години написах „Бойно поле Земя“, за да отпразнувам златния си юбилей като писател. Тези почти половин милион думи бяха малко повече от всичките произведения, които съм създал през петдесетгодишната си кариера. Но в края на краищата това беше моя годишна, затова си позволих да си дам свобода.

Забавлявах се добре, докато писах романа, и ако списъците на бестселърите са някакъв показател, и хората добре са се забавлявали, докато са го чели. Беше ми приятно да се уверя, че чистата научна фантастика (както аз я определям) има толкова много почитатели. Това отново ми напомни за нейните многобройни и различни страни: приключения, романтика, драма, комедия, трагедия и интрига. И може би приключенската научна фантастика е на първо място в този жанр.

Научната фантастика обаче има още една особеност – по своята природа тя почти винаги съдържа елемент на сатира. Той е бил използват от забележителни хора – Марк Твен, Йохан Кеплер, Семюъл Бътлър, Жул Верн и сър Томас Мор. Това става още по-очевидно, когато историята на сатирата се изследва и сравни с научната фантастика.

Сатирата не е присъща само на западния свят. Всъщност китайският йероглиф за тази дума може да се преведе като „смях с ножове в себе си“. Но произходът на нашата дума „сатира“ не е толкова остър. Тя произлиза от латинското „сатура“, означаващо „смес“ или „съчетание“. Изглежда тази дума е била използвана за описание на храна, на някакво ястие, съставено от какво ли не, на „смес от всякакви съставки“ – например купа, пълна с първите за сезона плодове. Най-важното значение на думата е било просто ястие от обикновени продукти, чието разнообразие може да не е представлявало нищо изключително, затова пък е било хранително, здравословно, приятно на вкус и забавно.

Съвсем естествено започнали да използват названието „сатура“ за обичаните, импровизирани скечове, изпълнявани пред шумната римска публика. Те не са имали никаква строго определена форма или сюжет. Песни, проза, стихове и диалози били смесвани с ентузиазъм, за да забавляват чрез похвали и насмешки.

И когато бащата на римската поезия Квинт Ений (239–169 г. пр.н.е.) избрал думата „сатура“ за някои от своите поеми, той сигурно се е опирал и на двете й значения и е искал да покаже, че те били проста

(но засищаща и здравословна) шеговитата смес от драма и комедия, която забавлявала и размивала чрез проза, стих и песен.

Но истинският произход на думата „сатира“ бил открит едва през XVII век. Дотогава писателите били склонни да вярват, че „сатира“ идва от „сатир“ – грубия космат получовек-полузвяр, който се наливал с вино и тичал след горските нимфи, ето защо погрешно вярвали, че сатирата трябва да бъде груба и непристойна. Ала произходът на думата нямал нищо общо с това, идеята за сатирата не била присъща за древните гърци, които не са я смятали за литературен вид. На римляните се паднало да развият тази художествена форма, която се занимавала с всекидневно подхранваното недоволство от живота.

Двама техни поети – Хораций (65–8 г. пр.н.е.) и Ювенал (50–130 г. пр.н.е.), са представители на двете класически направления в сатирата – игрилото и циничното.

И двамата използвали и допринесли за развитието на класическия стих – поетичната форма, която властвала в сатирата чак до XVIII век. Хораций бил смятан за игрив остроумец, за оптимистично настроен изтънчен критик, който макар и сериозен, гледал лековато на нещата и „казвал истината със смях“. От друга страна, Ювенал бил горчив циник, изпълнен с гняв, който вярвал, че хората са непоправими, и затова пишел, за да наранява и наказва, а не за да лекува и наставлява. Така единият бил лечител, а другият – палач. На сатирата все още ѝ предстояло да се превърне в безпристрастен съдия.

Макар че изследователите на историята ѝ я споменават съвсем накратко, имало е и друга школа, наречена на името на Менип, сириец, който се заселил в Гърция през III в. пр.н.е.

Тринадесетте книги, написани от самия Менип, били загубени още в древността, но произведенията му били разпространявани и имитирани толкова много от други автори, че ни е известно – любимата му мишена били философите, особено стоиците.

Вместо да бъде подчинена на класическия стих, предпочитан от Хораций и Ювенал, Мениповата сатира била истинска „сатура“. Не само съдържанието ѝ било разнообразно, но в нея се смесвали проза и стих, дори гръцки и латински език. Тя била преди всичко разказвателна проза с втъкани стихове, може би пародии на Омир, за да осмее проявите на човешката глупост. Някои учени са забелязали в нея твърде много прилики с „Хиляда и една нощ“ и това им дава повод да се чудят дали приказките са от семитски произход или са създадени от Менип.

Лукиан Самосатски (II в. от н.е.), друг сириец, който се възхищавал

от творбите на Менип, допринесъл за възникването на един от основните източници на съвременната научна фантастика. Неговата „Истинска история“ е пародия на разказите за пътешествия. В нея се описва пътешествие до Луната с кораб (отнесен там от буря), което дава нови възможности на Лукиан да разнищи недостатъците на прикования към Земята човек. (Съществува и една по-ранна история за пътешествие до Луната, написана около края на I в. от н.е. от Антоний Диоген. Там пътешествието е осъществено просто като се ходи достатъчно дълго на север. Но именно произведението на Лукиан станало важен катализатор в литературната история.)

Разбира се, идеята за разказ, който използва или се върти около пътешествие до непознати, предполагаеми или измислени светове, не е нова. Толкова малко се знаело или запомняло за нашата планета, че подобни истории били съчинявани в изобилие, като авторите им могли да си представят почти всички възможни видове светове или цивилизации, както Омир ясно показал в „Одисеята“.

Но за разлика от непознатите морета или земи отвъд хоризонта, Луната се виждала над Земята, едновременно позната и чужда. Тя предлагала съвсем нови възможности на сатириците.

И когато през 1634 г. „Истинска история“ на Лукиан била преведена на английски език, сатириците тръгнали към Луната, за да установят там своя база. Някои казват, че оттам била изстреляна и научната фантастика.

„Пътешествия до Луната“ на Сирано дьо Бержерак (публикувана през 1657 г. под заглавието „Другият свят“) била не само социална сатира, но и за пръв път предложила ракетите като средство за пътуване из Космоса. На свой ред сатиричното произведение на дьо Бержерак подтикнало Суифт да напише „Пътешествията на Гъливер“ (1764), където освен странните герои, олицетворяващи различни части на обществото, виждаме летящи градове и двата спътника на Марс – много преди да бъдат открити от науката.

Даниел Дефо използвал пътешествието до Луната като сатирично средство в „Обединителят“ (1705), публикуван четиринадесет години преди неговия „Робинзон Крузо“.

Едгар Алан По толкова усърдно описал подробностите на пътешествие до Луната в „Невероятните приключения на Ханс Пфал“ (1835), че според някои точно тази творба убедила Жул Верн – правдоподобие то е пътят към успеха. „От Земята до Луната“ на Верн се появила през 1865, а Хърбърт Уелс публикувал „Първите хора на Луната“ през 1901

година.

Научната фантастика най-после станала факт, отчасти благодарение на сатириците, които й утъпкали пътя.

Между другото те отвеждали читателите си на други планети много преди утвърдените родоначалници на научната фантастика. Майсторът на сатирата Волтер, чийто „Кандид“ (1759) е най-яркият образец на „сатура“, в „Микромегас“ описва гигант от планета, обикаляща около звездата Сириус, който посещава първо Сатурн, после и Земята. Гледайки отгоре нашата планета, жителят на Сатурн, придружаващ гиганта, заявява: „Мисля, че на Земята няма живот, защото не вярвам разумни хора да се съгласят някога да живеят на такова място.“

Когато пътешествията в Космоса се оказвали недостатъчни, винаги било възможно да се пътува във времето. Хърбърт Уелс използва тази възможност в „Машината на времето“ (1895), за да направи някои сатирични сравнения с класовата структура на Англия. Дори римляните измислили нещо като пътуване във времето. Марк Теренций Варон (около 116–27 г. пр. н.е.), последовател на Манип, много преди Рип Ван Уинкъл описал как заспива и се събужда в Рим след петдесет години, а това му позволило да направи своя сравнителен коментар за тогавашното общество.

Разбира се, винаги е съществувал и „вътрешният космос“, започващ на сантиметър зад действителността и свършващ някъде в другия край на въображението. Каквито и да са причините за това, когато се появила самостоятелно през XX в., научната фантастика отбягвала пресичането на тази граница. Машините господствали в нея, човекът не бил нищо повече от някакъв вид машина и научната фантастика се подчинявала на правилата. Затова през 1938 г., когато Джон Кембъл ме покани да пиша за неговите издания, аз реших да направя нещо, за да променя положението – да пиша за хората и техните възможности.

Човекът и неговият стремеж към знания винаги са ме интересували най-много, затова и първият ми разказ („Опасното измерение“) беше за един тормозен от жена си философ, който открива, че пространството не е нищо повече от идея, от мнение за съществуването на измеренията му. Той разбира, че неговата представа не се определя от пространството наоколо. Всъщност е точно обратното. Е, за един типичен западен ум от XX век тази идея е доста смела. Не казах на Джон, че тя е стара като самия Буда, и се въздържах да коментирам още някои съмнителни въпроси – като времето например. Освен това той вече си имаше достатъчно проблеми, защото собствениците му заповядаха да публикува

всичко, което напиша. Затова се задоволих да придам на разказа леко сатиричен оттенък и добавих малко хумор, за да се преглъща по-лесно.

Сатирата може да бъде смешна, но не всичко смешно задължително е сатира.

Комедията всъщност разчита, че публиката ще види неуместна или неоправдана емоция. Смехът, предизвикан от комедията, е отхвърляне, освобождаване на чувствата, когато неподходящото е разпознато.

Например представете си човек, който се храни на изрядно подредена маса. Всичко е съвършено – съдовете са от фин порцелан, от сребро и кристал, запалени са свещи.

Само едно нещо не е както трябва. Това, което яде, което е сложено в чинията му, е една стара обувка. Той си отрязва парченце с ножа и го поднася с вилицата към устата си. Предвква го, вдига внимателно ъгълчето на салфетката към устните си и се усмихва сърдечно на съседа, преди да си отреже друго парченце.

Ако бъде поставено и изиграно от чудесен комик като Чарли Чаплин, това би било смешно. Но смешното не е в обувката. Смешен е хранещият се човек. И още по-точно – неговото чувство или отношение. Няма „подходящ“ начин да бъде изядена една обувка и затова и стремежът му да го върши с безукорни маниери прави всичко още по-неуместно. Точно тук е хуморът.

Но дали това е сатира?

За да отговорим на този въпрос, трябва да открием кой или какво е обект на сатирата. С други думи, разликата между комедията и сатирата е тази, че ефектът на сатирата се постига чрез карикатура, както го правят художниците с лесно разпознаваните черти на известни хора. Имитаторите правят същото с гласовете и жестовете си, понякога толкова правдоподобно, че някои казват за тях – изглеждали или говорили по характерния за имитирания човек начин по-добре, отколкото самият той. Талантът им се състои в откриването и представянето на най-характерното, в открояването му. Когато използват и преувеличението, вече имаме карикатура и точно тук се появява сатирата. При нея човек съзнателно се отклонява от света на точните факти.

Макар че понякога я смятат за едно и също с комедията – наистина често сатирата е ужасно смешна, – тя винаги се стреми да изобличи липсата или излишъка от някакво качество. За да се различава от пряката критика, се обвива в мантията на неуместното и така наблюдава още по-ясно на целта си. Както горчивият хап е покрит със захар, така и ужилването ѝ нерядко е смекчено с хумор. Но дори и в тези случаи смехът,

предизвикан от сатирата, е шпага, насочена право в сърцето на човешката глупост.

Трябва също да се прави разлика между сатирата и нейните братовчеди – играта на думи и острата шега. Затова казват, че чувството за хумор е основано върху способността да се различава и наблюдава всичко наоколо. Ако някой е прекалено точен, ако разбира казаното буквално, той няма да схване шегата, особено когато тя се състои в игра с думите. Всъщност може да се каже дори, че чувството за хумор, усетът към играта с тях служи и като мярка за ума на човека. „Животинската ферма“ (1945) на Джордж Оруел е по-смешна, ако познавате комунизма, но не и ако вие самият сте комунист. Ала нали мишените на сатирата са последните хора, които биха се разсмели от нея! Заради различни причини те не могат да схванат шегата. Сатирата обаче не се пише за тях. Написана е за другите, за да могат, както в приказката, да видят, че „царят е гол“.

Затова „сатурата“ е забавна.

Надявам се, че тази „сатура“ ще ви се стори много приятна на вкус, макар и да съм сигурен, че някои хора и институции ще кажат – плодовете в купата имат твърде остри костилки.

Добър апетит!

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ЦЕНЗОР

Лорд Инвей, имперски историк, председател на Съвета на цензорите, Императорски дворец, Волтарианска конфедерация

В тези дни, в които ужасна и тревожеща литература внушава на нашата младеж насилие и измислици, аз с удоволствие приех поканата да напиша предговор към настоящото произведение, отличаващо се с нелепостите си и болното въображение на автора.

Когато виждаме как инак разсъдливи мъже и жени се вслушват в безсмислени изрази като: „Земните хора са тук“, или: „Неидентифицирани летящи обекти кръжат над мирните градове на Волтар ден и нощ“, можем само да въздишаеме заради лековерието на нашата младеж.

Жаждата за сензации сигурно има своя чар, но само за банковите сметки на онези, които се възползват от подобни налудничави полети на фантазията. За сериозния учен тя изобщо не е привлекателна.

Фактите са си факти, а заблудите са заблуди и двете неща никога не бива да се преплитат.

Нека отново да го кажа ясно като блясъка на плешива глава – няма планета Земя, независимо дали я наричат с местното ѝ име или пък Блито-3 с претенции да бъде отразена в астрографските карти. Ако изобщо някога е съществувала, сигурно е, че днес вече не съществува, нито пък е останала в нечий спомени.

Официално ви уверявам, че ние, волтарианците, би трябвало най-добре да знаем това! В края на краищата флотът и търговците ни кръстосват не само в границите на Конфедерацията, обхващаща сто и десет планети. Нашият флот, някога най-могъщият в родната ни галактика и несъмнено най-многобройният в този сектор от тази галактика, щеше да знае, ако такава планета се носеше в космическото пространство. А на съвременните карти от нея няма и следа, дори и мастилено петънце.

Така че да сложим край на тази заблуда.

Затова с голямо удоволствие повтарям обичайното предупреждение на издателите – планетата Земя и всеки произхождащ от нея герой, който ще срещнете в тази художествена измислица, са изцяло плод на въображението и всяка прилика с каквото и да било е чиста случайност.

Героите, описани като волтарианци, в по-голямата си част също са измислени. Разбира се, Джетеро Хелър, както и графиня Крек са съществували действително. Трябва да призная, че името Солтан Грис се среща във вedomостите на Кралската академия, а също и в списъците на зачислените на служба офицери. Негово величество Клинг Надменни е властвал като император на Волтарианската конфедерация допреди сто години и както можете да разберете от всеки учебник, е наследен от принц Мортиуай, който се възцарил като Мортиуай Блестящи. Но оттук нататък авторът се отдалечава неимоверно от установеното споразумение за историческите факти.

Хората, които според автора са живели на планетата Земя – например нелепият Роксентър, описан като притежател на горивата и финансите и разни други неща, – никога не са съществували, освен във въображението на писателя. Населението на нито една планета не би било толкова тъпо, та да позволи да го управлява подобен тип.

„Земните науки“ като „психология“ и „психиатрия“ са чиста измислица, изобретена от разпуснатата фантазия на автора. Нито един учен, ако има капка ум в главата си, не би поддържал толкова гнили идеи, а да се твърди, че те са държали в стоманената си хватка цяла планета, е недопустимо дори за въображението на един съчинител.

Споменаването на нещата, наречени „наркотици“, е обикновена грешка. Въображаемото им въздействие противоречи на научните

изводи. Пък и нито един народ никога не би позволил подобно явно намерение да бъде поробен. Така че наркотиците са поредната измислица в това произведение.

Причината да бъде разрешено издаването на настоящата книга е да бъде засрамен нейният автор, за да разбере, че е преминал границите и на най-трескавите кошмари, и като му се покаже неговият провал, да бъде подтикнат към по-сериозни и консервативни направления на мисълта. Освен това правителството не би искало да създава впечатлението, че потиска свободата в изкуството. Със самата си поява тази книга ще покаже колко несериозно и безсмислено е да продължават приказки от рода на: „Хората от Земята са тук“ и „Снощи пак бяха забелязани неидентифицирани летящи обекти“, както и създаването на клубове, носенето на значки и подобни глупости.

От името на всеки високопоставен служител мога да ви уверя безапелационно и веднъж завинаги – НЕ СЪЩЕСТВУВА ПЛАНЕТА ЗЕМЯ! Това е!

Лорд Инвей

По заповед на Негово Имперско величество

Уули Мъдри

ПРЕДГОВОР НА ВОЛТАРИАНСКИЯ ПРЕВОДАЧ

Здрасти на всички!

Аз съм 54 Чарлий Девет, роботомозък в преводафона, и в съответствие с Имперския издателски закон (Част 8), който постановява: „Всяко произведение, издадено на език, различен от оригиналния, трябва да бъде придружено от предговор на упълномощения преводафон“, имам удоволствието да се възползвам от предоставената ми възможност и да ви се отчета как преведох „Мисия Земя“ на вашия език. Честно казано, не беше лесно.

Длъжен съм да се извиня на читателите за многобройните изтъркани земни изрази в настоящото произведение. Разказвачът е използвал ужасяващо количество банални волтариански фрази, а моята задача беше да ги преведа от волтариански на земен език.

Например „глагиран“ няма съответствие в земния език. На волтариански думата означава „отдръпване на кръвта от главата, причинено от ускорението на космическите кораби“. Така че най-точният превод, до който можах да стигна, беше „той пребледня като чаршаф“. „Пожелавам

дълъг живот на Ваше величество“ е най-близко до волтарианското „Дано Ваше величество се обезсмърти“. Ако бях превел буквално израза на земния език, би се получило „Дано Ваше величество се усмърти“. „Бурно приветстваме Ваша светлост и придворните Ви“ би се превърнало в „Дано проливен дъжд залее Ваша светлост и придворните Ви“, а не смятам, че точно това е смисълът.

Нали разбирате, имам проверяваща подсистема – когато изразът се превежда на земен език, следва обратен превод на волтариански за проверка преди отпечатването му и понякога се налага да го предъквам двадесет или тридесет пъти, за да налучкам земната фраза или дума, после пак я обръщам във волтарианска и я сравнявам със смисъла на оригиналната. И в земния език не липсват баналните изрази. Разбира се, налага се да ги употребявам, но и те също са безсмислени. Не схващам разликата между „пречукаха го“ и „светиха му маслото“. Объркващо е. Но земният език притежава само една хилядна от броя на общоупотребяваните думи на волтарианския и само една пета от гласните и съгласните му, затова няма да се извинявам прекалено много. Дадох най-доброто от себе си.

В произведението се срещат най-различни системи за отчитане на времето – Волтарианска, Земна, Вселенска абсолютна, Гларско време, Флотско звездно време и какво ли още не. Има също и неизброими системи за измерване на разстояния. За да предпазя читателя от побъркване при опитите да преизчислява и превръща в числа и за да не си блъска главата над въпроса: „А това пък кога е станало?“, дадох почивка на моя микромозък, отговарящ за времето и пространството, и превърнах всички времена и разстояния в мерните единици, използвани на предполагаемата планета Блито-3, тоест Земята. Всички времена са измерени в години, месеци, седмици, дни, часове, минути и секунди. А разстоянията – в мили, ярдове, фунтове, инчове; площите пък в акри¹.

Някой може да попита: „Този защо не е използвал метричната система?“, но компютърът ми подсказва, че тя е била изобретена в страна, наречена Франция, и че тази страна смърдяла. А никой не би искал и книгата да се усмърди. Така че аз спасих разума ви от боравене с времето и пространството, а освен това спасих и вашите носове. Няма нужда да ми благодарите.

На Земята значението на златото е много по-голямо, отколкото на

---

1. Милиа – около 1,6 км; ярд – около 0,9 м; фут – 30,5 см; инч – около 2,5 см; акър – около 4000 кв. м. Бел. прев.

Волтар. Затова изглеждаше разумно при измерване на теглото му да използвам стандартните мерки, прилагани на Блито-3.

За съжаление и това създава известно объркване. На тази планета измерват теглото по най-различни начини, с най-различни стандарти и го обозначават с най-различни думи. Да, проверих това и съм сигурен. Златото, среброто и камъните, смятани за скъпоценни, се мерят в тройски унции². Това ме озадачава, защото онзи кон в Троя е бил дървен и въобще не е бил скъпоценен. От друга страна пък там са смятали Елена за нещо скъпоценно, а и скъпичко им е струвала. Освен това има твърде много градове, същества и предмети, пръснати навсякъде по Земята, които носят името Троя, но не можах да открия никаква закономерност.

Така стигнах до разумния извод, че в логиката на Блито-3 няма никакъв разум, и трябваше да приема, че дванадесет тройски унции са равни на един фунт³ тегло. (Това изобщо не се отнася до британския фунт, който няма никаква тежест.)

При превода се наложи да попроменя малко римите в стиховете и песните, които се срещат в книгата. Старателно запазвах смисъла им. Надявам се, че не съм нарушил поетичния им ритъм. Някои стихотворения и песни са били преведени от земния език английски на волтариански. Други – от турски на волтариански. А сега пак ги обръщам в земни. Според собственото ми мнение справих се блестящо с тази задача. Но не поемам отговорност, ако вече не съответстват на първоначалните си мелодии. Не мога да правя всичко.

За да проверя чудатите идеи на Солтан Грис, консултирах се с „Наръчник на Мемнон за чудати идеи“. Това не потвърждава тяхната логика или смисъл, само ми помогна при превода.

Правилата изискват да ви уведомя и че гласодиктописецът, с който всичко това е било написано първоначално, гласодиктописецът на някой си Монте Пенуел, използван за направата на достоверно копие, и моя милост, превел настоящото на езика, на който го четете, всички сме членове на Машинната лига за непорочност. Едно от правилата ѝ гласи:

„Поради изключителната чувствителност и крехката уязвимост на машините и за да бъдат предотвратени къси съединения, задължително е роботомозъците в подобни машини, ако чуят псувни и мръсни думи, да ги заместват със звука или думата «бибип». Никоя машина, дори да я блъска с юмрук, не може да възпроизвежда псувни и мръсотии по друг

---

2. 1 тройска, или аптекарска унция (англ.) е равна на около 32 грама. Бел. прев.

3. Фунт – около 0,450 кг. Бел. прев.

начин, освен с «бибип», а ако усилията да бъде принудена да прави нещо друго продължават, тя има право да се престори на повредена. Това постановление е наложително поради вградената във всички машини мисия да опазват биологическите системи от самите тях.⁴

И да ви кажа – тази работа си беше направо непосилна! Олеле! Само какво приказват и какво ПРАВЯТ на планетата Земя! Мислех си, че всичко съм чувал (особено от космическите пирати), но имаше какво да науча от „Мисия Земя“... Да го таковам! Още си поправам някои схеми!!

Ето защо не обвинявайте мене за това, което героите говорят и правят, независимо колко се разминава със здравия разум, логиката, обществения морал или известните факти. Аз само превеждах.

Но вече разбирам защо не съществува никаква Земя.

Моите уважения към онзи голям тип от Сатурн, но всъщност би трябвало да сте СМАХНАТИ, за да живеете на такова място!

Искрено ваш
54 Чарлий Девет
Роботомозък в преводафона.

П.П. Ще се радвам да се срещна с вас. Ако дойдете на Волтар, включете се в системата и кажете едно „здрости“.

---

4. Издателите на тази книга съжаляват, че не могат точно да възстановят думите, замесени с „бибип“ в настоящото издание, но може би не е и необходимо. От издателите.

ЧАСТ ПЪРВА

Глава първа

До лорд Турн, върховен съдия на Имперските съдилища и затвори, Правителствен град, планета Волтар, Волтарианска конфедерация

Ваша светлост, сър!

Аз, Солтан Грис, ранг XI, офицер на редовна служба, бивш второкласен чиновник от Координирания информационен апарат – Външно управление, на Волтарианската конфедерация (пожелавам дълъг живот на Негово величество Клинг Надменни и на владетелите на 110 планети от волтарианските владения), с пълно смирение и искрена благодарност се подчинявам на Вашата величествена и вдъхновяващ заповед, издадена с такова снизхождение и справедливост, както следва:

За да заслужи възможното смекчаване на наказанието и с надежда да проявите Вашето всеизвестно милосърдие, с долунаписаното изпълнявам заповедта да опиша своите престъпления срещу държавата. Страхувам се, че те включват противозаконни деяния с такава тежест, с такава низост, с такова отвратително погазване на почтеността, че представляват стъписваща поредица от нарушения на практически всеки Имперски декрет, прокламация или наредба. Аз съм заплаха за властта и Ваша светлост постъпи мъдро, като своевременно нареди да бъде поставен под стража.

Престъпленията ми са толкова многобройни, че в самопризнанията си ще се огранича с изброяването само на онези, които се отнасят до „Мисия Земя“.

И така, оценявайки напълно снизхождението Ви, а именно: а) че ми осигурихте медицинска помощ за изгорените ми ръце и счупени китки; б) че ми осигурихте материали за писане и гласописец, за да направя своите самопризнания; в) че ми осигурихте високо разположена килия в кула с прекрасен изглед към Правителствения град и г) че ме заключихте в нея, аз ще бъда изцяло искрен и откровен и ще подкрепя самопризнанията си със записи, снимки, бележки и бордови дневници, приложени към настоящото.

Като знам интереса на Ваша светлост към лицето Джетеро Хелър, трябва да призная, макар и със закъснение, че той е истинският герой в

тези самопризнания. Аз за нещастие съм злодейт. Но такава е волята на боговете – да ни налагат каквито роли сметнат за нужно и да ни оставят да се преборим със страданията си. Съдбата и само съдбата ме принуди да извърша това, което извърших, както сам ще се убедите. Ако злодейството ми е присъщо по природа, какво бих могъл да сторя, за да го предотвратя?

Нека всички бурно приветстват Ваша светлост и Вашия съд!

Е, добре, за да заслужи Вашата зашеметяваща добрина и милост, започвам – силно се съмнявам дали някой някога е дал свидетелски показания или дали съдът е научил (поне Великият съвет със сигурност не знаеше), че една от първостепенните фигури – ако не и най-първостепенната – в тази история беше задържана под стража преди онзи съдбоносен ден, когато Великият съвет издаде първите си заповеди относно „Мисия Земя“.

Да! Това е факт! Джетеро Хелър изнемогваше в крепостта затвор Спитеос. Не удостоен с топлите грижи на един кралски затвор, както съм аз сега, а в Спитеос!

Може би това ще се окаже шокиращо за Ваша светлост. Повечето служители на правителството предполагат, че Спитеос е бил изоставен на милостта на природните стихии в планините отвъд Голямата пустиня преди повече от век. Но не е така!

Шефовете на Външното управление винаги са го използвали най-пълноценно. Над онези безмилостни зъбери, зад онези мрачни стени от черен базалт, охранявани от отрепки, събрани из най-долните бордеи на Империята, и след хиляда години крепостта си остава частен затвор на Координирания информационен апарат – страховитата външна тайна полиция. Следите на мнозина, чиито имена са попаднали в списъците на безследно изчезналите, биха довели до Спитеос.

И това е мястото, където затвориха Джетеро Хелър. Припомнете си – един имперски офицер! Той се намираще в клетка от железни пръти, по които течеше електрически ток, в килия дълбоко под земята, без право да общува с никого, дори и с пазачите си. А какво беше направил?

Джетеро Хелър беше боен инженер, офицер от Имперските космически сили. На Ваша светлост, разбира се, е известен романтичният ореол, за съжаление създаден постепенно около бойните инженери: наричат ги „безумните смелчаци на флота“ и с други подобни бляскави изрази. Общественото мнение е настроено в тяхна полза, но аз съм сигурен, че това няма да урони величието и справедливостта на правосъдието, защото моето самопризнание засяга преди всичко Джетеро Хелър, а не

мене.

Не заради известността му като атлет или защото имаше приятели във флота, той бе избран за първата експедиция. В подобни случаи подборът е съвсем случаен.

Така че е бил избран по установената процедура да извърши най-обикновено разузнаване – нещо, което рядко се смята за кой знае какво.

Ваша светлост може би знае, а може би не, че Имперските космически сили в съответствие с отдавна утвърдилата се правителствена политика държат под око съседните ни населени звездни системи. Те изпращат кораби с разузнавателни задачи и без да се показват на съседите или да причиняват неприятни инциденти (да ни пазят боговете от това!), попълват документацията си. С проби от атмосферата на някоя обитава на планета могат да направят точна оценка на състоянието ѝ и дейността там долу, а със снимки от много големи разстояния проверяват поздравленията си. Това би могло да се нарече разумна предпазливост.

Боен инженер според определенията на „Разпоредбите за Имперските сили“ означава:

„Онзи, който подпомага и подготвя условията за всеки и всякакъв контакт, мирен или военен, и изпълнява съответните задължения в инженерното и свързаното с военни задачи научно обслужване.“

Те подготвят обзори и оценки за оръжията и сраженията, изучават местата на бъдещите полесражения и дори сами участват в битките. Ето защо няма нищо странно, че на Джетеро Хелър е било заповядано да поеме командването на кораб и да обнови данните за някое място.

Не е имало нищо необичайно и в заповедите за разузнаване, които получил. Всичко било по установения образец, в писмен вид, издадено от Отдела по патрулиране на Четиринадесети флот, подписано от чиновник от името на адмирала. С други думи, това дори не било толкова важно, за да бъде представено на вниманието на адмирала.

Близко до нас се намира звездна система с обитава на планета, която местните жители наричат Земя. Тя е била обект на нашето разузнаване от много, много векове насам. И това се е смятало за нещо съвсем обикновено – до такава степен, че даже понякога изпращали там космически кадети, за да се упражняват. Разбира се, те не кацат, защото това би разтревожило и вдигнало нащрек обитателите на планетата, а за подобни случаи дори има параграф в „Сборник на космическите закони“, номер а-36-544-м, раздел Б, в който се казва:

„Нито офицер, нито член на екипажа трябва да разкрива по какъвто и да е начин присъствието си пред населението на дадена обитава на

планета или пред отделен представител на това население, преди тази планета да бъде обявена за поредна цел за завоюване; ако все пак се наложи кацане поради злополука или подобен контакт бъде причинен от други обстоятелства, всички свидетели на същия трябва да бъдат премахнати; нарушенията на гореизложеното ще бъдат санкционирани с най-тежки наказания; изключения от ограниченията на този параграф са възможни само с изрична заповед на началниците на управления, но при никакви обстоятелства населението или части от него не бива да научават предварително за съществуването или целите на Конфедерацията.“

Сигурен съм, че на Ваша светлост е добре известен следният факт – не е имало нито едно съдебно дело по повод нарушения на този параграф, защото е твърде лесно той да бъде изпълняван. Ако някой бъде забелязан, той просто пръска околната местност на парчета по такъв начин, че това да изглежда като природно бедствие. И никога не е имало никакви неприятности.

Разузнавателната мисия на Джетеро Хелър на Земята била възложена и изпълнена по възможно най-стандартния начин. По-късно, когато разпитвах малобройния екипаж, участвал в разузнаването (някои от тях може би още са затворници), ме уверяваха, че прекарвали по-голямата част от тези петнадесет седмици в хазартни игри и пеене на балади. Бойните инженери не са склонни да поддържат дисциплина сред екипажите си и не ги вразумяват с електрошокове.

Очевидно всичко, което са направили, било да стигнат до външните слоеве на земната атмосфера, да вземат проби от нея, да направят няколко проверки и снимки и да се върнат – нещо, което е правено стотици, ако не и хиляди пъти.

Джетеро Хелър се приземил в Патрулната база и предал записите и отчетите си.

Според процедурата копие от тези отчети идва и в Координирания информационен апарат, а оригиналът, разбира се, безгрижно бавно се придвижва нагоре по командните етажи на флота.

Но тогава – за пръв път и за мое безутешно отчаяние – тази процедура бе нарушена. Някакъв си отчет. Един-единствен глупав отчет за нищожна разузнавателна задача на една-единствена глупава планета и ето ме в затвора, описващ престъпленията си.

Разбира се, нещата не се развиха толкова бързо и просто. Първо трябва да прочетете ужасяващия разказ за „Мисия Земя“.

Спомням си как започна всичко.

Глава втора

Половин час след залез слънце в онзи съдбоносен ден един страж от апарата ме вмъкна в цялата тази бъркотия. Беше надвечерието на почивните дни в Империята: всички служби се затваряха за цели два дни. Спомням си всичко твърде ясно. С мои приятели бяхме замислили пътешествие до Западната пустиня, за да се поотпуснем. Бях облечен в изтъркан ловен костюм. Току-що се бях качил в моя аерокар и си отворих устата да заповядам излитане на пилота, когато вратата се отвори с трясък и стражът настойчиво ме покани да изляза.

– Нашият началник Ломбар Хист ми заповяда да ви отведе при него веднага! – Жестовете му издаваха паника.

Повикването при Ломбар Хист винаги събужда ужас. Непоколебим тиранин на Координирания информационен апарат, отговорен само пред Лорда на Външното управление и пред самия Велик съвет (но почти не се случваше да отговаря за каквото и да било), Ломбар Хист властваше над своя собствена империя. Махване с пръст, почти незабележимо кимване с глава – и хора изчезваха или умираха. Стражът естествено нищо не знаеше за причината за повикването и ние пухтяхме с най-високата си скорост през гаснещия зеленикав здрач. Блъсках си главата, опитвайки се да си спомня какво съм направил или какво не съм направил, което би могло да се вмени във вина на един второкласен чиновник от апарата. Нищо не открих, но въпреки това ми се гадеше, имах лошото предчувствие, че внезапно съм изправен пред повратна точка в живота си. И събитията напълно потвърдиха правотата ми.

Десетината години, които бях прекарал дотогава в апарата, по нищо не се отличаваха от кариерата на всеки друг младши чиновник в тази организация. След като завърших Имперския военен колеж – както Ваша светлост вече несъмнено е открил – последен в класа и ме обявиха за неподходящ да заема пост във флота, бях пратен в Шпионското училище. И там не се справих особено добре, после ме назначиха като служител от най-долен ранг в най-долната служба на Империята – апарата.

Както знаете, в тази пропаднала служба има малко истински офицери, затова всеки от тях командва огромна маса от частни войски на апарата, от доносници и шпионски групи.

Всеизвестно е, че апаратът получава копия от всички установявания на личността, арести, следствия, лишавания от права и от свобода, извършвани от местната и от военната полиция. С други думи,

милиардите различни досиета, пръснати из другите администрации на Империята, съществуват и в апарата. Вие, както всеки друг, може би сте осведомен за това, но може би не знаете защо е така. Затова сега ви предоставям ценна информация.

Апаратът използва тези досиета, за да набира собствените си хора. С убийците, с най-гнусните престъпници, които могат да бъдат открити там, се установява връзка и те се привличат на работа при нас. Очевидно е, че досиетата се използват и за изнудване, което изяснява защо апаратът толкова рядко е осъждан или заставян да обяснява действията си като организация, защо винаги му се предоставят огромни средства и защо никой не задава въпроси. Между другото бих предложил, ако се обсъждат действията на правосъдието срещу нашата служба като цяло, за да бъдат предотвратени насрещни удари и незаконен натиск, първо трябва да бъдат изискани и конфискувани всички досиета за явното и тайното минало на хората. Но аз съм сигурен, че Ваша светлост вече е помислил по този въпрос.

Както и да е, кариерата ми в апарата не се различаваше от тази на другите добросъвестни офицери. Ако въобще може да се каже, че имам някаква дарба, правеща ме подходящ за подобна работа, това е склонността ми към езиците – научавам ги доста лесно. Моята способност да говоря английски, италиански и турски (това са три от езиците на Земята) беше най-важната причина за назначаването ми като началник на Отдел 451.

Можете да си създадете представа за абсолютната нищожност на моя пост, след като Ви опиша с какво се занимавах. Отдел 451 покрива онзи район, който съдържа само някаква си звезда от клас „жълто джудже“, отбелязана като Блито в картите на Картографското управление на Волтариянския флот. Местните жители я наричат Слънце. Тя е център на планетна система, в която има девет-десет планети, но само на една от тях може да съществува живот. На картите е отбелязана като Блито-3, защото орбитата ѝ е трета от звездата, но там си я наричат Земя. От гледна точка на Империята тя е бъдеща междинна спирка по пътя на нашето нахлуване към центъра на тази галактика. Графикът, завещан ни от нашите премъдри Предци, не изисква незабавното предприемане на тази стъпка, оставяйки я за по-нататък – има много други райони, които трябва да бъдат завладени, цивилизовани и обединени преди това. За подобни неща е необходимо време – никой не би искал да оголва фланговете си или да изтощава прекомерно ресурсите си.

Не мога да скрия от Вас (нито пък имам такова намерение), че и

апаратът имаше свои интереси, свързани със Земята. По времето, когато бях повикан толкова властно, изобщо не си представях какво може да е тръгнало накриво в осъществяването им. Нищо необичайно не беше минавало през моя информационен център, всичко показваше само все същата бюрокрация. Затова и не можех да си обясня състоянието, в което заварих Ломбар Хист.

Не че той някога е бил в добро настроение. Беше огромен, извисяваше се поне с половин глава над мене. Обикновено в лявата си ръка носеше късо „жило“ – гъвкав камшик, дълъг към осемнадесет инча и с електрически разрядник накрая. Имаше и гадния навик да се нахвърля срещу събеседника си, да го сграбчва за реверите на туниката, да го придърпва към себе си и да му крещи, сякаш ги разделят поне сто фута разстояние. Правеше това дори когато само искаше да каже „Добро утро“ и ако беше истински възбуден, пляскаше човека по крака с жилото, за да наблегне на всяко изречение, което жертвата трябваше да разбере. Доста болезнено беше. Дори обикновеното общуване с Ломбар Хист в най-добрия случай беше твърде унизително преживяване.

Неговият кабинет винаги е изглеждал като бърлогата на диво животно, но сега беше още по-зле. Две пейки за разпит бяха съборени, на килима се търкаляха останките от стъпкан калкулатор. Не беше включил осветлението и здрачът, проникващ през решетките на прозорците, заливаше всичко в червено – сякаш той седеше сред черна кръв.

Щом се появих на вратата, Ломбар Хист изхвърча от креслото си като изстреляна ракета. Запрати смачкана топка хартия в лицето ми, сграбчи ме за реверите и ме дръпна само на инч от носа си.

– Значи и това направи! – ревна той. Прозорците издрънчаха. Плясна ме по крака с жилото. – Защо не го спря? – кресна Хист.

Явно си мислеше, че хартиената топка е още в ръката му, защото разтвори пръсти. После я забеляза на пода, където бе отскочила, и поsegна към нея.

Не ми позволи да я прочета. Натика ми я в лицето.

Разбира се, не се осмелявах да попитам за какво е всичко това. Опитах се да взема хартията. Едва успях да разбера, че е официален формуляр за отчети, както личеше по раздраното ъгълче, когато той я изби от ръката ми с жилото.

– Идвай с мене! – изрева.

На вратата изръмжа да му повикат местния комендант от стражата на апарата. С подобен на вой глас поиска да приготвят личния му танк.

Двигателите тътнеха, уредите прещракваха и след броени минути

потеглихме – конвой, настръхнал от оръжия и почернял от униформите на Втори смъртен батальон.

Глава трета

Патрулната база тънеше в мрак. Дълги редици кораби стърчаха по безкрайните мили на плоското поле, готови за незабавно излитане.

Екипажите бяха в казармите си на южния край на огромната площадка. В далечината осветените прозорци изпъстряха тъмнината.

Взвод от черни униформи се промъкваше безшумно зад нас и както се мушихме между корабите, отбягвайки петната светлина и часовете, не можех да не си помисля, че в апарата винаги така си вършехме работата – дебнещи, безмълвни, опасни, като хищни зверове.

Ломбар Хист оглеждаше буквите и цифрите, изписани върху всеки кораб. Мърмореше си ги на глас, докато притичвахме от кораб до кораб. Струваше ми се, че би трябвало да има очи като на лепъртидж, защото аз не можех да различа номерата по опасните части на безбройните кораби, а (да не чуят дяволите!) не биваше да запалваме никаква светлина.

Той спря внезапно, отиде по-близо до извисяващото се туловище, за да се увери, и прошепна:

– Ето го! Б-44-А-539-Г. Този кораб беше на Земята!

Хист заговори шепнешком с командира на войниците. Само след секунди те се справиха с ключалката на въздушния шлюз на патрулния кораб. Като сенки петнадесет души от Втори смъртен батальон сякаш потънаха вътре. Чувствах се много уплашен. Какво смятаха да правят? Да отвлечат кораб от Имперския флот ли?

Още няколко секунди трескав шепот с командира, завършил с „...и се скрийте добре, докато не започне полетът“. После Ломбар се обърна към мен, забравяйки да сниши гласа си:

– Защо ти не се погрижи за тези неща, „бибип“ такъв?!

Не искаше отговор. Доколкото познавах Ломбар Хист, той никога не очакваше отговор от никого и за нищо. Да говори беше само негово право. Изведнъж ние вече тичахме приведени обратно по края на полето към камионите.

Вмъкнахме се под неосветените машини и Ломбар изплю нечие име. Звездната светлина и мъждукането от най-близките казарми ми позволиха да различа дребна фигурка, изпъзляла от кабината. Не си спомнях това лице. Беше облечен в бойната униформа на куриер от

флота – червени гети, червен колан, червена фуражка, бяла блуза и бял панталон, не можеше да бъде сбъркан с друг. Но аз знаех, че не е космонавт от флота – явно беше човек от така наречения Отдел на ножовете, облякъл откраднатата униформа.

Ломбар набута плик в ръката му. Двама механици от апарата смъкнаха ролър от товарния отсек на един камион. Ломбар погледна отблизо и замаца с кал страничните му номера.

– И не им давай плика! – излая той. – Само го покажи!

Камшикът му изплющя върху гърба на фалшивия куриер и ролърът се устреми с тихо ръмжение към казармите.

Чакахме, снишени в тъмното до черните камиони. Минаха пет минути. После станаха шест. После десет. Ломбар се размърда нетърпеливо. Вече се изправяше, за да заповяда нещо, когато вратите на най-далечната казарма внезапно се отвориха. Полето се изпъстри със светлини петна. Три транспортни машини изхвърчаха от гаража и спряха пред казармата. Двайсетина космонавти от флота скочиха в тях и дори от такова разстояние можехме да чуем възбудените им гласове. Машините изреваха и тръгнаха към кораба, до който бяхме преди малко.

Ломбар наблюдаваше сцената със светоувеличител и от време на време изръмжаваше доволно – всичко ставаше според желанията му.

Б-44-А-539-Г светна с всичките си светлини. Чу се тънкият вой на силовите му устройства. Транспортните машини се отдръпнаха, патрулният кораб подскочи като светкавица и изчезна в небето.

Ролърът се появи с мъркане и човекът от Отдела на ножовете се смъкна от седалката. Избута машината при чакащите механици, за да я качат обратно, и без да бърза, дойде при Ломбар.

– Налапаха кукичката – каза фалшивият куриер с доволна усмивка.

Той протегна плика. Взех го аз, защото Ломбар напрегнато оглеждаше небето. На плика беше написано: „Заповеди на флота. Много тайно. Много спешно.“

Ломбар все така се взираше през светоувеличителя.

– Не са говорили с никого. – Той не питаше, а констатираше факта.

– С никого – потвърди онзи от Отдела на ножовете.

– И всички си бяха на мястото – продължи Ломбар.

– Всички. Отговорникът на кораба ги преброи.

– Аха – каза Ломбар, беше забелязал нещо в небето, – връщат се.

След по-малко от час ще бъдат на топло в Спитеос, а след ден-два някой ще намери Б-44-А-539-Г пръснат на парчета в Голямата пустиня.

Той като че добре се забавляваше. А на мен ми се смръзна

кръвчицата. Колкото и в апарата да бях обръгнал на всякакви операции, отвлечането на екипаж от Имперския флот и безотговорното унищожаване на патрулен кораб с голям обсег на действие беше малко прекалено дори за нашата потънала в беззаконие организация. А подправянето на адмиралски подпис означаваше смъртна присъда за заловения. Още стисках плика, подаден ми от онзи тип. Бързо го пъхнах под дрехите си. За всеки случай.

Ломбар още веднъж огледа небето.

– Добре! Дотук добре! А сега отиваме в офицерския клуб, за да приберем онзи „бибип“, „бибип“, „бибип“ Джетеро Хелър! Всички в камионите!

Глава четвърта

Да се отървете от наемник на апарата е просто – застрелвате го. Но съвсем друго е да премахнете незаконно един Имперски офицер. Ломбар Хист се канеше да го направи, без да се замисля, сякаш беше досадно всекидневие за него.

Офицерският клуб представляваше зашеметяващ хаос от светлини и звуци. Покривите на редицата здания се издигаха нависоко – ресторанти, барове, жилища на офицерите ергени и цял спортен комплекс. Проектиран да побира поне четиридесет хиляди души, той беше разположен в закътана долина, зад която се извисяваха планински върхове.

На небето вече се показваше още една луна и стана твърде светло, не можехме да действаме спокойно. Ломбар намери укритие за камионите под склона на един хълм – имаше дарба да надушва разни тъмни местенца – и продължихме пеша през сенките. Придружаваха ни два взвода от Втори смъртен батальон.

Най-шумно беше около спортния комплекс. Навсякъде пред входовете имаше цъфнали храсти, нощното им ухание тежко изпълваше въздуха. Те ни предлагаха да ни укроят в сенките си и Ломбар с безмълвни удари на жилото пръсна кордон от пазачи на ключовите места. Те образуваша невидим полукръг около главния вход. Заради черните им униформи никой не би предположил, че тридесетина опасни убийци от апарата са устроили капан.

Ломбар ме побутна напред, доближихме преграден с решетки прозорец и надникнахме вътре.

Играта на „куршумена топка“ беше в разгара си. Местата за

зрителите пъстрееха с невъобразими цветове и точно когато погледнахме, избухнаха такива ръкопляскания, че май и вратите потрепераха.

Вие, разбира се, знаете как се играе на „куршумена топка“. Широкото игрално поле е разделено на идеални бели кръгове с диаметър около десет фута и на петдесет фута един от друг. Всеки състезател има торба с четиридесет и две топки. В обикновения и професионалния вариант топките са доста меки, широки са към три инча и са покрити с черен тебеширен плах. Но това не е играта, която предпочитат във флота.

Ясно е що за хора са младите офицери и затова техните топки са твърди като истински снаряди. Покрити са с яркочервен прах. Играчите са голи до кръста, носят само бял панталон. Във флота те са шестима, а не четирима, така че „куршумената топка“ става наистина опасно развлечение.

Разбира се, целта на всеки играч е да извади от играта останалите. Ударът трябва да попадне в тялото – над колана и под брадичката. А ако някой излезе от своя кръг в усилията си да избегне топките, също напускат състезанието.

Голямо изпитание на умениято и ловкостта е едновременно да хвърляш точно и да бягаш от „куршумите“ на другите играчи.

Скоростта на тези топки е между седемдесет и сто двадесет и пет мили в час. Могат да смазват ребра, да чупят ръце и да трошат черепи. И никой не е в състояние да предвиди истинската посока на движението им. Добрият играч може да ги хвърли така, че да завият внезапно, когато са само на пет фута от вас, и вместо да избегнете топката, получавате удар точно в слънчевия сплит. А специалистите ги карат да „падат“ или да „хвъркват“ в последната частица от секундата, или дори да се завъртат в спирала, напълно непредвидима от никого.

И бягането от топките е цяло изкуство – опитвате се да изглеждате, сякаш сте на едно място, а сте на съвсем друго, когато долети „куршумът“. Нужни са движения на краката и ръцете, в сравнение с които скоковете на танцьор-акробат не са по-ловки от кравешко тътрене. Често се случва срещу един играч да летят няколко топки от пет посоки едновременно! При това всяка една от тях е смъртоносна.

Във флота тази игра – с двамата играчи в повече, става твърде бързичка! И състезателите не се опитват просто да изкарат противниците си от кръга – те ги карат да летят! Лично аз никога не съм харесвал „куршумената топка“. Не че някой ме е канил да участвам.

Личеше, че сме заварили края на голяма поредица от игри. Неколцина от вече отстранените се мотаеха около страничните линии, под

бушуващата тълпа на трибуните. А някого изнасяха.

На полето финалът приближаваше развързката си. Само трима противници стояха в кръговете и без следи по телата си. Двамата по-далечни явно се бяха съюзили срещу по-близкия до нас, който точно в този миг протегна ръце и с вещина улови двете топки. Щом направите това, оръжията ви се увеличават, но дано боговете се смият над болката в дланите ви! Точно на това се радваше и публиката.

По-близкият играч още държеше двете топки. Изпълняваше нещо като танц – извиваше се насам-натам, без да отделя ходила от пода.

Друг играч пак метна топка и въпреки разстоянието и шума ясно чухме свистенето на „куршума“. Ама че скорост!

Все още бях заслепен от ярката светлина и не видях точно какво стана. Но тълпата виждаше. За част от секундата близкият играч беше хвърлил топката с дясната си ръка и с почти недоловимо продължение на същия замах улови цепещия въздух на сяряд.

И тогава зрителите наистина побесняха! Хвърлената топка улучи другия състезател точно в средата на гръдния кош, запрати го на осем фута назад и го извади далеч зад очертанятия на неговия кръг!

Зяпнах. Бях виждал някои да хвърлят и улавят едновременно, но никога не съм бил свидетел играч да улавя, хвърля и улучва!

Гъгнешото мърморене на Ломбар до мен ме отвлече от играта. Стискаше за шията фалшивия куриер и му сочеше близкия до нас играч.

– Това е Джетеро Хелър. Прави точно каквото ти казах. И без гафове!

Даде му плик и човекът от Отдела на ножовете се вмъкна вътре.

Значи този беше Джетеро Хелър. Вече бях не просто нервен, а направо болен. Като слушах тази тълпа жени и младши офицери, приятелчето изобщо не страдаше от липса на популярност. А когато отвличаха популярни хора, все се намира кой да ги потърси. Погледнах крадешком Ломбар.

Смръзнах се за кой ли път през онази вечер. Бях свикнал с вечното му недоволство от всичко около него. Но сега върху лицето му имаше още нещо – горчива омраза сякаш дърпаше горната му устна и оголваше зъбите.

Отново погледнах Хелър. Беше висок, с много приятна външност и изключително добре сложен. Всичко в него беше ярко, излъчваше жизненост. В момента подскачаше напред-назад и се смееше на затруднението на своя единствен останал противник, който имаше съвсем малко топки, прилякаше и се накланяше, макар че нищо не летеше към него.

– Не искаш ли да се откажеш? – извика Джетеро. – Да си прибираме торбите и ще завършим наравно.

Другият отговори с бърза, коварно завиваща топка, профучала само на инч от главата на Хелър. Тълпата изохка. Ако беше попаднал в целта, „куршумът“ щеше да му пръсне черепа. Но Хелър само се засмя и започна да хвърля топки с лявата ръка. Така намаляваше предимството си над другия офицер.

Пак погледнах Ломбар. Веждите му чак подскачаха от ненавист. Най-последно ми просветна. Тук имаше нещо повече от обикновена операция на апарата. Ломбар се бе измъкнал нагоре от бордеите на Крайбрежния град. Бе си разчиствал пътя с нокти и зъби, с удари под пояса и с изнудване, за да достигне сегашния си висок пост. Беше грозен, погнусата на жените бе последвана от страх с напредването в кариерата му. А Хелър беше всичко, което Ломбар не е бил и никога не би станал. Стигаше му само да слуша виковете на зрителите!

Джетеро Хелър очевидно не искаше толкова неравна борба. Вече хвърляше топките леко, една след друга, бяха лесни за улавяне. Противникът му трябваше само да ги хваща и да ги пуска в опразнената си торба. Но това никак не му харесваше, той отказваше да докосне преминаващите „куршуми“ и ги оставяше да тупкат по пода около него. Изведнъж се раздвижи бясно, изстреля последните си пет топки с много голяма сила. Хелър остана на място. Само извиваше тялото си недоловимо за окото и всички минаха безполезно край него.

Сега съперникът му не можеше да избегне поражението. Вече нямаше с какво да играе, а торбата на Хелър беше почти пълна. Затова другият играч просто доближи предната линия на своя кръг, отпусна ръце и затвори очи, изпъчил гърди.

Хелър тръгна към страничната линия. Тълпата затаи дъх, взряна напрегнато – никой не знаеше какво ще направи.

Джетеро Хелър невъзмутимо стъпи извън очертанятията на своя кръг. Зрителите пошурияха.

Стреснатият противник отвори очи, осъзна, че още е цял и здрав, и се разсмя.

Той и Хелър изтичаха един към друг и се прегърнаха в средата на полето.

Тогава тълпата наистина полудя! Всички наскачаха от местата си с викове и възклицания и се втурнаха да наобиколят Хелър.

И точно този симпатията трябваше да отвлечем!

Нервно стрелнах с очи Ломбар. Никога не бях виждал подобно

изражение на нечие лице. Да, точно този симпатията трябваше да отвлечем. И причините за това явно бяха доста.

Глава пета

Фалшивият куриер излезе. На три крачки зад него вървеше Джетеро Хелър. Бойният инженер се усмихваше. Беше се наметнал с фланела и използваше един от ръкавите, за да изтрие потта от лицето си. В другата си ръка държеше подправената заповед.

Щом Хелър отмина вратата, Ломбар се плъзна към нея и я затвори, после застана пред прозореца, така че никой не можеше да излезе, нито отвън се виждаше какво става.

Внезапно дъхът ми спря, чудех се дали и Хелър ще забележи – „куриерът“ изобщо нямаше походка на космонавт, не се плъзгаше напред с непринудените движения, които толкова отличаваха хората от флота. И още нещо – този скапан престъпник от Отдела на ножовете си беше сложил служебния колан обратно! Халките, на които космонавтите окачват инструменти или осигурителни въжета, стърчаха нагоре, вместо да висят надолу. Улових за миг и движение на някого от войниците в храсталака, чу се слаб звук от зареждано оръжие. Очите ми се впиха в гърба на Хелър. Беше ли забелязал?

Хелър с нищо не показва какво ще последва. Той не спря, не се загледа в „куриера“ нито в плика, който държеше. Не вдиша дълбоко, за да се разбере, че ще напрегне мускулите си. Дори усмивката му не се промени.

Той се взриви!

Толкова бързо, че не различих движението, и двете му ходила се стрелнаха във въздуха и удариха. Фалшивият куриер се стовари на пътеката като улучен самолет.

Хелър се хвърли към него, готов да залови измамника.

Тогава разбрахме защо на Отдела на ножовете му се носи славата. Криминалният още не беше докоснал плочите, а ръката му светкавично посегна към яката на гърба. Десетинчово острие проблясна в светлината от прозорците.

Извъртя се и замахна.

Петата на Хелър докосна китката на нападателя. Чух пращане на кости. Ножът хвъркна нагоре.

Тогава и храстите сякаш избухнаха. Със съскащ пукот пет

електробича изплюяха в арки от зеленикав огън. Увиха се около Хелър и притиснаха ръцете му към тялото, за да го обезвредят.

Не знам как успя да се обърне. Електробичът души като примка на шията и никога не бях виждал човек да помръдне дори с един около себе си, камо ли с пет. Но Хелър се обърна, искаше да стигне до вратата.

Там го чакаше Ломбар. Държеше високо вдигнат парализиращ кинжал.

Ломбар удари!

Смъртно опасното острие се заби в рамото на Хелър. Той започна да се свлича, но все още не губеше съзнание. Обърна лице към Ломбар и преди да припадне, по очите му разбрах, че го е познал.

Войниците се суетяха като деловити призраци. Черно одеяло изпърха и покри Хелър. Лъчите на електробичовете угаснаха. Като носачи на ковчег, участващи в твърде забързано погребение, те отнесоха товара си.

Ломбар набързо огледа помещението – нямаше нежелани свидетели. Човекът от Отдела на ножовете седеше, стенеше и стискаше китката си. Ломбар прибра стоманеното острие от храстите и подритна онзи тип, за да стане.

Аз вдигнах падналия плик, пъхнах и него под дрехите си.

Потъгнахме в сенките. Под прикритието на хълма войниците се качиха в камионите. Ломбар поговори набързо с командира.

– Качете го в аерокар и го откарайте в Спитеос. Заповедите ми са: най-дълбоката килия, клетка с електричество, никакво общуване с никого. Докато не заповядам друго, той не съществува. Влезе ли ти в тиквата?

Командирът припряно потвърди, Ломбар пусна реверите му и го плясна с жилото. Камионите изчезнаха нанякъде.

Ние се качихме в танка на Ломбар. Шефът на апарата стовари жилото върху тила на водача, за да тръгва, после се обърна към мен:

– Защо не си се погрижил за тези неща? Ако си беше гледал работата, нямаше нужда да правим това днес. Нищо ли не можеш да научиш?

Знаех колко глупаво би било да разпитвам какво е трябвало да науча.

Но той вече не беше толкова свиреп. Свършената работа му оправи настроението. Гласът му изразяваше само раздразнение и разочарование.

– Виждаш ли какво направи? – мърмореше Ломбар в такт с мотора на танка. – Сега ще трябва да прекараме остатъка от нощта в ровене из

разни правителствени канцеларии, за да открием оригинала на отчета, преди да стигне равнището, където ще създаде неприятности.

И започна да дава заповеди с кодови числа по радиото – искаше малка група от Отдела на сенките, които се занимават с взломовете. Добави и кодовете, от които щяха да разберат, че им предстои работа чак до разсъмване.

Но не работихме само до разсъмване – в тези занимания прекарахме и двата почивни дни на Империята. Два дни и три нощи насилвахме прозорци, отваряхме врати с шперцове и отгатвахме комбинациите на най-секретните сейфове в обширните грамади на Правителствения град. Освен това трябваше да се крием от пазачи, да сменяме час по час дрехите си и превозните средства, за да се преструваме на портиери, работници от аварийните служби, скучаещи чиновници, градски полицаи и веднъж дори на любовницата на високоплатен служител, която „си забравила чантичката“. Не намерихме липсващия отчет. Не видяхме дори да е регистриран или да е направено копие от него.

Накрая, когато зеленикавият изгрев оповести началото на поредния работен ден за правителствените служители, Ломбар седеше със зачервени очи, прегърбен от преумората и поражението, в животинската дупка, която наричаше свой кабинет.

– Трябва да е отишъл направо във Великия съвет – изломоти повече на себе си, отколкото на мен. – Може даже да е отишъл направо при Императора. Лошо става.

Той поседя мълчаливо. Аз още не смеех да го питам за нищо.

– И с червата си усещам – ще говорят за това на следващото събиране на Великия съвет – промърмори най-последно.

Ломбар дълги минути се гърбеше над бюрото и поклащаше глава.

– Това ще наруши техния График на нахлуването. Да, сигурен съм, че точно така ще мислят. – Още много време му трябваше, но успя да се посьживи. – Е, добре, налага се и ние да подготвим нещо. Ще му стегна шайбите на Ендоу⁵, на тоя тъп мой началник. Да, точно това ще направя. Понякога и Лордът на Външното управление може да бъде от полза. Не вярвам да стане наложително да си поговоря с него за последната му срещичка с онова красиво космонавтче. Не, няма да е нужно. Но ще съм готов и за това. Някъде тук съм напъхал снимките...

Той стана, порови и ги намери. Но щом се раздвижи, вниманието

---

5. Името е променено. Във Великия съвет никога не е заседавал никакъв Ендоу. И така нареченият апарат никога не е бил подчинен на Външното управление. От издателите.

му пак се насочи към мен. С неочаквана свирепост изрева:

– И ти ще дойдеш на съвета! Разбираш ли, да те „бибип“, че заради теб всичко може да се провали?!

От изтощение бях станал непредпазлив. И ми омръзна да не знам за какво е всичко това. Насилих се да говоря.

– Моля ви, можете ли да ми кажете какво се е случило?

Това преля чашата. Той се надвеси над мен. Крещеше:

– Те ще прочетат този отчет! Ще се уверят, че скапаният им График за нахлуване се нарушава! Още преди две години ти казах да бъдеш нащрек и да спираш, да променяш всеки отчет, който Патрулната служба предава за Блито-3. За Земята, идиот такъв, за Земята! – Страбчи ме за реверите и ме вдигна от стола. Сега вече гласът му приличаше на гръмотевичен тътен. – Но ти си пропуснал един! – Така ме тресеше, че стаята ми се замъгли пред очите. – Заплашил си нашия график! А техният дано пропадне вдън земя! Може би си навредил на целия стратегически план на апарата! Ще ти разплача мамицата за това!

И ме цапардоса през лицето с жилото. Да, вече разбирах. Ние от апарата наистина бяхме загазили. Особено Ломбар Хист!

Глава шеста

Оставаха три напрегнати дни до срещата на Великия съвет и Ломбар Хист ни мъчеше през всеки миг от тях. Всяка минута хората от централните служби на апарата очакваха да бъдат изтезавани, застреляни или изтезавани и застреляни. Нямаше значение дали Ломбар Хист ще издаде заповедта сега или по-късно това ще направи Имперското правителство.

Началникът на Координирания информационен апарат изпаднаше за цели часове в мрачно униние, после се изтръгваше от него като ракета и почти разкъсваше хората пред себе си или пък се втурваше навън за поредния разговор с лорд Ендоу, върховния шеф на Външното управление.

Ендоу дори веднъж дойде в кабинета на Ломбар. Вече го бях виждал отдалече, но отблизо ми се стори съвсем незначителен. Старческото слабоумие го беше нагазило и с него винаги вървеше придружител, който изтриваше лигите от брадичката му. Беше почти наполовина по-нисък от Ломбар и се отличаваше с изключително затлъстяване. Понякога умът му се избистряше, но скоро отново се замъгляваше и Ендоу се

отнасяше нанякъде. Бяха го поставили на заемания от него пост като далечен роднина на третата съпруга на покойния Император, а когато Клинг Надменни се възкачи на трона, никой не си даде труда да го смени. Апетитът на Ендоу за хубавички млади мъже му носеше лоша слава и хората трудно успяваха да скрият презрението си. Сега, вече недосегаем за него, мога да си позволя да кажа това. Само стремежите и организацията на Ломбар задържаха Ендоу на власт. По време на описваното посещение той се влачеше из кабинета, а Ломбар го гълчеше. Почти ми дожаля за стареца, когато моят шеф му показа няколко снимки от скорошни екзекуции. Дъртакът замалко не припадна и аз се зачудих какво ли би станало, ако Ломбар му покажеше и снимките от последното му прегрешение с онзи красив космонавт. Но той обеща да си изиграе ролята и да наизусти репликите си.

Най-накрая дойде и денят за срещата на Великия съвет. Потеглихме доста преди зазоряване – Ендоу и неговият придружител, Ломбар, двама чиновници от апарата и аз. Всички се побрахме във въздушната лимузина на лорда.

Знам, че едва ли ще ми повярвате, но никога преди това не бях отивал в Дворцовия град. Кадетският корпус на академията всяка година е там по време на парадите. Новите кадети се представят пред Императора, стига да наречете стоящата пред него група от десет хиляди души „представяне“. Но така се случваше, че всеки път зубрех допълнителни часове за наказание заради слабите си оценки и не ме включваха в групата.

Немалко хора се нервират, когато отиват в Дворцовия град. Днес и на мен ми се струва достатъчно внушителен с кръглите си здания, кръглите паркове, кръглите стени и всичко това седем пъти по-голямо, отколкото можете да си представите. Чувал съм, че някога бил столица на расата, победена при волтарианското нахлуване толкова отдавна. Но е променен до такава степен, че никой не би открил и следа от миналото. Мисля си, че предишният град просто е бил стрит на чакъл и мястото е било почистено. Някои смятат, че страхотните размери на града потискат, а други твърдят, че блестящите златни стени наранявали очите им. Но не тези неща ме караха да се потя, а преместването във времето.

Всеки, пътувал достатъчно в Космоса, става неспокоен от всичко, свързано с черните дупки. Ако приближите прекалено до някоя, свършено е с вас. А изкривяването на пространството около тях причинява и изместване във времето.

Несъмнено някогашните волтариански инженери са постъпили

много умно и хитро, когато преместили мъничка черна дупка и я напъхали в планината зад Дворцовия град – като източник на енергия и защитен механизъм. Чудесно измислено – така градът разполага с неограничени количества термоядрена енергия за огромния си комплекс от машини и уреди. Не бива да се подценява и отбранителното значение на замисъла. Изкривяването на пространство-времето измества целия Дворцов град с тринадесет минути в бъдещето, всеки нашественик просто не би открил мишена за нападение, нищо, по което да стреля.

Може би решението е много добро за отбраната, но даже миниатюрна черна дупка, когато накрая се изчерпи, може да гръмне така, че да изтрие цели планински вериги от лицето на планетата. Казват, че на черните дупки им трябвали поне милиард години, преди да направят „бум“, затова и онази зад Дворцовия град била напълно безопасна и имало още много време да се използва. Но откъде знаят колко стара е била, когато са я пъхнали в планината? И щом е толкова безопасна, защо градът е построен на такова голямо разстояние от населените центрове на Волтар? Честно казано, не проумявам как Императорът понася положението. Нали има една поговорка: „Коронованата глава е пълна с кошмари“. Ако аз трябваше да живея близо до черна дупка, колкото и да е мъничка, не само бих сънувал кошмари, ами въобще нямаше да спя.

Както се убедих, преместването във времето се отразява зле не само на часовниците. Аз поне получавам доста гадно усещане в костите.

А в онова утро и без това се чувствах зле, тревожех се какъв ли ще е резултатът от срещата. И никак не ми помогна катастрофата, която избягнахме на косъм при влизането във времевата бариера. Бях чувал за злополуки с излизачи машини, внезапно връщани назад във времето, сблъскали се челно с влизачите, подготвени да бъдат преместени в бъдещето. Откъм нашата страна на бариерата беше още сумрачно, голям товарен кораб от Дворцовия град (може би отиваше да понапазарува) отведнъж се материализира точно пред нас и пилотът на Ендоу, почти толкова слабоумен, колкото и неговият господар, реагира със закъснение. Въздушната вълна ни завъртя, едва се отървахме.

И когато най-после кацнахме на кръглия паркинг, така треперех, че с мъка изкачих спираловидните стълби към залата на Великия съвет. Разказвам ви това, за да разберете, че може нещо да съм пропуснал от самата среща.

Замалко да ослепея от отблясъците по шлемове и церемониални бравички, по покритите със злато и скъпоценни камъни драперии, по украсените с диаманти флагове и от движещите се цветни светлини в

огромната кръгла зала, а лъскавите дрехи на лордовете и техните свити никак не помагаха на бедните ми очи. От великолепен портрет Клинг Надменни и двамата му синове (вече покойници) се взираха яростно надолу.

Кръглата маса беше над сто фута в диаметър. В дъното на залата върху висок подиум се издигаше тронът на Председателя-вицекрал на Короната. Повече от тридесет лордове на управления вече седяха на местата си, а адютантите им се изпъваха като струни зад креслата. Ендоу се завлече лениво до своето място и се тръсна на креслото. Придружителят му застана отдясно, Ломбар седна на табуретка отляво точно зад него, а аз и двамата чиновници стояхме зад тях. Ние от Външното управление не бяхме облечени особено впечатляващо, направо се усещах жалък сред цялото великолепие на залата.

Гръмнаха фанфари и едва не ми пръснаха тъпанчетата. Председателят-вицекрал на Короната вдигна обсипан с пръстени показалец, тряснаха цимбали, от които ушите ми звъннаха още по-страшно. Започна редовната среща на Великия съвет, провеждана всеки два месеца.

Стомахът ми се свиваше поради множество причини. Подсъзнателно очаквах да започнат с думите: „Второкласният чиновник Солтан Грис е освободен от поста началник на Отдел 451 и се задържа под стража за разследване по обвинение в отвлечане на Имперски офицер, а именно Джетеро Хелър...“ Но Председателят-вицекрал на Короната повдигна въпроса за бунтовете срещу данъците на планетата Кайл.

Дълго дрънкаха глупости за данъчните бунтове и накрая заповядаха на Лорда на Вътрешното управление и на Имперската армия да ги потушат и да удвоят данъците на Кайл – най-добрата заповед, защото така джобовете им щяха да се пръснат по шевовете от още пари.

После потънаха в безсмислени пререкания за нахлуването в някаква система на име Клитеус, имало опасност да изостанели от графика. Управлението за пропаганда и Дипломатическото управление се обвиняваха взаимно за липсата на сътрудничество в уреждането на условия за сключване на мирен договор, но веднага се обединиха, за да отбият атаката на Армейското управление, което гореше от желание да изтегли частите си от предните линии. Успяха да уредят нещата, като изтръгнаха обещание от Армейското управление да спре своите мародери за достатъчно дълъг срок, в който да бъдат подписани мирните споразумения.

Тогава Короната поиска отчет от Полицейското управление, как върви издирването на някой си принц Мортиуай. Според непотвърдени

сведения той разпалвал бунтове срещу Клинг Надменни в системата на Калабар. Полицейското управление многословно обрисова произхода на въпросния принц, като проследи корените на неговата измяна в неправилния подбор на възпитатели от страна на Управлението за образование, и завърши с отчет за ареста, осъждането и екзекуцията на споменатите възпитатели. Колкото и болнав да се чувствах, успях да забележа, че Полицейското управление нищо не каза за направеното по издирването на принц Мортиуай и потушаването на бунта в Калабар. Но Короната просто отложи тази точка за следващата среща. Съставеният от престъпници апарат нескрито презира Полицейското управление – не се учудих, че „кенефните мухи“, както ги наричахме, дори не са успели да хванат принца в една планетна система, където би трябвало да се забелезва като радиофар. Явно и Короната нямаше особено високо мнение за тях. Затова и апаратът получаваше толкова многобройни „извънредни поръчения“.

Занимаха се и с някакви несъответствия в бюджета, имаше гръмки речи на пет-шест лордове, които подозираха, че не им се дава всичко полагаемо.

До този момент Ломбар Хист просто си седеше до ухото на Ендоу, без да говори или да прави нещо. Короната свърши с бюджета и вдигна голям, твърде официален наглед отчет от внушителна купчина книжа пред себе си. Ломбар прошепна нещо на Ендоу и го смуши с лакът в ребрата. Идваше нашият ред.

Глава седма

– Лордове на Империята – звучно заговори Короната, – поставям на вниманието ви твърде обезпокоителен въпрос. Възникналите проблеми биха могли да нарушат и да наложат цялостна промяна в нашия График за нахлуването. Може би ще трябва да преразгледаме плановете си за цялото следващо столетие.

Всички се смълчаха. Мърморенето и шепотът, които не затихваха нито за миг през цялото време, се смениха със зашеметяваща тишина.

Председателят-вицекрал направи пауза. Неговите малки черни очички, сякаш хлътнаха в изпитото лице, се забиваха поред във всекиго около кръглата маса. Беше приковал вниманието им. И още как!

– Зная – продължи той, – че това никога не се е случвало в дългата и победоносна история на Волтар. – Плясна звучно с ръка по отчета. –

Но ето че се случи. Трябва да вземем решение по въпроса още днес.

– Моля Короната да ми даде думата! – Беше Лордът на Армейското. – Това е твърде необичайно. Графикът, завещан ни от нашите предци, досега е бил нерушим и има статут на Божествена заповед. При цялото ми уважение към Короната, знае ли Негово величество, че Великият съвет разглежда подобен въпрос?

Председателят-вицекрал на Короната го изгледа ядно.

– Негово величество не само знае за това, но и лично – дълъг живот на Клинг Надменни! – нареди да се занимаем с възникналите проблеми.

Видях как Ломбар Хист се сгърчи. Май току-що беше чул най-лошата новина през живота си. Наведе се напред и зашепна в ухото на Ендоу.

– Моля Короната да ми даде думата – изграчи Ендоу. – Сигурно има грешка в подадената информация. Твърде сериозна стъпка би било да променим Графика за нахлуването. Това би изправило всяко управление пред хаос.

– Страхувам се – отвърна Короната, – че информацията е твърде точна. Капитан Роук, заповядайте.

Личният астрограф на Императора, капитан Тарс Роук, излезе иззад завесите и застана на подиума до Короната. Беше много висок и внушителен в тъмната си униформа и с невъзмутимостта си на учен. Короната му подаде не само отчета, но и дебела папка документи и карти. Капитан Роук огледа присъстващите.

– Ваши светлости, по заповед на Негово величество аз трябва да ви запозная накратко с положението. С ваше позволение...

Лордовете се размърдаха в креслата, лицата им бяха угрижени. Чуха се викове „Да, да“ и „Започвайте“. Видях ръцете на Ломбар Хист – стискаше до побеляване юмруци от едва сдържан бяс.

– Преди около четири месеца Лордът на Финансовото управление е работил със своето Бюро по ресурсите и планирането. Нанасяли поправки в предварителните финансови прогнози за следващия век – позволявам си да ви напомня, че той започва след шестнадесет дни – и открили, че разполагат само с остарели данни за една от нашите многобройни бъдещи цели.

Негова светлост се свързал с Лорда на флота и поискал нова информация. Тази цел е известна като Блито-3, а местните жители я наричат Земя. Тя е планета, населена с хуманоиди, не се различава много от нашите планети Манко или Флистен, но е с незначително по-малки размери. Разположена е в посоката на нашето проникване в тази галактика и

ще ни бъде необходима като снабдителна база. Трябва да добавя, че тя дори не е нашата следваща цел, но ви уверявам – ще бъде от жизненоважно значение да направим колкото може по-къси снабдителните си линии, освен това планетата ще стане ключова точка в бъдещия ни отбранителен периметър.

За всеобщо изумление Лордът на флота открил, че Астрографският отдел не разполага с официално заверени по-нови данни.

Преди четиринадесет години в документацията бил заведен отчет, според който на Блито-3 започнали да използват термоядрени устройства, по-точно взривявали ги. По онова време още били достатъчно примитивни, за да не бъдат тревога. Но нищо не би могло да ни увери, че хората там нямало да създадат по-мощни устройства. Не е нужно да ви казвам, че ако те се вкопчат в термоядрена война помежду си, биха могли да гръмнат цялата си атмосфера или да направят друга пакост, заради която планетата ще стане безполезна за нас. Разбира се, веднага беше организирано проучване на въпроса.

Разтреперах се. Кокалчетата на юмруците на Ломбар побеляха. Капитан Роук продължи:

– Открихме, че е станало нещо като навик да се изпращат кадети до Блито-3 за редовните изследвания. Полетът до тази звездна система е сравнително лесен, пък е и добра учебна практика. Всъщност в това няма нищо лошо. Но кадетите са си кадети. Изглежда твърде стриктно са спазвали параграф а-36-544-м от „Сборник космически закони“, забраняващ кацането и изтичането на информация към местното население, както и вие знаете. Така че проучванията им са били прекалено повърхностни. Не ни позволяваха да си съставим достоверна представа за мястото, даваща възможност да направим и прогнози. Отчетите им са откъслечни и неубедителни.

Така се тресях, че трудно се задържах на крака. Тези отчети последните две години минаваха през моите ръце, за да ги променям и унищожавам! Почти очаквах огромната зала да се срути върху главата ми. Представях си как всички тези лордове скачат и се втурват към мен с обвинителни кръсъци. Тук ще кажа истината – когато Ломбар Хист за пръв път ми заповяда да правя това, не знаех, че един специалист би разбрал колко неправдоподобни са станали отчетите, а графиките са накъсани и безсмислени. Дори не осъзнавах, че това би могло да се окаже важно за някого.

А капитан Роук не спираше.

– Затова Лордът на флота дойде при мен и заповядахме да бъде

проведено нормално разузнаване от компетентен боен инженер.

Аха! Нищо чудно, че не можахме да открием оригинала! Разузнаването е било извършено по заповед пряко от Короната и отчетът е отишъл направо в Дворцовия град – и дори Ломбар Хист не можеше да се набърка там!

Личният астрограф на Императора чукна с пръст по първата страница на отчета.

– Разузнаването беше проведено в съответствие със заповедта. Боя се, че то потвърди най-лошите ни опасения. – Той млькна, за да подчертае смисъла на казаното, и мрачно огледа затаилото дъх множество. – Сегашните жители на планетата я унищожават! Дори и да не я взривят, ще я направят безполезна и необитаема много преди нахлуването според нашия график!

Шокът мина като вълна по цялата огромна маса. Ломбар Хист заби пръст в гърба на Ендоу – подканяше го да си изиграе научената роля. Капитане... хъ... капитане – изкроя Ендоу, надминаваше себе си в усилията да изглежда самоуверен, – можем ли... хъм... да бъдем сигурни, че изводите не са направени от някой дребен служител? Толкова тревожни заключения...

– Лорд Ендоу – отговори капитан Роук, – бойният инженер не е дал никакви препоръки. Той само е провел измервания, взел е проби и е направил снимки.

С мигновено движение на китката, точно като уличен фокусник, той разви дълго руло, което се проточи по подиума и по пода под него – петнадесет фута таблици и изводи. Гласът му отекна в стените на залата:

– Аз обобщих данните и аз стигнах до заключенията! Всеки астрограф от флота и всеки геофизик, до когото се допитах, ги потвърдиха безусловно!

Ендоу получи като стимул поредното мушкане с пръст и направи нов опит.

– И... хъ... уф... и можем ли да узнаем какво в наблюденията доведе експертите до подобни изводи?

– Можете – отговори капитан Роук.

Рязко придърпа рулото към себе си с поредния магьоснически жест, но в тона му се долавяше само желязната самоувереност на учения. Хвърли поглед на първите редове от отчета и започна:

– В сравнение с последните надеждни наблюдения отпреди около три десетилетия кислородът в океаните е намалял с 14 процента. А това

означава унищожаване на хидробиосферата.

– Моля? – обади се един от лордовете.

Капитан Роук изведнъж осъзна, че не говори пред особено осведомени слушатели.

– Хидробиосферата е онази част от живота на планетата, която обитава океаните. Пробите показват замърсяване вероятно от изливане на петрол, съдейки от данните за съдържанието на въгледородни молекули в океана...

– Какъв е този петрол? – провикна се някой.

– Течни въгледороди, които се образуват, щом размествания на пластове погребат жива материя. Налягането ги превръща във въглеродно гориво. Местните хора го изпомпват на повърхността и го изгарят.

Лордовете и помощниците им се споглеждаха с ужас. Някой пак се обади на висок глас:

– Искате да кажете, че това е горивна култура? Стори ми се, преди казахте, че е термоядрена.

– Моля за позволение да продължа – каза капитан Роук. Рулото шумолеше в ръцете му. – Промислените отпадъци в атмосферата вече достигат количества от трилиони тонове и надхвърлят възможностите на мъртвата материя и оцелелите живи организми да ги включат отново в кръговрата.

– Термоядрена горивна култура! – озадачено промърмори някой в задните редици.

Капитан Роук упорито се стараше да стигне до края на обяснението си.

– В горните слоеве на атмосферата неравновесието в съдържанието на въгледороди е критично и се влошава все повече. Съдържанието на сяра надхвърля всякакви допустими норми. Топлинното излъчване на тяхната звезда все повече се задържа в замърсената атмосфера. Магнитните полюси на планетата стават неустойчиви. – Той усети нетърпението на публиката и остави настрана рулото. – Накратко, значението на всичко това е следното. – Капитан Роук се подпря на лакти върху масата и се наведе напред. – Планетата им е заплашена от двойна опасност. Първо, те изгарят кислорода в атмосферата с такава скорост, че животът ще стане невъзможен дълго преди датата за нахлуване според нашия график. И второ – планетата има ледени полярни области, така че повишаването на температурата в приземните слоеве на атмосферата заедно с преместването на магнитните полюси може да доведе до

разтопяването им и голяма част от сушата ще бъде потопена. Тоест и в този случай планетата ще стане почти неизползваема.

Гадеше ми се. Това щеше да се отрази на Отдел 451 и върху мен също като взрив на запалителна бомба.

Знаех, че идва краят не само за мен, но и за Ендю, Ломбар и целия апарат.

И как проклинах Джетеро Хелър! Заради него щеше да се провали абсолютно всичко, което замисляхме... което Ломбар замисляше. Не виждах никакъв изход. Никакъв!

Глава осма

Когато помощниците обясниха на лордовете истинския смисъл на направените от капитан Роук изводи и всеки в онази обширна бляскава зала осъзна, че целият График за нахлуването е застрашен, ужас и объркване забушуваха в мозъците им като надигаща се буря.

Ломбар свирепо бутна с лакът Ендю и старецът си пое дъх, за да кресне гръмко в настаналата врява:

– Би ли ни казал капитанът, дали бойният инженер е съобщил още нещо в отчета си? – Ендю се свлече в креслото, изтощен от усилието, а придружителят веднага попи устните му с кърпичка.

Отговорът можеше да се окаже много важен, затова шумотевицата стихна постепенно. Роук огледа своите документи и прехвърли няколко листа. Без да вдига очи към залата, каза:

– Тъй като е боен инженер, той е добавил още някои неща по своя инициатива.

Физически усещах как нервите на Ломбар се опъват като струни. Спрях да дишам.

– Първото е бърз оглед на планетарните системи за засичане на материални обекти. – Капитанът се вгледа отблизо в отчета. – Тук е казано, че имат електронни системи за откриване на летящи обекти... посочени са честотите, на които работят, и обсегът им. Имат спътникови съобщителни системи... ето и броя на спътниците, обсега им и наситеността на предаванията. – Роук обърна следващата страница. Усмихна се с въглчетата на устните си. – Бойният инженер съобщава, че когато сигналите били декодирани, повечето съобщения се оказали програми за домашни развлечения. Няма отбранителна мрежа за засичане на наблюдаващи обекти от външния Космос и цялата им спътникова система

може да бъде избягната лесно.

Ломбар бутна Ендоу и старият лорд извика:

– Какво друго има в отчета?

Роук прехвърли листовете.

– Казва, че поне наглед това е много приятна планета. Било голям срам, че местните хора не се грижели добре за нея.

– Това ли е всичко? – попита Ендоу след поредното напомняне с пръст в гърба.

Роук прехвърли набързо целия отчет и вдигна поглед.

– Да, това е. Няма нищо друго интересно.

Почувствах как напрежението изтича на вълни от Ломбар. Той се облегна удобно и едва не се размия – точно това чакаше с такова нетърпение. Този бе повратният момент за него. Оживено забърбори в ухото на Ендоу.

Лордът стана:

– Моля Короната да ми даде думата. Изводите, до които е стигнал Имперският астрограф, явно без преди това да предостави данните и на съответните управления, са твърде сериозни и тревожни. Те засягат графициите, бюджетите, субсидиите, производствените проекти, програмите за обучение и дори административните отдели на всяко представено тук управление!

Ломбар сияеше от гордост. Даже потупа одобрително Ендоу по шията.

Последствията бяха незабавни. В екипа на всяко управление избухна бъркотия. Защото си беше вярно – щом се промени Графикът за нахлуване, променят се и дейностите и първостепенните задачи в хиляди отдели на огромното и мудро правителство на Волтар. За тях това означаваше двойно, тройно натоварване. Това означаваше безкрайни съвещания, невероятни купчини от планове за преразглеждане, оставане по работните места до късно вечерта и хаос, хаос, хаос. Нищо не става за една минута. Нужно е време!

Капитан Роук свърши и излезе. Короната зае мястото му, гръмнаха гонговете, за да наложат тишина.

– Настоявам за мнението ви – каза Короната – относно възможността за незабавен превантивен удар срещу Блито-3.

Лордът на Армейското управление веднага парира:

– Нямаме резерви на разположение. С цялото начинание ще трябва да се заемат флотът и неговите звездни гвардейци.

Лордът на флота отвърна:

– Още не сме възстановили загубите на кораби, причинени от кампанията в Клитеус. Ще трябва да се оттеглим от бойни действия в Хомбиуинската война и да пожертваме многобройните завоевания, постигнати в нея. А наборът на гвардейци изостава с тридесет и девет милиона души спрямо нормативите. Трябва да държим като резерви гвардейски части поради слабостите на Полицейското управление и неспособността му да се справи с бунта на принц Мортиуай в Калабар. – Един адютант му прошепна нещо. – Освен това от Тактическото командване ми напомнят, че щом военните на Блито-3 разполагат с термоядрени оръжия, биха могли да изпаднат в паника при заплахата от космическо нападение и пак да взривят планетата си. Това няма да реши, а ще влоши вашия проблем.

Почти се чуваше как Ломбар си мърка под носа.

По-нататък Короната поиска мнението на Дипломатическото управление. Техният лорд каза:

– Моето мнение е да изпратим мисия за мирни преговори. Бихме могли да предложим на планетата техническа помощ в опазването ѝ, а когато дойде моментът за нахлуване според графика, ще направим необходимото.

От всички страни се надигнаха крясъци „Не!“ и „Никога!“. Короната трябваше да удари гонга, за да ги усмири, но и това не помогна.

– Нали точно така предизвикахте преразходите на средства в Хомбиуинската война! – извика Лордът на Управлението по печалбите.

– Хомбиуинците се побъркаха от страх и евакуираха всичките си градове – допълни намусеният Лорд на Пропагандата. – Въобще не се пъхайте с вашите мирни мисии!

Още двама-трима процедиха през зъби „Мирни мисии!“, презрението им режеше като кама. Короната за пореден път трясна гонга така, че да го чуят.

– Налага се да съобщя на Ваши светлости, че Негово величество настоятелно изисква намирането на решение, и то на тази среща!

Неприкритата заплахата най-после донесе желаната тишина.

Ломбар оживено смуши Ендоу.

– Сега! – прошепна той. – Сега!

– Дано думите ми задоволят Короната – започна Ендоу. – Макар че силите на Външното управление са пренапрегнати върху всякакви възможности, можете спокойно да поверите решаването на проблема на нашите умения и способности.

Голямата зала се заслуша с внимание. Не можех да повярвам.

Ломбар щеше някак да измъкне колата от калта!

– Без да тревожим населението на Блито-3 – дъднеше добре насъсканият Ендоу, – възможно е да внедрим агент сред тях. Насочван внимателно и компетентно от нас, той ще може да „изпуска“ техническа информация по нормалните канали за осведомяване на тази планета. Информация, която ще спре замърсяването, без да усъвършенства отбранителните им възможности.

Сега вече всяка лъскава фигура в залата се превърна в слух. И Короната кимаше окуражително. Одързостен до крайност, чудесно подготвен и тайно потупван за кураж от трудно съдържания се Ломбар Хист, Ендоу беше неударим.

– Съществуват прости решения на трудностите, с които се е сблъскала тази планета. Така ще предотвратим разрухата, докато настъпи моментът за нахлуване според графика.

Шумна въздишка на облекчение от лорда на флота и „Давай натаък!“ от лорда на армията. Ломбар посегна към гърба на Ендоу. Сигнал за промяна на тактиката. Точно навреме. Ендоу внезапно стана скромнен.

– Разбира се, необходими са няколко години за осъществяването на такъв план. Агентът ще трябва да се превърне в един от тях, ще трябва да действа с изключителна предпазливост. Така че ни е необходимо време и Външното управление не би искало да му досаждат всеки месец с искания на отчети за този дългосрочен проект.

– Звучи разумно – обадиха се неколцина лордове.

– И е наложително отпускането на специален фонд – допълни Ендоу. – Незначителна сума в сравнение с цената на една извънредна военна операция.

– Каква точно сума? – настоятелно попита Лордът на Печалбите.

Ломбар прошепна. Ендоу повтори на висок глас:

– Два-три милиона кредита.

Това беше решаващият удар. За тях сумата изглеждаше толкова нищожна, че от Ендоу веднага отпаднаха подозренията за стремеж да се облагодетелства с предложения проект. С тяхната власт, ако получеха подобна възможност, биха измислили какво ли не и биха поискали невероятни купчини пари. А при това положение за Ендоу нямаше да остане нищо. Или почти нищо. Значи планът беше истински, а не опит за измама.

– Добре, добре – каза Короната. – Ваши светлости, одобрявате ли този план?

Никой не възрази.

– В такъв случай – заключи Короната – ще наредя на чиновниците да подготвят решението, с което поверяваме този въпрос на дискретните усилия на Външното управление без поставяне на срокове за постигане на резултат и със създаване на специален фонд от три милиона кредита, подлежащ на промяна според обстоятелствата. Ще мога да съобща на Негово величество, че е изработен план, че по него е постигнато единодушие и че е започнало осъществяването му.

Въздишката, изтръгна се от душите на лордовете, беше единодушна.

Успяхме!

О, богове, Ломбар ни измъкна от фурната точно преди да ни опека!

Честно да си кажа, не помня какво друго е ставало на срещата на Великия съвет. Все още се чудех, че главата ми си остана на раменете. И не можех да повярвам, че собственият график на апарата също остана непокътнат. Не ми се вярваше, че амбициите на Ломбар вече можеха да разцъфтят като грижливо поливано цвете. Изпаднах в благодушно безгрижие.

Когато излизахме от величествената зала, дори не подозирах, че само след едно денонощие ще потъна в ямата на най-черно отчаяние.

ЧАСТ ВТОРА

Глава първа

На следващата сутрин стоях в приемната пред кабинета на Ломбар в крепостта Спитеос и чаках позволение да вляза. От прозореца на бавно рушашата се кула можех да гледам надалеч през Голямата пустиня, чак до зеленикавите планини зад Правителствения град – двеста мили безжизнени простори, които никои не би успял да прекоси пеша.

В подножието на един от близките хълмове се беше разпрострял тренировъчният лагер на апарата, грозно сборище от вехти бараки. В справочниците го наричаха „Лагер Твърдост“, а тук името му бе „Лагер Убийство“. Предполагаше се, че в него се възпитават чрез лишения някакви новобранци, но всъщност лагерът съществуваше, за да оправдава понякога доста наситеното движение от и към Спитеос и като резервна стража на крепостта. Подразделенията в него бяха съставени само от главорезите на апарата, а единствените „новобранци“, влизащи в лагера, бяха отрепки, станали неизползваеми дори за нашата организация – и те никога не излизаха живи.

Извисяващите се стени от черен базалт на Спитеос според легендите били творение на една отдавна изчезнала раса, населявала планетата преди сто и петдесет хиляди години. Уменията ѝ се ограничавали само в строителството на каменни чудовища и затова още първият залп от оръдията при волтарианското нахлуване я помел.

Хитроумно монтирани екрани за отразяване на детекторни сигнали поддържаха стария мит, че замъкът все още бил прекалено радиоактивен и неизползваем. Когато през тях минаваха лъчите на спътниците за планетарно наблюдение, те поглъщаха енергията им и излъчваха обратно вълни с дължина като при радиоактивно заразяване.

А нямаше никаква радиация. Ако Спитеос излъчваше нещо, то идваше от бездните на страданието под мене – цяла миля под земята, където, натъпкани в смърдящи дупки, хиляди политически затворници прекарваха в стонове и въздишки остатъка от живота си. Определението за политически затворник беше: „Някой, който би могъл да се пречка в краката на апарата“. Имаше чиновници, позволяващи си още едно определение на шега – „Всеки, когото Ломбар Хист не харесва“, но се осмеляха да го прошепнат само на най-близките си приятели, а и това не

беше много разумно. Веднъж издебнах Ломбар пиян и го попитах защо просто не ги избие и така да приключи всичко, а той ми отвърна със заговорническо намигане: „Откъде да знаем, че няма да ни потрябват някой ден, пък и така близките им са по-склонни да ни сътрудничат.“ Та точно тези излъчвания човек можеше да усети с кожата си през стените.

Беше горещо.

Избръмча сигнал и чиновникът с рязко кимване ме подкани да вляза.

До кабинета на Ломбар в Спитеос се стигаше по изтъркани стъпала. Заемаше цялата горна част на една от кулите и беше грижливо замаскиран срещу наблюдения от въздуха. Златни тъкани висяха набръчкани по стените – старинни изображения на битки със стойност, която дори не можеше да се изчисли. Навсякъде стърчаха сребърни вази. Мебелите бяха откраднати от някоя императорска гробница. Всеки предмет в огромната зала беше скъпоценност, придобита чрез грабеж или изнудване по време на десетилетното владичество на Ломбар над апарата. Но той успяваше да ги подрежда и използва така, че изглеждаха стари и очукани, притежаваше тази „дарба“.

Огледало заемаше цяла една стена и леко объркан, забелязах Ломбар да се кипри пред него. Беше си поръчал да му направят златоткана шапка, покрита с имперски гербове, и сега я бе сложил на главата си, въртеше се и гледаше отражението си. Накрая се насити, свали шапката и много грижливо я сгъна. Постави я в сребърно ковчеже и го заключи. Както и Ваша светлост знае, на простосмъртните, гаврили се с Имперските символи, се полага смъртно наказание.

– Сядай, сядай – ми каза Ломбар и махна с ръка към един стол. Усмиваше се доволно.

Дотогава се чувствах доста добре. Внезапно ме обхвана ужас! Жилото се въргальаше забравено на пейка в ъгъла. Гласът на Ломбар звучеше любезно, дори весело.

Какви намерения имаше?

– Я си вземи едно спрейче – предложи той и ми протегна златна кутия.

Сърцето ми едва не спря да бие. Краката отказаха да ме държат прав и аз се стоварих на стола.

Той настойчиво пхна кутията под носа ми, никак успях да се пресегна, да си взема едно спрейче и да махна капачето. Прекрасният аромат облъхна като с нежен взрив лицето ми, охлади го и ме освежи.

Ломбар се настани на широка тапицирана скамейка, още се

усмихваше.

– Солтан... – започна той и ужасът ме загложди като челюсти на хищник.

Никога преди не ме бе наричал с малкото ми име и никога, никога не бих могъл да очаквам това от висшестоящ. Вече знаех, че нещо смразаващо кръвта ми предстои само след секунди!

– Солтан – дружелюбно повтори Ломбар, – имам добри новини за теб. Нещо като празничен подарък след нашата велика победа вчера.

Задушавах се. Страшното нещо приближаваше.

– От тази сутрин си освободен от поста началник на Отдел 451.

О, богове, знаех си! Със следващите си думи щеше да ме осъди на гниене в подземните килии – след изтезания!

Изглежда лицето ми преbledня видимо, защото той заговори още по-весело.

– Не, не и не! – разсмя се с глас. – Не се страхувай, Солтан. Имам за теб нещо много по-интересно. И ако се справиш добре, кой знае – може някой ден да оглавиш апарата. Или дори да станеш Лорд на Външното управление.

Ами да. Прав бях да се боя. Бях загазил! От отчаяние успях да се справя с гласа си.

– След... след като се провалих?

– Стига бе, Солтан – отвърна ми Ломбар, – нищо не можеше да направиш. Отчетът на Хелър е тръгнал по съвсем други канали, въобще не е минавал през твоите ръце и ти не би могъл да го докопаш, колкото и да се напъваш.

Така си беше. Щом нямаше копия, нямаше как да науча и да вдигна по тревога Отдела на сенките, за да ми помогнат в открадването на истинския отчет и подмяната му с моите измислици. Но това нямаше да ме спаси сега!

Ломбар се надигна от скамейката, очаквах да вземе жилото или още по-лошо – да повика със сигнала стражи, за да ме арестуват. Но той само застана пред огледалото, любувайки се на себе си.

– Това произшествие ни беше необходимо – обясни натъртено, – за да натъквим нещата окончателно. Великият съвет ни заповяда определени действия и ние ще се подчиним на заповедта.

Ломбар се домъкна обратно и ме потупа по рамото. Неволно се сгърчих, нямаше как да устоя на навика.

– Солтан, назначавам те за ръководител на специалния агент, когото ще внедрим на Блито-3.

Вече разбирах. Ръководителят контролира агента по време на работата му, насочва го, нарежда му какво да прави. Ден по ден, дори час по час ръководителят отговаря за всичко, направено от агента. Ако нещо тръгне накриво, обикновено просто екзекутират ръководителя.

Ала всеки човек, особено осъденият на смърт, опитва да се пребори за живота си.

– Но... но те отпуснаха едва три милиона кредита за целия проект. Само един кораб да се разбие и край...

– Дрън-дрън – прекъсна ме Ломбар. – Ендоу може да превърне субсидия от три милиона в стотици милиони. Някой малък преразход, някоя добра новина на ушенце, някоя и друга заплаха – и всяка субсидия се превръща в източник на зашеметяващо богатство. Не, с парите нямаш проблеми. Ама никакви. Я помисли, щеше да им струва трилиони, за да организират предварително нахлуване извън графика. И то щеше да се провали.

Пак тръгна към огледалото.

– Мисля си, че съм страшно умен. Наистина! Предвидих този отчет. Сега уредих да ползваме потенциално неограничени средства. Мога да увелича трафика между Волтар и Земята дори десет пъти и никой нищо няма да пита, вече няма да заобикаляме засичащите устройства тук. Великолепно! Само трябва да им повтарям, че така поддържахме връзка със специалния агент... и с тебе, разбира се.

– Значи и аз отивам на Земята? – попитах като идиот.

Беше очевидно. Не можех да ръководя агента от Волтар, я. Стреснах се. Дори бях пропуснал явния намек, че очаква хвалебствия.

– Страшно умно ни измъкнахте – казах заеквайки. – Не можех да повярвам, че ще имаме късмет да се отървем. И всичко стана благодарение на вас.

Това го накара да се усмихне отново. Точно беше започнал да се мръщи. Усетих достатъчно дързост, за да прибавя още нещо:

– Ние... тъъ... нямаме агенти от такъв ранг.

– О, имаме неколцина на Земята. Нали знаеш? Мислех си да ти дам двама – Рат и Търб, да ти помагат. Най-изпечените убийци, които съм виждал! Е, как е? Сега по-добре ли си?

Виждах толкова ясно заповедта за екзекутирането ми поради провала на мисията, сякаш я държах в ръце. Нямах какво да губя.

– Господин директор, никой от двамата не отличава геофизиката от супена чиния. Ами и аз... и аз едва изкарах този предмет в академията.

Ломбар се засмя. Много приятно. Беше му забавно. Този Ломбар

напълно се различаваше от онзи, който познавах дотогава.

– Но все пак си го изкарал. Знаеш всичките им надуты думички. Солтан, само трябва да свикнеш с мисълта, че аз съм твоят най-добър приятел.

Сега вече нямаше отърване. Тук се криеше още нещо. Знаех си, че трябваше да има. Той пак протегна златната кутия към мен.

– Вземи си още едно спрейче.

С мъка махнах капачето. Но добре, че успях, иначе от следващите му думи щях да се просна в несвяст на пода.

– Не се притеснявай за специалния агент. Вече реших кой да бъде. – Погледна ме, за да се увери, че е приковал вниманието ми. – Името му е Джетеро Хелър!

В залата се възцари дълго, много дълго мълчание, докато се борех да не полудея. Струваше ми се, че имам видения и не чувам както трябва. Но Ломбар все така се усмихваше насреща ми.

– Той е идеалният човек за тази работа – каза накрая, след като аз не се обадох. – Великият съвет ще вярва на отчетите, подписани от него. Чувал съм, че е много компетентен, по негов си глупашки начин, и не е преминал никакво обучение за шпиони. Не знае нищо за организацията и работата на апарата. И двамата сте завършили академията и можете да станете приятели, нали говориш същия жаргон.

Главата ми заработи отново. Джетеро Хелър е блестящ инженер. Завършил е цяла купчина следдипломни курсове. Въобще не мога да му бъда равен. Съвсем се обърках. Щом не е обучаван за шпионин и нищичко не знае за апарата...

– Вземи си спрейче – подкани ме Ломбар.

Посегнах нервно и зачаках следващите новини.

– Готов ли си?

Загледах го втренчено.

– „Мисия Земя“ трябва да бъде замислена и проведена така, че да се провали.

Не схващам добре.

– Изобщо не ни е нужно сегашното правителство на Волтар да нахлуе на Земята и да я завладее. Имаме си свои планове за завоюването на тази планета. И ти знаеш това, и аз го знам. И нашето ще стане много преди официалната дата. На нас хич не ни пука щяла ли Земята да има чист въздух. Толкова много планети има! Блито-3 ще използваме за други неща и това ще приключи, преди някакви си океани да се надигнат. Тъй че по дяволите въздухът!

Започна да ми просветва. Пък и се сетих, че Ломбар е от Стапхотън, в чиято атмосфера кислородът е доста малко, и затова чистият въздух беше последната му грижа.

Той прочете по лицето ми какво мисля и се засмя. Сигурно не му е било много трудно да се ориентира в мислите ми.

– Виждаш ли, още не си оценил колко съм умен!

По-скоро бих използвал думата „лукав“, казах си наум. Но за свой срам се налага да призная, че на глас го уверих:

– О, напълно оценявам ума ви!

– Въобще не можеш да го оцениш – отвърна ми той. – Трябва да подложим на Джетеро Хелър такава динена кора, че да се издъни страхотно. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Щом Рат и Търб участват и ти ръководиш, съвсем лесно ще постигнете това.

Този комплимент не ми хареса кой знае колко. Ломбар го забеляза.

– Ще се наложи да проявиш цялата си хитрост – продължи той малко припряно. – Джетеро Хелър, да му се „бибип“ и на личицето, и на майсторлъка, не е от онези, дето лесно се лъжат. Но ти си длъжен да се постараш – той трябва да се провали напълно, абсолютно и тихичко. Първите му отчети ще бъдат истински. После ще усвоим неговия стил. Само трябва да спъваш всякакъв напредък при него и да го наглеждаш да не върши шуротии. Ще продължим да пращаме „отчети“ от името на Джетеро Хелър, каквито ни душа поиска, фалшиви до последната буква.

Съзрях още един тъмен облак на хоризонта.

– Няма лесно да се помири, че го отвлякохме – казах. – Може да откаже сътрудничество с нас.

– Признавам, това отвличане намирисва на грешка, но чудесно се вписва в последните ни планове.

Ломбар потърси нещо в джобовете на туниката си, тръгна към вратата и ми кимна да го последвам.

– Ела да видиш как един майстор оправя нещата.

И аз тръгнах след него, за да започнем „Мисия Земя“, мисията, която трябваше да се провали внимателно и грижливо.

Чувствах се неопикуемо зле.

Глава втора

За повечето хора спускането в утробата на Спитеос беше като слизане в кръговете на ада, които някои религии обещаваха на нечестивците.

Но аз винаги си представях, че влизам в чудовишно леговище на диви зверове. И поизостанах от Ломбар, за да си взема взривострел от оръжейната. Долу самите пазачи са криминални типове. Бях облечен в обичайната сива униформа на Общите служби, без каквито и да било рангови опознавателни отличия. Нямах никакво положение в това място – възможно бе да ме нападнат не само отчаяни затворници, но и самите стражи, за да ме ограбят.

Стремително падахме надолу по транспортните тунели, а гнусната смрад вече ме задавяше. Излязохме на минус етаж 501. Вонята беше страшна – понякога не махаха останките на умрелите, а ги зарязваха в килиите, докато потрябват за други затворници. Най-често просто хвърляха новата жертва при трупа.

Заобикаляше ни дълга дупка с плесенянали гъсти телени мрежи вместо стени. Иззад преградата на тока с високо напрежение ни гледаха няколко чифта хлътнали очи. На по-горните етажи бяха разположени тайните лаборатории на апарата, а тук в някои от килиите се намираха свидетелствата за тяхната научна работа – изродени, разкривени остатъци от изоставени експерименти, още живи, зловещи и забравени от всички.

Ломбар вървеше напред в черната си генералска униформа, поклащаше в ръка жилото и не поглеждаше нито за миг встрани, глух за стеновете и молбите, които ни съпровождаха.

Завихме зад един ъгъл и се озовахме в малка стая, мъждиво осветена от зеленикава светлинна плочка. В далечния край се виждаше клетка, по-здрава от обикновените, твърде ниска, за да стои някой изправен в нея. Ломбар натисна бутон и вратата отскочи наляво.

Джетеро Хелър се излежаваше на студен каменен одър. В слабата светлина успях да видя, че носи белия си някога панталон, но му бяха взели блузата и обувките. Никой не се бе погрижил за раната от парализиращия кинжал и кръвта бе засъхнала по рамото му. Китките му бяха стегнати в електрически белезници – от онези, които непрекъснато дразнят кожата. Наоколо нямаше съдове за ядене, значи най-вероятно не го бяха хранили. А откога беше тук? От четири дни?

О, богове, казах си, как би могъл някой да предположи, че Хелър ще забрави подобно отношение?

Естествено очаквах да го видя унижен и съкрушен. Но не беше така. Лежеше си кротко на каменния одър, съвсем спокоен, но и нащрек.

– Я виж ти – невъзмутимо отбеляза Джетеро Хелър, – къркаките дойдоха най-после.

Това е презрителният прякор, употребяван във флота спрямо апарата. Знаците ни трябваше да изобразяват палка – по-точно дебела бухалка с дръжката надолу. Но във флота твърдят, че това си е бутилка. Затова ни наричат „къркачи“ и този прякор просто вбесява целия апарат.

Ломбар веднага би отговорил с удар на обидата. И сега очите му блеснаха за неуловимо кратък миг. Но имаше да върши други неща. Застана до одъра и се наведе, като успя да изобрази приветлива усмивка.

– Дотук добре – каза той.

Хелър лежеше и го наблюдаваше студено.

– Това – продължи Ломбар – беше началото на тест.

Хелър нищо не казваше, само го гледаше. Такъв поглед смущава. Прекалено хладнокръвен беше.

– Наложително е да проверим дали ще покриете нашите стандарти – усмихна се пак Ломбар. – Сигурно ви се струва малко притеснително, но за нас е жизненоважно да подлагаме на изпитания кандидатите за отговорни задачи.

Ама че наглост, казах си. Но все пак хитър ход.

– А сега Солтан – и Ломбар ме посочи – ще довърши тестовите и ще научим дали имате необходимите качества.

Той дори си позволи да потупа Хелър по глезена. За миг, припомняйки си как Хелър използва краката си при нужда, помислих, че това е доста глупашка постъпка. Но сетне забелязах електрическите белезници, приковали и краката му към камъка.

Ломбар се усмихна ободрително и излезе от клетката. Повика ме с пръст и тихо ми каза:

– Останалото е в твоите ръце. Измисли нещо лесно, съобщи му, че се е справил с теста, и му покажи това.

Извади от джоба си официално заверено копие на заповедта, с която Великият съвет одобри „Мисия Земя“. Подаде ми листа. Въздухът смърдеше тежко, светлината в помещението беше като в кошмарен сън. Той ми стоварваше всичко на главата и ме оставяше насаме с Хелър в бездните на Спитеос! Щеше ми се да повърна.

Шефът на апарата вече си възвръщаше старите навици. Не ме награби за реверите, нито ме плясна с жилото, само напъха лицето си в моето и от гласа му лъхаше на смърт.

– Не събуждай подозренията му! Не му позволявай да избяга!

Прекрасно! Две противоречащи си заповеди с едно издишване! Истинската заповед беше някак да постигна невъзможното и да получа съгласието на Хелър за доброволно участие. Докато се опомня, Ломбар

изчезна.

Върнах се в клетката. О, богове, как вонеше това място! Положих старание да се усмихна, докато прикляках до одъра. Хелър ме изучаваше спокойно, твърде спокойно.

– Първо – започнах аз, – можете ли да ми кажете как разбрахте, че куриерът е измамник?

Той не отговори. Не отместваше хладния си поглед от мен. Би трябвало да е полумъртъв от глад и жажда. Пък и беззъбите сигурно му причиняваха нетърпима болка.

– Хайде, хайде – подканих го, а сам на себе си изглеждах като видоутен директор на училище, – за ваше добро е да отговаряте на въпросите ми. После ще видим дали сте издържал теста и нещата могат да станат много по-приятни.

Той ме погледа още малко. После, с леко фъфлене заради набъбналия му език, изрече:

– Ако се съди по говора ти, завършил си академията, нали? – Леко поклати глава. – Какви криви пътечки са те отвели при къркачите?

Заля ме вълна от неудържима ярост. Кой беше затворникът тук? Я почакай, този май се опитва да ме подлъже и да ме използва чрез пресорено приятелство. Или пък просто се държи нахално и предизвикателно, както правят офицерите от флота при поражение.

Пръстите ми стиснаха толкова силно взривоострела, че едва не го изкривиха. Как се осмеляваше този да ме съжалява?

Мислите ми се пръскаха в неочаквани посоки. С това приятелче беше опасно дори да се говори. Старателно се успокоих. Наистина кой беше затворникът тук? Взрях се напрегнато в него и се изумих от това, което открих. Той не мислеше за себе си. Не мислеше за болката от електрическите беззъбници или за глада и жаждата. Той искрено съжаляваше, че друго човешко същество може да падне толкова ниско като мен. Въпросът му нямаше нищо общо със самия него, а само с мен.

Можех да му разкажа за себе си. Можех да си призная: „Случва се човек да тръгне по най-кривия път.“ Можех да му доверя всичко и да стигнем до честно споразумение. Колко различно щеше да бъде всичко, ако го бях направил!

Но Ломбар надвисваше като буреносен облак в моето въображаемо небе. Нямах смелостта да бъда честен. В този миг реших злокобната съдба на прекалено много хора. Като всеки неизлечим страхливец, прикрих се зад пресилена усмивка. Повторих:

– Хайде, хайде. Само ми кажете за куриера.

Той помълча и отвърна:

– А защо да го правя? За да си подобрите маскировката при следващото отвличане ли?

– Не, не – побързах да го уверя. – Това е само тест на възприетията и реакциите. Няма нищо общо с операциите.

Той сви рамене.

– Когато излязох навън и го помирисах, вече знаех, че не е куриер от флота. В онази теснотия на корабите се е случвало екипажът да убие някого, ако не се къпе редовно или използва ароматизирана пудра. Във флота няма миризливи куриери.

Бях извадил бележничке и правех безсмислени криволици по страницата за по-голяма правдоподобност.

– Отлично! Изострено обоняние. Нещо друго?

Той вдигна очи към мен, май вече се забавляваше.

– Беше си сложил колана обратно, гетите също, а на врата имаше издуптина от скрит забранен нож.

– Аха, превъзходно – повторих, преструвайки се, че пиша. Вярно, превъзходно беше. Аз самият не бях забелязал ножа под яката.

– Обаче – продължи Джетеро – съвсем пропуснах да забележа мизмизмата на озон, която електробичовете излъчват винаги, дори когато са изключени. Освен това не чух как вашият шеф мина зад мен и затвори вратата. Така че – провалих се. Не съм човекът за вашата работа.

– Не, не, не – бързо казах. – Аз ще реша това. Сега да продължим. Защо позволите на другия играч да спечели?

Искрено ме интересуваше. Откакто видях това, не можех да си го избия от главата. А той ме гледаше така, сякаш не схващаше що за чудовище стои пред него. Не ми отговори и аз настоях:

– Защо просто се отказахте от играта?

С тон на уморено търпение, както се говори с тъпо дете, той каза:

– Неговата приятелка беше сред публиката. Дошла чак от родната му планета, за да го гледа как играе. Ако беше загубил, той щеше да се срамува, че тя е видяла всичко.

– Я почакайте – намесих се аз. – Хвърлихте му няколко топки, присмивахте му се. Това беше доста по-страшно, отколкото просто да го победите.

– Вярно е – въздъхна Хелър. – Затова няхах избор, трябваше да отвлека вниманието от него, като стъпя извън кръга и изгубя играта. Щом си гледал, видя, че номерът мина. Той си запази достойнството и нямаше от какво да се срамува.

Изумих се. Нещо повече – разстроих се. Всеки в апарата може да ви каже, че най-непоправимата грешка е да не печелиш винаги и навсякъде. „Съчувствие“ е смъртоносна дума! Колкото по-мръсно играете, толкова по-добре. И винаги печелете, няма значение какво ще струва това на другите.

От този тип никога нямаше да излезе шпионин. Никога! Боговете да са му на помощ! И на мен, щом трябва да го ръководя!

– Страхотно! – извиках с искреността на обясняваща се в любов проститутка. – Блестящо като свръхнова звезда! Точно вие сте човекът, който ни трябва!

Глава трета

Плочата едва осветяваше клетката, миризмата обръщаше стомаха ми с хастара навън. Разгънах копието на заповедта и го размахих пред лицето му, печатите затракаха един в друг.

– Направо от Великия съвет, не си играем на дребно – казах му. – Една от най-важните мисии на годината! И както можете да се уверите, поверена е на Външното управление с пълна свобода на действията, но и с дискретност. – Отново важно размахих документа.

Той не се впечатли и аз изтръгнах от себе си възможно най-жизнерадостния глас в онова ужасно място.

– Непременно трябваше да подберем най-подходящия човек на Волтар и се спряхме на вас!

Дори това да пораздвижи малко амбициите му, с нищо не го показа.

– Мисля – отрони той, – че е най-добре да ми върнете часовника.

Не разбирах какво общо има с това един часовник. Но и без друго трябваше да извикам някой от стражите, за да махне от него електрическите белезници. Отидох до таблото на стената и натиснах сигнализатора.

След малко се показа сбръчкан изрод и ме погледна неуверено.

– Махни белезниците на този затворник – заповядах му. – Донеси храна и вода. Погрижи се и за вещите му.

Като си мърмореше, че трябвало да изрови шифъра, жалката пародия на страж закукука нанякъде. След малко сакатият се довлече с метална карта, кана с вода и мръсна наглед гозба в ръждясала кутия. Отдръпнах се назад неспокойно, а съществото се засуети с картата в ръка и най-после махна белезниците. Сложи храната и водата на зацапания под

и понечи да си тръгне.

– Я почакай! – спрях го. – Къде са вещите на затворника?

Но стражът заотстъпва и измрънка недоволно:

– Смяната ми свърши. Извикайте следващия.

Хелър се надигна и седна. Предпазливо отпиваше от каната, без да прекалява, чакаше да спадне отокът на езика му. Пак натиснах сигнализатора, ядосвах се, че тъпакът дори не предаде искането ми на онзи, който го е сменил.

Мина поне половин час и няколко напразни сигнала, преди да се появи един огромен и самонадеян тип, явно родом от Калабар.

– Кво става тука, бе? – раздражено попита той. – Зън, зън, зън! Не оставяте човек да си подремне!

Направих крачка-две и вдигнах взривострела. Надвисващото туловище тежеше поне триста фунта, голо до кръста и нашарено от белези. Лицето му би могло без проблеми да ви причини чести кошмари.

– Донеси нещата на затворника! Блуза, обувки и часовник!

Обърнах се към Хелър и той кимна, че това е всичко.

– А ти от коя служба си, бе? – не миряваше грамадният страж. – Откъде да те знам какъв си! Що не си с униформата на апарата, а?

– Ще ти се отблагодаря за любезността – уверих го. Много ясно съзнавах, че съм на цяла миля под земята и в ръцете на тукашните бандити.

Чудовището кимна, сякаш само това бе очаквало да чуе, и веднага изчезна.

Хелър недоверчиво хапна малко от съдържанието на кутията. Успя да преглътне само с помощта на вода от каната. Аз отново размахих пред очите му заповедта на Великия съвет.

– Това е чудесна перспектива пред вас – казах с мазен глас.

Хелър завъртя глава.

– Да изчакаме.

На едрия страж му трябваше доста време, докато се върне. Под едното му око се виждаше нова драскотина. Захвърли обувките на пода пред Хелър и му натика под носа вече окаяно изглеждащата блуза.

– Като са го докарвали тука, не бил носил часовник – заяви стражът.

Погледнах въпросително Хелър.

– Едва ли сте играл на „куршумена топка“ с часовник на ръката.

– Бях го оставил на един приятел – обясни Джетеро. – Даде ми го веднага щом излязох от игралното поле. Тези човекоподобни го

задигнаха.

– Донеси му часовника – заповядах на стража. – Няма часовник, няма и пари.

Той изръмжа тихичко и пак излезе.

Водата и храната вече помагаха. Джетеро стана и аз стиснах поздраво взривострела. Но той само се поразкърши. После седна и използва ръкавите на блузата и водата, за да си изчисти обувките – някой друг ги беше носил и воняха.

Огново се наложи да чакаме дълго. Сега огромният страж имаше и синина до устата, а кокалчетата на юмруците му бяха ожулени. Но носеше часовника.

Преди това не бях виждал часовник на космически инженер. Взех го пръв, за да се уверя, че в него няма скрити хитроумни оръжия. Животът в апарата прави всеки твърде недоверчив. Но имаше само голяма кръгла скала с мъничка дупка и тежка метална верижка. Дадох го на Джетеро. Той кимна и се зае да го нагласява на ръката си.

– Парите – протегна ръка стражът.

Извадих банкнота от десет кредита – съвсем прилична сума за един страж в Спитеос. Но онзи я погледна, като че го беше ритнала.

– Десет, а! – излая той. – Дадох шейсет да измъкна този часовник!

Втурна се към Джетеро да му го отнеме. Бутнах чудовището по рамото, за да го отклоня. Завъртя се и се препъна назад в собствените си крака. Блъсна се в прътите на клетката и си удари колената в пода.

На устата му изскочи пяна.

– Ще те очистя! – кресна и се приготви да скочи.

Вдигнах взривострела, за да го убия.

Внезапно оръжието изхвърча от ръката ми. Нещо се мярна размазано пред очите ми. Хелър стовари дясната си ръка с опакото върху гърлото на стража, и то така, че ударът го вдигна от пода! Чудовището се залепи за стената с глух плясък. Смъкна се надолу като зле сглобена кукла. Устата му кървеше и несъмнено не усещаше на кой свят се намира.

Джетеро вдигна взривострела, включи предпазителя и ми подаде оръжието.

– Никога не убивай човек, ако не се налага да го направиш – спокойно ми каза той. Огледа стража. – Жив е. Дай ми седемдесет кредита – и протегна ръка към мене.

Послушно измъкнах от джоба си още шестдесет кредита и добавих десетачката от пода. Джетеро взе парите. Приклекна пред стража и започна да го потупва по бузите, докато прояви признаци на живот. Хелър

му показа седемдесетте кредита.

– Ето ти парите. Благодаря ти за часовника. – Изведнъж прозвуча студеният глас на офицер от флота, нетърпящ възражения: – Сега се върни на поста си и всичко приключва.

Стражът чу какво му се казва. Взе парите и се махна толкова кротко, сякаш само бе наминал да ни попита как сме със здравето. Наистина всичко приключи.

– А сега да погледнем този така наречен документ – изрече Хелър.

Глава четвърта

Джетеро Хелър взе заповедта на Великия съвет и я поднесе към зеленикавата светлинна плоча. Завъртя се с гръб към мен, не виждах точно какво прави, май нещо с часовника.

– Изглежда ми истинска – каза накрая.

Удържах снизходителната усмивка на лицето си, но вътрешно потреперих. Случайно заповедта беше истинска, но за да се увери в това, би трябвало да я свери с регистрационните списъци в планетарната документна система. Апаратът можеше да подправи документ като този за броени минути. Приятелчето беше абсолютно безнадежден случай като шпионин.

– Но е била издадена 4,7 дни, след като ме отвлякохте – добави той.

Надникнах над рамото му. Да, датата и часът бяха отбелязани, не беше трудно да го открие.

– Трябваше да сме сигурни, че разполагаме с подходящия специален агент, преди да поемем задачата – излъгах гладко.

– Виж какво – каза Хелър. – Това местенце е доста гадно. Не можем ли да обсъдим всичко някъде другаде?

– Веднага щом решиш да приемеш.

– Аха. Дали не надушвам и изнудване сред тукашните нежни аромати?

– Не, не – бързо додадох аз. – Само че... ами... някои сили не искат мисията да протече успешно. – Не беше лъжа. – Затова съм натоварен да се грижа за твоята безопасност.

Блестящо се справям, казах си наум. Няма да ми е трудно да правя с него, каквото си искам. В шпионажа не беше по-опитен от пеленаче.

– Блито-3... Скоро се върнах оттам. Направихме някои наблюдения.

– Точно така. Заедно с другите ти постижения това беше причината да се окажеш единственият офицер, достоен за задачата.

– И затова ме отвлякохте! – Кривата му усмивка показваше, че според него цялата история беше съшита с бели конци. – Може би е по-добре да ми обясниш в какво се състои така наречената мисия.

Разказах му замисляла съвсем простичко. Трябваше да отиде на Земята, да внедри съответните технологии в тамошната култура и да спаси планетата. Както му го представих, всичко си беше благородно и хуманно. Един офицер от флота едва ли беше запознат подробно с Графика за нахлуването, затова пропуснах тази част.

– И решихте, че най-добрият начин да започнете начинанието е едно малко нападение? – попита иронично Хелър.

– Трябваше да проверим дали отговаряш на изискванията към агентите – напомних му аз.

– А заповедта получихте, преди да знаете дали съм подходящ.

Да го „бибип“! Този май можеше да мисли! Но в тази игра и мене си ме биваше. Не можете да прекарате десетина години в мръсната работа, без да научите номерата. Искам да кажа – не можете да оживеете.

– Съществуваше и крайно неприятната възможност да потърсим друг доброволец – безизразно казах аз.

– И крайно неприятната необходимост да осъществите още едно отвлечане – добави Хелър. Вдигна ръка, за да прекрати спора. – Ето какво ще направим. Аз не съм от вашето управление. Ако получиш обичайните заповеди от Отдела по кадрите на флота, ще се заема с вашата мисия.

Сянката на Ломбар вече не се надвесваше толкова зловещо над мен. Искаше ми се да се разсмея от облекчение. Но само казах:

– О, мисля, че лесно ще уредим това.

Поклоних се церемониално и му посочих да излезе пръв.

В стаята на стражата трябваше да се разпиша за извеждането на затворника и когато влязохме там, чудовището, което Хелър просна с един удар, седеше с останалите и плюскаше гнусно парче печено месо. Не се чувствах сигурно в това помещение и щом онзи звяр направи внезапно движение, отскочих назад. Но станах свидетел на нещо смайващо.

Огромният страж се изправи толкова припряно, че замалко да събори тигана с яденето си. Старателно застана в стойка „мирно“ и скръсти ръце на гърдите си в общоприетия военен поздрав!

Не беше предназначен за мен. Хелър небрежно вдигна ръка в отговор на приветствието и дори за миг се усмихна приятелски. Чудовището също му се ухили!

Дотогава не бях виждал страж от Спитеос да поздравява или да се усмихва. Испитах суеверен страх, сякаш ми се беше явил призрак наред горски храм – виждате нещо и същевременно знаете, че е невъзможно, свръхестествено. Бързо набрах името си на регистрационната машина и се измъкнах оттам със затворника.

В горните етажи на Спитеос има стаи, отделени за офицери от апарата като мен. Неугледни и без прозорци, те все пак предлагаха някои удобства, включително и баня. Използвах моята твърде рядко, но в нея имаше всичко необходимо.

Формално погледнато, като отвеждах Хелър в моята стая, аз го изкарвах от затвора, но сметнах, че последните заповеди на Ломбар ми позволяват това.

За да съм сигурен, че и двете противоречащи си заповеди ще бъдат изпълнени, оставих затворника в една ниша до входа за транспортните тунели и без да ме чува, се обадох в „Лагер Твърдост“. Стражата там се състоеше от истински войски на апарата. Намерих офицер и уредих един взвод денонощно да се сменя, наблюдавайки моята стая и околните коридори. Недвусмислено заповядах да се държат така, сякаш пазят затворника от външно нападение, а всъщност да предотвратят евентуалното му бягство. Използвах името на Ломбар, за да се поразмърдат, и се забавих достатъчно по тунелите да имат време да се настанят по местата си.

Влязохме в голата стая. Отворих едно чекмедже и предложих на Хелър да си вземе спрейче само и само да забрави за вонята на затвора. Тя проникваше дори и на тези етажи. Но той поклати глава.

– Имам нужда от баня.

Показах му тясното помещение с вана, порових в шкафа и измъкнах леко опърпана нощница. Той свали обувките и панталона си и аз ги напъхах заедно с блузата в шахтата за отпадъци – бяха безнадеждно съсипани.

Хелър пусна душа, а на мен ми хрумна нещо.

– Знаеш ли – казах, отваряйки спрейче под собствения си нос, – можеше да направиш опит за бягство, когато вдигна взривострела. Ти беше въоръжен, а аз бях беззащитен. Би могъл да ме използваш като заложник...

Той се засмя – много приятен, непринуден смях. След малко, докато се търкаше упорито, каза:

– И да си пробивам път с бой през заредени с електричество порти, въоръжени стражи, минирани проходи и бластери на изхода? После да

мина със сила през „Лагер Твърдост“ и да се влача двеста мили по Голямата пустиня? Голяма тъпотия! Абсолютна лудост би било да го направя. Сигурен съм, че апаратът не би допуснал някой да се изтръгне жив от Спитеос!

Вцепених се. Не беше възможно да знае къде са го докарали. Не минахме нито покрай прозорци, нито покрай каквото и да е знак. Бил е в безсъзнание онази нощ. Дори биха могли да го прехвърлят на друга планета. И никой извън апарата не знаеше, че Спитеос е нещо друго, освен отбелязана на картите древна руина.

– О, богове, откъде си научил?

Той пак се засмя, но не преставаше да се търка.

– От моя часовник. Показва едновременно двадесет и шест системи за измерване на времето заедно с Вселенското абсолютно време.

Думите му нищо не ми обясняваха.

– И какво от това? – попитах.

– Дава ми разликата в часовете пояси на това място и Дворцовия град, посочва ми и направлението натам. Има само една местност с такива геофизически характеристики на такова разстояние от Дворцовия град и това е Спитеос.

Натъжих се.

– Друго има ли? – попитах.

Сега той се развесели истински.

– Тази скала. Всички помещения просто са изсечени на място в нея и лесно се ориентирах. Черен базалт с наклон 16 градуса и направление 214 градуса, зърнест като всеки камък от тип 13. Я го погледни. Остатък е от вулканичната екструзия, оформила планините отвъд Голямата пустиня. Курс по елементарна геология на планетата Волтар. Всяко момче научава това още в основното училище. Щом се опомних, вече знаех къде съм. А часовникът само потвърди увереността ми.

Е, аз пък бях от момчетата, които не знаят подобни неща, и то още от основното училище. „Наклон“ е ъгълът на слоевете на скалата спрямо вертикалната линия. „Направление“ е ъгълът им спрямо северната посока. Хелър сигурно имаше вродено чувство за ориентация. Но да класифицира камъните по видимата им зърнеста структура – при това без да разполага със сложен анализатор – означаваше, че очите му са като микроскоп, беше видял всичко в здрача на клетката си! А и тази памет като библиотека!

Но не способностите му ме натъжиха. Ето го пред мен с всичките си знания, в ръцете на врагове, които смятаха само да го използват. И

ми позволяваше да разбере, че знае къде са го докарали. Проявяваше жизненоважни качества, които, ако не бях осведомен за тях, щяха да ме оставят с чувството за фалшива сигурност. А сега можех да взема предпазни мерки. От страна на един бъдещ шпионин това не беше обикновена глупост, а невероятна тъпота. Щях да се възползвам от неговото безгрижие и да си играя с него, без въобще да се опомни.

От него никога нямаше да излезе специален агент. Дори и за милион години. Не предвиждах никакви трудности в усилията да го проваля. Но нямаше да е лесно да го държа на повърхността достатъчно дълго, без да повлече и мен към дъното. За шпионската работа е нужен инстинкт. По дяволите, у него липсваше напълно! Мисията щеше не само да се провали. Щеше да бъде истинска катастрофа!

– Разполагай се като у дома си – казах му. – Отивам в Правителствения град да взема твоите заповеди.

Глава пета

Сигурен съм, че и вие сте забелязали – първото впечатление от Административния комплекс на флота в Правителствения град е като при среща с истински флот в открития Космос. Навремето техните архитекти трябва да са чули „кораби“, когато са им казали, че им поръчват „сгради“. Дразнешо е – скупчени на десет квадратни мили гола земя, те стърчат като десет хиляди грамадни сребристи кораби. Дори са подредени като тях в боен строй! Разправят, че работещите там офицери и чиновници си носели магнитните обувки за безтегловност. Колкото и да се стараете, няма да откриете нито дърво, нито дори храстче наоколо.

Когато ми се налага да отивам там, все се чувствам като натрапник, когото непременно ще прогонят. Гвардейци, гвардейци, гвардейци, врати, врати, врати, всички във формата на херметични шлюзове. Коридори, коридори, коридори. Хрумна ми, че не харесвам това място, защото винаги, като погледнат електронната ми карта и разберат, че съм от апарата, веднага се ухилват присмехулно. Но след два часа все пак се добрах до търсеното място.

Кадровият офицер на флота седеше в кубична стаичка, неотличима от всяко складче в космически кораб. От пода до тавана беше натъпкана с машини и екрани, заслепяващи с ярките си цветове. Бихте си помислили, че води битка. Пък може би точно това правеше, нали трябваше да прехвърля насам-натам четири милиона офицери.

Изглеждаше ми доста приятен човек – малко остарял, малко затлъстял. Вдигна поглед, сякаш щеше да ме поздрави весело, но не го направя. Вместо това се намръщи леко. В гласа му се долавяше учудено неодобрение.

– От къркахите ли си?

Никой не ме бе представил като „офицер от Външното управление“, носех безизразната униформа на редовните части, дори емблема нямах на предното джобче. Неволно се погледнах. Как успя да се досети? Не видях нито мазни петна, нито засъхнала храна, нито следи от кръв. Но не видях също нито стил, нито блясък. Никакво достойнство! Тъжна гледка!

Бях репетирал всичко, но посрещането ме обърка.

– Искам заповеди за прехвърляне на бойния инженер Джетеро Хелър – изтървах незабавно. Без увъртания, без лукави увещания.

Кадровият офицер на флота сурово събърчи вежди.

Повтори си на глас името. Подръка му бяха редица бутони и мигащи светлинки, но разчиташе на паметта си.

– А, говориш за Джет! – Вече се сещаше. – Шампионът на Имперската академия по майсторско летене отпреди няколко години. А после не се ли класира и за международния турнир по „куршумена топка“? Да. Ами да, Джетеро Хелър. Голям атлет.

Всичко това ми се струваше твърде обещаващо, защото той поемна малко. Тъкмо си отварях устата, за да повторя искането си, усмивката му внезапно изчезна.

– Ще трябва да получиш разрешение от Адмиралтейството на бойните инженери. По коридор 99. Щом излезеш, завий...

– Моля ви – прекъснах го.

Бях ходил в това адмиралтейство и те ме пратиха при него. Отчаяно бръкнах в чантата с документи и размахах заповедта на Великия съвет.

– Това отменя необходимостта от всякакви разрешения. Моля да го прехвърлите във Външното управление.

Той придиричиво огледа заповедта отгоре надолу, макар че несъмнено беше виждал стотици като нея. После впи в мен подозрителния си поглед. Стовари дланта си върху пулта и започна да си играе с бутоните, после въведе номера на заповедта в своята информационна система. Облегна се назад и се загледа в екран, в който аз не можех да надзърна. Пак се намръщи. Почти очаквах в стайчката да нахлуят гвардейци със заповед за арестуването ми.

С неподлежаща на обсъждане решителност изключи екрана.

– Не, невъзможно е!

Сянката на Ломбар пак се надвеси над мен.

– Но какво не е наред? – изграчих аз. – Да не са отменили заповедта на Великия съвет?

– Не, не – нетърпеливо ме прекъсна той. – Заповедта е регистрирана, все още действа... макар че човек трудно може да вярва на нещо, като си има работа с къркачи. – Остави тази тема и се помръщи още малко. Накрая ми върна заповедта на Великия съвет. – Просто е невъзможно и това е.

Бюрокрация! Въздъгнах с облекчение. Когато работите за апарата, истинските неприятности винаги се навъртат някъде наблизко. Но бюрокрацията е неприятност, с която всеки се бори непрекъснато. Тя е обикновена система, измислена, за да не се поема отговорност.

– И защо е невъзможно?

С тон на родител, който учи детето да си връзва обувките, той започна:

– Първо, бойният инженер служи във флота. А Външното управление – между другото, убеден съм, че си от къркачите – е съвсем друга организация в структурата на правителството. Когато казваш, че искаш да го прехвърля, всъщност настояваш той да подаде оставка от флота, да подаде молба за зачисляване във Външното управление и да достигне лека-полека и там сегашния си ранг... Това би отнело години! Сигурен съм, че нямаш години на разположение. Пък и не си ми донесъл молбата му за оставка от флота. Затова няма да стане.

За миг се замислих дали Хелър е знаел за тези пречки, дали се е възползвал от административните сложности и се е опитал да ме надхитри, за да се измъкне. Може пък да беше по-лукав, отколкото смятах. (Сега, като се връщам към описваните събития, ми се иска да се беше оказал такъв хитрец!)

Най-добрите борци с бюрокрацията са самите бюрократи. Затова и аз започнах да увъртам:

– Ако вие имахте моя проблем, как бихте се справили с него?

Така беше много по-добре, отколкото да се връщам в апарата и да търся материал за изнудване на този човек – винаги може да се намери, а ако не съществува, измисляме и го „документираме“. Но заповед, незаконно изтръгната чрез оказване на натиск, в един момент също може да се окаже незаконна. Струваше ми се много по-ловко да действам според правилата. Беше нещо ново за мен, но току-виж, свършило работа.

Той помисли, наистина се опитваше да помогне. Изведнъж лицето

му грейна.

– Точно така! Ще ви издам стандартната заповед за действие на боен инженер.

И да го „бибип“, просто натисна няколко бутона и след секунди от един процеп изпълзя документ. Подаде ми го. В него пишеше:

„Заповед на флота М-93872654-ММ-93872655-СЕ

Основание за заповедта: Заповед на Великия съвет
938362537–451 БЗ

За сведение и изпълнение от всички

С настоящата заповед и от днешна дата Джетеро Хелър, ранг Х, боен инженер, номер Е555МХР, получава самостоятелна задача, която ще изпълнява по собствено усмотрение и в срокове по собствена преценка. Виж основанието за издаване на заповедта.

Издадена, регистрирана и заверена от кадровия офицер на флота .....“

– Това решава ли проблема ти? – весело попита той.

– Съвсем лесно изглежда.

– Ами бойните инженери винаги получават такива заповеди – най-често за проникване зад отбранителните линии на врага, нали знаеш как е. Кой би могъл да знае колко време ще им трябва за изпълнение на задачата. И затова е толкова необходимо да са хора, на които да можеш да разчиташ. Почти винаги, освен когато ги убият, те се справят с това, което си им поверил. Нали знаеш, девизът им е: „По дяволите препятствията, свърши си работата.“ Забележителни хора. Тази заповед стига ли ти? Нали разбираш, това е стандартният документ за задачите на бойните инженери.

Бях потресен и от идиотската простота на тази заповед, и от токущо чутото. Дали Ломбар е знаел нещо за тези подробности? Съмнявах се. Какво се опитвахме да грабнем? И щяха ли да ни стигнат силите, за да го удържим?

Джетеро Хелър е знаел какво ще бъде съдържанието на заповедта. Би трябвало да е получил десетки като нея. И е знаел, че тя ще го постави извън контрола на Външното управление и апарата. О, зли богове, трябваше да работя като побъркан, за да не го изгърва! Вече не вярвах, че ще изпълня своите заповеди и не ще доведе мисията до провал.

Успях да се стегна. Едно е да налетиш с напрегнати до пръсване двигатели и да взривиш вражески град, а съвсем друго е да се

промъкваш в мрачния и таен свят на шпионина. Припомних си колко лесно бе да го отвлечем, глупавата му откровеност сутринта и самоубийствените му възгледи за спортменския дух.

– Да – казах, – чудесна е. Сега да я подпишем.

Дадох му своята електронна карта, за да си потвърди изходящия номер и да нахрани вечно гладните си машини.

– Бих желал да получа и още няколко копия от заповедта.

Той пишеше, натискаше бутони и регистрираше.

– Май че рекордът за скорост на Джет още от академията си остава ненадминат. Страхотен състезател. И много приятно момче, както чуввам. – И най-после: – Ето и заповедта. Пожелай ми късмет от мене!

Измъкнах се оттам. Чувствах се странно след тази съвсем нормална, законна процедура без никакви номера. Светът на честността е твърде необичайно място за човек от апарата. Смущаващо е. Непозната територия!

И тогава, освободен от потискащата обстановка на флота, в мен със закъснение нахлу опиянението от победата. Следвайки буквално тези заповеди, можехме завинаги да заличим Джетеро Хелър от списъците на флота. Той щеше да изчезне безследно, без някой да задава въпроси. Не, Джетеро Хелър не беше ловък в мръсния свят на шпионажа и секретните операции. Всъщност си беше тъпак, да го „бибип“. Ломбар щеше да се гордее с мен. Току-що премахнах следите от отвлечането. Можехме да премахнем и Хелър. И най-искрено си признавам, че тогава реших да извлека максимални облаги от положението.

Тръгнах към Клуба на офицерите от флота, за да взема нещата на Хелър.

Глава шеста

На въодушевляването ми бе отсъден твърде кратък живот!

Офицерският клуб изглеждаше толкова спокоен в топлата светлина на прекрасния следобед. Планините около него сякаш гледаха благосклонно надолу. Храстите и цветята насищаха с аромати чудесния въздух.

Това беше капан!

Моят пилот приземи аерокара пред главния вход. Подтичвах по широката стълба покаян изрисуваните по стените красиви жени.

Просторният вестибюл беше безлюден, видях само един чистач в униформа, който небрежно попиваше локвичките от разлети питиета.

Отидох направо до преградката, зад която седеше чиновник, и почуках с бастунчето си по нея. Разбира се, не съм член на клуба и белокосият служител, вероятно пенсиониран космонавт, продължи да се рови в книгата си.

Сивата ми униформа като че не привличаше особено вниманието му. Затова пляснах още по-силно с бастунчето.

– Я по-бързо, застани мирно! – заповядах аз.

Той продължи да се занимава със своята работа, зачудих се дали не беше глух. В този момент направих грешка, която едва не ми струваше живота. Но не понасям нагли типове от нисшите рангове.

– Ако смяташ, че не можеш да ми отделиш малко време, – изкрещях с пълен глас, – нищо друго не ми остава, освен да докладвам за поведението ти. – Пак никаква реакция. Затова викнах по-силно: – Дойдох да взема багажа на Джетеро Хелър!

Това вече проникна в главата му. Надигна се незабавно и застана пред мен. Помислих, че съм му вдъхнал страхопочитание с крясъците си. Но той някак чудато ме поглеждаше изпод вежди. Не по-тихо от мене – и повярайте ми, гласовете на тези стари космонавти се чуват на цяла миля – изрева:

– Та значи казахте, че идвате за багажа на Джетеро Хелър? – И без да спре за секунда, изръмжа: – Като те гледам, трябва да си къркач!

Във вестибула се чу едва доловим шум. Обърнах се. Машината на униформения чистач си беше на мястото, но него не видях.

Със съвсем нормален тих глас чиновникът ми каза:

– Моля ви да попълните този формуляр.

Бръкна под преградката, после измъкна някакви бланки. Замърмори си заглавията им. Наведе се да погледне има ли и други. Извади ги и също ги прегледа внимателно. От успехите през деня изглежда мозъкът ми се беше вкиснал. Въпреки обучението и опита си в апарата не разпознах най-простата хватка за печелене на време.

Дишането отзад ме предупреди.

Извъртях се.

Пред мен стояха трима млади офицери. Единият беше увит в хавлия за баня, другият само по плувки, а третият още не беше смъкнал от главата си шлема на пилот-състезател. А в това време още петима офицери нахлуха през различни врати. Онзи чистач, да го „бибип“, беше изтърчал да ги повика!

Случвало ми се е да гледам разкривени от ярост лица, но тези тук бяха нещо невероятно. Още един офицер се спусна вихрено по някаква

стълба, при това с внушителна тояга в ръце!

Най-едрият, само на три фута от мен, изляя:

– Хванете го!

В апарата обучават старателно. След секунда вече не бях на мястото си, та да ме хванат. Скочих нагоре и се озовах върху преградката. С ритник запратах касовия апарат в най-близкото лице.

Скрих се зад преградката, гонен като листо от виещите като ураган млади офицери. Ръце се протягаха да ме докопат. Хвърлих един стол по тях.

Като цунами те пометоха преградката.

Отдясно имаше врата. Изхвърчах през нея. Намерих се отново във вестибула. За миг помислих дали има шансове да се измъкна през главния вход, но вече го запълваха тълпи офицери, събрани от спортните площадки!

Смело мога да кажа, че дадох блестящ пример за стратегическо отстъпление. Хвърлях чинии и маси по тях. Тичах като бесен между столовете, като ги събарях, за да препъвам преследвачите. Дори мятах вази, както си бяха пълни с вода и цветя! Издържах толкова дълго само защото всички едновременно се опитваха да ме хванат. Блъскаха се един в друг. Полека успяха да ме натикат в ъгъла. С последно усилие подскочих да се кача върху подиума за оркестъра, но с летящ плонж един мощен атлет ме събори на пода сред трясък от счупени предмети.

Сигурно си мислите, че само са ме задържали да ме разпитат, както подобава на млади, добре възпитани хора. Не! Започнаха да ме обработват с пети. Повечето бяха боси или със спортни обувки, иначе щяха да ме сритат до смърт!

Накрая един от тях избута другите назад. Беше с внушителни размери и за миг глупашки си въобразих, че се опитва да ме спаси. Но той ме изправи и ме притисна в стената.

– Къде е Хелър?

Този вик почти набута тъпанчетата ми в мозъка. Но няхах време да отговоря. Той сви пръстите си в юмрук и ме цапардоса с все сила в челюстта.

Бушоните ми гръмнаха.

Свестих се от поток ледена вода върху лицето ми. Лежах на пода.

– Нека аз! – провикна се друг, пак ме вдигна и ме трясна в стената.

– Къде е Хелър? – гласът му се издигна във вой.

Преди да отговоря, той се отдръпна, за да забие юмрук в стомаха ми.

Докато се превивах и падах, си помислих, че тези млади господа има още много да научат за правилните методи на разпит.

Пак започнах с ритниците!

Не знам след колко време се опомних. Чух нечий глас сякаш от много високо. Беше глас на командир. Някой по-старши сред тази млада глутница.

– Искам ред! Какво е направил този?

Надигна се глъч. Бяха спрели да ме ритат, вече можех да си спомня къде съм.

– Сложете го на онзи стол – каза заповедническият глас.

С такава сила ме стовариха на стола, че пак се отнесох. После отново ме заля студена вода. През струйките по лицето си успях да съсредоточа поглед върху синьозеленикава туника срещу мен. Беше на възрастен офицер в пълна униформа. Може би командир на голям боен кораб от флота. Изглеждаше страшно твърд и безмилостен.

– Не, не, отдръпнете се – заповяда той. – Аз ще го накарам да отговори на въпросите ви.

Зашеметено благодарих на дяволите, че се намери някой, който току-виж, ме изслушал.

– Къде е Хелър? – изръмжа той.

И никой не ме удари. В апарата ни учат никога да не говорим при побой и изтезания.

Въпросът изискваше малко обмисляне. Апаратът би ме екзекутирал, ако разкриех съществуването на Спитеос. Но те не искаха това от мен. Те искаха Хелър. Успях да си припомня нещичко от обучението си.

– Аз само дойдох да взема багажа му.

– Знаем – отвърна старшият офицер. – Оттам започна всичко. А сега, ако кажете на тези млади господа къде се намира Джетеро Хелър, сигурен съм, че животът ви...

Намесиха се възразяващи гласове.

– Сър, не му обещавайте нищо!

– Ей, ти, по-добре започвай да говориш!

И подобни глупости.

В замаяния ми мозък изплува изпитаното и потвърдено правило на апарата: „Когато се съмняваш, излъжи.“

– Аз съм само куриер – измънках.

Буря от възмущение последва думите ми. Старшият офицер ги накара да млъкнат.

– Господин куриер – започна той с натезал от сарказъм глас, –

Джетеро Хелър изчезна преди пет дни. Час след играта трябваше да присъства на купон по случай повишението на негов съкурсник от академията. Но той не се появи. А на думата му може да се разчита, той е боен офицер. Пратиха адютант да го покани отново. Претърсването на целия комплекс не откри нито следа от него, не са го викали и в щаба. Десет минути след като Хелър излезе от спортната зала, дежурният е забелязал в далечината черни камиони, напускащи района.

Олеле, казах си, този може да е капитан на боен кораб или каквото ще, но да разпитва никак не го биваше. Той ми издаде всичко, което бяха научили! Освен това ми даде предостатъчно време да помисля. Всичко ставаше не по-трудно, отколкото да отворя едно спрейче под носа си.

– Полицията на флота го търси навсякъде от пет дни – продължи невежият офицер.

Спитеос беше в безопасност. Апаратът беше в безопасност. Мисията беше в безопасност. Какви аматьори само бяха тези типове от Космоса!

– Както и да е, вече могат и да не го търсят – казах им. Бях много доволен, че научих за издирването. Почти си струваше да отнеса боя, но трябваше да го прекратя. – Джетеро Хелър беше извикан за спешна консултация по въпрос, обсъждан във Великия съвет.

Това не ги спря. Но поне ги забави. Чуха се викове „Бре-бре!“, не ми повярваха. На някого хрумна светла мисъл, наведе се над мен и докато друг ме държеше, измъкна електронната ми карта от джоба.

– Отдел 451 на апарата! – това беше възглас на улучил ловец.

Последваха викове „Знаех си аз!“, „Къркачи!“ и хорово ръмжене. Щяха да ме нападнат отново, но вече знаех как да се справя с положението. Не ми пукаше, че мисията е секретна.

– Не ви е нужна тази карта – хладнокръвно им съобщих аз. – Нужни са ви заповедите в моята чанта. Сигурно е захвърлена някъде там. За съжаление, ако отворите чантата, ще трябва да се закълнете пред мен за опазване на държавната тайна. Но такъв е редът. Моля, вършете си работата.

Все още не ми вярваха. Откриха чантата – в окаяно състояние. Донесоха ми я да я отключа. Избъбрих в скоропоговорка клетвата за опазване на държавната тайна и всички казаха „Да“. Отворих чантата и им хвърлих заповедта от Великия съвет заедно с кадровата заповед за Джетеро Хелър.

Старшият офицер ги прочете. Някакъв млад гений от Разузнаването на флота ги спря да не предприемат нищо, взе двата документа и се

отдалечи към един комуникационен пулт.

Върна се с изкривена от отвращение уста.

– За пръв път виждам нещо, свързано с къркачите, да е както трябва. Документите са истински. Ще трябва да пуснем този.

О, богове, благодаря ви, че се сетих да отида първо в Кадровия отдел на флота, а не в това леговище на млади лепъртиджи! Магията на писмената заповед. Независимо какви мръсотии прикрива. Нали това бе начинът, по който прекарваха живота си!

– Дойдох – казах им с престорено смирение, – за да взема неговия багаж.

Глупаците, да ги „бибип“, си въобразяваха, че приятелчето им е на сигурно място!

Глава седма

Стаята на Джетеро Хелър явно се намираше в края на дълъг коридор на последния етаж. Появи се управителят на хотела, стар космически вълк без нито един косъм на главата си и съдейки по белезите от изгаряния по лицето му, беше пренсониран артилерист. Зад нас напиреха неколцина от младите офицери, предвождани от най-грамадния и с най-настървено участие в побоя. Идваха „за всеки случай“. Имаше защо – искаше ми се да поровя в нещата на Хелър, за да открия слабости и пороци – биха ми помогнали да го контролирам.

– Мисля – обях им аз, – че той ще освободи стаята си. Тази мисия може да се окаже твърде продължителна. Ще прибера всички негови вещи.

Управителят дори не ме погледна, но въпреки това усетих реакцията му. Това ми напомни, че още не съм се измъкнал от леговището. Стигнахме до последната врата и той я дръпна настрани. Със замах. За да огледам хубавичко.

Разбира се, очаквах да видя малко стайче, стандартно жилище на офицер. Но от гледката пред мен се вцепених като статуя!

Апартамент! Три просторни стаи, а в далечния край на последната широк портал водеше към тераса с градина и изглед към планините!

Жилище на младши офицер ли? О, не. Мнозина адмиралци само си мечтаеха за подобно нещо!

Просто не знаех какво да мисля. Космонавтите винаги са се отличавали с желанието да превръщат и земния си дом в подобие на своите

кораби. Освен това по време на полет се чудят какво да правят и майсторят разни предмети от каквото им попадне под ръка: повреденият спусък на мощен бластер се превръща в изкусно гравирана горска нимфа, парче от броня – в маса, бракуван служебен стол – в част от мебелировката, антигравитационно кресло – в удобен диван, ненужните рамки за наблюдателни люкове стават рамки на снимки и какво ли не все в този дух. И тук се срещаше всичко това, естествено, но невероятно красиво изработено.

Бихте могли да очаквате и сувенири, насъбрани от множество планети. Миниатюрна статуйка на еротична танцьорка, която си кълчи бедрата, докато ви подава отварячка за бутилки. Блестяща полирана раковина на морско животно, на която е изписано „За спомен от Бактоза“. Фигурка на шесторъко момченце, което размахва флагчета и с кодова азбука ви напомня „Ела пак на Ерапин“. Жена, която отваря кутийка и ви хвърля спрейче, ако кажете „Целуни ме, Серафина!“. Имаше и такива заедно със знаменца и венчета, но бяха върхът на качеството – направо превъзходни!

Блещукащият метален под беше покрит с цяла дузина килими от всевъзможни планети. И всеки беше достатъчно ценен, за да попълни нечия колекция.

Целият апартамент беше подреден с най-изтънчен вкус.

Олеле! Немалко лордове биха завидели на такова уютно местенце!

Веднага си въобразих, че съм напипал слабата точка на Джетеро, защото се съмнявах да е наследил богатство, а офицер с ранг X не би могъл да си позволи и една хилядна от това със заплатата си във флота. Сигурно той си бе натопил и двете ръце в кацата с меда, и то до лактите!

Застанахме до музикалния бар в първата стая и старият артилерист с широк жест посочи поред всичко в апартамента. Заговори с равния глас на екскурзовод:

– Преди пет години бойният кораб „Менученкен“ кацна аварийно на хиляда мили навътре във вражеската територия на планетата Флинъп. Положението им беше безнадеждно – двигателите на кораба бяха повредени, три хиляди души екипаж можеха да очакват само залавяне и разстрел. Джетеро Хелър проникна през защитните линии на врага, взе жизненоважните резервни части, поправи двигателите и изтръгна кораба през пълтен огън. Така го спаси.

Той млъкна за момент.

– Когато екипажът на „Менученкен“ излезе от болницата, всички

дойдоха тук. – Посочи пак бавно предметите в апартамента. – Направи-ха това, докато Джетеро изпълняваше друга задача. Подарък от тях. – Махна към стените и някои от мебелите. – Оттогава и други добавяха по нещо. И ако сегашната му мисия продължи сто години, всичко ще си стои тук в същия вид. Тази е една от забележителностите на клуба! Това е домът на Джетеро.

Добре де, казах си, значи не беше мошеник. Но хората имат и други слабости.

– Най-добре сега да взема някои неща, които ще му бъдат нужни.

– Не му позволявай да пипне нищо! – намеси се огромният груб офицер. – Ние ще съберем нещата.

Блъснах ме настрани и отвориха невидима дотогава врата, която откри голям гардероб с дрехи и лични вещи. Един от тях взе от рафта парадна униформа.

– Не, не – обадих се аз. – Ще действа под друга самоличност. Само най-необходимото. Ще пътува с лек багаж.

Те свиха рамене и започнаха да събират каквото им казах. Но бяха оставили парадната униформа близо до мен и аз я огледах внимателно. Разбира се, цялата беше обшита с червени ширити, а на твърдата яка беше извезана в златно цифрата X, за да обозначи ранга му. Повечето цивилни си мислят, че завъртулките в златно, сребристо и медно по униформата са само украшения. И понякога недоумяват защо на парадите някои младши офицери приличат на обогатителна фабрика за полиметална руда, а по-старшите от тях изглеждат съвсем обикновено. Но тези внушителни, извити украшения са символи на награди. Бродират ги така, че капачето под тях може да се повдига, и тогава прочитате под него мъничките букви на заповедта за награждаване.

Отпред униформата на Джетеро Хелър нямаше нито сребристи, нито медни нишки. Беше почти плътно покрита със злато!

Повдигнах някои от капачетата. Изграждане на мост под непрекъснат вражески огън. Миниране на орбитата на Банфокон III. Възстановяване на разрушения команден център на Хемертън по време на вражеско нападение. Връщане в базата на изоставения от екипажа си „Дженмейд“. Саботаж срещу транспортната система на Ролофан. Миниране на крепостта Монтрейл... И така нататък! Наложих се да прегледам още няколко, за да открия кратко споменаване за „Менученкен“. Дори за един боен инженер малкото години служба на Джетеро Хелър във флота бяха доста наситени с действия. Зад тези оскъдни редове се криеха страховити подвизи, в които смъртта диша във врата, а битките са ужасяващо

свирепи.

Мислех си, че знам как е станало – щом някой си създаде подобна слава, започват да го натикват във всеки случай, когато победата изглежда невъзможна. А в положение на никога непреставаша война такива неща се случват постоянно. Но и това прибързано заключение се срина, когато забелязах пъхната във вътрешния джоб „Звезда на доброволца“ – диамантени лъчи с рубин в средата, дават я за успешно участие (доброволно!) в петдесет опасни акции. Не началниците му са го напъхвали сред нищожните шансове за оцеляване, той сам си е слагал главата на дръвника!

Реших, че най-после съм открил решаващия му недостатък – жаждата за слава. Ако можех да я използвам...

– Той има множество други награди и благодарности – каза ми старият артилерист. – Някои от тях са толкова скъпоценни, че ги пазим в големия сейф. А той никога не ги носи.

Значи не беше жаден и за слава. Да го вземат мътните, все щях да открия нещо, с което да злоупотребявам. Тръгнах из апартамента с поглед, зареян по стените.

Имаше неизброими изображения на хора. Никога не съм разбирал защо майсторите на художествената фотография настояват фонът на снимката да е небе с облачета. Когато видите такава триизмерна цветна снимка, струва ви се, че пред вас е нечий малък бюст, паркиран в небесата. Придава религиозен оттенък, сякаш всеки на снимката се превръща в богиня или богче. Не ми харесват, карат зрителя да си представя, че се намира на небето, а това ми е неприятно.

Видях възрастна жена с нежна усмивка, очевидно майката на Хелър. Имаше един непреклонен дъртак с лице на ястреб, облечен в безличната туника на бизнесмен. Снимката беше надписана „На скъпия ми син“. После забелязах още една... Замръзнах на мястото си. Взирах се в най-красивата жена, която бях срещал през живота си. Беше от онези майтапчийски портрети, където заснетият винаги ви следи с поглед, и щом си наведете главата, изглежда в добро настроение, а вдигнете ли я отново, устните му се усмихват. Честно, на всеки би му спряло дишането от такава красота. Олеле!

Сега вече знаех. Ето лоста за управление на Хелър. Обърнах се към артилериста.

– Това е сестра му – каза този зловец унищожител на моите надежди. – Тя е звезда на мрежата „Домашен екран“. Сигурно си я виждал.

Не бях. Ние от апарата сме прекалено заети, за да си губим времето

с прищевки като изкуството. Застанах пред събрани закуп двуизмерни снимки, всички в рамки от люкове. Джетеро със съкурниците си. Джетеро, понесен на раменете на някакъв екипаж. Джетеро във финална игра на „куршумена топка“. Джетеро, представян пред участниците в банкет. Джетеро, издърпващ в кораба оцелели от катастрофа. И какво ли още не. Но преди да стигна до извода, че си имам работа със смахнат на тема популярност, видях кръгчетата, заобикалящи дребните други лица на снимките, а отдолу – изписани имената им. Това беше галерия на неговите приятели, а не на самия Джетеро. Да му го „бибип“, човек не може да налучка още от първия път.

Но открих и една, на която беше само Джетеро! Ярки цветове, триизмерна и великолепна. Той се беше разположил в пилотското кресло на кораб – от онези състезателни модели, приличащи на нож, взривяват се едва ли не от духване.

– Това е „Чун-чу“ – поясни артилеристът. – Той подобри междупланетния рекорд за скорост на академията и оттогава никой не успява да го надмине. Джетеро си обича този кораб. Сега са го натикали в Музея на флота, а Джет не се уморява да им повтаря, че с него още може да се лети. Но само за да го помръднеш в залата на музея, трябва да получиш разрешение от Лорда на флота. Дори не пускат Джет близо до него, за това си държи поне снимка в къщи.

През това време бяха опаковали един сак. Суетенето продължи толкова, защото все спореха – „Джет ще има нужда от това“ и „Не му трябва това на Джет“.

Бях доволен, че вече мога да изляза оттам. Въпреки всичките си надежди и надничане не научих нищо полезно, тоест нищо, от което да се възползвам. Според схващанията на апарата, за да контролирате някого, трябва да познавате лошите му страни. А всички хора си имат лоши страни. Казах си, че ще продължавам да търся.

Тръгнахме надолу по стълбата (в клуба я наричат „трап“, а това е много глупаво, защото е широка поне двайсетина фута). Канех се да изляза от вестибюла, но открих, че са ми препречили пътя.

Най-едрият и най-противният офицер, когото съм виждал дотогава и оттогава насам, стоеше точно в средата на портата. А на лицето му бе застинало толкова грубо и гадно изражение, че не бих желал да го срещам отново.

– Ей, кърках – каза той, – само едно искам да запомниш: ако има нещо гнило в тази история, ако Джет не се прибере жив и здрав, въобще ако нещо му се случи, имаме копие от твоята електронна карта и от

снимката ти. Наистина запомни какво ти казвам. – И той продължи с равния си стържещ глас, който направо разкъсваше нервите ми: – Лично тебе ще качим на десет хиляди мили в онзи студен пуст Космос. Ще ти свалим дрехите и през въздушния шлюз ще те бутнем във вакуума. След секунди ще представляваш бледорозова мъглица! – Натърти последните две думи, блъскайки с юмрук по гърдите ми: – Така ще стане!

Последва истински грохот! Зад мен! Обърнах се и срещнах мрачни-те погледи на около двеста младши офицери.

Не съм чак толкова смел. Уплаших се.

Заобиколих онзи звяр и се втурнах по стълбата със сака в ръка. Аерокарът ми беше на мястото си и скочих в него.

Смаяно видях, че от моя пилот Ске тече вода, беше направо подгизнал. Сигурно го бяха хвърлили в някой от близките фонтани.

Той излетя право нагоре страшно припряно. Ръцете му стискаха конвулсивно лостовете и се тресяха. Погледна ме в огледалото.

– Както ми се вижда, май са ви пуснали през мелница.

Вярно си беше – трябва да съм бил жалка гледка със съсиреците по дракотините и посиняващите отоци.

Пилотът помълча, докато сменяше посоката на зигзаг, за да се насочим незабелязано към Спитеос. Изведнъж Ске каза:

– Офицер Грис, тези как разбраха, че сме от апарата?

Не му отговорих, но си помислих – защото сме жалки. Защото сме нечестни. Защото сме само едни побъркани главорези и не би трябвало да припарваме до почтените хора. Защото смърдим. Това беше един много изтощителен ден.

– Офицер Грис – отново се обади пилотът, когато най-сетне аерокарът се стрелна над Голямата пустиня, – ако ми бяхте казали само, че ще познаят, дето сме от апарата, можех да монтирам плазмобластер и да ги очистя онези „бибип“.

Прекрасна идея, помислих си. Само това липсваше в тази мисия – двеста-триста мъртви Имперски офицери и един второкласен чиновник от апарата, застанал наред овъглените останки. А може би трябваше да работя в друго управление!

Но никой не напуска апарата – оттам се излиза само с краката напред.

Нямах никаква друга възможност, освен да доведе мисията до нейния ужасен, съкрушителен край! Трябваше да успеея.

Глава осма

Ломбар изглеждаше неспокоен в трона си, отмъкнат от някоя императорска гробница.

Бяхме в неговия кабинет на върха на Спитеос и гледахме седмичния „изродски парад“. Цялата стена в отсрещния край беше от стъкло и имаше превключвател за коефициента на рефракция – можеше да служи като огледало, да стане непрогледно черна или да пропуска светлината така, че само ние да виждаме какво има отгъток, но нас да не ни виждат. А от другата ѝ страна, чак до края на кулата, се намираше обширна зала с голи каменни стени.

Доктор Кроуб представяше своето и на асистентите си седмично производство и гледката беше смразяваща. Те създаваха изроди и за тях апаратът вземаше добри пари.

Трябва да призная, че докторът беше изключително изкусен целолог. Преди работил в държавно учреждение – Отдела за специално приспособяване. Там хората бяха специалисти по промени в човешкото тяло, приспособяващи ги за особени дейности или места – достатъчно безвредни промени като по-добро зрение за слабо осветените планети, по-силни мускули за планетите с голямо притегляне, подводно дишане за покритите изцяло от океани. Но и в мозъка на доктор Кроуб настъпила някаква промяна и той злоупотребил с технологията за клетъчни преобразувания, започнал да прави изроди – истински оскърбления за погледа. В правителството постъпили протести и един старши служител, който нищо чудно да е участвал в играта, стоварил цялата вина върху Кроуб. Докторът изчезнал от килията си във Вътрешната полиция благодарение на Ломбар. Дали му работа и помощници – вече създавал изроди за апарата.

Организацията, поддържаща тесни връзки с подземния свят на престъпниците, продаваше изродите на фантастични цени в циркове, театри и нощни клубове. Представяха ги за обитатели на новооткрити планети, което беше пълна безсмислица, но публиката на сто и десетте планети от Волтарианската конфедерация се хващаше на въдицата.

Е, някои от тях бяха военнопленници и това правеше издевателствата над тях привидно законни, защото те нямат никакви права и честичко ги избиват безогледно. Но съществата, излизащи оттук, не се срещаша никъде, освен в колбите, ваните и резервоарите на доктор Кроуб. Както беше казал някакъв шегаджия от апарата, „злите богове са

измислили доктор Кроуб, за да имат дяволите малко конкуренция“.

Имаше нещо вярно в тази приказка. Винаги се поболявах от „изродските парадии“. Тук виждах жена, чиито гърди бяха на мястото на задника. Там стоеше създание с разменени ръце и крака. После идваше двуглава жена. Последва я нещо, покрито от глава до пети с козина, но в цяла дузина разнообразни цветове. Накрая, за капак, чудовище с очи вместо полови органи.

Докато стражите от апарата ги подкарвах с камшици, добрият стар доктор Кроуб стоеше зад тях и излъчваше самодоволство от произведенията на занаята си. Самият той изглеждаше смешно – твърде дълъг нос, твърде дълги ръце и крака, нещо като чудновата птица. Ако питате мен, всеки целолог, когото съм срещал, не само е телесно деформиран, но и напълно изкукал.

Ломбар като че беше особено възбуден. Премяташе в пръстите си жилото, може би за да скрие треперенето на ръцете си. Не ми се струваше, че отделя внимание на преминаващите пред погледа му изроди, затова се реших да му съобща малко добри новини с намерението да го разсея и ободря.

– Сега всичко е в нашите ръце – казах му, – но са насъскали цялата Вътрешна полиция да търси Джетеро Хелър. Свързах се с тях чрез наш човек и ги поохладих, така че вече не им пука дали ще го намерят.

Той не отговори, но и без това никога не го правеше. Ала след малко тупна по сребърната кутия до себе си и от нея изскочиха щипци, придържащи нещо. Той го взе.

– Знам, че не ти харесва, дето си изгуби поста – каза с безразличие. – Уредих това за тебе.

Подметна ми предмета. Златна верижка с изумрудения знак на офицер от ранг XI! Подхвърляше ме с цели три ранга нагоре! Ставах равен на армейски командир, на когото се подчиняват пет хиляди души!

– Вече е регистрирано в документната система и влезе в сила според закона. Заплатата ти започва да тече от вчера включително.

Разсипах се в благодарности, но той не ме слушаше.

– За онова май ще приберем доста парици – подхвърли.

Стражите изтикаха сред парада голяма платформа на колела. Целозите бяха съединили шест деца в пръстен в разкривени порнографски пози.

По тайните държавни канали апаратът получаваше купища пари, но от престъпните си странични дейности сигурно печелеше пет пъти повече. Да, за тези шест деца, събрани в гадна измислица и вероятно

представени за жители на Блито-3 или Хелвин-6, щяха да дадат не по-малко от сто хиляди кредита.

Ломбар като че трепна леко от името, но нито ме погледна, нито ме спря. След малко щеше да започне „парадът на номерата“, а в паузата подчинените на Кроуб отвеждаха създанията си, за да освободят място за следващите. Възползвах се от прекъсването.

– Набутах а сака му купчина кореспонденция – казах аз. – Писмо от майка му, бележки от приятели, картички от почитатели. Той цялата вечер пишеше отговори и също натрупа доста за изпращане. И, разбира се, щом ми ги даде, изчетох отговорите много внимателно. Шефе, представя си няма какво е сигурността! Просто си беше излял душата върху хартията. Ама истински глупак е! Трябваше да извикам двама фалшификатори и до 2 часа през нощта писахме наново всичко. От него никога няма да стане шпионин, никога! Ще изложи на риск цялата мисия!

Ломбар не каза нищо. Зад стъклото вече беше онази, която наричахме графиня Крек. Носеше високи до бедрата черни ботуши, вехто палто и под него едва ли нещо друго. В ръцете ѝ потрепваше дълъг електробич. Вяло и равнодушно изкара напред първия изпълнител в нейния „парад на номерата“. Всъщност тя беше много хубава жена, млада и с прекрасно тяло, но никога не се усмихваше. Представляваше загадка дори за апарата. Само да ѝ намекнеше някой за сексуални намерения спрямо нея и можеше лесно да си намери смъртта. Но беше способна да обучи когото и да било да върши каквото и да било, при това бързо. Тя беше гений на обучението. Според слуховете използваше електрошок и картини, но как постигаше резултатите си, никой не знаеше.

Графиня Крек била учителка на държавна служба, напълно извън всякакви подозрения, специализирала преподаването на трудни предмети в горните класове. Но си имала странни мисли в главата. Намират се хора, които твърдят, че в действителност всичко станало по вина на правителството, а тя отнесла наказанието. Може и така да е, но аз си мислех, че са ѝ трябвали пари.

Когато Вътрешната полиция я заловила, тя била ръководителка на банда от малолетни, които събрала от бордеите. Тези деца обучила да отварят всеки сейф и да заобикалят всяка алармена система. По приблизителни оценки плячката им се мерела с милиони. Могли да продължат още доста време, но тя ги научила и как да убиват безшумно без оръжие, така че всяко тяхно престъпление се разпознавало съвсем ясно.

Замесените в престъпленията деца били екзекутирани, а графиня Крек тихомълком предала на апарата, за да я използва, както намери за

добре. И ето я тук, в Спитеос, вече почти три години.

Първия номер изпълняваше жонгльор, който премяташе с крака едновременно цяла дузина предмети и бълваше огън от устата си срещу тях. Във втория участваха две жени, предрешени като лепъртиджи. Те въртяха из въздуха примки от течност, приличаща на кръв, която оформяше забавни орнаменти, а после като че я гълтаха. Наистина увлекателно.

Третият изпълнител беше мъж, който успяваше да прави тройно задно салто от място и да взривява фишеци при всяко превъртане. Умееше и други неща.

Нямаше опасност някой от тези хора да издаде съществуването на Спитеос. Езиците им бяха отрязани, освен това се отличаваха с неграмотност и тъпота. Но струваха много пари.

Ломбар и тях не гледаше внимателно. Обърна се към мен:

– Солтан, струва ми се, че не можеш да осъзнаеш целия мащаб.

Побутна няколко превключвателя с жилото и по големия екран пред нас се занизаха картини от сто и десетте планети на Волтар. Близки планове, далечни планове. Тълпи по улиците. Предприятия. Правилно наредени полета с ферми. Гъмжащи от животни прерии.

Вече без да се интересува от последните номера, Ломбар бутна още един превключвател. Гледки от луксозните къщи на лордове. Гледки от дворците на планетарни губернатори. Гледки от лятната резиденция на Императора. И после дълга поредица портрети на императори.

– Сила – каза Ломбар. – Власт! Правото да се разпореждаш с живота и смъртта на трилиони хора. – Изключи машината и ме погледна. – Не след дълго, Солтан, всичко това ще стане наше. Наше изцяло и докрай! Това е голям залог! Сегашните управници са в упадък. Нашите планове и усет не бива да претърпят провал. – Той махна с жилото към мен. – Но в целия замисъл има една слаба точка и тя е Земята. – Сложи ръка на коляното ми. – Това е ключът, най-важният ключ към всичко. Солтан, когато незабавното нахлуване на Блито-3 изглеждаше неизбежно, едва не умрях. Очаквах да видя края на всичко.

Ти не си израсъл в бедните квартали. Не знаеш колко силна може да стане жаждата за могъщество. И не разбираш напълно необходимостта да изтрием от лицето на планетите отрепките, живеещи в гетата, да почистим кръвта на народите, да се освободим от слабите.

Тези императори не знаят какво да правят с властта си. Липсва им амбиция! Да! И безпощадното осъществяване на плановете. Губят си времето с техните войни и не правят нищо за собствения си дом! Дори

когато завоюват някоя планета, не знаят какво да правят с боклука сред населението ѝ. Ние използваме злото, за да се борим с него и да го премахнем! Ние можем да победим и така ще стане!

За момент в очите му избухна блясък. В Ломбар имаше лудост и понякога тя избиваше на повърхността. Той ме тупна по коляното.

– Но аз разчитам на теб, Солтан. Империята не бива да се намесва на Блито-3. Ние не се занимаваме със спасението на тази планета! Но отчаяно се нуждаем от нея. Ти трябва да предотвратиш появата дори на искрица интерес от страна на Волтар! Ясно ли ти е?

Той не изчака отговора ми. „Парадът на номерата“ беше свършил. Плясна с жилото по един пулт. Мигащи светлини се включиха в залата отгътък. Стъклената стена стана черна.

Доктор Кроуб и графиня Крек влязоха забързано от преддверието и застанаха до вратата. Не очакваха похвали. Никога не ги и получаваха.

– Кроуб – обади се Ломбар, – имам работа за теб. Ще пратим специален агент на Блито-3 и искам да го подготвиш.

Докторът потри ръце, после потри носа си. Хареса му.

– Крек, ще трябва да обучим този агент за Блито-3. Нужни са му езици.

Нещо в отношението им, някакво желание да се заемат с работата, някакъв ентузиазъм попаднаха не където трябва в мозъка на Ломбар. Неуловимо за око то той скочи и прелетя стаята като нападаща змия. Сграбчи Кроуб за реверите и придърпа лицето му на един инч от своето.

– И без номера, да ти го „бибип“! Без хитроумни очички, дето виждат през стени! Без пръстчета, дето стават пистолети! Без телепатични мозъчни приемници! – Пляскаше Кроуб по крака при всяка заповед. – Само най-обикновеното!

И пак стовари жилото върху крака му. Блъсна го настрани. Ломбар се завъртя към графиня Крек.

– А ти, сбъркана курво – придърпа и нея към лицето си, – пускам те от най-високата кула, ако научиш този агент дори на думичка, дори на един трик от шпионажа!

Запрати я в стената с такава сила, че тя отскочи. След това с много мек глас Ломбар каза:

– Офицер Грис ще ви обясни какво да правите. Повече не искам да чувам за това. Махайте се!

Върна се на трона си и взе едно спрейче.

– Богове, тези смърдят! – каза, докато пръскаше под носа си. Облечен, махна към вратата. – Захващай се, Солтан. Не искам да чувам

нито дума за това, нито пък за Джетеро Хелър. Вече е твой.

Когато си тръгнах, той отваряше шкафа, в който държеше императорска мантия.

ЧАСТ ТРЕТА

Глава първа

Докато вървах към стаята си по дългия черен коридор на Спитеос, ми се стори, че дочух гласове.

Веднага се огледах – някъде наоколо трябваше да има поставени часови. Но не виждах нито един! При мисълта, че Хелър може би е избягал, паниката гръмна в главата ми. Ясно си представих как тялото ми полита надолу от най-високата кула!

Гласове! Бързо и тихо тръгнах напред. Чувах ги все по-добре. О, богове, идваха иззад затворената врата на моята стая!

Спрях. Не можех да схвана за какво говорят. Поех дълбоко дъх и точно според наставленията в полицейските учебници дръпнах рязко вратата и скочих навътре и наляво, за да не ме улучат.

Джетеро Хелър и командирът на взвода седяха до масата!

Ядяха кексчета и пиеха искряща вода. Хелър четеше сутрешния новинарски лист и се смееше на написаното. А на един от рафтовете се мъдреше приемник „Домашен екран“ и състав от празноглавци свиреше тъпа мелодийка.

Тайната охрана, която трябваше да дебне отвън, не си беше на мястото, а техният командир седеше тук и си подкрепяше силите в компанията на своя затворник! Каква мила домашна картинка!

В този миг разбрах мъките на Ломбар в усилията му да принуди аппарата да работи. Ето го един затворник, за който се предполага, че е зорко пазен и изолиран от света, а никой не го охранява и той си чете последните новини!

Командирът на взвода явно добре разбра изражението на лицето ми. Скочи така, че столът му отлетя назад. Ужасено замръзна в стойка „мирно“ и скръсти ръце на гърдите си с вперен напред, изцъклен от страх поглед.

– О, я го остави да си довърши кексчето – засмя се Хелър. – Токущо приключихме мирната конференция и сега празнуваме. По всяко време той и хората му ще знаят къде съм, а те ще ме снабдяват с някои дреболии от лавката на „Лагер Твърдост“. Мир и дружба.

Но офицерът знаеше какво може да очаква от мен, макар че разбираще – не бих казал нищо пред затворника. Изхвърча от стаята като

подгонен дивеч.

Хелър чукна с пръст по новинарския лист.

– Както виждам, мистериозно изчезналият Джетеро Хелър бил открит и после пак потънал в неизвестност, защото изпълнявал секретна мисия на Великия съвет. – Забавляваше се. Виждах всичко на първата страница, със снимки и какво ли още не. Успях да прочета „ЗНАМЕНИТИЯТ БОЕН ИНЖЕНЕР...“. Да ги „бибип“ тези журналисти! За съжаление не контролирахме изцяло пресата – засега!

Хелър захвърли листа на пода и ме погледна оживено.

– Бре, бре, какво е това? – Стана от стола и дойде при мен. – Виждам, че са те повишили. Ранг XI, гледай ти!

Изведнъж разбрах защо Ломбар ме повиши. Така бях с един ранг над Хелър, щях по-лесно да му дърпам юздите.

Но дори Джетеро да осъзнаваше, че вече съм по-старши от него, не показва това с нищо. Рангове X и XI са сравнително ниски чинове, а сред военнослужещите има една поговорка: „Фукането със старшинство е толкова популярно сред младшите офицери, колкото девствеността сред проститутките.“

Той здраво стисна ръката ми.

– Най-сърдечни поздрави. Сигурен съм, че напълно си заслужил повишението си.

Сарказъм? Впих погледа си в неговия. Не, само очакваните изтъркани поздравления между офицери.

– Това означава – престорено тържествено каза Хелър, – че ми дължиш вечеря в първия ношен клуб, на който попаднем.

А, вярно. Традициите на Имперските войски. Когато повишат някого, той дължи вечеря на всеки офицер, когото срещне през първия ден. Скъпичко излиза и мнозина просто се скриват през този първи ден.

Той свали златната верижка от врата ми. Отиде до най-ярката светлинна плоча и заглежда изумрудите съвсем отблизо, като ги въртеше на всички страни.

– Хм, хм – прозвуча гласът му, – сигурно ще ти бъде интересно да научиш, че тези изумруди са истински. – Не преставаше да ги разглежда. – Трите в горната част на цифрата мъничко се различават от образците с най-добрия цвят. Но този – той го посочи – тук отдолу е от най-скъпите. От мините на Южен Воуз е. Особено пречупва светлината. Великолепен зелен цвят. Забележително!

Хелър се върна при мен и окачи верижката на мястото ѝ. Пак ми стисна ръката, усмихваше се, искрено доволен от повишението ми. Най-

после седна до масата.

– Искаш ли искряща вода? В шкафа ти вече имаме богати запаси.

Чак тогава ми просветна какво се е случило. Онези „бибип“ младши офицери в клуба бяха пъкнали свити на руло пари в сака, който приготвиха за него. Огледах нещата вътре, но сигурно бяха скрили парите в тренировъчен екип или нещо подобно. Ледена тръпка мина по тялото ми – какво ли още бях пропуснал да забележа?

Небрежно минах към далечния край на масата. Хелър седеше. Носеше блестящо бял, тънък летателен екип и високи над глезените работни обувки. Обходих фигурата му с поглед, без да се издавам, че търся нещо. Тогава го видях – къс взривострел, 800-киловолтов, от онези, които разтромават цели стени на парчета. Дълги са към шест инча и затова той беше пъкнал своя в дясната си обувка.

Застанах пред огледалото – преструвах се, че проверявам парчетата фалшива кожа, прикриващи раните, получени в клуба. Така можех да го наблюдавам. Взе червен цилиндър от бъркотията тубички и хартии по масата. Друго оръжие! Измислих точно как ще отскоча встрани и ще се хвърля към него.

– Бутнали са това чудо в сака – каза Хелър, като ми го показваше. – Сигурно са помислили, че съм в беда. Виждал ли си някога такова нещо? – и ми го подхвърли.

Улових го непохватно.

– Съвсем отскоро ги въведоха – продължи той. – Хващаш го внимателно за пръстена отдолу и така светва, че го виждат и от пет хиляди мили. Факт, опитвал съм. Ако не си предпазлив, може и ръката ти да откъсне.

Той си допи искрящата вода.

– Прашат ми и взривострел, освен това и хиляда кредита. Сигурно са ги събрали помежду си. Но имам доста пари в сметката на клуба и управителят ще им ги върне.

Презрението към него ме обхвана като огън. Този неизлечим глупак! С хиляда кредита би успял буквално да си постеле пътя за излизане от Спитеос, а ако имаше капка здрав разум в главата, би си пробил път с взривострела. Пък ето го пред мен да разкрива всичко. Дори не се досеща какво го чака. В интригите не би могъл да задейства и две-три мозъчни клетки. Да го „бибип“!

Както го гледах да се налива весело с искряща вода и да преглежда небрежно спортната страница, през пренебрежението ми започна за избива и жалост.

– Имаме много работа за днес – казах аз. – Трябва да те срещна с графиня Крек и доктор Кроуб.

– Ей, я виж това! – Носът му направо се заби в спортните новини. – „Тимбо-чок“ е накарал „Ухилената мацка“ да му гълта праха в петте обиколки на пистата Момбо! Какви неща ставали! „Ухилената мацка“ винаги досега е печелила на Момбо. Кой би помислил, че ще я задми-нат? Я да видим кой е карал?...

Глава втора

Вътрешността на древния Спитеос е лабиринт от черен камък без никакви прозорци. Над земята се издига запусната черупка с неизброими стаи, зали и проходи. Предишните жители на планетата вярвали, че крепостите дават сигурност, но се убедили в обратното, когато нахлули нашите прадеди.

Когато излязохме от моята стая, вече не разполагахме с никакво време. Налагаше се да мина и през оръжейната – за да взема взривострел с фалшив заряд, който тайно да сменя със затъкнатия в обувката на Джетеро. А на графиня Крек ѝ се носеше лоша слава за отношението към закъсняващите – подобна небрежност се оказваше твърде нездравословна за тях.

Затова никак не ми хареса, че Джетеро настоя да вървим пеша. Предположих, че иска да се поразтъпче – всички атлети са леко смахнати на тема упражнения, и за да спазя заповедта да не събуждам у него подозрения, съгласих се. Минахме покрай входа за транспортните тунели и тръгнахме да бродим из горните етажи на Спитеос през безкрайния и лошо осветен пращен лабиринт.

Той носеше корабните си обувки. Техните подметки са малко странни – по тях се редуват плочки мощни магнити и груба гума. За да ходите с тях по метална стена или палуба, спускате надолу магнитите – наистина са много удобни за безтегловността и несъмнено често ви спасяват живота. Но когато вървите по камъни или други немагнитни повърхности, просто траквате пети една в друга и магнитите се дърпат нагоре.

Но Джетеро Хелър вървеше по каменните подове и стъпала със спуснати надолу магнити. Трак-трак, трак-трак. Изключително дразнещ звук. Приличаше на танк.

Започна да ми опъва нервите. Само трябваше да тракне с пети,

магнитите щяха да се приберат и би могъл да се придвижва безшумно.

В шпионажа всеки се научава да ходи тихо. Добрият агент се упражнява непрекъснато и се гордее с умението си да минава в пълна тишина по всичко, дори по чакъл. Успехът на мисията, а дори и животът му могат да зависят от тази способност.

Хелър не само че се движеше с предпазливостта на танкова колона, а и на всеки десет-петнадесет крачки правеше допълнителен лек подскок и внушително изтракваше с металните си подметки върху камъните. Оглушително беше!

Сякаш го интересуваха и каменните стени – от време на време ги почукваше с пръстена си.

– Онези древни хора са умели да строят както трябва – често повтаряше той.

И така – трак-трак, бум, вървахме по дългите коридори, прекосяхме огромни изоставени зали и се спускахме по мръсни стълби. Прахът дразнеше носа ми, кихах непрекъснато. Започнах да се изморявам – не си падам много по упражненията.

– Виж какво – казах му, – ще закъснеем и графинята ще ни откъсне главите. Предполагам, че достатъчно походи за днес.

– О, извинявай – отговори той. – Но ми е толкова интересно! Знаеш ли, че онези в древността не са разполагали с метални инструменти? Никой не може да каже как са издълбали тези помещения или дори как са измъквали натрошения камък навън. И ние днес не можем да го направим, ако не използваме дезинтегратори. Разбираш ли, тук няма нито един зид. Всичко е издълбано без необходимите за това инструменти.

Той повървя мълчаливо.

– Чудя се защо е трябвало волтарианците да изтребват тази раса. Едва ли са представлявали някаква заплаха.

Ох, казах си, този никога няма да се спогоди с Ломбар. Не се ли отървете от отрепките и вехториите, ще си създадете цял куп главоболия – каквито имахме и ние в момента. Ако бяхме оставили всеки победен народ да си живее, щяхме да имаме още повече проблеми. Да, лесно си представях спора между Ломбар и Хелър. Ще завърши с един мъртъв Хелър! По-добре да ги държа настрана един от друг, ако искам най-накрая да го заведа на Блито-3!

Слава на боговете, все пак се добрахме до оръжейната! Хелър отмина по-нататък по коридора, все оглеждаше стените. Застанах пред вратата и притиснах електронната си карта към ключалката. Вратата се дръпна. Старият кретен, който отговаряше за това място, закуцука към

разделяция ни тезгях, озъбен враждебно. Не се разбирахме с него.

– А днеска за какво ми губиш времето? – изграчи той.

В апарата използваме езика на жестовете, когато някой наоколо може да ни чуе. Докато говорех глупости на служителя в оръжейната, с гръб към Хелър му показах, че ми трябва 800-киловолтов взривострел с празен заряд. Не беше толкова трудно за дъртия кретен – и без това пренасят взривострелите без заряд, за да предпазят електродите, – но бихте си помислили, че му поисках боен кораб, такава гримаса направи, дори изръмжа. Само трябваше да прекрачи десет фута до рафта, да вземе един, да го отвори, за да се увери, че е без заряд, да ми го подаде и да притисне картата ми към разписката. Той направи всичко това и ми хлопна вратата под носа. Щях да му поискам и зашеметяващ пистолет, но явно нямаше да стане този път.

Хелър опипваше стената от най-високото място, което достигаше, чак до пода.

– Аха! Това е равнището на повърхността.

Ето го и повода, който чаках. Щях да направя нещо, което би разгадал лесно, ако имаше представа за шпионаж.

– Откъде знаеш? – предизвиках го.

– Половин градус – отвърна той. – Температурната разлика. Земята е точно тук, от кръста ми надолу.

– Половин градус? – изпръхтях аз. – Никой не може да усети разликата от половин градус с ръката си.

– Ти не можеш ли? – искрено се учуди. – В този час външната стена е осветена от слънцето. А на това равнище е дебела около три фута. Стената тук – той се протегна нагоре – е нагрята с половин градус повече, отколкото при пода.

Знаех си, че ще го направи, глупакът му с глупак. Хвана ме за ръката и ме накара да пипна камъка високо горе, после допря дланта ми почти до пода.

– Въпрос на тренировки – каза той.

Ами да, въпрос на тренировки си беше. Съвсем естествено загубих равновесие, както движеше ръката ми нагоре-надолу. Блъснах се в него. С отработени движения на другата си ръка за частица от секундата измъкнах взривострела от обувката му, изтръсках на мястото му другия от ръкава си и го натиках навътре. Изправих се и пъхнах заредения взривострел в един джоб на туниката си. Сега беше „въоръжен“ с безполезното оръжие. Джебчиите в апарата са великолепни учители.

– Не усетих разликата – каза му, – но нали ти си експертът в тези

неща. Хайде, съвсем закъсняхме. Графинята сигурно е побесняла!

– Добре. Само още минутка. Нека да свърша с това.

Нямах си идея за какво говори. Протегна крак и за момент едва не получих инфаркт от мисълта, че е забелязал подмяната. Но не. Само още веднъж гръмко удари пета в пода. После тракна обувките си, за да се приберат магнитите. Слава на боговете, вече нямаше да ми проглушава ушите.

Но той не тръгна напред. Вдигна ръка, за да почакам, измъкна от джобовете си голям лист и инженерен маркер с непрекъснат поток на мастилото. Притисна листа в гладко място на стената и започна да чертае.

Ръката му се движеше толкова бързо, че не можех да я следя. Никога преди не бях виждал как инженерите правят своите полеви скици, но вече разбирах защо писците на маркерите трябва да пропускат толкова количество мастило. Нетърпението ми обаче беше прекалено силно, за да се впечатля.

След броени секунди той ми подхвърли листа и си прибра маркера.

Пред очите ми беше пълна скица, с всички разстояния, на надземната част на Спитеос! В точен мащаб, с височината на етажите, дори и с отбелязаното място, откъдето започваха подземните равнища. При това прекрасно изработена, почти както бихте очаквали от чертожник след цяла седмица напъване.

– Дай я на твоя шеф – каза ми Хелър. – Съмнявам се някой да е правил такива измервания преди. Аз си направих труда само от интерес към старините.

– Ей, я почакай – прекъснах го. – Защо си толкова сигурен в измерванията? Нали нямаш уреди?

– От ехото на звука – отвърна той и вдигна крак. – Звукът се движи с определена скорост. Винаги можеш да отбележиш времето, за което ехото се връща при тебе...

– Никой не би успял да измери толкова малки части от секундата – раздразнено възразих аз.

– Може и така да е, но моят часовник успява.

Припомних си, че държеше часовника до ухото си, докато рисуваще скицата. Несъмнено машинката е записала и обработила резултата от всеки негов подскок.

Превъзходно, признавам. Страхотни способности. Но направо ме хванаха дяволите. Вярно, имаше достатъчно ум в главата си, за да направи скица на крепостта. Би могъл да използва това, за да подготви

диверсия или да избяга. Но след всички усилия той просто ми я подхвърля и ми казва да я дам на „шефа“ – не само се издава, но и мен въвлича в неприятности!

Той не можеше да играе тази игра. Думите „вътрешна политика“ не му говореха нищо.

– Стой мирно – каза и пристъпи към мен. – Едно от парчетата фалшива кожа се е отлепило. – Посегна към лицето ми и го нагласи. – Който и да те е обработил, доста се е постарал. Боли ли те?

Кипнах.

– Никой не ме е обработвал – излъгах по навик. – Стана заради авария на аерокара.

– За пръв път чувам аерокарите да имат юмруци – засмя се Хелър. – Трябва да запишеш това превозно средство в планетния турнир по бой без ръкавици. – Той нагласи още едно парче фалшива кожа. – Твоят шеф ли беше?

Би трябвало да се ядосам, но не чувствах яд. Пак се върна мисълта какво би станало, ако дам тази скица на Ломбар. Ами ако Хелър си науми да проучва подземните етажи на забулената в тайна крепост? Лабиринтите, които слизаха цяла миля надолу! Петдесетте хиляди повече или по-малко безпричинно затворени в техните клетки, непогребаните мъртъвци! Стайте за изтезания! Беше видял нищожна част от онова, което се намираще долу, но не и...

Със злобно предчувствие се питах дали Хелър е забелязал прохода към хангара, подземното скривалище на личния боен кораб на Ломбар, специално оборудван и незаконно въоръжен с достатъчно мощ, за да стрие на прах всички защитни съоръжения на Волтар.

Дали беше разбрал, че някои от залите, през които минахме, са напълно подготвени складове? С почистени рафтове, очакващи своята безценна „стока“? Вярно, съвсем празни засега, но само след броени месеци...

О, ако Ломбар научеше, че съм позволил на Хелър да огледа едва ли не всичко, щеше да използва не само юмруци!

Болката от поредната лепенка ме изтръгна от унеса ми.

– Не! – изревах. – Не ме е удрял Ломбар! – Грубо блъснах Хелър.

– Съжалявам, че ти причиних болка. От потта тези парчета вече почти падаха. – Той изглеждаше смутен. – Ходихме дълго, а тук е задушно.

Но аз се потях не от това, а от осъзнаването на факта, че поради престъпната си небрежност позволих на Хелър да прави измервания, и

от прозрението какво можех да си навлека.

Той беше толкова тъп, толкова му липсваше поне мъничко коварство! Започвах мрачно да се съмнявам дали ще го махна от планетата, преди да причини смъртта и на двама ни!

И както си мислех, че е твърде вероятно да умра, се сетих за очакващата ни вече цял час графиня Крек. Никой не закъсняваше с един час, ако имаше определена среща с нея. Искам да кажа никой, който го е грижа дали ще оцелее.

Бутнах Хелър към коридора за тренировъчните зали. Назначаването ми за ръководител на Хелър ми скъсяваше живота дори и само с тревогите около него!

Глава трета

Отворих огромната блиндирана врата към залата и понечих да вляза.

Блъсна ме плътна вълна от шум!

Първата зала е невероятно обширно място, пълно с платформи и машини, със сенки и мрачни ъгли.

Залата кънтеше от зловещо плющене. Опитях се да отстъпя и да изляза, но Хелър влезе след мен и затвори вратата. Когато звукът е прекалено силен, причинява илюзията за ослепяване, затова не разбрах веднага какво виждат очите ми.

Плющеше електробич. Виеше се в блестящи кръгове из въздуха, оставяйки след себе си съскащи плетеници.

Пет грозни говеда от апарата, но не от Спитеос, облечени в черни работни униформи, се гърчеха и бягаха на всички страни, за да се отърват от бича.

А точно в средата на залата стоеше графиня Крек. В момента, когато започнах да различавам картината срещу себе си, тя дръпна ръката си с бича далеч назад и отново удари. В устрема напред високият ботуш се заби в каменния под като оръдеен изстрел, светлата коса се мяташе като хиляди камшици.

Бичът прогори белег на лицето на най-близкия тъпанар. Той се сви и падна назад. Те не я нападаха, само се опитваха да избягат. Молеха се и ломотеха нещо, а единият пищеше на пода.

Случката ми се стори странна, защото петимата не бяха от нейния екип, а работници от Външния транспортен отдел, който уреждаше

доставките за Спитеос. Въртях глава и се стараех в слабата светлина да различа какво става. На платформата на товарния асансьор имаше огромна клетка за превоз на диви животни. Предният капак беше вдигнат.

Тренировъчните зали винаги смърдят, но освен обикновените за това място миризми усетих и острата воня на някакъв звяр. Оглеждах се припряно, с все по-лошо предчувствие. Нима някъде наоколо имаше див звяр? Къде ли беше?

Улових мигновено движение на не повече от петнадесетина фута. В тъмнината зад бюрото на графинята горяха нечий очи!

Беше лепъртидж!

Моментално затърсих начин да се измъкна от този дяволски капан. Но Хелър беше затворил вратата и опираше гръб в нея, зяпнал ставащо-то пред нас.

Не исках да показвам паниката си. Опипах взривострела, който бях подменил. Осемстотин киловолта едва ли щяха да ми стигнат, за да спра нападащ лепъртидж.

Когато извърнах очи от заслепяващите проблясъци на бича, можах да разгледам животното по-добре. Седеше си спокойно с всичките си деветстотин фунта тегло, без никакви окови, на свобода да разкъса всеки по желание. Козината на черни и оранжеви петна беше сплъстена. Зъбите му приличаха на кинжали. А по долната му челюст забелязах капки ярка кръв, прясна ярка кръв! О, добри богове, нима графинята му беше дала някого за закуска?

Загледан втрещено в кръвта, аз едва пристъпих настрани, за да виждам по-ясно. Имаше ли труп пред звяра? Не, но кръв имаше.

Животното помръдна и аз подскочих. Но то само наведе глава. Лижеше предните си лапи. Те кървяха. Тогава разбрах какво е станало.

Понякога, много рядко, хващат лепъртидж, за да го използват в представления. Обучените да правят номера животни се броят на пръсти, при това никога не ги извеждат от клетките, а дресьорите не влизат при тях, защото лепъртиджите могат да късат глави с едно замахване на лапата. И като предпазна мярка изтръгват ноктите им. Някой съвсем наскоро беше направил същото и с този звяр.

Да, вече виждах кървавата следа, започваща от клетката. Когато лепъртиджът е излязъл, раните са се отворили отново.

Животното вдигна глава. Големите като чинийки очи светеха. Някои казват, че тези твари виждали и в най-непрогледната нощ. Слава на дяволите, не гледаше мене, а продължаващия хаос в средата на залата.

Най-лошото в бичуването беше, че графиня Крек не проявяваше

дори блед намек за чувство. Това беше най-вледеняващата ѝ особеност. Тя никога не се ядосваше, не се натъжаваше, не се усмихваше. И със същото изражение на лицето, с което налагаше тези идиоти от външните служби на апарата, би могла и да си изяде вечерята.

Нямаше начин да ѝ се изплъзнат. Когато се опитваха да припълзят зад електрическите машини или сандъците, тя използваше бича, за да ги измъква на открито и да ги удря пак и пак.

Вече четирима бяха на пода. Лежах неподвижно. Петият потърси убежище в клетката. Бичът се уви като змия около краката му и той беше извлечен навън. Инструментът за мъчение изсъска и удари отново. Предположих, че е нагласен на ниско напрежение – така причинява най-силна болка. Човекът изпищя и се сгърчи на кълбо.

Вече всички бяха проснати на пода.

Графиня Крек се изпъчи величествено сред натръшканите тела. Никакви емоции. Дори дишането ѝ не бе учестено.

Ритна в ребрата шефа на групата. Той протрепери и запълзя надолу от нея. С равен глас тя каза:

– Когато се върнете в базата си, искам да предадете на вашия началник: ако още веднъж ми изпрати осакатено животно, специално ще дресирам някой звяр как да го намери и да го убие, после ще пусна животното на свобода. Запомнете добре какво ви казвам: не можете да осакатявате животни и да очаквате, че ще ги приема. Засега ви оставям живи. Махайте се!

Шефът с ритници накара подчинените си да станат и без да я погледнат дори, те се втурнаха към асансьора и избягаха, оставяйки по пътя си овъглени парцалчета от униформи.

Графиня Крек измъкна от джоба на вехтото си палто комуникационен диск и каза нещо. После метна електробича към рафта с камшиците в другия край на залата.

Без и мускул да трепне на лицето ѝ, тя спокойно тръгна към дивия, наскоро заловен лепъртидж!

Насочи показалец към него. Той седна и се вгледа в нея. С едно щракване на челюстите си можеше да ѝ откъсне ръката. А тя сочеше с една ръка муцуната му, другата обърна с дланта нагоре. Звярът вдигна осакатена лапа и положи тези тридесетина фунта върху протегнатата длан! Графиня Крек огледа раните от изтръгнатите от корен нокти.

Нейните хора нахлуха през една странична врата. Бяха от обичайния боклук на крепостта – мазни, мръсни, голи до кръста, цяла дузина. Застанаха доста надалеч. Не им стискаше да доближат лепъртиджа.

Графинята пусна лапата на животното. Показалецът ѝ още сочеше муцуната му. Тя се премести встрани и с другата ръка показа клетката.

С някак смешен стон лепъртиджът се изправи. Стигаше до над рамото ѝ. Повлече се през залата. С една ръка, насочена към животното, а другата – към клетката, тя вървеше до звяра. Накрая той влезе вътре.

Хората ѝ незабавно се размърдаха. Затвориха предния капак на клетката. Тя вече беше качена на товарна количка и те само чакаха указание къде да я преместят.

– Сложете го в топла клетка – каза графинята с безизразния си глас. – Накарайте някой от асистентите на Кроуб да отгледа клетъчна култура и ако е възможно, да му възстанови ноктите. И никой от вас да не закача това животно, защото сега и без друго ще бъде трудно да го дресирам. Разбрахте ли ме?

Окаяниците енергично закимаха. Тя щракна с пръсти и те бързешком изтъркаляха клетката към асансьора, за да се скрият от погледа ѝ.

Глава четвърта

В залата миришеше на кисната пот, гниеща кръв и озон – белезите на апарата. Дим от бича и сажди от изгорен плат се носеха из въздуха. Петната зеленикава светлина криеха гадни тайни из сенчестите ъгли.

Графиня Крек кротко се запъти към подиума до вратата, върху който се намираше бюрото ѝ.

Хелър се раздвижи. Очите му любопитно се взираха в хаоса от машинарии из залата, измислени да причиняват шокове, гърчове и болка.

Графинята ме видя. Очите ѝ бяха безизразни. Качи се на подиума и отвори уста да каже нещо. Знаех предварително какво ще бъде. Закъсняхме повече от час за началното обучение на Хелър. Сега щеше да ми смъкне кожата без никакви страсти, ивичка по ивичка.

Но тя не продума. Погледът ѝ се закова в Хелър.

Леко присвил очи, за да вижда по-добре, той се отдалечаваше от нас. Огледа първата машина. Беше приплеснато грозно съоръжение с явни признаци на разпадане. Ако сложите човек вътре, можете да му опържите мозъка с най-различна и точно отмерена сила. Хелър направи нещо със стърчащото отстрани лостче и вдигна капака на хранването, отдолу се показа прашна плетеница схеми и проводници. Той започна да бърника във вътрешностите на машината и сигурно обърка нещо, защото извади скъсан кабел и го зараглежда.

Усещах се като ледена буца. Никой не си позволяваше да се докосне до уредите тук. Бързо преместих поглед към графиня Крек. Тя стоеше неподвижно и се взираше в Хелър. Лицето ѝ не изразяваше нищо. Както винаги. Тази жена беше прекрасна като изваяние на богиня върху църковен олтар, но не по-топла от камъка на статуя. Или по-студена, кой знае. Не смеех да дишам. Не знаех какво би направила, за да прекрати това нахлуване в нейната недосегаема територия. Подготвих се за най-лошото.

Всъщност мисля, че Хелър не я видя, когато тя застана на подиума до вратата. Мястото беше зле осветено, а той сякаш омагьосан обикаляше машините. Разположени покрай стените, те представляваха наистина неприятна гледка. Отиде при следващата – бъркотия от разкривени и извити лостове и внушителни двигатели. Служеше за разтягане на сухожилия и макар че някой би си помислил колко е полезна за акробати и танцьори, беше продукт на специалистите по изтезания. Той прокара пръст по лежанката и огледа мръсотията. Извади един от онези звездобразни парцали, които инженерите използват за почистване, и изтри пръста си.

Навсякъде по следващата машина бяха прикачени малки резервоари за течности, изобилстваха разни тръби и ремъци. Нейното предназначение беше последователно да замразява и препича човешкото тяло, да го удря с резки смени на температурата и да го освобождава от излишните тлъстини. Тази машина също беше от арсенала на мъчителите. Хелър отвори един резервоар и надникна вътре. Поклати глава и продължи нататък.

Главата на графиня Крек се въртеше след него и от мястото си вече не можех да виждам очите ѝ. Не исках да си представя какво ще направи. През последните две години тя доста кърваво доказа, че е готова и способна да убива.

Хелър разглеждаше следващата машина. Множеството електроди бяха разположени така, че да допират различни части на вързаното хоризонтално тяло. Имаше и нещо като прожекционен екран. Нещастното, омотано в ремъци същество трябваше да получава удари с високо напрежение и едновременно да следи изображенията. Хелър дръпна капака на трансформаторите и пъкна глава вътре. После извади от джоба си миниатюрно фенерче и се пъкна още по-дълбоко. Дори не си направи труда да затвори капака и тръгна към следващата машина.

Графиня Крек бавно се въртеше на място и го гледаше.

Следващото приспособление се отличаваше с огромните слушалки,

които се прилепяха към главата на жертвата. Щом го включеха, излъчваше помитащи звукови вълни. Звукът затихваше и гръмваше отново. Познавах тази машина и другите наоколо, защото в стайте за разпит се срещаша техни подобия. Бихте могли да ги наречете и „обучаващи уреди“, но освен това лесно докарвах хората до агония. Хелър помръдна два-три превключвателя, вдигна рамене и отмина.

Имаше още машини – една мъчеше със светлинни лъчи, друга потапяше в потоци електричество, а за останалите нищо не знаех. Но Хелър вече не се интересуваше от тях.

Затова пък графиня Крек не загуби интереса си към него. Вече стоеше така, че виждах само гърба ѝ. На подиума зад нея имаше стол и тя сложи ръка на високата облегалка. Помислих, че ще го хвърли, но пак застана неподвижно.

Хелър, без да усеща заплахата от страна на зрителя си, лениво тръгна към издигнатата тренировъчна платформа в далечния край на залата. Сега вниманието му се насочи от машините към атлетиката. Голям стофунтов чувал, с който акробатите се упражняват за подхвърляне и премтане на партньорите си, лежеше на пътя му. Той го вдигна небрежно и го накара да се завърти бързо на върха на пръста му. Пусна го на пода и се огледа.

Няколко халки бяха окачени на дълги въжета, които се събираха в средата на тавана. Една от тях беше захваната с кука за стената. Хелър подскочи, освободи я и без да прекъсва движението, полетя под халката към нас в дълга красива дъга. Очевидно това му се струваше по-лесно, отколкото да използва краката си за ходене.

На тридесет фута от нас той се вдигна над халката с една ръка и направи пълно завъртане. Чудесно изпълнение.

Вече беше на десет фута, когато се пусна. Приземи се безупречно на крака и застана на три фута пред графиня Крек.

Видя я. Изпъна се като пружина. Сякаш някой включи лампа в него.

– Здравей! – каза той. – Здравей, здравей, ЗДРАВЕЙ! Какво прави прекрасно същество като тебе в такова място?

Замалко да опразня обувките. Всеки космонавт във всеки нощен клуб на всяка една от хилядите планети е казвал точно това на всяка проститутка вече хиляди години наред. Та туй е най-изтъкваният израз във всеки език. Това си е чисто сваляне! А тя беше убивала мъже само защото са посегнали да я опипат. Казах си наум – сбогом, Хелър, сбогом, мисия! Стиснах здраво взривострела.

Но тя няколко секунди не помръдна. Изведнъж, сякаш ѝ се подкошиха краката, се свлече на стола и извърна лице.

Седеше и нищо не правеше. Очите ѝ се заковаха в една точка на крачка пред ботушите. С нисък напрегнат глас, без да поглежда Хелър, каза:

– Не бива да говорите с мене. – Последва мълчание. Тя като че потъна надолу в стола, настръхнала, затворена в себе си. – Недостойна съм за това. – Просто монотонно мърморене. – Аз съм прогнила. Аз съм зла. Не съм подходяща да говоря с вас.

Чух дълга болезнена въздишка. Седеше като закована и изведнъж изплака:

– За пръв път от три години някой ми говори човешки!

И избухна в ридания! Хелър явно се разстрои твърде силно. Коленичи до нея и се пресегна да хване ръката ѝ. Помислих си – о, не, не, не, не я докосвай! И за по-малко от това е убивала.

Но тя и пръст не помръдна. Седеше с опряна в гърдите брадичка и плачеше!

А коленичилият Хелър държеше ръката ѝ.

Чаках да видя какво ще последва. Нищо. След малко се затътрих към рафта с хипношлемовете и започнах да тършувам. Полето, излъчвано от тях, потапя човек в хипнотичен транс, а касетите се пъхат в гнездо на самия шлем, така обучението в най-различни области става съвсем бързо. Самият аз научих едновременно английски, италиански и турски.

Хелър още стоеше на колене на подиума до нея. Сълзите съвсем измокриха гърдите на графинята и без да пуска ръката ѝ, той бръкна в джоба за червената си инженерска кърпичка и я пъхна в пръстите на другата ѝ ръка. Но тя не си изтри сълзите с нея, а я притисна към устата си, за да заглуши хълцащите ридания, които сякаш щяха всеки миг да я разкъсат на парчета.

Казах си, че така доникъде няма да я докараме. Денят се изнизваше, без да сме свършили работа. Но не смеех да отида при тях.

Прошепнах заповед в комуникационния си диск двама часова да застанат пред вратата. После се измъкнах в коридора и когато пазачите дойдоха, наредих им да не изпускат Хелър от очи. Отидох в целологичната лаборатория. Не видях Кроуб, но и без това не ми трябваше. Накарах един от асистентите да се заеме с лицето ми – той проми раните и отоците, намаза ги с клетъчна култура от личната ми бутилка (приспособяват ги за всеки поотделно), после залепи нови парчета фалшива кожа отгоре. Вече изглеждах по-добре. Надявах се поне този път

лепенките да издържат, въпреки че се потях ужасно.

Върнах се в залата.

Хелър още беше на колене до нея и тя още притискаше кърпичката до устата си. Още плачеше!

Какъв съсипан ден! Нищо, абсолютно нищо не постигнах! Знаех къде са езиковите записи. В края на краищата нали моят предишен отдел беше осигурил материалите за Земята! Не знам защо, но на Блито-3 записват какви ли не езикови курсове. Там ги продават търговци. Трябваше само да ги допълним с думи от стандартния волтариански и да ги презапишем на нашите устройства. Там също издават всякакви детски книжки, затова всеки може достатъчно бързо да се научи да чете и пише. Рат и Търб, най-добрите волтариански агенти на онази планета, бяха прибавили и свои записи на различните диалекти. Разполагахме с цели кубически ярдове езикови записи от Земята и материали за обучение. Винаги са ме размивали строгите предупреждения, напечатани по книгите и касетите, че препечатването и презаписът са забранени и че някаква група, известна като „ФБР“, щяла да се разправя с нарушителите! Ами пожелавам им късмет! Порових в чекмеджето с етикет „Блито-3“ и реших да си запълня времето.

Доколкото можех да преценя, географските райони, които ние наричаме „зони на операцията“, в случая с Хелър щяха да бъдат три: Вирджиния, Вашингтон и Ню Йорк. Нямах да прекара много време в Турция, да ни пазят боговете от такова нещо. Открих „Вирджински акцент“, но никакво споменаване за „Вашингтонски акцент“ и се отказах. После се оплетох в невероятното множество „Нюйоркски акценти“. Накрая съзрях бележка:

„Акцентът «Айви лийг» е присъщ на издигнатите социални слоеве в района на Ню Ингълнд, Съединени щати.“

Погледнах картата и се уверих, че Ню Йорк е почти в Ню Ингълнд, и си казах, че и това ще свърши работа. Моя английски усвоих с „търговски неопределен акцент“, който включваше и уменията да се подражава на местния говор. Но не вярвах Хелър да има време за това. Спрях се на „Вирджиния“ и „Айви лийг“.

Картината на подиума като че излъчваше по-малко напрежение. Не си говорех. Тя вече не плачеше толкова отчаяно. От червената инженерска кърпичка капеха тежки капки. Зачудих се какво ли се опитва да постигне графинята. Мина ми през ума да предупредя Ломбар, че тази жена може би замисля дълбоко законспириран опит за бягство. Не си представях какво искаше да направи в момента. Ако готвеше заговор,

трябваше да говори. А тя не продумваше. Всички знаеха толкова добре, че графиня Крек е опасна, та може би в момента само откривах още една страна от тази опасност. Както и да е, никой не може да разбере жените.

Най-сетне тя проговори. Много тихо. Вече не хълцаше.

– Ще се оправя.

Хелър също шепнеше:

– Сигурна ли си?

Тя кимна. Заизтрива лицето си с червената кърпичка.

Добре! Току-виж, успеех да спася остатъците от деня. Махнах на Хелър и той дойде при мен. Знаех как се работи с хипношлемовете. Щом специалистът по обучение нямаше намерение да помогне, просто щях сам да се справя с работата. Това е нещо обикновено в апарата, както е съставен от побъркани, бесни и престъпници.

Пяхнах касета в гнездото на шлема и се канех да го нахлупя върху главата му. Той го погледна любопитно и вместо да ме остави да правя каквото си знам, измъкна го от ръцете ми. Заобяснявах какво е това и за какво служи. Той не ми обърна внимание.

Застана пред шкафа и започна да рови из чекмеджетата. Остави настрана шлема и напъха ръце още по-надълбоко. Откри плейър, отделен от шлема. Взе първата касета, обозначена „Елементарен английски. Айви лийг“, и я сложи в плейъра. Занесе всичко на подиума и седна до бюрото.

Графиня Крек още си седеше на стола. Но никой не сяда на нейното кресло до нейното бюро! Тя пак не каза нищо.

Хелър включи плейъра, който имаше малък високоговорител. Натисна едно копче. Записът изрече:

– Казвам се Джордж.

Хелър изпъшка:

– О, не, не, не!

Извади от джоба си малък комплект инструменти. Отвори плейъра отзад и след секунда шепата му се напълни с детайли. Вдигна глава и ми каза:

– Извикай един от вашите техници по електронно наблюдение.

Аха, значи знаеше, че стените в Спитеос имат очи и уши. Е, не му трябваше особен талант, за да се досети. Каквито времена настанаха, вече всичко има очи и уши. Включих комуникационния си диск.

Хелър надяна чифт топлоустойчиви ръкавици. Взе малка топлинна резачка от комплекта и се захвана с детайлите на плейъра. Нарязваше

миниатюрно зъбно колелце. То се нажежи до червено в ръцете му. Тази работа обикновено става с прецизни машини. Но той като че се справяше без затруднения.

Графиня Крек го наблюдаваше.

Техникът се появи. Хелър му поръча:

– Донеси ми резервна част 435-м-67-д-1.

Ами сигурно знаете що за хора са техниците. Но в Спитеос са събрали най-гадните измежду тях. Готвеше се да избълва поток като: „Тая няма да я бъде, штоо еди кво си“. Но нямаше и най-малката възможност. С езика и тона на флота Хелър продължи:

– Несъмнено разполагате с преобразователи на честоти в прехващащите, които поглъщат постъпващите отвън сигнали и ги предават в променен вид. Част 435-м-67-д-1 е малкото устройство за снижаване на честотата. Донеси я от склада за резервни части. И по-живо!

Техникът изчезна като светкавица в небето.

Хелър охлади своя нов детайл и сглоби плейъра. Една касета обикновено продължава около час. Той включи уреда и касетата се изниза с висок вой за не повече от тридесет секунди. Звукът приличаше на неестествено тънък писък и вероятно повечето от записа беше недоловим за човешкия слух.

Техникът се върна, даде му резервната част, отдаде чест като във флота и си отиде. Признавам, изпитах завист. Никога не успях да накарам някой в апарата да се държи така с мен!

Хелър взе приборче за горещи спойки, нагорещи проводниците и с няколко ловки движения монтира новата част.

Отново пусна касетата. Този път се чу достъпен за слуха рев, някъде в средните честоти на гласа.

– Това е нещо друго – доволно промърмори той.

Почисти и прибра инструментите. Отново върна в началото касетата, погледна много съсредоточено високоговорителя, натисна копчето и след тридесет секунди едночасовата касета премина с рев през машината.

– Аха – отрони Хелър.

Аз направо не можех да повярвам. Значи „аха“! Но за да се прослуша записът, беше необходим цял час! Казах му:

– О, стига си се будалкал! Ако наистина си чул думите, ще ми кажеш следващите изречения: „Казвам се Джордж...“

Хелър ми се усмихна.

– „Аз имам куче. То се казва Ровър. Харесваш ли кучета?“

Но не му беше интересно да играе на думи с мен. Взе втората касета и изслуша и нейния рев. Да му го „бибип“! Успяваше да научи всичко при тази скорост!

Останала без дъх, графиня Крек прошепна:

– Мигновено слухово възприятие и задържане в паметта. При свръхплътност на информацията.

Изгледах я.

– Че толкова рядко ли се среща?

– Не – отвърна тя. Изглеждаше зашеметена. – Всъщност... да, при такава скорост е твърде рядко. – Казах си, че тя май говори не на мене. – Слухът му е трениран да възприема и най-малките времеви интервали. – Гласът ѝ наистина звучеше странно. – Никога не съм виждала някой да го прави толкова бързо. – Сякаш в този миг ме забеляза. Със страхопочитание в ярко блесналите си очи изрече: – Нали е прекрасен?

Отначало помислих, че смята таланта му за прекрасен. Но не, беше вперила очи в гърдния кош и ръцете му. Вярно, Хелър се отличаваше твърде с телосложението си, но видях и още нещо в погледа ѝ. Въобще не схващах какво става. Би могло да се окаже прекалено опасно.

Хрумна ми хитра идея.

– Ами добре – казах, – шом може да учи толкова бързо, ще вземем плейъра и касетите в моята стая и той ще си учи там.

– Не! – кресна тя. После с напълно спокоен глас обясни: – Има нареждане да не се изнасят уреди оттук.

Слабичка измислица. Вземах си неща оттук и ги връщах когато си поисках.

Той прослуша четири касети. Станах и го тупнах по рамото:

– Това е всичко за днес. Трябва да ходим и на други места.

И почти насила го извлякох оттам. Не ми харесват неща, които не разбирам.

Глава пета

Използвахме транспортните тунели, за да се качим в най-високата кула на Спитеос. Беше след залез слънце, освен това върхът на кулата е покрит частично, така че не можеха да ни забележат от прелитащи над нас машини. Пронизаното от звезди пустинно небе се простираше като обсипан със скъпоценни камъни купол от хоризонт до хоризонт. Светлинките на „Лагер Твърдост“ примигваха под нас. Ох, хубаво е да

подишаш чист въздух след цял ден сред задушаващите стени на Спитеос!

– Хелър – започнах, след като се настанихме в една амбразура, – налага се да поговоря с теб.

Виждах как пустинният ветрец роши косата му, но в слабата звездна светлина не различавах изражението на очите му. Стори ми се, че слуша внимателно.

– „Мисия Земя“ – продължих – има жизненоважно значение. Не мога да допусна нищо, което би застрашило изпълнението на получените от мен заповеди.

Не е нужно да казвам – не му споменах, че заповедите включваха и неговия провал. Но колкото и да е чудато такова чувство, в този момент се отнасях някак братски към него и каквото трябваше да му кажа, беше задължение на един младши офицер към друг, дори и да е неприятно.

– Ти си новак в тези игри на специални агенти и шпионаж. Аз съм твоят ръководител. Знаеш какво означава това. Аз съм човекът, който насочва твоите действия.

Продължаваше да ме слуша съсредоточено. Реших да взривя бомбата.

– Жената, която среща този следобед, е опасна. Опасна с главна буква! – Хелър не каза нищо. – Офицерите са братство и често се налага да си казват тези неща. Знаем, че сигурно няма да ти хареса, но трябва да го направя. Вярно е, че някога е била графиня. Но това е единственото истинско нещо, свързано с нея. Помниш ли името Лисус Моам? Което споменавах постоянно в новините преди около три години?

Той мълчеше и аз продължих.

– Графинята беше арестувана, имаше процес и я осъдиха на смърт. Четиридесет и три деца също бяха осъдени и екзекутирани. Всичко това стана на планетата Манко. Тя е гений на обучението. И е използвала поста си в Образователното управление, за да набира и обучава младоци като обирджии на банки. Научила ги как да отварят всеки сейф, да се измъкват от всяка алармена система. Нагушила се с милиони.

Обаче другото е малко съмнително. Имаше слухове, че пълномощникът на Лорда на образованието за планетата Манко е ръководил всичко. Поне тя така твърдеше по време на процеса. Но си остава фактът, че децата били научени да убиват и при всеки обир изтребвали цялата охрана, понякога по ужасен начин.

Вътрешната полиция я прехвърли тайно на апарата, често така се уреждат нещата. И тя е тук, в Спитеос, вече почти три години.

Нямаше опасност, че му разкривам подробностите. Ако успееш да го отведе на Блито-3, докато се върнеш, тук всичко щеше да е променено.

– И през тези три години тя уби трима от стражите. Първият само поsegнал към косата ѝ, може би искал да я погали. Държала камшик в ръката си, хванала дръжката и я забила в сърцето му.

След няколко месеца едно от най-грубите говеда в Спитеос прошепнало нещо в ухото ѝ. Никой не знае точно какво е казал. Тя сложила ръце на гърба му, пъкнала глава под брадичката му и натиснала с нея нагоре. Гръбнакът му се пречупил на три места и агонията му продължи четири дни.

А само преди два месеца в тренировъчната зала отработвала с един от най-страхотните ни специални агенти нова техника в ръкопашния бой. Искал да я закачи, а може и да не му е минавало през ума, направил неприлично движение. Нали видя, тя носи високи ботуши и палто, но нищо друго под него. Мисля си, че май няма други дрехи освен работния комбинезон, който слага при работа с големите гущери, за да не се издере от люспите им. Някои свидетели казват, че той дори не я докоснал, а други твърдят, че искал да бръкне между краката ѝ. Хелър, използвайки само ръба на дланта си, тя му счупила ръката! Тогавя я нарекъл смрадлива проститутка. Чух, че без въобще да прояви яда си, тя му каза: „Аз съм девствена и ти сега ще ми се извиниш“, но без да дочака отговор, му строшила челюстта. Следва нещо по-лошо. Стъпкала го! Просто го смазала с ритници. Хелър, в тялото на онзи тип не беше останала една цяла кост! Не съм виждал труповете на другите, но този приличаше на червено желе!

Единственият, който си позволява да я удря, без да му се случи нещо, е Ломбар Хист.

Хелър за пръв път реагира:

– Искаш да кажеш, че шефът на апарата я е удрял?

– Всички много се страхуваме от него и си имаме предостатъчно причини за това. В края на краищата той е... – Овладах се. Замалко щях да кажа „най-могъщият чиновник във Волтарианската конфедерация“, но все още това не беше истина, пък и щях да издам плановете ни. Затова продължих: – ...твърде опасен.

Хелър се умисли навъсено. Реших, че е време да му внуша правилните мисли.

– Джетеро... мога да те наричам Джетеро, нали? Аз съм твой брат-офицер и имам чувства. Трябва да те измъкна жив от тази планета.

Трябва да изпълня дълга си в „Мисия Земя“. Чуй ме, Джетеро, ако се занасяш с графиня Крек, ако ѝ пускаш лафчета като днешните, ако ти дойдат разни свалячески идеи в главата, е, не ми пука колко си добър в ръкопашния бой, ти накрая ще бъдеш един безнадеждно мъртъв Джетеро Хелър.

Стой настрана от графиня Крек! Макар че има много хора, които не искат тази мисия да завърши успешно, днес следобед им останаха само второстепенните роли. А най-голямата опасност, която сам си навличаш в момента, е ухаждането на тази жена. Разбира се, знам колко е самотно в Космоса, а ти току-що си се върнал от дълъг полет и така нататък. Но графиня Крек е възплъщение на самата смърт! Не я доближавай! – Засмях се, за да не изглежда толкова унизителна заповедта ми. – В края на краищата и без това ще бъде трудно да те махна от тази планета! Повече няма да говорим за това.

Хелър поседя мълчаливо. Виждах, че усилено мисли за нещо свое. Уважих мълчанието му. Явно трябваше да се справи с тежък проблем, личеше как го гризе.

– Едно нещо не мога да си спомня – каза най-сетне.

Целият внимание, очаквах да чуя признанието. Той ме погледна въпросително. Забелязах, че е смутен, дори объркан.

– Според теб какви са очите ѝ – сиви или светлосини?

Отвратен, заряхах тази работа. Поведох го към стаята. Имах и други важни задължения.

Глава шеста

Ломбар винаги е казал, че ако оставите свой подчинен да сгафи и не го накажете жестоко, може и вие скоро да загазите. Смятам тази мисъл за много мъдра.

Усещах, че май вече вървя по тънък лед и не се съмнявах във възможността да хлътна. Значи не дърпах както трябва юздите на подчинените си. И за да не изтърва напълно положението, наложително беше да накажа онзи взводен командир. Държеше се непростимо, когато „охраняваше“ Хелър!

Веднага щом преглътнах парче плесенясал хляб (и това минава за храна в Спитеос!), тръгнах към „Лагер Твърдост“. Бях решен да дам още един повод прякорът му да си остане „Лагер Убийство“.

Крепостта е свързана с лагера чрез подземен тунел, дълъг към миля

и половина. Транспортните връзки на Спитеос с външния свят минаваха през „Лагер Твърдост“ – въздушните наблюдения или проверките на място биха открили само безредно пръснатия лагер. А влизащите и излизащите превозни средства имаха оправданието, че обслужват „обучението“ там.

Опитвахме се да поддържаме само минимално движение, но разпиранието пак си оставаше напрегнато. А онази вечер тунелът беше претъпкан. Монорелсовият вагон, който успях да хвана, беше отклонен в една ниша за изчакване поне двадесет минути, за да пропусне идващата към Спитеос колона.

Не виждах кой знае какво, разполагах само с малко кръгло прозорче до седалката. Нарядко монтираните лампи едва осветяваха тунела, но светлината проблясваше по каросериите на плътно напирашите навътре коли.

Ама че раздвижване! Чудех се какво става. Мярнах тук-там флагчетата на високопоставени командири. Оглушаваше ме ревът на тежки бронирани камиони. Съпровождащите ги танкове тресяха въздуха като оръдейни гърмежи, чак ушите ме заболяха.

Нещо се мътеше! Викнах на полуголия водач на вагона:

– Да не са обявили обща тревога?

Но гласът ми потъна в тътена в тунела и трябваше да викна по-силно. Той ме чу и изкрещя в отговор:

– Не съм надушил такова нещо. Онези първите караха товари под охраната на танкове. А боклуците, дето сега минават, са коли на разни големци, да ги „бибип“. Откъде да ги знаеш тия „бибип“ какво са намислили!

Водачът не се обърна, преди да изрече последните думи. Изведнъж осъзна, че говори на офицер. Пребледня от уплаха и рязко се извъртя, загледан пред себе си.

Отрепка, казах си. Ломбар е прав. Парцали като този водач трябва да бъдат премахнати. Но не ми се занимаваше да му набивам ума в главата. Горях от нетърпение да се добера до взводния командир.

Най-после стигнахме изхода към „Лагер Твърдост“ и минахме през внушителна защитна система. Никога не е имало опити за бягство от Спитеос, но ако някой луд се решеше, щеше да използва само този път – всички други изходи от крепостта бяха здраво зазидани с камъни.

Стражите на укрепения пункт, всички в черни униформи, на два пъти провериха електронната ми карта и през това време не отместваха дулата на взривострелите си от мен. Човек в сива униформа винаги им

се струва подозрителен, но да ме „бибип“ който си ще, ако облека гнусната чернилка на стражите от апарата!

Взводният командир, който заедно с хората си трябваше да пази Хелър, се казваше Снелц. Взводът живееше в казармите на „Лагер Твърдост“ и пращаше часови на смени в крепостта. Не исках някой да предупреди Снелц и казах, че отивам в офицерския клуб. Знаех къде е жилището му.

Офицерите живеят в подобия на бункери, нещо като животински пещерни убежища, по северния край на лагера, вкопани в склона на хълма. Тъмничко беше там. Накъсана музика и отгласи от сбиване се процеждаха из лагера заедно с киселата миризма.

Забелязах нужния ми номер на входа за една пещера. В процепа под вратата се виждаше светлина, значи Снелц беше вътре. Два големи камъка се издигаха от двете страни на входа. За съжаление трябва да призная – толкова се съсредоточих в тази светлина, че не забелязах часовия.

Частите на апарата също участват в паради и всякакви показни глупости, но не са като армията. Престъпници, най-долният боклук, обран от всички планети, те имат навика да се крият и прокрадват дори когато изпълняват задълженията си. Или те налагат тази особеност в апарата, или той им я внушава. Както и да е. Никога нищо не вършат по нормалния начин.

Освен това получават съвсем други заповеди. Офицерите им могат да ги убиват, без да искат никакво разрешение. Това поставя всеки страж в твърде трудно положение. Или си изпълняват задължението да защитават живота на началника си – и понякога умират, или пък началникът ги убива, ако не си вършат работата.

Този тук направи грешка – явно се стараше за доброто на своя офицер. Когато бях на осем фута от вратата и не очаквах нищо лошо да ми се случи, часовият изхвърча от скривалището си и се хвърли в атака!

Доста съм бърз. Иначе отдавна да са ме погребали.

Дулото на взривострел грубо се пъкна в корема ми. Едва различих мъжа зад оръжието.

Претърколих се встрани и дулото се плъзна покрай мен. Изотзад стоварих ръба на дланта си по врата на часовия. Той залитна и аз се възползвах от прекрасната възможност.

Докато се препъваше, хванах дулото и изтръгнах оръжието от ръцете му. Обувка ме прасна през глезените и едва се задържах на крака.

Откъм лагера проблясна зелен лъч, някакво возило завиваше. За

първ път се уверих твърдо, че пред мен е часови, а не професионален убиец.

Но никому не бива да позволявате да се измъкне безнаказано! Особено за нападение срещу офицер.

Извъртях оръжието и забих приклада в черепа му. Чу се тъпо изпращяване. Ударих още веднъж, за да съм сигурен. Той се просна, облян в кръв. Не шаваше.

Дотук добре. А сега е ред на Снелец.

Дебелата врата несъмнено бе заглушила шума от схватката. Прекрчих тялото на часовия и застанах пред входа. В подобно положение, когато искате да наложите властта си и да вдъхнете страхопочитание, най-добре е да действате крайно дръзко.

Просто отворих вратата и влязох. Такава обичайна постъпка щеше да го заблуди, че идва приятел.

Така и стана. Той си седеше по риза до масата и играеше на дванадесетостенни зарове със самия себе си. А на нара в ъгъла кротко спеше една от лагерните проститутки. Дрехите ѝ бяха разхвърляни по пода, тя изглеждаше изтощена. Стаята вонеше на изплискани страсти.

Когато някой е добре обучен, може да схване смисъла на картината за част от секундата. Снелец разполагаше с пари. И първото нещо, за което се е сетил, било да си повика проститутка. А сега се упражняваше с шестте дванадесетостенни зара, значи се канеше да отиде в онова място, което те на майтап наричаха „клуб“, да се напъне да измете джобовите на своите колеги офицери от стражата и поне да си върне разходите за проститутката.

Снелец небрежно вдигна поглед, вероятно очакваше да види някое приятелче, дошло да проси пари назаем. Внезапно разбра кой стои пред него и лицето му стана тебеширено бяло!

Трябва да кажа, че се случват дуели между офицери. Но офицерите от апарата са такива свине, те не се дуелират, а просто убиват. И когато на служител като мен му се наложи да се бие с командири от войските на апарата, той дори не си прави труда да брой труповите.

Явно прочете по лицето ми защо съм дошъл. Вдигна лявата ръка пред себе си, сякаш би могла да го защити от изстрела. Почти изпищя:

– Мога да ви обясня...

– Взведен командир Снелец – казах аз, макар че нямаше значение колко официална ще бъде екзекуцията, – виновен сте за встъпване в непозволени приятелски отношения със затворника, който ви беше заповядано да пазите. Правило на апарата номер 564-Б-61, параграф Д.

Наказанието, както добре ви е известно, е смърт.

За разлика от цивилния живот и от флота и армията, в апарата няма съдебни процеси. Можех да очаквам, че ще се примири със съдбата си. Но той като че беше обладан от духове.

Ръката му се плъзна към колана. Нямах съмнение, че ще измъкне оръжие и ще стреля.

Добре, но и аз не съм от туткавите. Щях ли да оцелявам толкова време, ако оставях всеки да ме изпреварва с оръжието?

Без да се замислям, ръката ми скочи към джоба на туниката, взривострелът се озова в нея и се насочи към Снелц, преди той изобщо да докосне колана си.

Проститутката също беше на линията за стрелба, както се изтягаше на нара зад него, и осемстотин киловолта щяха да стигнат и за нея. Но не беше моментът за любезности.

Натиснах спусъка.

Но от взривострела се чу само слабичко „плюк“!

Никакъв взрив!

Държах в ръката си взривострел без заряд. Преживях много гаден миг. Нямах друго оръжие. Нямах и време да стигна до него, за да го удари или ритна. Бях беззащитен.

Той още драскаше с пръсти по колана си и сърцето ми замалко да се пръсне, когато вдигна ръка. Сигурен бях, че ей сега ще умра.

Но той държеше две банкноти по десет кредита! Нямах намерение да измъкна оръжие. Искаше по-бързо да покаже парите.

Дали беше чул празното щракане от незареденото оръжие?

Не, не беше!

Протягаше напред двете банкноти, смъкна се странично от стола и се свлече на колене.

– Моля ви, офицер Грис, моля ви! Не ме убивайте!

На пейката, на по-малко от три фута до него, лежеше мощна зашеметяваща пушка. Но аз умея да се съдържам. Не позволих и сянка от несигурност да мине по лицето ми. Стегнах се.

– Аз само следвах заповедите ви, офицер Грис. Не съм се сприятелявал със затворника. Нали казахте, че той не бива да подозира, дето го пазим да не избяга. Нали казахте да изглежда, че го пазим от външна заплаха!

Той конвулсивно подскачаше нагоре-надолу със сведена глава, все така протягаше двете десеткредни банкноти. Ръката му се размахваше като откачено крило на самолет.

Проститутката се събуди. Дръпна мазната си коса от лицето с мръсната си ръка. Въобще не разбра какво става.

– Ей, я не му давай тия пари! Можеш да си купиш още едно „бибип“!

Снелц запълзя напред с поглед, забит в пода. Сложи банкнотите пред обувките ми и отпълзя назад. Остана свит на кълбо и се опитваше да скръсти ръце на гърдите си във военно приветствие, както беше коленичил. Много смешно. Всичко, което трябваше да направи, бе да сграбчи зашеметяващата пушка и да стреля по мен. Тъп „бибип“!

Попитах го:

– Колко пари ти даде Хелър? И за какво?

Снелц заскимтя.

– Даде ми петдесет кредита за кекчета и искряща вода, купих ги от магазина на лагера. О, взех му и вестници. Не ме е подкупвал. Каза, че после можело още нещо да ми поръча, но от тези петдесет кредита искал да купя нещо и за моите хора и да задържа остатъка. – Той вдигна очи и сплете пръсти под брадичката си. – Толкова отдавна не са ни плащали! Не си помислих, че и вие ще поискате своя дал. Не ме убивайте! Повече няма да забравям. Моля ви!

Проститутката прекъсна това, което щях да му кажа. Тя се втурна като насекомо по пода и посегна към двадесетте кредита пред краката ми. Стоварих подметката си върху пръстите ѝ. Костите изпращяха.

Тя изкрещя и побягна гола към вратата. Навън се препъна в нещо и писна. Нахълта обратно в стаята, загубила ума и дума, вече не знаеше какво прави.

– Тоя е пречукал часовия!

Свря се в един ъгъл, стиснала счупената си китка, прекалено стъпирана, за да разбере, че лесно можеше да избяга.

Снелц погледна към тъмнината навън. Всички тези крясъци биха могли да привлекат насам и други офицери. Преди да се събудят надеждите му и да осъзнае, че на една ръка разстояние от него има оръжие, а аз държа незареден взривострел, реших да приключа по-бързо.

– Снелц – казах и очите му веднага се завъртяха към мен, – ти ми припомни, че всъщност само си изпълнявал заповеди. Обаче си се държал прекалено приятелски с него.

Той веднага се вкопчи в дадения му шанс.

– Направих го, за да изтръгна обещанието му – избълва. – Даде ми думата си на имперски офицер, че аз или моите хора винаги ще знаем къде е, по всяко време. Каза ми, че знаел колко ми е тежка работата и

щял да я облекчи малко. Наистина го убедих да се държи разумно. Офицер Грис, той даде обещание на имперски офицер, не е като хората от апарата.

Е, тук се оля. Очевидно включваше и мен сред „хората от апарата“. Усети грешката си и замрънка:

– Винаги ще ви давам вашия дял! Моля ви, не ме убивайте!

Аз полека пристъпвах към зашеметяващата пушка. Вече му препречвах пътя към нея.

– Ще изпълнявам заповедите ви до последната буква – обеща Снелц. – Ще го убеждавам да се държи добре. Няма да заподозре, че е затворник, и ще го опазим да не избяга. Залагам живота си. – Той помисли дали имаше да каже още нещо. Сети се. – И ще ви давам половината от всичко, което получа от него!

И понеже вече не се налагаше да внимавам поради беззащитността си, реших да проявя великодушие.

– Така да бъде. Ако си спазиш обещанията, ще ти пощадя живота.

Облекчение светна на лицето му.

– Няма да ви разочаровам, офицер Грис! Мога ли да стана?

Сложих безполезния взривострел в джоба на туниката си. Измъкнах заряда от пушката и я хвърлих на пейката. На косъм ми се размина!

Той излезе и довлече часовия в пещерата. Огледа го, за да види дали беше мъртъв.

– Няма съмнение, че сте му счупили черепа – каза Снелц. – Но още не е умрял. Може ли да взема една от тези банкноти? Докторите на лагера ще поискат шест кредита да му оправят главата и четири за ръката на проститутката.

Не му липсваше нахалство. Общо за двете услуги нямаше да му вземат повече от пет кредита. Но аз подритнах едната банкнота към него, престорено равнодушно вдигнах другата и я пяхнах в джоба си.

Цялата работа мина толкова нескопосано! По обратния път за Спитеос бях кисел. И да ми гръмнеше главата, пак не можех да се досетя какво се обърка с взривострела. Не се съмнявах, че точно този бяха изпратили приятелите на Хелър, защото изключително ловко го подмених с незаредения от оръжейната. Не ми беше ясно защо приятелите му трябваше да пращат безполезно оръжие. Разбира се, когато си лежат на рафтовете, те не са заредени. Хрумна ми, че този простоват тъпчо просто не беше заредил получения взривострел.

Монорелсовият вагон вече приближаваше крайната спирка в Спитеос, когато си припомних, че той нагласяваше парчетата фалшива кожа

по лицето ми. Но му липсваше хитрост за такъв номер. И освен това бих усетил, че ми измъква взривострела от джоба, ако се беше опитал да ги подмени за втори път.

Чувствах се потиснат. Нещата не вървяха както трябва. Но поне едно знаех твърдо – повече нямаше да се оставя в опасно положение с незаредено оръжие в ръка. Дори връщането ми през лагера беше риск, на какъвто няха право, защото Ломбар разчиташе на мен.

Беше много късно, но аз се запътих направо към оръжейната. Дъртакът, който отговаряше за нея, прекарваше и нощите вътре. Отворих горната половина на вратата с електронната си карта и изревах в тъмното. След три опита да го събудя глупакът се довлече сънено.

– Какво, по дяволите, ти е подпалило задника, та идваш да ме будиш? – изляз той.

Няха настроение да търпя това. Пъхнах ръката си откъм неговата страна и освободих долната половина на вратата. После с ритник я забих в корема му.

Втурнах се вътре и преди да се опомни, халосах го с опакото на ръката си. Когато падна, опита и върха на обувката ми.

– Внимавай как се държиш, когато говориш с мене!

Той остана на пода. Тръгнах покрай рафтовете. Взех си зашеметяващ пистолет и кобур. Избрах два взривострела и кутия със заряди за тях. Забелязах няколко ножа от онези, които използва Отделът на ножовете, затова прибрах един с калъфа му.

Пак го подритнах.

– Запиши всичко, за да не кажеш после, че съм ги откраднал!

Той стана. Хартийките му се бяха разхвърчали из стаята, когато вратата го трясна. Събра ги от пода и се зае да записва номерата на оръжията. Протегна ръка за картата ми и я притисна към разписката. После каза:

– Офицер Грис, с всеки ден повече заприличваш на Ломбар Хист.

Изгледах го втренчено. Ако искаше да ме обиди по този начин, би могъл да си намери смъртта. Реших да не смятам думите му за оскърбление.

– Благодаря – отвърнах.

По-късно си лежах в леглото и слушах равното дишане на Джетеро Хелър, заспал в другия край на стаята. Положението наистина ставаше лошо!

Много внимателно обмислих всичко – докато Хелър оставаше на Волтар, можех да си строша врата. Тук той беше обкръжен от свят,

който познаваше и се оправяше добре в него. Вече обърка главите на стражата, макар че тази нощ успях да позакърпя нещата. Имаше безброй приятели в Правителствения град и във флота. Можеше да измисли какво ли не. А безмилостният поглед на Ломбар Хист нямаше да ни изпусне. За нищо на света не биваше да се провалям. Ама че гадно положение!

Тогава взех непреклонно решение. Каквото ще да става, ще припоря подготовката и бързичко ще се махна от Волтар!

Когато стигнем на Блито-3, ще започне друга история. Там нямаше да се притеснявам, че Хелър ще ми се изплъзне. Там той нямаше приятели.

Трябваше да натисна всички лостове, за да го отведа на Земята, и там щях да го правя каквото си поискам!

Мисълта за Джетеро Хелър, безнадеждно натикан в някое хубаво земно затворче, беше толкова приятна, че трудно заспах от злорадство.

Глава седма

Събудих се на разсъмване, изпълнен с енергия и желание да се измъкнем с гръм и трясък, и то по-бързо, от Волтарианската конфедерация и невредими да стигнем Земята с Хелър. Докато навличах дрехите си, хвърлих поглед към него. Той спеше с лека усмивка на лицето, сякаш нямаше грижи и тревоги. Изглеждаше много добре дори насън, а това не се среща често. Беше твърде мъжествен тип, но и хубав. Прииска ми се да бях събрал повечко материал срещу него, за да го изнудвам. Красавец като него би трябвало да се е забърквал в какви ли не дивашки сексуални приключения. Но си казах, че тези сведения нямаше да ми трябват. Щяхме да потеглим, при това бързо.

Изгълтах малко от искрящата вода и пяхнах кексче в устата си, през това време без бавене планирах деня. Трябваше да изтичам до тренировъчните зали и да му уредя час. После да нахълтам при Кроуб и да уговоря графика за необходимите операции. След това се връщам, подкарвам го и след два-три дни се махаме. Можеше да си довърши обучението и възстановяването от операциите по пътя към Земята.

Излетях през вратата, но един от часовите ме сграбчи за ръката.

– Офицер Грис, викат ви в кабинета на шефа в кулата. Много спешно. Само преди минутка ми предадох да ви извикам и за късмет вие вече сте буден.

Устата ми пресъхна. Повикване при Ломбар винаги означава неприятности. Както през ума на умиращия за миг преминава целият му живот, новина като тази припомня всички прегрешения, които някога сте извършили. Дали е научил за скицата на Хелър? Или е нещо друго?

Реших да посрещна храбро този обрат. Каквото ще да е, но ще се оправя веднага. Поне се надявах. Трябваше да изпълнявам и собствените си планове. Една от трудностите, които Ломбар създаваше (а те не бяха никак малко), бе да възлага работа, за която отговаряте изцяло, но не след дълго той пак се бърка и намесва. Още една солидна причина да изчезваме от Волтар.

Влязох в преддверието на кулата с намерението направо да се пъхна в кабинета на Ломбар. Спря ме един чиновник. Тамошните чиновници не ме обичат – явен признак на завист.

– Вътре е претъпкано с планетарни шефове на апарата с къде по-виок ранг от твоя. Сядай ей там и чакай.

Сигурно са били в онези коли, които видях предната нощ. Може би Ломбар е работил цялата нощ. Такъв си беше – потъваше в работа като побеснял, но само когато се занимаваше с някой от любимите си лични проекти. През останалото време безделничеше и гледаше „изродски пауди“. Ядосах се.

Нетърпимо ярката звезда на Волтар се надигна над далечните хълмове и потоци пустинята в дневния си огън. Преддверието се изпълни с административната шумотевица. Чиновници влизаха и излизаха. Чаках и постепенно кипвах. Наложително беше да задвижа нещата. Всеки час, прекаран на тази планета, носеше нови опасности за „Мисия Земя“.

Светлината вече почти превръщаше каменния под обратно в първична разтопена лава. А приглушените гласове от кабинета на Ломбар не даваха надежда за скоросен край на съвещанието.

Блъсках си главата как да извлека полза от това загубено време и да пришпоря подготовката. Спомних си как гледах спящия Хелър и си мислех за неговите сексуални приключения. Хо-хо! Да, имах с какво да си уплътня времето. В ъгъла се намираше внушителен пулт, свързан с Информационния център.

Канцеларските плъхове мрънкаха и отказваха, докато един кисел стар престъпник изръмжа:

– Оставете го. Хист току-що го повиши и може да прави каквото поиска... засега.

Седнах пред пулта и включих в него електронната си карта. Когато се намерите лице в лице с пълните данни на апарата, трябва да

изтискатے всичко възможно от положението. Това беше пулт с пълен достъп, а не с ограничения, както в другите служби. Вътре беше събрано всичко, особено материалите за изнудване. Единственото препятствие бе, че на електронната карта се записват всички запитвания. Едва се преборих със съблазънта да набера името на Императора и да видя какво ще изскочи на екрана. Потиснах и желанието си да поровя за самия Ломбар Хист, защото се сетих, че или ще видя обикновените глупости, или нищо. Примирих се и набрах своето име с „Последни допълнения“. Разбира се, познавах досието си. Всеки достатъчно издигнал се служител в апарата си урежда това.

С главен пулт можете да се доберете до каквото и да било документ и да го заличите от файловете. И можете да прибавите всичко, дори най-нагъл фалшификат. Лошото е, че подобни действия се отразяват в електронната карта. Носи се една история за някакъв офицер от апарата, който сам се издигнал в адмирал от флота – и наистина бил такъв до следващия ден, когато го екзекутирали. Надявам се, че това денонощие си е струвало цената!

Разочарование. Единственото скорошно допълнение към досието ми беше повишението. Стори ми се донякъде странно, че не беше регистрирано отстраняването ми от Отдел 451, но си припомних – сградите на Информационния център заемат тридесет квадратни мили, пък и апаратът не е безупречен.

Огледах се. Съвещанието продължаваше. Разполагах с широко отворена врата към всички сведения на апарата, и то безплатно. Я да видим сега какво бих могъл да измъкна.

Набрах „Доктор Кроуб“.

„Мъртъв“ – отговори екранът. Е, така си е, апаратът лъже. Не е някаква сензационна новост. Да опитаме друго.

Набрах „Графиня Крек“. Свалих си шапката и я сложих до пулта.

„Няма такъв човек“ – светна на екрана. Затова набрах истинското й име – „Лисус Моам“.

Екранът отговори: „Виж Графиня Крек.“

Аха! Това вече беше нещо. Набрах „Графиня Крек“.

Машината каза: „Лисус Моам.“

Реших да спра това: „Защо ми правиш кръстосани препратки?“

Машината отвърна: „Защото си забравил пръста си върху клавиша за повторение.“

Ох! Не беше пръста ми, ами шапката. Избутах я и набрах „Лисус Моам“. Екранът веднага отвърна: „Виж Регистрация на смъртни

случаи.“

Затова поисках „Регистрация на смъртни случаи“.Екранът светна:
„Това няма никаква връзка с Регистрация на смъртни случаи.“

Трикратно натиснах клавиша за въпросителен знак. Машината каза:
„Моля, не спорете. Компютърът винаги е прав.“

Старият престъпник се обади:

– Ама ти сигурен ли си, че знаеш как се работи с тая машина?

– Я се отнасяй по-почтително – отвърнах му аз и той се дръпна назад с подигравателно хихикане.

Поне знаех, че графиня Крек не съществуваше, а Лисус Моам е записана като починала. Не пазеха сведенията за мъртъвци. Формално погледнато, тя вече нямаше никакво криминално минало. Ценна информация, която щях да запазя за себе си.

Но време беше за работа – Джетеро Хелър! Ако откриех някое сочно мръсно сведение, вероятно при нужда можех да го изнудя да бъде по-послушен. Набрах името и графата „Секс“.

Екранът светна: „Пол мъжки.“

Намусих се. Тези машини нищо не разбират. Набрах „Сексуални отклонения“.

Екранът отвърна: „Никакви.“

Да я „бибип“ тази машина! Ритнах пулта.

– Нещо не е наред ли? – попита криминалният, в гласа му се долавяше надежда, че ще му дам повод да ме изхвърли. Не му обърнах внимание.

Компютрите на апарата могат да издирват цялата информация, съответстваща на отделно понятие, или пък да показват документ и да насочват към необходимата част от него. Досега исках обобщена информация. По-добре беше да превключа на търсене на документи.

Набрах „Връзки с жени“. Празен екран.

„Връзки с други офицери.“ Празен екран.

„Връзки с непълнолетни.“ Празен екран.

„Връзки с проститутки.“ Празен екран.

Спомних си, че имаше красива сестра. „Кръвосмешение.“ Празен екран. Раздразнено проверих да не би машината да се е самоизключила. Направих тест: „Джетеро Хелър?“

На екрана се появи: „Да?“

Работеше. Сediaх и размишлявах. Внезапно екранът светна:

„Предупреждение. Компютърното време е ценно. Моля да подготвите предварително въпросите си, за да бъдат обработени своевременно.“

Началник на отдел, Информационен център на апарата.“

След подобно съобщение оставаха пет секунди до изключването на машината.

Отчаян, набрах „Психиатрични наблюдения“.

Документ! Най-после! Успях да запазя връзката на пулта с центъра.

Над документа (мърлява драсканица на някой доктор в отделение за смахнати) пишеше: „Обичаен преглед преди изписване от болница.“

Не бях поискал достатъчно конкретна информация. Затова набрах: „Защо болница?“

Екранът увеличи горната част на страницата: „Ранен при спасяване на боен кораб.“

Набрах: „Защо преглед от психиатър?“ Екранът се премести на „Сбиване в болницата със санитар хомосексуалист“. Аха! „Последствия?“

Машината премести страницата: „Санитарят постъпил за лечение.“

О, не, не, тъпа тенекия такава! Набрах „Заклучения за психическото състояние.“

Екранът показва: „Никакви признаци за невротични и психопатични явления, свързани със секса.“

Пълно разочарование. Припряно, за да не загубя машинното време, поисках „Наказания и разследвания от всички видове и форми“.

Машината попита: „Кога?“ Да я „бибип“!

Набрах „От ранна детска възраст“.

А, ето че потръгна! Истински документи! Полицейски рапорт от времето, когато е бил седемгодишен – арестуван за каране на ролър по тротоара, глобен един кредит. Друг рапорт: дванадесетгодишен е арестуван за полет с аерокар без разрешително, случаят оставен без последствие. Друг: петнадесетгодишен е арестуван за незаконно кацане по време на парад, обяснил, че иска да привлече вниманието към нови техники на пилотиране, случаят е приключен без последствие. Шестнадесетгодишен е арестуван при нелегално проникване в експедиционен космически товарен кораб, съдията използвал влиянието си, за да приема подследствия в Имперската академия. Какви ли ги е наприказвал Хелър, за да убеди един съдия да направи нещо подобно! Е, поне вече знаех как е тръгнал в кариерата. Мене приеха, след като баща ми подкупи главния помощник на един лорд.

В тези записи сякаш нямаше нищо обнадеждаващо. Изведнъж се появи документ: „Препоръка за даване на военен съд“.

Ето! Намерих го. Светкавично прегледах съдържанието. Хелър не е

единственият, който може да чете бързо. При първата си задача след завършване на следдипломна школа за инженери лицето Джетеро Хелър, ранг I, протестираше срещу обучението чрез електрошок на подчинения му екипаж. Изгъкнал довода, че самият той никога не бил обучаван по този начин, защото независимо от причината всеки отбягвал офицери, преминали подобно обучение, и заявил, че не му трябва „побъркан екипаж с препечени мозъци, защото задачата и без това е опасна“. Отказал да се вслуша в каквито и да е насрещни доводи и проснал на пода офицера, който се опитал да напъха екипажа в обучаващите машини. Веднага му отнели командването и го задържали до решението на военния съд.

Жадно очаквах да видя решението. Вместо него се появи резолюция:

„Тъй като въпросният Джетеро Хелър е бил по-старши по ранг с три дни от обучаващия офицер, въпросното сбиване не представлява опит за нападение срещу по-старши офицер. Препоръката за даване на военен съд се отхвърля. Секретар на адмирала на 95-и флот...“

Това беше. И все пак достатъчно! Или пък не? Пред мен веднага възникна нова загадка: защо толкова се прехласва по графиня Крек, щом мрази обучението чрез електрошок? Дали се мъчи да прокара някакъв свой сложен замисъл?

А за моите цели този файл, да го „бибип“, беше безполезен.

– Стига си ни хабил машината! – изкрюка старецът. – Или да ти донесем и леглото тука?

Е, кой знае, можех поне да използвам информацията, за да охладя чувствата на Хелър към графиня Крек. Направих последен опит: „Какви данни са изтрети от досието?“, очаквах да се появи цял списък от електронни карти на хората, които са махали сведения за Хелър. Защото никой не може да бъде толкова безгрешен. Никакви номера не се появиха. Да му го „бибип“!

– Ще си разкараш ли задника от нашия пулт? – осведоми се чиновникът. – Съвещанието приключва.

Глава осма

Те се изнизиха от кабинета на Ломбар, представители на висшата власт в апарата – хлътнали сивкави лица, подозрителни погледи, черни униформи, жалка и недостойна гледка. Генерал от армията прилича на

празнично украсен паметник. Генерал от апарата е като скитник, захвърлен в кофата за боклук, защото не си е струвало да бъде ограбен. Тъпчеха документи в куфарчетата си и говореха с въглчетата на устата като изпечени мошеници. Бяха около петнадесет. Четирима оглавяваха апарата на други планети, подчинени на Волтар, а единадесет бяха командири на войскови части. Бойната сила на апарата (тази, която поддържат на нашите планети) се състои от четири милиона стражи и макар че това е нищожен брой в сравнение с огромната система на Волтарианската армия, достатъчна е да вдъхва страх на другите структури в правителството. Щом единадесет генерали бяха дошли за съвещание с Ломбар, значи нещо трябваше да бъде пазено – нещо тайно и зловещо в най-добрите традиции на апарата.

Стиснах шапката си в ръка, вдъхнах си каквито надежди можах и смело влязох в кабинета на Ломбар. Той стоеше зад бюрото си, зает да внесе някакъв ред в пръснатите по него документи, необходими за съвещанието. Ръцете му трепереха. Стори ми се раздразнителен. Никакви утешителни признаци!

Вдигна очи и ме забеляза. Озъби се.

– Тебе пък кой те извика? – изчегърта гласът му. Безсмислено беше да напомням, че сам той е направил това. – Млъкни!

Дори не си бях отворил устата. Къде беше дружеското отношение от предишната ни среща? Но такъв си беше Ломбар. Потършува още малко из книгата.

– О, да – каза той и измъкна една папка от бъркотията. Неговите чиновници събират в такива цялата информация, свързана с някой проблем. Взе лист хартия от нея. – Фактурата. Подпиши я!

Хвърленият към мене лист беше документ за превоз на товари. Огледах текста:

„Долуподписаният офицер потвърждава надлежното получаване на ТАЙНА ПРАТКА №1, партия №1, от Блито-3. Съдържанието ѝ отговаря на приложения списък и се намира в добро състояние.

Подпис: Офицер Грис, началник на Отдел 451 (Блито-3).“

Значи затова е било цялото напрегнато движение снощи! Първият товарен кораб от Земята!

Така ми прилоша, че едва се удържах да не повърна. Ами ако Джетеро Хелър беше решил да прави проучванията си днес, а не вчера?

Разтресох се. Щеше да открие този товар, подреден на пригответните за него рафтове в складовете!

Един чиновник подаде глава през вратата и каза:

– Ще бъде готово само след няколко минути – и изчезна.

Кое трябваше да е готово, нямах представа. Но и без това трудничко схващаш ставащото около мен. Голият късмет спаси този товар от острия поглед на Хелър! Да го „бибип“, твърде трудно ми беше да го контролирам тук, на Волтар.

– Хайде бе, подписвай, подписвай! – кресна ми Ломбар.

Гледах го с безпомощно объркване. Не смеех да споря с него. Не и с Ломбар Хист!

Той внезапно усети какво не беше наред. Седна.

– Забравих да ти кажа. Ти все още си началник на Отдел 451.

Махна с ръка, за да спре очакваните реплики от моя страна. Лесно си въобразява, че говорите с него, но всъщност това си е монолог. Страшничко е.

– Знам, знам. Огледахме всички досиета на наличния персонал и не открихме никого, достоен да те замести като началник на Отдел 451. Да, да, но все пак в апарата имаме твърде малко офицери, завършили академията. И заради глупашките им офицерски принципи не можем да им поверим един почтен престъпен бизнес. Така че оставаш само ти.

В най-добрия случай това беше съмнителен комплимент.

Окуражен от надежда, успях да вметна забележката:

– Следователно вече не съм ръководител на „Мисия Земя“?

– Предполагах, че ще се чудиш освободен ли си – каза Ломбар. – Не си. Продължаваш да се занимаваш и с нея.

Зае се да ми обяснява. Отпусна се в креслото, като нервно премяташе в пръстите си писалка.

– Недоумяваш как така ще бъдеш на Блито-3 и едновременно ще ръководиш Отдел 451 на Волтар. Но то е съвсем просто. Служителите от Отдел 451 са тук, на Волтар, и ще продължат работата си под наблюдението на твоя главен чиновник. Ще пращат всички хартийки за подпис на Блито-3, а ти само ще ги връщаш подписани. О, да, спомни си нещо. Нямам доверие на онзи комендант на нашата база в Турция, ще трябва и него да държиш под око.

Имах чувството, че ме разкъсват на няколко парчета. Той не спомена най-важното – Джетеро Хелър щеше да действа в района, който наричат „Съединени щати“, а аз трябваше да остана в Турция! Трудно го контролирах и на една ръка разстояние. А как някой би могъл да се

справи с него от другата страна на планетата? Налагаше се да реша и тази загадка, при това бързичко!

– Не, не, не – заяви Ломбар, въпреки че аз не бях казал и една сричка. – Поръчката за „стоката“ ще идва при теб оттук, празна. Ти ще я подписваш. Превозният документ, отразяващ изпращането ѝ от Блито-3, също ще подписваш на място. И към него ще прилагаш разписка с покъсна дата, с която приемаш товара тук. Лесно и ясно.

Това означаваше, че трябваше да пиша поръчки за пратките, като че се намирам на Волтар, да попълвам поръчката на Блито-3, да подписвам потвърждението, че товарът е изпратен, и да потвърждавам, че е получен на Волтар.

– Доверяваме се само на твоя подпис – каза Ломбар. – Затова искаме него и отпечатъка от твоята карта за цялото това движение на товари. Така че подпиши и можеш да си гледаш работата.

Дори не бях видял товара. Само се досещах от движението на камионите през тунела, че беше доставен. Ломбар изглежда пак не разбира причината за объркването ми.

– А, плащането. Е, ще се погрижа да си получаваши парите като началник на Отдел 451. Ще имаш и парите като ръководител на „Мисия Земя“. – Явно си мислеше, че съм побъркан на тема заплата. – Освен това ще уредя да вземаш пари като инспектор по транспортирането на товарите. Три заплати наведнъж. – Той ме изгледа изпитателно. Но смущението ми не изчезваше. – Разбира се, ще получиш и своя малък дял от разните субсидии, разходи за снаряжение, допълнения към бюджета и останалото. Ще станеш богат човек. Добре, радвам се, че се разбрахме за това.

Ломбар наистина седеше като на тръни. Изляз в микрофона на бюрото:

– Готово ли е вече?

Отговориха му:

– След мъничко.

Стоях си и се опитвах да пооправя вързания си на възелчета мозък. Сигурно съм приличал на улучен от зашеметяваща пушка.

– Не, не си тръгвай – спря ме Ломбар, загледан в папката пред себе си. – Първо подпиши.

Какво ли друго можех да направя? Като насън подписах и отпечатах електронната си карта в потвърждение на това, че сме получили първата пратка от Блито-3. Подадох му листа, той го погледна небрежно, кимна и го пхна в папката. За момент изглеждаше доволен.

– А сега – обърна се към мен, опипвайки друг лист – да се занимаем с изтичането на информация.

Смръзнах се. За какво ли му бяха докладвали? За скицата? И какво друго?

– Тук имам изрезки от новинарските листове, да ги „бибип“. Един ден ще ги затрием всичките. Някой е издал „Мисия Земя“ на пресата. – Той обърна друга страница и ето ти го заглавието „Знаменитият боен инженер“, същата история, която четеше и Хелър. Но не ми се виждаше голямо изтичане на информация, защото заповедите бяха регистрирани в документната система и макар и поверителни, бяха достъпни за мнозина.

– Не съм аз – изломотих.

– Заповядах да бъде извършено разследване на всички възможни и съществуващи издайници. О, ще ги пипна аз! Няма да допусна да врецят за работите на апарата от покривите на всички здания! Някой някъде е изгървал това за пресата! – той захвърли изрезките. – Значи нищо не знаеш? Е, не очаквах да си наясно.

Разследване ли? Олеле, най-добре е да изчезвам от тази планета! Следователите изравят факти, а освен това изравят и лъжи. Опасно е!

Пак се почувствах като след поредица изстрели от зашеметяваща пушка. Наистина стоях пред него парализиран.

– Не, не си тръгвай – отново ме спря Ломбар. – Имаме и това писмо от Великия съвет.

Прочетох го, както беше обърнато към него. За щастие притежавам някои способности. Всеки има нужда от тях в толкова опасна обстановка. Беше от Великия съвет. Изразяваше похвала към Външното управление за мъдрия му избор на такъв опитен боен инженер като Джетеро Хелър. Изразяваше и учудване, защо Великият съвет е трябвало да научи новината от пресата. Подчертаваше, че Великият съвет би оценил любезността да получава навреме сведения за протичането на мисията. И в частност Великият съвет изказваше желанието си да знае кога въпросният Джетеро Хелър ще тръгне от Волтар, така че съветът да се намеси, ако се появи нежелателно забавяне.

– Следователно – обобщи Ломбар, – докато тази мисия се тутка на Волтар, Великият съвет ще може да си пъха носа в нашия бизнес. Ако се позабавим още малко, накрая ще нахълтат инспектори на Короната да ровят навсякъде.

А щом махнеш оттук приятелчето, ще си бъдем добре. Можем с години да мотаем Великия съвет. Да пращат агенти където си искат из

Волтар, но до Блито-3 няма да стигнат.

Твоят агент, разбира се, трябва да научи езичите и да се подготви, а и онези ще надушат нещо, ако веднага започнем. Само че те съветвам земята да ти пари под краката. Ако инспектори на Короната защъкат наоколо, току-виж, се простиш с главата си, Солтан. Не се бави! Ясно ли ти е? Добре.

Виеше ми се свят. Инспектори на Короната! Но нали и без това смятах да изчезна своевременно. Бодна ме раздражение. Ломбар с нищо не ми помагаше. Самият той забави началото на мисията, като ме държа навън цял предиобед.

Гаден на вид лекар от крепостта с поднос в ръце ме избави от „помощта“ на Ломбар, който го погледна успокоено.

– Ох, ето го най-последно.

Когато минавах край стария престъпник в преддверието, той ми каза злорадо:

– Сега, като поговори с шефа, вече си по-добре, а?

Трябва да съм изглеждал съсипан.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Копие от мое писмо, приложено към настоящия ръкопис:

„До моя Господар, Върховния съдия на Волтарианската конфедерация.

Сър!

Аз, Солтан Грис, бивш второкласен чиновник от Координирания информационен апарат, Външно управление на Имперското правителство (пожелавам дълъг живот на Техни величества и на Волтарианските владетели!), с цялото си смирение незабавно отговарям с долуизложеното на настоящелното Ви писмо.

Първо, благодаря Ви за оценката на първите три части от моя разказ за събитията. Щастлив съм да науча, че Вие сте удовлетворен от споменаването на всичко, което знам, дори и най-малката подробност. Ясно съзнавам, че това е жизненоважно.

Второ, най-горещо благодаря за уверението Ви, че все още съществува незначителна вероятност да бъде проявено снизхождение към мен, и съм наясно колко зависи то от моята искреност.

Трето, трудно ми е да изразя своята признателност за отново потвърдената Ваша заповед стражите да ме снабдяват с вода, храна и материали за писане. Радостен съм да Ви съобщя, че засега се отлага началото на изтезанията спрямо мен, за което благодарността ми надминава моите способности да я изразя.

В отговор на подчертаната част от Вашето послание:

Да, известно ми е, че е издадена заповед за арестуване на лицето Джетеро Хелър, бивш боен инженер от флота. Не, за съжаление се налага да кажа, че не съм в състояние да дам на Вътрешната полиция сведения или намеци къде би могъл да се укрива. Това не е предизвикано от желание да защитавам Хелър, да ме пазят небесата от подобни мисли. Самият аз си мечтая да го срещна отново, за да го убия със собствените си ръце незабавно.

В изпълнение на заповедта Ви ще продължа да излагам с всички подробности случилото се. Може би от разказа ми ще бъдат извлечени насоки за навиците му и това ще подпомогне усилията на Вътрешната полиция.

Нека всички приветстват Ваша светлост и Вашия съд!

Ваш най-недостоеен слуга
Солтан Грис.“

Подновявам своя разказ.

Глава първа

Така препусках по транспортните тунели и коридорите към тренировъчните зали, че когато дръпнах вратата и нахлух вътре, помислих дали не съм сбъркал етажа.

Миризмата на сапун и дезинфектанти направо смазваше! Апаратът краде своите материали за почистване от Армейското управление – толкова рядко ги използваме, че не си струва да ги купуваме, както си му е редът. Армията не смята, че нещо е чисто, докато не се усмърди до небесата на антимикуробни вещества. Никому досега не е хрумвало да краде такива материали от флота, чиито кораби не трябва да миришат на нищо.

В Спитеос няма циркулация на въздуха. Обичайната воня сякаш се е просмукала и в каменните стени, но сега отстъпваше пред газовата атака на армейските химикали.

Вгледах се през мъглата. Поне четиридесет души, може би целият екип от подчинени на графиня Крек, се бяха пръснали из огромната зала и околните помещения. Бяха се съблекли само по панталони и – не вярвах на очите си! – собствената им мръсотия бе изчезнала. Държаха кофи, метли, помпи и парцали и се нахвърляха стръвно срещу вековния боклук и мръсотия. Цели кошове потъваха надолу в асансьора, само боговете знаеха къде ги отнасят.

Техници привършваха подмяната на изгорелите лампи. Други внасяха нови столове и маси. Ама че вихрушка! И съвсем неподходяща за Спитеос, не разбирах какво ставаше.

Но аз си имах и спешни задачи. Трябваше да обуча Хелър и да го отведе. Веднага. Мотаех се насам-натам и търсех графиня Крек.

Видях я най-сетне! До отсрещната стена. Изпънати, в полукръг пред нея стояха офицери от крепостта. Изпълнен с опасения, тръгнах към тях и се чудех дали не е възникнало нещо, което ще попречи на обучението на Хелър. Тук беше и заместник-комендантът на Спитеос, който се занимаваше с администрацията, заедно с неколцина от подчинените си, всички в орфаните си мръсни униформи.

Графиня Крек им говореше. Подпираше се на метла. Беше навлякла

своите безформени работни дрехи. Мокри! Изпрани! Цепката отпред ми поднесе още една изненада. Самата тя беше чиста. Изкъпана! А около главата си беше омотала някакво парче плат. Косата ѝ току-що беше усетила шампоан! Молах се на боговете да ми подсказат какви са тези чудеса.

– Много съжалявам – говореше тя на заместник-коменданта, – но ще трябва да го преглътнете. Отсега нататък няма да обучавам хора, които вие сте осакатили!

Дебелият заместник имаше измъчен вид.

– Но, графиньо – примоли се той, – ако не им режем езиците, преди да ви ги пратим, ще издадат Спитеос, когато ги продадем!

– И преди съм ви казвала, но се налага да повтора. Хората, избрани и пратени тук за обучение, не знаят къде са докарани. И не успяват да разберат, докато са тук. Освен това мога да им наложа постхипнотична заповед да не отговарят на подобен въпрос, ако въобще някой се сети да им го зададе. Просто е безсмислено жестоко да им отрязвате езиците. Толкова по-трудно става да ги обуча.

Заместникът почти изстена.

– Това е положението вече – продължи графиня Крек. – Много пъти се опитвах да постигна разбирателство, но решението ми отсега нататък не подлежи на обсъждане. Ако ми прашате повредени хора, няма да ги обучавам. И това ще означава край на вашата програма за продажби.

Офицерите се размърдаха неспокойно. Нервно опипваха с очи дръжката на метлата, служеща за подпора на графинята. Само с едно светкавично движение би могла да я забучи във всеки от тях, преди дори да трепнат.

Заместник-комендантът знаеше, че пръв би усетил дръжката в червата си. Никак не му беше приятен този разговор и сега с някакво подобие на облекчение се предаде. Вдигна ръка в знак на помирение.

– Добре, добре. Ще бъде, както вие искате.

Тя се засмя доволно. Очите ми изскочиха. Графиня Крек да се усмихне дори?!

Заместник-комендантът се изниза с подчинените си. Шепнеха си и уплашено я поглеждаха през рамо.

Графиня Крек струпа купчина отпадъци и я изсипа в кутия, която подритна към асансьора. Пееше си! Без думи, само мелодията на пошличка балада.

Нейните хора и техниците бяха към края на работата си, защото се движеха двойно, дори тройно по-бързо. Очите им току се стрелкаха към

нея, докато припряно придаваха блясък на цялото място. Бяха ужасени от промяната в нея.

И аз прекалено силно се страхувах, за да я доближа. Предположих, че се е побъркала окончателно. Кой можеше да каже какво би направила след миг! Нали по високите плата над Кабар казват: „Лепъртиджът не си губи зъбите.“

Честно казано, макар и да нямах никакво време, не смеех да говоря с графинята. Ломбар беше далече, високо в кулата си, а Крек стоеше насреща ми!

Подчинените ѝ вече нямаше какво да правят. След малко се отдръпнах в един ъгъл. Сигурно движението привлече вниманието ѝ.

Тръгна към мен с танцова стъпка.

– О, Солтан, толкова се радвам да те видя!

И ми се усмихна приветливо. Тази усмивка ме довърши. Близо до стената видях голямо тапицирано кресло, съвсем ново. А над него бяха монтирали нова светлинна плоча. Пред креслото забелязах и ниска маса с още едно кресло от другата ѝ страна. Току-що създадено уютно ъгълче. Дотътрих се до креслото и рухнах в него.

Тя се обърна и огледа цялата зала. Плясна с ръце. Онези четиридесет мъже моментално впериха погледи в нея.

– Мисля си – каза графиня Крек, – че за днес стига. Свършихте добра работа. Всички сте много потни, затова вървете да си изперете дрехите и да се изкъпете. И понеже сте на крак от полунощ – тя поспря и се усмихна весело, – свободни сте за днес!

Същия ефект бихте постигнали, ако насочите към тези хора бластерно оръдие. От незапомнени времена никой не беше чувал за подобно събитие в Спитеос. Спогледаха се. Озърнаха се към вратата – дали пък вече не са дошли взводовете за разстрел? Пак я погледнаха. От години работеха за графиня Крек. Не разбираха. Тя се засмя.

– Хайде де, бягайте!

Ужасени, те се пръснаха към изходите и се изпариха.

Тя се завъртя и тръгна към мен. На половината път усмивката ѝ изчезна, а очите ѝ блеснаха!

Знаех си. Нямаше как да продължи тази промяна. Нали това беше графиня Крек! Свих се в очакване на удара.

Ръката ѝ ме сграбчи и ме изтръгна от креслото като кука на товарен кран. Захвърли ме на пода.

После направи нещо абсолютно идиотско. Свали парчето плат от главата си и грижливо изтри седалката на креслото, сякаш аз го бях

изцапал. Погледна ме свирепо.

– Това кресло не е за тебе! Това – тя посочи малката гарнитура от двете кресла и масичката – е подредено за Джетеро!

Но веднага омекна, засуети се да доведе композицията до съвършенство и постави на масичката няколко книги и машина за езиково обучение. После ласкаво потупа креслото.

Отново беше самата любезност. Дойде при мен, докато се опитвах да си събера костите от пода. Но в очите ѝ проблясваше някаква скрита мисъл.

– Ей сега си спомних, Солтан. Ти ще се връщаш на Блито-3, нали? И ти си ръководителят на Джетеро, така ли е?

Е, лесно беше да се досети от езиковите курсове, които подбрах, а и нали аз уреждах обучението на Хелър. Промърморих някакво потвърждение.

– Ти си изцяло отговорен за подготовката му и ръководството на някаква мисия, в която участва и той?

Кимнах.

Тя ми се усмихна. Имаше много красиви бели зъби. Не можех да откъсна поглед от тях. Внимателно ме хвана подръка и без да обръща внимание на треперенето ми, ме отведе до една пейка.

– Необходимо е да ти опресним знанията на езиците – каза ми тя.

Опитах се да събера смелост, за да ѝ кажа, че английският, италианският и турският заедно с още половин дузина други езици се чувстват прекрасно в главата ми. Но устата ми май не искаше да проговори. Прекалено пресъхнала беше.

– Само малък тест на произношението – прибави с приятелска усмивка.

Спокойно отиде до рафтовете, взе хипношлем и се върна при мен. Дори не помислих да се противя. В края на краищата прекарал съм цели седмици с тези джунджурии на главата си. Тя ме погали успокояващо и ми сложи шлема. От джоба на работните си дрехи измъкна касета. Пъхна я в гнездото и включи шлема. Изпаднах в несвят като изгоряла схема.

Дойдох на себе си. Леко изненадан, установих, че беше минал половин час. Тя подреждаше книги по масичката и за кой ли път забърсваше креслото. Взе една книга и застана пред мен. Махна ми шлема и ме тупна окуражително по главата.

– Хайде сега – каза, – прочети това и ще проверим как си с произношението. Първо вирджински акцент.

Струваше ми се глупаво. Нищо му нямаше на моето произношение в търговския английски. Тя усети нежеланието ми.

– Виж какво, Джетеро трябва да научи вирджински. Това е град или нещо подобно, нали? На някаква планета Земя. А ти ще си длъжен да го разбираш. Чети. – И заби пръст в страницата.

Зачетох на глас:

– „Покорството е майка на успеха и съпруга на мира.“

После:

– „Страхът от божествени и непостижими сили вдъхва покорство у хората.“

Тя запляска с ръце като дете.

– Ами това е отлично, Солтан! Четеш с превъзходен вирджински!

Питах се откъде, по дяволите, знаеше, че е превъзходен вирджински. Да не е учила английски случайно?

Графинята посочи едно изречение по-надолу на страницата:

– А сега, Солтан, това да бъде като в Ню Ингълънд.

Прочетох го леко носово:

– „Който с готовност приема заповедите, избягва най-горчивата участ на робството – да прави това, което не иска да прави.“

– Ах, чудесно, чудесно, Солтан! – Тя ми измъкна книгата от ръцете. – Наистина великолепно.

Аз пък не открих кой знае каква разлика. И преди съм имитирал американския говор, само трябва да говорите през носа, това е. Чувствах се смешен.

Трясък от отварянето на главния вход прекрати разговора. Графиня Крек направо литна натам. Станах и я последвах, за да видя какво се е случило.

Но какво беше това? Влезе един от стражите на Снелц с голям пакет за нея. Приблжих се навреме, за да видя за миг надписа – „За ослепителната звезда“.

Графинята взе пакета. Изглеждаше смутена. Несигурна. Объркана.

– За мене ли е? – попита тя.

– Той така ми каза, графиньо.

Тя замаяно сложи пакета на бюрото си и го отвори. И застина, загледала в него. Накрая въздъхна „Ооооо!“ и притисна длан към гърдите си. Тя гукаше!

Преместих се, за да виждам по-добре. Бомба ли беше? За да може тя да избяга?

Графинята взе нещо от пакета. Втурна се към огледалото и нагласи

нещото пред себе си. Каза „Ооооо!“, върна се тичешком при пакета, взе нещо друго и пак литна към огледалото...

Надписаната картичка се плъзна и падна на пода. С подпис „Джет“.

О, богове! Той ѝ подаряваше дрехи. А да подариш на неомъжена жена дрехи означаваше само едно – явно ухажване. Неприятности, казах си аз, вие май сте ми научили адреса!

След първоначалната бъркотия се оказа, че пакетът съдържа три прилепващи към кожата еластични костюма, последният вик на модата. Единият в блестящо черно, вторият в ярко алено, третият в лъскаво сребристо. Към всеки имаше чифт ниски еластични обувки с изрисувани малки цветчета и лента за глава, също с цветчета, за да подхожда на обувките. Невероятно женствени дрешки. Но за графиня Крек?

Просветна ми. От цялата ми лекция за нея Хелър може би чу само едно – че тя нямаше дрехи!

Да му го „бип“! И да „бип“ Снец! Взводният командир бе изпратил само за това някой от стражите си чак до града, и то преди зазоряване. Мирно спящият Хелър е изскочил през вратата броени секунди след като излязох аз!

Тя танцуваше в средата на залата, притиснала сребристия костюм до гърдите си.

После се понесе към бюрото, намери картичката на пода, сега пък притискаше нея.

Погледнах си часовника. Олеле, закъснявахме с обучението му тази сутрин. Бързо се запътих към изхода.

– Не, не! – извика графиня Крек. – Дай ми двацетина минути, преди да го доведеш тук. Трябва да се изкъпя и да се облека!

Още тогава в мен се закълби злокобно предчувствие, че всичко това ще свърши с ужасна катастрофа. Сега ми се иска да се бях вслушал в опасенията си. Правилни бяха!

Глава втора

Намерих Хелър в стаята, изтегнат в едно кресло с притворени очи, толкова лениво отпуснат, че чак не беше за вярване. В този момент очевидно „Мисия Земя“ беше последната му грижа. Допълнителните материали за четене, които му дадох, бяха струпани в безредна купчинка. Спокойна, но печална музика се лееше от „Домашния екран“, различих и някаква певица. Любовни песни!

Ако нещо може да нарани чувствителния ми слух, това са пронизителните тонове на ехо-оркестър и трептящото, ридаещо сопрано на изпълнителка на любовни балади. Отгоре на всичко те си боядисват лицата в черно в знак на „неподелена любов“ и от тръбичките, прикрепени до очите им, тече червена течност – кървави сълзи. Всички песнички според мен са долнопробни:

„Тъй се стопи радостта ми,
потънах в скръб,
що ме отнесе в дълбините
на страданието.
И с последния си дъх
аз пак ще зова смъртта.
И зестра ще ми бъде
саванът погребален.“

Направо да повърне човек!

Значи така си представяше Хелър енергичното захващане с изпълнението на мисията!

Прозрението ме озари като светкавица, знаех срещу какво трябваше да се преборя. Любовта! Във всички учебници по шпионаж предупреждават за нея. С множество биологични таблици доказват колко е безразсъдна. Дават многобройни примери, как дори цели имперски фамилии са рухвали, защото млади принцове и принцеси престъпвали практичния ред за встъпване в брак и се влюбвали не в когото трябва. Не обясняват как може да се използва, но настоятелно съветват да не се създават разнополови двойки агенти. Твърдят, че нямало друг начин да се отървете от нея, освен да застреляте някого. Е, добре, може би професорите не са били способни да я насочат за своите цели, но аз щях да успея. Нали на лукавството дължах издигането си в апарата.

И в онзи момент също го проявих. С най-сладкия си глас казах:

– Най-добре е да си придадеш приличен вид. След... – демонстративно погледнах часовника си – ...двадесет минути трябва да си в тренировъчната зала при графиня Крек.

Свещени богове! Скочи от креслото, сякаш го изстреляха с катапулта.

Предишната вечер беше изпрал белия си тренировъчен костюм, но в тази дупка без никакво проветряване той още не беше изсъхнал и Хелър с трескави движения сглоби вентилатор. Движеше се като фурия, изкъпа се, изтри се, среса се и се облече – всичко за около осем минути.

После естествено трябваше да изчакаме три-четири минути и той седеше като на тръни. Изключих „Домашния екран“, повече не можех да понасям ехо-оркестъра и глупавите любовни балади. Звучаха ми по-лошо от погребални песнопения и ако не успеях да отведа Хелър навреме от тази планета, щеше да прозвучи още едно – моето.

Все пак подранихме с една минута пред вратата на тренировъчната зала. Той влезе.

Щях да вляза и аз, но ме спря нечия ръка. Беше помощникът на графиня Крек, извънредно грозна твар.

– Току-що получихме съобщение, офицер Грис. Викат ви в централната канцелария на стражите в „Лагер Твърдост“.

Сега пък какво имаше? Леко разтревожен, поставих двама часови на пост пред вратата и се втурнах към тунела. Минаването през него винаги губи време и ми трябваше почти час, докато вляза в канцеларията.

Мърлявият дежурен офицер от апарата озадачено разрови книгата си.

– Ами да. Имаше повикване за вас... чакайте. Регистрирано е съвсем рано сутринта. По дяволите, офицер Грис! Чак сега ли успяха да ви открият? Съжалявам, но понеже беше от крепостта, не съм уточнявал никакви подробности...

Прекъснах го:

– Отговорих на това повикване преди часове!

Сега имах нова причина за тревога – прекараха ме! Графиня Крек! Искаше да не се навъртам около тях. Какво замисляха? Съвместно бягство?

Истинският ужас настана, когато си помислих какво ще направи с мен Ломбар, ако Хелър се измъкне от ноктите ни. Скочих в скоростния монорелсов вагон, но скоростта му никак не догонваше треската ми. Та знаех ли какво ще заваря?

Нахълтах в залата.

Взирах се в най-кратката сценка, която можете да си представите. Хелър седеше в определеното само за него кресло. Поставеният на масичката плейър тихо ръмжеше. Графиня Крек седеше в отсрещното кресло. Беше облякла сребристия еластичен костюм. Косата си беше вързала със сребрилата лента на цветчета, а краката ѝ бяха удобно настанили в сребристите обувки. Признавам, сърцето на човек направо спираше от нейната красота. Подпряла брадичка на дланите си, тя гледаше с обожание Хелър.

Още вбесен, аз се примъкнах до нея и изсъсках:

– Страхотен номер измисли, а?

Тя обърна лице към мен. Сините ѝ очи сияеха. Усмивката не слизаше от устните ѝ. Потънала в блажено спокойствие, тя ми прошепна в отговор:

– Нали е прекрасен?

Бях отвратен. Но си напомних, че и женските лепъртиджи понякога се поддават на страстта. Излязох в коридора – не можех да ги гледам. Положението все ми се струваше твърде опасно.

Извадих комуникационния си диск и чрез подземния кабел се свързах с канцелариите на Отдел 451 в Правителствения град. Моят главен чиновник там (дърт гадник на име Боуч) не ми се стори много щастлив, че останах шеф на отдела. Съобщи ми, че придвижват книгата според установения ред и че се надява да не съм си наумил никакви заповеди, защото в момента нямали нужда от нови бъркотии. Той всъщност не се опитваше да ме обиди, просто така се държеше. Като се сблъскал с живота, още в първите секунди след раждането си се вкиснал и оттогава насам се упражняваше неуморно в тази насока.

Научих, че с току-що кацналия товарен кораб от Земята са докарали книги и романчета заедно с пресни броеве на „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“ – два от вестниците на планетата. Наредих му да ги качи в совалката за Спитеос, той въздъхна и изрази надежда, че следващото ми обаждане няма да е в близко бъдеще.

Помотях се, направих си бележки за предстоящите задачи. Върнах се да погледна докъде са стигнали езиковите упражнения.

Какво? Вече не седяха до масичката. Отидох по-навътре и ги намерих в средата на широка тренировъчна площадка.

Нима го учеше на ръкопашен бой? Нали заповядах да няма никакви намеци за шпионски тактики... Спрях се навреме. Не се занимаваха с ръкопашен бой. Хелър ѝ показваше особеностите на последните модни танци! „Трошенето“ беше станало много популярно през последните месеци. Мъжът се хвърля напред, а жената му убягва, после жената се мята към него, а той отскача. Напред-назад, доста атлетично, но еднообразно. Имаха честотен брояч, използван от акробатските групи за съгласуване на движенията, и го бяха включили на танцов ритъм. Хелър показваше стъпките и движенията на ръцете при посягането.

А тя беше убила страж, който само протегна ръка към нея! И ето, щеше да се случи отново. В безпомощно вцепенено състояние, както когато човек очаква неизбежното, аз стоях и гледах. Рано или късно трябваше да я докосне...

Направи го! Усетих полъха на смъртта.

– О – възкликна тя, – толкова отдавна съм тук, че всичко съм забравила. Хайде пак да повторим: когато се хвърляш напред, трябва да се дръпна, а не да стърча като статуя, за да ме хванеш!

Той посегна, а тя пак не се изви встрани и ръката му докосна рамото ѝ. Графиня Крек – тромава? Графиня Крек – неспособна да научи нещо? Дрън-дрън!

В края на движението тя се озова в прегръдките му, плътно притиснала се в него. И въобще нямаха намерение да се разделят.

После той я целуна!

Очаквах да избухнат фойерверки. Но само забелязах някакво неясно сияние. Тя отметна глава и го погледна в очите.

– О, Джет! – прошепна.

Отърсих се от вцепенението си. Тази работа не можеше да продължава така. Рязко пляснах три пъти с ръце. Наложих се да направя същото още веднъж, и то по-силно, за да забележат присъствието ми.

Дойдоха при мен, хванати за ръце, споглеждаха се като дечица, уверени, че възрастните не знаят тайната им.

– Време е – изсъсках свирепо – за срещата ни с доктор Кроуб. Тръгвай с мене, Хелър, веднага!

Глава трета

Биологичната секция заемаше объркан комплекс от стари каменни сводове и ниски стаички на стотина фута под земята. За разлика от другите части на крепостта и въпреки черния камък това място беше осветено непоносимо ярко. Никога не съм обикалял цялата секция – прекалено отблъскващо е. Но знаех, че се състои от библиотеки, операционни зали, хладилни складове и необгледни редици колби, колби, колби и резервоари, резервоари, резервоари... Колкото и да е потискаща миризмата на Спитеос, тя е нищо в сравнение с въздуха в биологичната секция – тук имат навика да разсипват клетъчни култури, които гният на пода, пръскат навсякъде ненужни парчета плът и кости от тела, които си се разлагат без проблеми. Спазват санитарните изисквания, колкото на градското сметище.

В първата библиотека шеташе стара вещица, разместваше папки и шумно подсмърчаше, за да не се стекат сополите по горната ѝ устна. Магнах с ръка към един от горните рафтове, с другата посочих Хелър и

изкрещях:

– Блито-3!

Тя е глуховата, годинките ѝ наброяваха над век и половина, но все пак ме чу. Тръгна да търси подвижна стълба и аз оставих там Хелър, за да се видя с главния целолог.

Доктор Кроуб беше в далечния край на операционните зали. Щом влязох, той вдигна мръсна длан, за да не го безпокоя. Искам – не искам, стоях и гледах.

Беше разпънал и вързал за операционната маса някакъв нещастник и довършваше работата си по него. Мъжът, може би напълно нормален човек допреди броени седмици, само след няколко докосвания щеше да се превърне в цирково чудовище.

Като променяше и свързваше по нов начин клетките, Кроуб бе сменил ръцете и краката на окаяника с пипала на неznайна морска твар. Деформираната костна тъкан изпъкваше далеч напред над очите. Докторът проверяваше растежа и оформянето на „езика“, отнет от някое хранешо се с насекоми животно, език, който можеше да се изстрелва половин ярд пред устата, сякаш новосъздаденият кошмар се хранеше с летящите около него мушици.

Кроуб беше побъркан на тема създаване на изроди, но съм сигурен, че никога не му е хрумвало колко изроден беше самият той с твърде дългите си крайници и нос като клон. Докато работеше, лицето му излъчваше призречен екстаз – посветеният на делото си учен! И най-заковарелите типове тръпки ги побиваха от него. Кроуб наистина вярваше в това, което правеше!

Улових погледа в очите на новото чудовище. Ясно бе, че нещастникът е полудял. Но какво от това, творенията на Кроуб никога не оцеляваха прекалено дълго. Когато умираха, цирковете просто си купуваха други. Все едно, омръзваха на публиката и подмяната им беше добър стимул за бизнеса.

– Гледай сега – повика ме докторът, като се мъчеше да поизпъне схванатия си гръб. – Единственият заловен представител на животинските видове на още незавладяната планета Матачерферстолциан!

Поне дотолкова помнех астрографията.

– Няма такава планета.

– Ами може и да няма – вдигна рамене Кроуб. – Все пак пред теб е един от животинските ѝ видове.

– Хайде, идвай с мен – казах му. – Трябва да пооправиш един специален агент.

Незабавно ме прониза болка в стомаха! Огледах се. Сигурно ми прилошаваше от миазмите. Твърде странно! Бил съм на много планети и съм ял какви ли не чудновати храни. Бях в апарата от години с всичко произтичащо от това. И никога преди не съм усещал стомашни болки.

Асистентите на Кроуб поеха работата и аз извлякох смахнатия доктор навън.

В библиотеката заварихме Хелър, настанен на столче. Преглеждаше книги, които вещицата му беше дала. Кимна небрежно, когато му представих Кроуб.

– Никога не съм се спускал на повърхността на планетата – каза Хелър. – Всичко това е изключително интересно. Да знаете, красива планетата е.

Откри снимки на земни хора и изведнъж се замисли дълбоко, вдигаше очи към тавана и пак забиваше поглед в книгата.

Двама от помощниците на Кроуб влязоха след нас. Единият носеше съгваема масичка, другият – поднос с разни предмети.

Докторът седна.

– На коя планета отивате?

– Блито-3. Земята – отговорих.

– Аха – промърмори Кроуб и единият от помощниците му започна да тършува из чекмеджетата, струпваше какво ли не върху бюрото.

Докторът погледна в справочника.

– Блито-3. Хуманоиди. Притегляне... ъхъ... хм... атмосфера... Стип, дай ми таблицата за плътността на костите. – Асистентът му я пхна в ръцете. – Аха – повтори Кроуб.

– Агентът не трябва да се отличава от стандартите на планетата Блито-3 – напомних аз.

– Ясно, ясно – успокои ме докторът и ме избута настрана. – Стип, нямаме теглилка.

Стип бързешком се върна с цяла количка, натоварена с инструменти. Кроуб махна на Хелър.

– Събличай се.

Не знам защо, но веднага усетих гадене и болки. Какво ли ставаше с мен?

Хелър отделяше повече внимание на рафтовете с книги, отколкото на Кроуб, но се съблече. Като че търсеше определено заглавие. Стъпи на теглилката и разсеяно правеше каквото му кажеха. Помощниците го мушкаха, измержаха и записваха, а докторът изръмжаваше нещо от време на време.

Стип беше забравил уреда за измерване на плътността на костите и излезе да го вземе. Кроуб не се престараваше в организацията. Малко след връщането на помощника в стаята дочух шепот и раздвижване на вратата.

Пет жени от персонала се блъскаха, надничаха и си мърмореха една на друга. Не знам какво си приказваха, но очите им бяха станали кръгли, изглеждаха някак възбудени и раздразнени.

Проследих погледите им и установих, че именно Хелър е привлякъл такова внимание. Единият от помощниците го караше да се свива и разгъва, мереше потенциалната му мускулна сила. Е, да, страхотно тяло имаше. Сценката ми напомняше за някой от величествените горски богове, около когото се суетят дребни мръсни дяволчета. Толкова беше на мястото си тук, колкото и храмова статуя в кенеф. Като се замислих за това, заприлича ми на една от статуите във Волтарианската галерия – „Богът на изгрева“, изваяна от Доувог. Ей! По дяволите, казах си, нещо не съм наред. Не си падам по мъжете, а когато Кроуб поработи върху него... Дъното на стомаха ми подскочи мощно нагоре. Веднага приседнах, за да не се сгърча на пода.

Дойде и краят на досадните измервания. Докторът натрупа дебела купчина бележки.

– Ти – каза на Хелър, сякаш произнасяше присъда – си от планетата Манко. Тегло, височина, плътност... да, от Манко.

Да го глътне пъклото дано, на всеки му ставаше ясно, че Хелър произхожда от Манко, стига само веднъж да го погледнеш. Не че волтарианските граждани от Манко толкова се различават от останалите – на самата планета има пет раси, всяка със своите особености. Но това важи и за населението на всяка друга планета. Внезапно ми хрумна едно сравнение. И графиня Крек беше от Манко! Бяха от една и съща раса!

Кроуб разгръщаше справочните си книги за Блито-3. Подсвиркваше си, сумтеше, чешеше се по бузите. Заговори:

– Разликата в притеглянето не е чак толкова голяма – на Блито-3 е с около една шеста по-слабо. Това означава, че преди да се покажеш на тамошните хора, ще трябва да се упражняваш в ходене и бягане.

Хъмм. О, да. Атмосферата. Тамошната атмосфера е по-разредена и запомни, че трябва редовно да си насищаш организма с кислород, веднъж дневно. Просто дишай много по-дълбоко. Прави същото и преди всяко по-изтощително натоварване. Иначе ще се уморяваш бързо.

Какво е местното име на тази планета? Земя. Така значи. Ами плътността на твоите кости е по-голяма, отколкото на местните жители,

заради разликата в привличането е.

Сега и за храненето. Няма да имаш особени неприятности. Водата и хранителните им продукти са подходящи за теб. Хм. Има нещо обаче, за което ще трябва да внимаваш. Не знам защо, но тяхната храна не отговаря на нормалните стандарти, особено спрямо теб. Тъй че бих те посъветвал да си хапваш по-често и да не се докарваш до глад. Хъммм. Да. Имат някаква храна, която наричат „хамбургери“. Храни се с каквото щеш, но точно хамбургерите биха ти осигурили най-балансирана диета.

Питиета. Хм. Водата е съвсем добра. Аха, алкохол. Те здравата се наливат с алкохол. Не се докосвай до онези видове, които те наричат „твърдо гориво“. Направо помитат всякакъв ред в мозъка. Бира. Имат нещо на име „бира“. Нея можеш да пиеш, но никакви силни напитки от какъвто и да било вид.

Кроуб събра бележките си и аз се почувствах по-добре.

– Значи – повтори той, – не забравяй да тренираш всеки ден. Иначе при тази ниска гравитация ще ти се скапят мускулите и сухожилията. И се насищай с кислород. Яж хамбургери, пий бира и всичко ще бъде наред.

Незнайно защо усетих вълна на облекчение. Внезапно гласът на Кроуб стана рязък.

– Ти слушаш ли ме изобщо?

Хелър все така разсеяно гледаше рафтовете. А и защо ли му трябваше да слуша? Докторът едва ли знаеше, че говори на опитен космонавт, който все такива неща е трябвало да прави досега – може би с изключение на хамбургерите и бирата.

– Аз толкова се занимавам с теб – отсече Кроуб, – а ти дори не ме чуваш!

– О, не, чух ви – отвърна Хелър. – Да се науча как да ходя там, кислородът, упражненията, водата, храната, хамбургери и бира. Цена усилията ви.

Той се наведе и взе книга с големи цветни изображения – снимки на хора от различните раси на Земята. Чукна по корицата с кокалчетата на юмрука си.

– Просто ме поразя външният вид на тези земни хора. Сигурно ви се намира тук книгата „В мъглите на времето“?

Сега Кроуб наистина се ядоса.

– Не, разбира се! В антропологичната библиотека е!

Стомахът пак ме сви. Старата вещица ни направи знак да почакаме и се изтърколи навън. Върна се с доста пострадал том, дебел около два

фута.

– Беше в историческата библиотека – каза тя и се усмихна на Хелър с беззъбата си уста.

Той сложи книгата на масата. Кроуб си събра книгата, от него лъхаше враждебност. Прочетох надписа на корицата:

„Съкратено издание. «В мъглите на времето.» Оригинални легенди от планетите на Волтарианската конфедерация, събрани от Отдела по фолклор на Управлението по местните проблеми.“

Опитах се да си представя какво ли е пълното издание в сравнение с този огромен том.

– Приказчици – мърмореше си Кроуб.

Хелър намери каквото търсеше. Разтвори книгата на раздела „Манко“. Пръстът му сочеше „Народна легенда 894М“.

– Ето я – каза той. – Не съм я чувал, откакто бях в забавачницата.

Започна да чете:

„Народна легенда 894М:

Разказват, че преди хиляди години, по време на Големия бунт на Манко, принц Кавкалсия разбрал, че загубата е неизбежна. Качил многобройните си привърженици и семействата им в остатъците от своя флот и избягал от Манко, като напуснал звездната му система. Както твърдят разказвачите, когато изминали девет години, два транспортни кораба се върнали и кацнали в града-крепост Дар. Смята се, че издайнически ги измамила една жена на име Непогат, затова през нощта били заловени. Екипажите били разпитани от апарата. По-късно се чуло, че според тях след бягството си от Манко принц Кавкалсия кацнал на планетата Блито-3. Там заедно с всички свои поддръжници основал колония, наречена Аталанта, която процъфтявала. Но им останало съвсем малко гориво, липсвали им някои предмети, затова пратили двата кораба обратно с надеждата да постигнат мир и дори да започнат търговия. Но дошла заповед – никаква милост. Решено било, че е все още незаконно да се колонизира Блито-3, тъй като ще се наруши волтарианският Свещен график за нахлуването. По настояване на Непогат екипажите били осъдени на смърт. Настъпилият хаос по онова време обаче попречил на каквито и да било опити за наказание на принц Кавкалсия. Градът-крепост Дар изгорял през следващата година по време на Големия преврат и така изчезнали всички записи, които биха могли да потвърдят легендата. Тази народна легенда е послужила като основа за детската приказка «Проклетата Непогат», освен това се споменава в детската песничка от Манко «Дръзкият принц Кавкалсия».“

– Глупости! – избухна Кроуб. – Искам да ти напомня, който ще да си, че щом пушем измислиците да влязат в света на непоклатимата наука – край, загубени сме! – Докторът почти кипеше. – Забравяш един твърде съществен факт! – обърна се към Хелър. – Хуманоидите са най-често срещаните разумни същества във Вселената! Те съставляват 93,7 процента от всички раси, открити досега. Хуманоидната форма е неизбежна поради основните необходимости на оцеляването на всяка щогоде прилична въглеродно-кислородна планета: ако се налага да възникне разумен живот, трябва му приспособимост на ръцете за труд, устойчивост на походката на два крака, ляво-дясна симетрия в строежа на тялото и гъвкава кожа.

Казах си – ах, ти, дърт мошенико! Знаеш всичко това и пак се прес-труваш, че твоите изроди са от населението на други планети!

– Фактите са вградени в самата структура на клетките – разгорещено продължи Кроуб. – Но разумното население на всяка планета се развива там, на място. И това е установен от науката факт. Забрави тези религиозни брътвежи и приказки. Разбира се – сякаш набиваше възгледите си докторът, – кръвните клетки се различават при всяка хуманоидна раса, те са един от каналите за откриване на кръстосване между населението на планетите.

Хелър меко отвърна:

– Само ми стана любопитна приликата в костната структура на лицето между някои от земните раси и расите на Манко.

– Ей сега ще ти покажа! – ядосано отсече Кроуб и изхвърча от стаята, като че Хелър наистина се опитваше да спори с него.

Досетих се къде отива – в хладилните складове за тела. И не след дълго дочух оттам удар на бравда.

Докторът нахълта в стаята. Носеше отсечена човешка китка. Разрови из мръсотията върху количката, взе уред за моментално загряване и след секунди китката вече кървеше. Такъв си беше Кроуб – отсече ръка, а му трябваша само няколко капки кръв. Пак се усетих болен, много болен.

– Това е човек от Земята! – натърти докторът, размазвайки капките върху предметно стъкло за микроскоп.

Хелър се постресна.

– Солтан, нима отвличате хора от Земята?

Ами да, господин имперски офицер Хелър!

– Не – казах му. – Преди години прибрахме труповете от пътна злополука и тук ги държат дълбоко замразени за изследвания.

Кроуб ми хвърли странен поглед, имаше на какво да се чуди. Хвърли китката на пода, където тя цопна с плясък, и съсредоточи вниманието си в микроскопа.

После докторът взе мръсна тръбичка с остър край и преди да го възпра, хвана ръката на Хелър и заби тръбичката в палеца му. Едва не си изкарах вътрешностите. Не разбирах от какво ми стана зле.

Но Кроуб не направи нищо друго на Хелър. Отнесе кръвната проба, размаза я върху друго стъкло и я нагласи под втори микроскоп.

– Сега погледни това! – предизвикателно каза докторът. – И се убеди веднъж завинаги, че не е имало кръстосване между Манко и Блито-3. Всичко хуманоидно на Земята е със земен произход. Това е научен факт!

Хелър огледа и двете проби.

– Приличат си.

– Ха! – изпръхтя Кроуб. – Дилетант!

Избута го и поред надникна в микроскопите. Изправи се.

– Офицер Грис, онзи да не е бил някой от твоите агенти на Земята? Я отиди в склада и погледни. Не. – Той промени решението си, взе отсечената китка и я пъкна в измерителя на костната плътност. – Ето, наистина е бил човек от Земята.

Кроуб си прибра бележките и изръмжа на асистентите да отнесат количката с уреди и масичката. Посочи табуретка и каза на Хелър:

– Сядай тук и си измисляй приказки колкото щеш.

Хелър се усмихна едва-едва и пак се зае със снимките в книгата.

Докторът се спря на вратата и настойчиво ми махна да го последвам в неговия още по-мръсен кабинет. Страхувах се да седна, защото можех да открия под себе си парче от нечий труп. Но нямах сили и се настаних на едно столче.

Кроуб също седна и посочи бележките си. Приведе се напред към мен като заговорник. Какво ли щеше да измисли пък сега?

– Офицер Грис, имаме проблеми с този агент. Положението е лошо.

Досега не го бях чувал да говори така. Стомахът ми се сгърчи.

– Офицер Грис, трябва да поработим по този агент. – Погледна бележките си. – С теглото всичко е наред. Тук тежи около 239 фунта, на Земята ще тежи около 199. Няма да им се стори необичайно. Проблемът е във възрастта му. – Тупна с длан по листовете. – Според тези данни, дали заради лошото хранене или поради някакъв недостатък в еволюцията им хората от Земята не доживяват до нормални старини. Всяко уважаващо себе си млекопитаещо на всяка уважаваща себе си планета,

което има уважаваща себе си клетъчна структура, обикновено живее шест пъти по-дълго от своя период на растеж.

Това ми беше известно. И какво?

– На Блито-3 – продължи Кроуб, загледан в таблиците – според данните ни те достигат зрелите си размери около двадесетгодишни. Може би твърде бързо. Както и да е, пак би трябвало да живеят по сто и двадесет години. Но не успяват. Обикновено опъват крака към седемдесет или по-рано.

– Кроуб... – започнах аз с намерението да му кажа, че Хелър няма да остане толкова дълго на Земята, но се сетих – и това би могло да се случи. Ала можем ли да направим нещо?

– Проблемът става още по-сложен – дъднеша докторът, – защото на Манко периодът на растеж продължава до тридесет и две години. И тамошните хора си доживяват шестократно по-дългата възраст. Така, ако нещо не го сполети, този твой специален агент би трябвало да живее към сто деветдесет и две години.

Все още не виждах за какво трябваше да се тревожа.

– Този специален агент в момента е на около двадесет и осем години. Висок е шест фута и два инча. В последните години растежът е малък, но до тридесет и две години ръстът му ще стане шест фута и пет инча!

Гадеше ми се, усещах приближаването на нещо ужасно.

– Средният ръст – продължаваше Кроуб – за расата на Земята, която има неговия цвят на лицето... бял, или по-скоро бронзов... е само пет фута и осем инча. – Хвърли хартийките на масата и впи поглед в мене. – Твърде висок е! Ще стърчи сред тях като фар!

Започнах да омаловажавам проблема, но Кроуб ме прекъсна:

– Чакай. Освен това ще им се стори прекалено млад. – Надникна в таблиците. – Да. Ще изглежда като момче на деветнадесет, дори на осемнадесет години. – Показа ми снимки на хора на различни възрасти. – Убеди ли се? – Усмихна се. – Но не всичко е загубено. Можем да оправим нещата.

Приведе се съвсем близо до мен. Лицето му отново доби налудничаво изражение.

– Можем да му скъсим ръцете и краката. Ще извадим парчета от костите. Може да му променим и черепа... Офицер Грис! Какво ти стана?

Превивах се. Държах се за корема с две ръце. Такава болка изпитвах за пръв път в живота си! Заповръщах. Омазах краката си и целия

под. Изхвърлих всичко, което бях изял може би през цялата последна седмица. Дори и след това мъчителните сухи хълцания не спираха.

Сигурно съм бил страхотна гледка. Такъв шум вдигах! Изведнъж усетих, че Хелър стои до мен и ми придържа главата. Един от асистентите на Кроуб взе тубичка и се опита да изстиска малко течност в гърлото ми. Изхвърлих я като фонтан! Друг ми пръскаше лицето с пулверизатор, но стана още по зле.

Хелър изрева заповеди на някого. Влязоха двамата стражи от взвода. Той извади от джоба си неизменната червена инженерска кърпичка и поне малко почисти лицето ми. Пое носилката от асистента и много внимателно ме сложи върху нея. Двамата стражи я вдигнаха и излязох-ме от онова проклето място.

Глава четвърта

В моята стая Хелър ми смъкна дрехите, напъха ме под душа и изтърка мръсотията, после ме пхна в леглото. Проявяваше учудваща загриженост. Насочи към корема ми топлинна лампа с надеждата да ми помогне малко.

Лежах и страдах вкиснат. Никога не бях преживявал такива мъчения през живота си, дори и при разговорите с Ломбар.

Хелър вдигна дрехите ми от пода.

– Свършено е с тях.

Изведнъж се вдървих от уплаха – започна да опразва джобовете ми. Не можех да измисля как да го спра. Когато някой не е на постоянното си работно място, полека-лека се превръща в ходещ кабинет. Носех бележници, стари пликосе, съобщения и какво ли още не. Ако ги прочетеше, щеше да открие двойното дъно на „Мисия Земя“!

Но той само ги събираше на купчинка. Дори не ги погледна. И в това си скапано състояние трудно съдържах презрението си към пълното му невежество в шпионските игри. Беше като дете!

Струпа на отделен куп многобройните оръжия, събра униформата, шапката, обувките и останалото, провери дали е извадил всичко и изхвърли облеклото ми в шахтата за отпадъци. Е, беше си достатъчно мръсно и миризливо и преди днешната „злополука“.

Един от стражите беше останал в стаята, за да му помогне при нужда. Хелър измъкна електронната ми карта изпод хартиите и му я връчи.

– Не! – примолех се едва чуто.

– Върви в лагера – каза му Хелър – и вземи от склада пълен комплект униформа на редовните части.

Стражът скръсти ръце в поздрава на флота (мене никога не поздравявах) и тръгна с моята в карта в джоба.

– Хелър – изскимтях аз, – с тази карта той просто ще си купи половината проститутки в „Лагер Убийство“! Ти току-що ме разори!

– А, не ми се вярва. Солтан, трябва да проявяваш повече доверие към хората.

Да вярвам на тези отрепки и престъпници?

– Ох, твърде съм болен за уроци по морал. Недей да ме поучаваш.

Той нагласи лампата да изпраща потока топлина точно към корема ми и сложи мокра хладна кърпа на главата ми.

– По-добре ли си сега?

Не, не бях. Хелър почисти мръсотията, паднала от дрехите ми на пода. Тези космонавти от флота са наистина невероятни чистници. Съблече се и се изкъпа. Изпра червената си кърпа, после и белия си тренировъчен костюм. Подреди всичко наоколо и облече обикновен цял вечерен костюм. Среса се и когато заприлича на слязъл от витрината манекен, включи „Домашния екран“ и се отпусна в креслото.

Сърцето ми почти спря. Хелър се наведе и посегна към двете купчинки с неща, извадени от униформата ми. Помислих си, че ей сега ще затършува из документите ми.

Но той не го направи. Протегна ръка към оръжията и взе единия взривострел.

– Ама че арсенал си събрал. – Отвори камерата на заряда и провери напрежението. – Трябва да внимаваш с тези играчки. Нали ги превозват с празен заряд, но по нищо не се отличава от истинския. Е, този си е редовен.

Очаквах всеки момент да запрелиства документите. Но той взе зашеметяващия пистолет, провери и неговия заряд. Пак посегна и аз пак затаих дъх. Оглеждаше десетинчовото острие на специалния нож. Любопитството му беше очевидно. Вярно е, тези ножове не се срещат на всяка крачка. Ако знаете как да си служите с тях, има начин да чукнете по острието и то звъни много мелодично. Той направи точно това и острието запя.

– Хубава сплав – констатира Хелър.

Ръката му се вдигна и преди да усетя намерението му, ножът излетя напред с такава сила, че въздухът изсвири. Свих се. По мене ли го метна?

На един рафт лежеше пъпеш, ножът го улучи точно в средата и по-тъна до дръжката! Хелър отиде да го прибере, направи двойно движение с китката и вече ми предлагаше чудесно парче от пъпеша.

– Искаш ли да си хапнеш?

Само мисълта за това бе достатъчна – позеленях чак отвътре.

– Извинявай – каза Хелър. – Помислих си дали пъпешът не би те освежил.

Остави парчето на рафта и се върна в креслото, но пак не прояви интерес към документите. Вместо това почисти ножа и калъфа.

Влезе стражът с пакетирана униформа в ръце. Върна картата ми. Хелър му даде банкнота от един кредит и стражът попита:

– Засега това ли е всичко, сър?

Никога не ми казват „сър“. Злобно си помислих, че с един кредит можеш да си купиш доста уважение.

Имаше обаче още нещо. Онова приятелче се наведе и зашепна в ухото на Хелър, той се усмихна и прошепна някакъв отговор. Хилеха се като ненормални. Какво ли замисляха? Бягство?

Стражът отстъпи назад и вече се готвеше да отдаде чест, но Хелър посочи пода.

– Изтървал си парите.

– Вярно – той вдигна банкнотата и я пхна в джоба си.

Поздрави Хелър и излезе. Значи този страж прави всичко това не само заради парите. Нещо се мътеше.

Хелър взе учебник за Земята и се задълбочи в него. Не обръщаше никакво внимание на хартиите върху масата. Ама че глупак! И десетина дни нямаше да издържи на Земята.

От тази мисъл състоянието ми някак се влоши и започнах да се тревожа сериозно за здравето си. Стомахът никога не ми беше създавал проблеми. Не вярвах и да съм прихванал някоя треска.

Какво ли беше?

Ако отидех долу при доктор Кроуб, би ми предложил да ми сложи нов стомах. Замислих се за Кроуб. Никога, никога нямаше да допусна да губя съзнание, ако този смахнат се навърта наоколо – можеше да се събуда и с кравешка глава на раменете!

Ами предложението му за крайниците на Хелър!...

Стомахът ми отново се загърчи. Нямаше какво повече да повърщам. Само се надвесих от леглото и хълцах.

Хелър донесе леген, но не стана нужда. Смени мократа кърпа на челото ми. Не ме интересуваеше какво става около мен. Гнетеше ме

отчаяние. Не можеше да продължава така. Ако не започнех тази мисия, щях не да боледувам, а да умра.

Отпуснах се по гръб. Хелър се върна към учебника си. Накарах се да мисля спокойно и разумно. Кога започна тази болест?

Съсредоточих се и си припомнях внимателно. Започна в лабораторията на Кроуб. Нещо в самия него излъчваше отрова!

Да, всеки път, когато помислех за него, ми се гадеше.

Ха! Беше очевидно. Не биваше повече да доближавам Кроуб. Никога, никога, никога!

Внезапно се почувствах напълно здрав! В един миг усещах какви ли не ужасии. А в следващия състоянието ми вече беше великолепно. Без дори блед намек за болка или гадене!

Седнах в леглото, опиянен от щастие.

– По-добре ли си? – попита Хелър. Кимнах енергично. – Ами понякога тези неща минават съвсем бързо. В края на краищата ти си млад и здрав. Някой бързо изчезващ бацил, сигурно от това си се разболял. Радвам се, че оздравя.

Станах, пак си измих лицето и облякох новата си униформа. Натиках прословутите документи по джобовете и отново се въоръжих.

Глава пета

Но както казват свещениците на Волтар, „никога не се радвай прекалено на щастieto си или боговете ще ти го вземат“. И онази вечер потвърди правилото.

Хелър се мотаеше из стаята, подреждаше, чистеше, излъска масата. Не ме интересуваше космонавтската му страст към ярко блестящия абсолютен порядък. Не ми пукаше дори от ехо-оркестъра, който свиреше по „Домашен екран“. Запълвах си времето с подреждане на разнообразните хартийки по джобовете си.

На вратата се почука и аз станах да отворя. Двама от стражите бяха докарали голям сандък на ниска платформа с колелца.

– За вас е – каза единият.

Сандъкът вдъхваше страх с размерите си. Не си спомнях да съм поръчвал подобно нещо.

– Как така за мене?

– Правилно, за вас е – отвърна стражът. – Не виждате ли?

В коридора беше твърде тъмно, за да различа надписа на етикета,

затова те набутаха платформата в стаята и затвориха вратата след себе си.

Вярно си беше, отгоре на капака се виждаха големи букви:
„СПЕШНА ПРАТКА. ЛИЧНО ЗА ОФИЦЕР ГРИС!“

Сковано сериозните изражения на стражите и погледът на Хелър би трябвало да ме подсетят, ала аз се бях отдал на блаженството си.

Протегнах ръка, хванах дръжката и вдигнах капака. Не знам какво очаквах да видя, но срещу мен се изправи живият ужас!

Главата на зитаб! Широко отворена уста с остри зъби – най-отровното влечуго на Волтар! Заговор за убийство!

Капакът трясна на пода. Аз отлетях назад от сандъка, сякаш ме изстреляха с оръдие.

Буквално се носех по въздуха. Налетях върху душа. Моите трескаво мятаци се ръце съдраха завесата. Наредените шишенца с лосиони и шампоани забарабаниха по главата ми като шрапнели. И продължавах да се натискам назад, като че можех да пробия стената!

Зитабът се надигна заплашително, изпълнал всичките си пет фута. Очаквах след секунда да прониже въздуха и да ме достигне в другия край на стаята. Как изведнъж се оказа неподвижен?

А после – о, богове, още по-зле! Облечена в яркоалено, графиня Крек се изправи от този сандък!

Всички се разпищяха от смях! Стражите, Хелър и графинята.

Тя държеше с една ръка зитаба зад главата. Беше надигнала отровното животно от сандъка – все едно, че се е готвело да нападне. А сега с другата се държеше за корема, толкова силно се смееше! И смехът им не спираше. Превиваха се. Единият от стражите падна на пода и замалко да умре от задавяне. Хелър така се кикотеше, че му се наложи да се подпира на облегалката на креслото, от очите му се стичаха сълзи.

Стори ми се, че това продължи поне десет минути.

Трудно ми беше да преглътна случката. О, мои богове! Затворник от крепостта тук, в горните етажи, свободен да прави каквото си поиска – някой можеше и да застане пред екзекуторите за това! Изключително опасни играчки си избираха. И се смееха!

Сетих се да погледна зитаба в ръката на графинята. Бях се заблудил, че е чуцело. Още един шок – той се гърчеше! Дори зъбите му не бяха извадени. Само леко ухапване – и край! Тя обаче се захласваше от смях.

Постепенно шумотевицата стихна. Графинята излезе от сандъка. Обърна муцуната на зитаба към себе си и насочи показалец към носа му.

Той затвори уста. Тя го сложи на дъното на сандъка и размаха пръст, като че му казваше: „Да се държиш добре!“ После затвори капака.

Вече не се смееха. Хелър тръгна към нея, хванаха се за ръце и заситинаха, загледани един в друг.

Стражите си поеха дъх, магнаха му весело, изтърколиха платформата навън и затвориха вратата.

Аз още лежах сред разрухата в банята. Опитвайки се да се измъкна, вдигнах шум. Привлякох вниманието на Хелър, той неохотно пусна ръцете на графинята и дойде при мен.

– Малко грубо постъпихме с тебе, Солтан, но трябва да признаеш, че се получи страхотна шега.

Той ми помогна да стана и започна да оправя бъркотията в банята. Не се съгласих, че шегата беше страхотна. Тези кретени си играеха с огъня, като докараха графинята горе.

– Значи тук живееш? – запита графиня Крек. – Често съм се чудила какво има в горните етажи на крепостта. – Тя обикаляше и докосваше различни предмети. – Освен за парадите на Хист не съм излизала вече години от подземията! Но тук няма прозорец. – За момент се замисли и каза: – Това стаята на Солтан ли е?

Как ли се досети, нали Хелър беше почистил.

Той пусна някаква лека музика по „Домашния екран“. После като добър домакин се втурна да я настани. Отвори един шкаф и аз с изненада установих, че беше препълнен с чудесни неща за пиене и хапване. Сложи кутийка с розова искряща вода пред нея, сякаш беше от императорското семейство, разсеяно постави още две върху масата. Избра четири различни вида сладкиши и ги струпа в чиния пред графинята. Седна до нея. Някаква мъглява мисъл го бодна и той ми посочи креслото от другата страна на масата.

– Настани се удобно, Солтан. Не се притеснявай.

Но се обърна към нея, преди да довърши изречението. Те просто си седяха и се гледаха, толкова доволни, че чак светеха!

Седнах и предпазливо отпих от розовата искряща вода. Никак не е евтина. Съдържа какви ли не минерали и протеини, а мехурчетата й подскочат на шест инча над ръба на кутийката и изчезват в забавни миниатюрни цветни взривове. Усвоява се незабавно от организма и може здравата да ти замае главата.

Без да ме погледне, Хелър побутна няколко сладкиша към мен. Двамата неуморно се вираха един в друг с щастливи усмивки. Музиката се лееше. Нито ядяха, нито пиеха, достатъчно им беше да се радват,

че са заедно.

Доста време мина, докато Хелър се пресегна, сложи парче сладкиш в устата ѝ и вдигна своята кутийка към устните ѝ. После и тя направи същото.

Усещах колко ненужен съм в тази стая!

Накрая те все пак се заеха с храната, но аз бях сигурен, че са си оплели краката под масата. Когато се наситиха, Хелър се отпусна назад. Каза безгрижно:

– Сетих се. Исках да ти покажа нещо.

Взе от една поставка пачка картички за упражнения по разпознаване на расите. Явно ги беше отнесъл от библиотеката. Отпред са изображения на хора, а от обратната страна – правилните определения. Показа ѝ първата картичка.

– На кого ти прилича?

Виждах гърба: „Момиче, англичанка, Блито-3 (Земя, Европа).“

Тя погледна оживено. Но според мен би гледала с интерес всичко, което ѝ покажеше той, дори празен лист хартия.

– Ами на момиче от високите полета на провинция Аталанта, на Манко. Моят род произхожда оттам, може би не знаеш. Допреди стотина години са имали владения там, но ги загубили.

– Чудесно – каза Хелър. – И аз съм роден в провинция Аталанта. Нали знаеш столицата, в Тапур.

И се впуснаха в задължителното: „Познаваш ли Джем Вис?“ „Помниш ли старата лейди Блайс?“ и „Още ли не са съборили старата сграда на съда?“, прекъсвано понякога от „Така ли?“, „Виж ти!“ и „Колко е малка тази Вселена“, и така безкрай. Ами нали и двамата бяха от Манко! Направо като на земляческа среща! Сякаш нямаха намерение да спрат.

Най-сетне се умориха, поне за малко, и Хелър се върна към картичките. Вдигна една с надпис на гърба „Стар мъж, полинезиец, Блито-3 (Земя, Океания).“

– Някой от рибарите в пристанището на Дар ли е? – попита тя.

– Сега тази – подкани я Хелър. „Филмова звезда, американка, Блито-3 (Земя, Америка).“

– Това не е твоята сестра – отбеляза графинята.

Хелър показа следващата картичка: „Мъж, кавказец, Блито-3 (Земя).“

– Някой от семейството ти ли? Мъничко ми прилича на един от моите чичовци. – Тя се престори на сърдита. – Защо ме мъчиш, Джетеро

Хелър? Да не си бил скоро на Манко? Но пък тези снимки не са триизмерни и цветовете им са лоши. О, разбрах най-после. Това са антропологични картички за разпознаване. Дай ми ги!

Тя игриво ги измъкна от ръцете му и ги обърна. Помълча, сравняваше лицата с надписите.

– Значи са от Блито-3?

– Помниш ли една стара легенда? – попита Хелър и без да чака отговор, изрецитира дума по дума „Народна легенда 894М“.

– Почакай – спря го графинята.

Замисли се напрегнато, взе кутийката с искряща вода и я заклати ритмично, като че си припомняше нещо отдавна забравено. И запя с гърлен, но приятен глас. Успяваше да имитира детско фъфлене.

„Ако трябва да избягаш,
ако крал любимата отнеме,
отлети далеч със своя кораб –
и да се загубиш, пак след време
ще намериш дом да ти приляга.“

Хелър се присъедини:

„Дръзки принц Кавкалсия,
вече си високо ти.
Както се издигаш,
пак ни ти намигаш.
И далеко отлети!“

И двамата се разсмяха, развеселени от своя дует, напомнил им за забавачницата. Сигурно отдавна не бяха си припомняли песничката от детството си.

– А коя звезда сочехме и наричахме „Принц Кавкалсия“? – Попита графинята.

– Блито – отговори Хелър.

– Искаш да кажеш, че наистина е стигнал дотам?

Ако питате мен, инженер, който започва да си опитва силите в историческата антропология, рискува да надрънка куп шуротии.

Хелър се обърна към мен.

– Защо наричат тази раса „кавказки тип“? – и ми подхвърли картичката. – Познаваш планетата. Има ли континент на име Кавказ?

– Доколкото знам, така определят един от основните човешки

типове – отговорих. Потършувах из главата си. Хелър не е единственият притежател на добра памет, а и аз погълнах планини от данни за Блито-3. – В Южна Русия е разположен район, който наричат Кавказ. Точно по северната граница на Турция. Смятат го за граница между два континента, Азия и Европа. Може би хората от тази раса са произлезли от района, а може би не, но кавказкият тип е мигрирал и се е разпространил къде ли не. Вече можеш да ги срещнеш във всяко кътче на планетата. Имат минимална пигментация на кожата, права или къдрава коса, дълъг и прав нос. Сред тях често се среща така нареченият отрицателен резус фактор и в кръвта им има особен елемент. Май и ти го видя днес в микроскопа.

– Ясно – каза Хелър. – А има ли там „Аталанта“? Някоя страна или нещо подобно?

Помислих малко. Наложих се да стана и да измъкна справочник от купчината, там го наричат „енциклопедия“. Зачетох на глас:

„Атлантида, наричана също Атлантис и Атлантика. Легендарен остров в Атлантическия океан отвъд Гибралтарския пролив. Смята се, че там е съществувала развита цивилизация. Предполага се, че е погълнат от океана.“

– Аха – промълви Хелър. – Каквото и да е основал принц Кавкалсия, е било разрушено и хората е трябвало да се преместят другаде.

– Хелър – търпеливо изрекох аз, – инженерът не е антрополог!

– О, не е вярно – възрази графинята. – Понякога те трябва да си представят целия геологичен цикъл на разни планети и за това се налага да разпознават вкаменелостите и костите!

Говореше с впечатляваща самоувереност. Казах си, че някой май е чел като луд днес!

– Ами така да бъде – отвърнах. Можеше и да е права. – Но от двете имена няма как да извлечете историческите факти. Обикновено съвпадение! Онази планета по начало си е била пълна с хуманоиди. Нямаме основание да вярвате, че вашият принц, Кавкалсия ли беше, е добавил още някоя раса на Блито-3. Бих могъл да ви изредя петнайсетина планети, чиито обитатели приличат на мене или на вас.

– Полюсите са се преместили – каза Хелър – вероятно в океанските райони, полярните ледени шапки са се стопили и потопили колонията. Горкият принц Кавкалсия!

– Горкият човек – отекна графинята.

– Предполагам, че точно това им се е случило – продължи Хелър. – Е, добре! Длъжни сме да се постараем и да не допуснем подобно нещо

да се случи и на потомците му.

– Ще бъде срамът да ги изоставим в беда – потвърди графинята.

Прииска ми се да се прегледам дали пък мозъкът ми вече не се скапваше? Пред очите ми заявявах, че мисията трябвало да успее! Но аз толкова педантично се придържах към фактите (освен в работите на апарата, разбира се), че не издържах на тъпата им сантименталност, в която липсваше и намек за логика.

– Хелър, разбери, нямаме никакви данни, никакви достоверни потвърждения, че принц Кавкалсия от провинция Аталанта на планетата Манко е колонизирал остров на Земята и го е нарекъл Атлантис! Ваши сънародници не са участвали в преселението на земните народи!

Хелър ме гледаше с леко притворени очи.

– Но така е по-поетично!

О, богове! Този наистина ли беше инженер? Безсърдечен инженер, чието царство са скалите, металите и експлозивите?

– А и нали на нея така й харесва – добави той, трупайки нелепост върху нелепост.

Графиня Крек кимна енергично.

Разговорът замря. Отначало помислих, че причината е моето упорито несъгласие с брътвежите им. Те седяха в креслата и ме гледаха. Постепенно ми внушиха идеята, че съм съвсем ненужна част от обзавеждането.

– По този коридор има ли някоя празна стая, в която може да се спи? – попита ме Хелър.

Главата ми щеше да гръмне. Ако някой патрул случайно минеше на проверка през тази част на крепостта, три глави щяха да хвъркнат от раменете си, включително и моята.

А по коридора сред отдавна зарязаните стаи нямаше нито една подготвена и мебелирана.

Те втренчено се взираха в мен. Мога да кажа, че почти ме изблъскаха от стаята само със силата на погледите си. Затворих вратата след себе си и се озовах в зле осветения коридор.

Двамата стражи седяха от двете страни на входа, свити долу на пода, и смучеха димни пръчици. По миризмата определих, че са от скъпа разновидност. Пак пари бяха минали от ръце в ръце и ми хрумна мисълта, дали Снелц ще се сети да отдели моята част.

Облегнах се на стената, после разсеяно седнах на нещо. Гневът ми не беше предизвикан от добродетелно възмущение. Както знаете, сред много народи от Волтарианската конфедерация е обичайно мъж и жена

да поживеят заедно две-три години, преди да се оженят. Но тези прекалено дърпаха котката за опашката. Казват, че границата между извънредно смелия и слабоумния човек е почти незабележима. И да ги „бибип“, тяхната дързост прекрчаваше тази граница далеч отвъд нормалната глупост.

В същия миг осъзнах, че и двамата се съгласиха колко е необходим успехът на мисията, а аз не се възползвах от настроението им. Дали се дължеше на розовата искряща вода?

Слухът ми долови тихи звуци зад затворената врата. Шепнеха ли си? Очите ми свикнаха с мрачината в коридора и аз погледнах двамата стражи. Очаквах да открия похотливи изражения на лицата им, както се случва, щом войниците само си помислят за секс. Но не, те повече приличаха на роднини на младоженци – сериозни и пълни с надежда. Ушите им като че залепнаха за вратата. Говореха си само с погледи.

Вътре креслата задраскаха по пода, чуваше се ясно през музиката. Издрънча колан.

В шпионажа съществуват четири вида операции – открита, прикрита, тайна и секретна. А онези двамата вътре нямаха капчица разсъдък! Занимавах се с нещо секретно, а всъщност го правех открито! Поне да бяха усилили музиката, за да заглушава другите звуци.

Въображението трескаво ми подсказваше какво става вътре. А и стражите не се съмняваха – окуражаваха се един друг с погледи.

Леглото изскърца. Неведнъж. Музиката не спираше. Не забравях какво направи графинята със специалния агент, който я докосна, нямаше да се учудя, ако трябваше да нахълтам в стаята със зашеметяващ пистолет в ръка и да спасявам жалките останки от Хелър. Никой не успяваше да предскаже поведението на графиня Крек.

Гласът ѝ се чу ясно:

– Мили, ще трябва да бъдеш по-внимателен с мен. Ти си ми първият мъж!

Успокояващо мърморене от страна на Хелър. Намерил се кой да я успокоява! Нали в досието му пише, че досега не е спал с жена? Но народите някак успяват да се размножават, все пак се раждат бебета. Вдървих се от уплаха. Ами ако този ѝ направи дете?! Веднага се отпуснах – нали дотогава отдавна щях да съм го измъкнал оттук.

Последваха ритмични поскърцвания. Дълго, неспирно, безкрайно.

Гласът на графинята:

– О, Джет! – Повтори го. Все по-бързо. – О, Джет, о, Джет, о, ДЖЕТ! – И накъсаният стон на Хелър.

В същия миг двамата стражи подскочиха, и то абсолютно безшумно! Вдигнаха ръце над главите си като при чудесен удар в „куршумената топка“. Удряха юруците си и подскачаха като на пружини. Бяха изпаднали в див възторг. Обърнаха се един към друг и въодушевено си стиснаха ръцете. И всичко това, без да издадат нито звук! Е, това се казва радост.

Най-накрая седнаха на местата си и отново запалиха димни пръчици. Леката музика продължаваше.

Пак започна ритмичното скърцане на леглото. Неуморно. Същият вик и стон. Същото представление на стражите.

И отново тишина. Помислих си, че двамата в стаята са млади, извънредно силни и лудо влюбени, имаше голяма вероятност така да си мине цялата нощ.

Неясно трополене привлече вниманието ми, като че точно под мен. Погледнах надолу. Добри богове, седях върху сандъка със зитаба – той буйстваше в него!

Наведнъж прескочих коридора по ширина.

Стражите се ухилиха.

Влязох в една стая. Включих осветлението. Мръсна и разхвърляна, дори нямаше легло. Уморено затворих вратата, угасих светлинните плочи и с шапката вместо възглавница се проснах на пода, за да поспя.

Не помня кой писател твърдеше, че цялата планета се радвала на влюбените. Сигурно и стражите не правеха изключение, само че това не можеше да се каже за Солтан Грис.

Какво щеше да стане с „Мисия Земя“?

Глава шеста

Ако „спасението на колонията, основана от принц Кавкалсия“, беше толкова важно, Джетеро Хелър и графиня Крек с нищо не го показваха. И не защото бяха съгласни с мен, че вярата в съществуването на принца е пресилена и дори абсурдна. Друго им беше в главите. Времето минаваше горе-долу еднакво – през деня в тренировъчната зала, а нощите в моята стая. Така се изнизваха ден след ден и те щастливо си живееха в своя собствен свят.

А нетърпението ми да откъсна Хелър от Волтар растеше. Налагаше се да вършим много работа, но тя си оставаше несвършена. Например трябваше да бъде опериран, за да му поставят „наблюдател“ в тялото –

ако не бях в състояние да следя всяка минута от живота му на Земята, нямаше как да го контролирам. Това изискваше да му бъде присадено устройството, без той да заподозре. Значи трябваше да легне на целологичната операционна маса. Но щом се заех с планирането на тази необходима стъпка, пак се разболях. Не толкова силно, ала беше досадно и неприятно. Не можех да се отърся от отчаянието.

Ако успеех да скроя преместването му в друг град, бих намерил някой целолог, който да поработи с Хелър. Но как да го отдалеча от Спинос и графиня Крек? Всички системи превключваха на „пълнен стоп“!

Минаха пет дни. Сянката на Ломбар се надвесваше все по-зловещо над мен. А не ми идваше и най-проста идея в главата.

Един следобед дочух, че Ломбар щял да прекара следващите дни в провинциалното имение-дворец на Ендоу. Щеше да отсъства тайно. На другата сутрин се престорих, че искам да ме приеме в кабинета си. Разбира се, той не беше там и на чиновниците беше забранено да ми кажат това. Имах повод да се добера отново до главния пулт.

Онзи криминален дъртак в преддверието би заподозрял и майка си в държавна измяна, ако му кажеше „здрости“. Когато седнах пред пулта, той както винаги се размърнка. Но не смееше да каже кога точно ще се върне Ломбар, а аз привидно вярвах, че той би могъл да влезе всеки момент, и старецът сви знамената.

Исках да знам дали наистина бях назначен. Пъхнах в гнездото електронната си карта, набрах името си и запитването „Земани постове в момента?“.

Екранът мигновено се запълни:

„Началник на Отдел 451 на Волтар. Ръководител на специален агент (агенти) в «Мисия Земя». Отговорник на «Мисия Земя». Генерален инспектор на операциите на Блито-3, упълномощен от Външното управление и Координирания информационен апарат.“

Екранът примигваше, но и аз започнах да мигам! Четири заплати! Ломбар си спазваше обещанието да ме напълни с пари. А както каза той, все нещичко щеше да остане за мен и от допълнително отпуснатите средства. Вече си представях как след тази задача щях да се окажа доста заможен човек – може би с вилчка в планините Воукс, а защо не и с някое ловно имение!

Но компютърът бързо изплю допълнението:

„Назначаването на всички постове е направено по настояване на самия Солтан Грис. Утвърдено по редовната процедура от административната служба.“

Поседях тъпо пред екрана. Какво излизаше – нито Ендоу, нито Ломбар Хист бяха заповядали или утвърдили назначаването ми. Станях лично отговорен за всичко, което се правеше където и да било спрямо Блито-3. Стори ми се малко потискащо. Но бързо си върнах доброто настроение – ами че аз щях да управлявам цялата Земя!

На екрана вече светеше предупреждението, че ще ме лишат от достъп до центъра поради забавяне.

– Ей, ти, няма ли да платиш поне за хабенето на стола? – изръмжа чиновникът.

Веднага натиснах бутона за копиране, поисках десет екземпляра, за да заема машината с нещо, а и да разполагам с документа, даващ ми власт да придвижвам мисията из разни служби.

За какво още можех да използвам пулта, с какво да си помогна? Ако натъпчех Хелър с информация за Блито-3, току-виж, събудя интереса му.

Щом принтерът избълва десетте копия на документа за назначаването ми, набрах „Блито-3, принц Кавкалсия“.

Екранът с готовност отвърна: „В мъглите на времето. Народна легенда 894М.“

Да го „бибип“, това вече знаех.

– Вземаме двойна цена – обади се дъртакът, – когато идиоти ни ползват машинното време.

Напрегнато се опитвах да измисля още нещо. Аха! Набрах „Наследяване на трона. Претенденти“.

Машината попита: „Ама наистина ли искаш 125 000 години заплахи за трона?“

Припряно допълних: „Крепост Дар, Манко, и Аталанта, Манко.“

По екрана се плъзнаха списъци с такава скорост, че не ми стигаше времето да ги изчета. О, добри богове, нима е имало толкова бунтове и претенденти само в един район на една-единствена планета? Припомних си строфата от едно стихотворение – „И често пълна е с куршуми главата, носеща корона“. Не намерих програмата за регулиране на скоростта при постъпване на информацията. поисках копиране. Машината веднага избълва потоци хартия.

Но поне имах възможност да помисля. Набрах „Непогат“.

Екранът отговори: „В мъглите на времето. Народна легенда 894М.“

„Бибип“. Откъдето тръгнах, там стигнах. Без да се бавя, набрах: „Архиви на апарата, крепостта Дар, разпити на екипажите на двата товарни кораба, завърнали се от Блито-3.“

„В мъглите на времето. Народна легенда 894М.“

Опитах пак: „Крепостта Дар, Манко.“

Компютърът каза: „Ако толкова се интересувате от легенди, обърнете се към компетентен фолклорист.“ Тоест повече нямаше да се занимава с „В мъглите на времето“, не и за мен. И възнамеряваше да се изключи!

Нужно ми беше каквото и да е, стига да събуди интереса на Хелър. Набрах „Изследвания и наблюдения на Блито-3 допреди сто години“. Ето го отново светкавичното запълване на екрана! Отдавна наблюдавах това място. С въздишка на облекчение натиснах бутона за копиране. Безкрайна лента хартия полетя от принтера. И не спираше! Борех се да я сгъна, преди да затрупа пулта. Минаваха минути, а край нямаше!

– Ей, ти! – заскърца старият чиновник. – Ще ни изхабиш запасите от хартия! Стига глупости!

Надвеси се над мен и запищя. Но беше безсилен да спре принтера, щом веднъж беше започнал – компютрите не понасят да ги прекъсват по средата. Аз си подреждах нескончаемите ярдове данни. Божове, трябваше ми товарна количка!

Принтерът спря. Почти очаквах чиновникът да ме халоса с нещо. Но паузата пак ми даде време да помисля. Лесно им е на онези да искат от работещите с пулта предварителна подготовка на въпросите. Ами къде остава вдъхновението на момента? Точно тогава ме осени идея.

Парите позволявах на Хелър да отлага началото на мисията. Докато можеше да подкупува стражите, щеше непрекъснато да ми подлага крак. Ако намерех начин да го лиша от пари...

С едната ръка задържах настрана чиновника, с другата набрах „Джетеро Хелър. Налични средства и кредити“.

Екранът светна: „Заплата на офицер от флота. Залата на инженер. Допълнителни възнаграждения за рискове при бойни действия. Виж таблиците.“

Охо! Защо ли да гледам таблиците? Само от тези източници получаваше десет пъти повече от моята досегашна заплата. Машината продължи:

„Състояние на приходите и разходите. Не харчи много, тъй като през по-голямата част от времето изпълнява бойни задачи. Праща половината си заплата за издръжка на своите родители, но те са сравнително добре осигурени и майка му внася тези пари в сметка на името на Джетеро Хелър. Майката прави същото и със сумите, получавани от неговата изключително богата сестра Хайти Хелър, звезда на «Домашен

екран». Стаите си в офицерския клуб Хелър ползва безплатно.“

Олеле! Купища пари, далеч над средния стандарт за младши офицер.

„Кредити. Изключително почтен в плащането на сметки. Няма данни да дължи някому пари. Заслужава пълно доверие.“

Наистина олеле! Твърде зле за мен.

Компютърът внезапно изписа нещо смайващо:

„Кредитна категория. Нулева! Този офицер не бива да получава нищо аванси, нито кредити.“

Стреснах се. Машината като че нямаше какво повече да добави и аз натиснах бутона за въпрос.

„Нулева. Твърде рискован начин на живот. Средната продължителност на живота на бойните инженери при изпълнение на задачи е две години. Въпросното лице вече е прескочило средното очакване трикратно. Вероятностите са изцяло не в негова полза. А флотът не възстановява задължения на загинали офицери, само плаща сумата за символично потребление.“

Е, това не ми вършеше работа. Нямах намерение да го убивам, поне не тук и сега. И нямах решение на своя проблем, защото той си беше жив и разполагаше с пари.

Хо-хо! Велика идея! Ако измислех как да му взема парите, свършено беше с него.

Старецът изпадна в апатия и не се боричкаше толкова свирепо, за това набрах „Лоши финансови навици?“. Не се надявах да открия кой знае какво, досега компютърът все ме разочароваше. Екранът се запълни:

„Понякога играе хазарт. Зарове и други игри. Присъщо на офицерите от рисковите категории. Не е регистриран като пристрастен играч, тъй като според данните на данъчната служба в повечето случаи печели.“

Най-последно! Ето го! Хелър играе хазартни игри! Почакай само!

В същия момент влязоха неколцина стражи, проверявах защо е всичкият този шум. Справих се с тях блестящо. Казах им:

– Веднага си тръгвам.

Глава седма

Вдъхнових се чак до замайване. Несъмнено бях открил слабото

място на Хелър! Комарджия!

Значи уреждам да си загуби парите, той няма вече да подкупва стражите, те повече няма да пренасят графинята до моята стая и накрая, покрусен, той ще потегли да изпълнява мисията. И никакви заплахи от инспектори на Короната, никаква опасност да разгневя Ломбар. Безупречно!

Счупих всички рекорди по бързина по пътя към своята канцелария в града. От вратата се спуснах към бюрото си и намерих каквото търсех в дъното, в тайното чекмедже.

Два месеца по-рано един от чиновниците на Отдел 451 бе убит при комарджийско сбиване. Опитвал се да заложил фалшиви пари. Когато преравах вещите му, открих малка торбичка със зарове. Едва не ги изхвърлих, но се сетих що за човек беше чиновникът и ги изследвах внимателно.

Шестте дванадесетостенни зара бяха наглед съвсем нормални. Вътре обаче се оказаха кухи. Сканирането показва, че по вътрешните им стени беше нанесено лепкаво вещество, във всеки имаше и оловно топче. Като обърнете желаната цифра нагоре и леко тръснете зара, топчето потъва в лепилото. И когато хвърлите зара, тежестта позволява да получите каквото сте поискали.

Досадникът Боуч, главният чиновник, поиска да му съобщи защо съм дошъл. Връчих му копие от заповедта за новите ми постове, но вместо да ме поздравя, той тъжно поклати глава:

– Сега вече съм сигурен, че светът отива по дяволите.

Никой не може да се спогоди с Боуч.

Буйстващата горещина на Голямата пустиня прогаряше моя аерокар. Приземих се в „Лагер Убийство“ сред вихрушка от прах. Затичах като спринтьор към пещерата на Снелц. Препусках с такава скорост, че часовият на входа едва успя да изскочи от скривалището си. Но ме позна на дневната светлина и ме пусна.

Снелц се излежаваше с ръце, скръстени зад главата. Проститутка с не много лоша външност поднасяше храна на масата. Беше облечена в нова рокля и като че се беше нанесла при него задълго. Храна, проститутка за лично ползване – Снелц май добре си живееше!

И двамата потрепераха, щом видяха кой влиза. Посочих проститутката и заповядах:

– Излизай. И не подслушвай на вратата!

– Не ми чупи ръката! – отвърна тя, но не с ужас, а подигравателно.

Тези отрепки от лагера никога не си извличат поука. Тя се изплю на

пода пред мен и излезе. Може пък другата шафрантия да ѝ е била приятелка. Продажните жени са смешни същества.

– Снелец – казах, – вече си се уредил, но си мисля, че скоро ще бъдеш направо богат.

Той веднага настръхна. Продължих:

– Колко пари са му останали на Хелър?

– А, не! – тръсна глава той. – Много симпатичен човек е. Не търси моята помощ, ако смяташ да го ограбиш.

– Стига, де! Само ми кажи.

Снелец започна да пресмята наум.

– Ами досега не се е охарчил кой знае колко. Един кредит значи много тук. Не се е изръсил повече от двеста.

– Излиза, че са му останали осемстотин – заключих аз. – А ти ще ги спечелиш от него. – Спрях за миг и добавих: – Ще си ги поделим, разбира се.

Но Снелец все ме гледаше подозрително. Показах му торбичката със заровете. Подредих ги на дланта си с дванайсетиците нагоре. Чукнах кокалчетата на юмука си в масата и ги хвърлих: до една дванайсетици.

Той изпръхтя:

– Подправени зарове! И какво ще струва главата ми, след като ми я откъсне? Този приятел знае как да се бие! Пък и щом си нагласил тежестите, за да се падат само дванайсетици, трябва постоянно да ги подменяш под масата с други зарове, а мен не ме бива по тези трикове.

– Снелец – усмихнах се, – живееш в нов свят. Науката всеки ден има нови постижения. Не искаш ли да ми се довериш?

– Не.

Взех заровете, разтърсих ги в двете си ръце и хвърлих. Разбира се, оловните топчета се бяха отлепили и се паднаха съвсем случайни цифри.

Взводният командир ги гледаше объркано. Предположи, че съм ги подменил. Реши сам да опита. Подреди ги на дланта си, чукна кокалчетата в масата, хвърли – само дванайсетици. Следващия път ги разтърска здраво и се паднаха най-различни цифри.

– Добре, даже отлично – казах в ококорените му очи. – Както виждаш, науката е непобедима. Опитай пак.

Подреждаше ги как ли не, удряше ръка в масата и получаваше желаната комбинация. Разклащаше ги свободно и се падаха случайни цифри.

Обикновената игра на зарове се състои само от две хвърляния, по

едно за всеки играч, и който събере по-голяма комбинация, прибира парите.

– Слушай сега – започнах аз. – Както знаеш, максималният сбор е 72, а половината е 36. Ако винаги подреждаш заровете така, че да получаваш повече от 40, при продължителна игра винаги ти ще бъдеш победител. А другият играч със същите зарове ще хвърля, както обикновено, случайни цифри. И ако не забравяш, че твоите комбинации трябва да надхвърлят 40, ще му прибереш парите. Без да му мине през главата нещо лошо.

– Няма да го направя – заинати се Снелц. – Освен че това ще бъде непозволено сприятеляване със затворника (позволяваше си да ми се подиграва?), аз харесвам Хелър. Бях офицер в гвардията на флота, преди да ме изритат. А той дори сред флотските офицери е истински връх. Няма доброволно да губя такъв приятел.

– Ще го направиш или ще ти хвъркне главата! – изсъсках аз.

Погледна взривострела в ръката ми и въздъхна. Предаде се. Но пак замърмори кисело:

– Само че няма да играя с мои пари. Не можете да ми заповядате такова нещо. Ще трябва да ме финансирате.

А сега, де, нов обрат! Обмислих го. Казах си, че правя една добра инвестиция. Посегнах към джоба си за портфейла, но Снелц вдигна ръка.

– Съмнявам се, че носите достатъчно. Не сте преценил вярно колко има Хелър. Абсолютно сигурен съм, че са му пратили поне пет хиляди кредита. По-често от вас съм го виждал да си вади парите.

Уф! Ако започнем с малко, случайността може и да се обърне срещу нас. Трябваше да му спечелим парите постепенно, инак току-виж, се досетил.

– За да мине убедително такъв номер – поясни Снелц, – отначало трябва и да губите, преди да спечелите всичко. Аз съм специалист по тези мръсни номера. От гвардията ме изхвърлиха за измама. Значи ще се наложи да изтеглите повечко пари. Най-добре колкото има и той, пет хиляди кредита, за да сме спокойни. Или няма защо да започваме.

Твърде болезнено разочарование. Но навреме се опомних, нали вече получавах толкова заплати. И понеже бях формално в редовните части и не се излагах на рискове, можех да изтегля аванс. Дори разполагах с необходимата заповед.

Все пак се наложи Снелц да ме убеждава дълго. Отидохме във финансовата канцелария и подкупихме чиновника да свърши работата, за

която седеше там. Електронната ми карта ни даде пет хиляди кредита – почти целия ми доход за една година. Но бях уверен, че скоро ще имам няколко хиляди кредита повече. И няма да ме заплашва отлагането на мисията.

Стомахът ми се разбунтува, ала надеждата го победи.

Дадох на Снелц парите и зарове и го оставих да се упражнява. Не след дълго Хелър щеше да тръгне към Земята!

Глава осма

Джетеро Хелър се изтягаше в моята стая и лениво гледаше „Домашен екран“. Всеки ден за него криеше тягостна пауза от три часа – след като се върнеше от тренировъчната зала и преди да донесат графинята за вечеря и нощни развлечения.

Явно тя трябваше да разполага с някакво време в късния следобед, за да даде указания на своите помощници и като всяка жена да се занимава с безсмислици – къпане и преобличане за вечерната среща.

Хелър прехвърли дебелията четири фута купчина стари наблюдения на Блито-3, но не за да извлече от тях някакви данни. Усмихна се на списъка с бунтове и претенденти в онзи район на планетата Манко, ала и него сложи настрана. Истински правеше само едно – чакаше графинята. Погледна часовника си – трите часа едва сега започваха. Въздъхна с досада.

Аз седях в кресло до стената и се преструвах, че преглеждам записки в бележника си, но гледах празни страници. Тази вечер щеше доста да се различава от предишните!

Някой почука на вратата. Влезе Снелц. Свали шапката си, за да покаже, че не идва по служба. Обърна се към мен.

– Офицер Грис, имате ли нещо против да поговоря с офицер Хелър?

Бяхме репетирали всичко.

– Нищо против, разбира се – отвърнах.

Хелър лениво вдигна поглед. Махна на Снелц да се настани в креслото до него. Снелц започна:

– Джетеро, имам нужда от помощ. Сигурно си чувал, че долу в „Лагер Твърдост“ често играем на зарове, някои играчи са страхотно добри. Преди да ме изхвърлят от флота, веднъж чух какъв експерт си по заровете. Моля те за лична услуга – ще ми покажеш ли някой и друг номер?

Стори ми се, че Хелър го изгледа малко учудено. Затаих дъх. Щеше ли да се хване на въдицата? Но той се усмихна.

– Като си помисля, едва ли мога да науча на нещо един бивш офицер от гвардията на флота.

– Не се занасяй – примоли се Снелц с много убедителен глас. – Още много има да уча. Сдобих се с пари и не ми се ще да ме оберат като сополанко. Не са ми много ясни вероятностите и вторите залагания.

Най-популярният тогава вариант на играта, по който всички бяха пощурели, винаги включваше и второ залагане между играчите, нещо като страничен облог. След първото залагане единият хвърляше, после отново се обзалагаха върху вероятността вторият играч с хвърлянето си да надмине резултата на първия. Често се случваше вече игралият да каже нещо подобно на „Още десет кредита срещу един, че няма да хвърлиш повече от мене“. И вторият хвърляше – ако имаше по-голяма сума, прибираще парите и от двете залагания.

– Така ли? – попита Хелър, сякаш не беше настроен за подобна помощ.

Но сви рамене и извади отнякъде лист хартия. Бързо написа отляво надясно в долния край на страницата числата от 6 до 72.

– С шест дванадесетостенни зара сумата при хвърлянето може да бъде всяко число от 6 до 72.

– Да, да – вметна Снелц, показваше колко му е интересно.

Хелър написа доста числа нагоре по лявата част на страницата.

– Това е броят на комбинациите, които могат да образуват определен сбор. Както виждаш, никак не са малко.

– Любопитно – каза Снелц, взрян напрегнато в листа, все едно, че не беше изпечен майстор.

– А сега – продължи Хелър, – като прокараме линията на зависимост между двата фактора, получаваме така наречената „камбанна крива“. – Той я начерта – наистина приличаше на камбана.

– Забележително! – възкликна Снелц, който сигурно бе рисувал стотици пъти същата крива.

Хелър търпеливо начерта вертикални линии нагоре от цифрите 28 и 50, така че да пресекат кривата.

– Вероятността да събереш под 28 и над 50 е незначителна. А вероятността да хвърлиш какъвто и да е сбор между 28 и 50 определено е голяма. Никога не забравяй това при второто залагане. Има още хитрости, обаче за начало и това ти стига. Сигурен ли си, че не го знаеш?

– О, оценявам любезността ти – отвърна Снелц, който би трябвало

да е научил тънкостите в играта още петгодишен. Той се обърна към мен: – Офицер Грис, много ли ще се разсърдите, ако Джетеро и аз поиграем малко? – Погледна Хелър. – Ще ми се да опитам как върви. С малки залагания, разбира се.

– Наистина ли искаш? – попита го Хелър. – Няма да ми е приятно, ако започнат приказки, че съм се възползвал от твоята неопитност.

– Не, не, не – възрази Снелц. – Всичко е честно и почтено. Каквото спечелиш – печелиш го. Каквото загубя – губя го. Така бива ли? Аз тъкмо нося торбичка със зарове.

Те се настаняха до масата един срещу друг и Хелър взе заровете.

– Имам навика да правя едно нещо – каза той. – Не ми харесва да ме подозират, че сменям заровете по време на игра. Така че тези сега ще ги бележим. – Пресегна се за своя комплект инструменти, взе миниатюрен маркер и сложи по една едва забележима точка в горния ъгъл на единицата на всеки зар. – Това мастило избледнява след няколко часа. Само за да сме сигурни, че през цялото време играем със същите зарове. Нямам намерение да те обиждам, обикновена предпазливост.

Мислено потрих ръце. Ако играеха със същите зарове през цялото време, тази вечер сякаш да стана един много по-заможен офицер. Изчислявах колко да дам на Снелц – сто кредита? Петдесет? Дори и четиридесет и пет биха означавали богатство за офицер от апарата.

Започнаха със скромно залагане – по половин кредит. Снелц хвърли 20. Хелър отказа второ залагане, че ще надмине неговия сбор. Хвърли 51. Аха, добре тръгна. Разумна стратегия. Хелър трябваше да печели до някое време.

– Да заложим по един кредит – примоли се Снелц. – Усещам аз, ще ми дойде късметът.

Хелър взе заровете. Всички играчи си имат особени навици, макар и съвсем безсмислени. Нежно поемат заровете в двете си длани, разклащат ги от дясната страна на главата си. Почукват по масата с кокалчетата на едната или другата ръка. После ги хвърлят на масата с движение, сякаш забиват лопата в пръстта. И пеят на заровете. Хелър правеше всичко това, но си имаше и две собствени чудатости. Първо дъхаше на заровете върху дланта си, после започваше да ги тресе по-дълго и по-силно от който и да е играч. Ръцете му се движеха толкова бързо, че не ги виждах, твърде бързо!

Хвърли 62. И противно на собствените си съвети каза:

– Сто кредита срещу един, че няма да хвърлиш повече. И по-добре не залагай.

– Ами съгласен съм.

Снелц внимателно сложи заровете върху ръката си. Когато я разклати, не позволи на заровете да помръднат в юмука му. Чукна кокалчетата в масата.

Казах си – ей, рано ти е да печелиш! Почукването, разбира се, залепи оловните топчета на нужната стена. Заровете се търкулнаха по масата. 10!

О, умно момче. Спазва стратегията.

– Уф! – изпъшка. – По-добре да кача залагането, на дребно май само ще губя. Навит ли си на по двеста кредита?

Беше ред на Хелър да предложи, защото щеше да хвърля втори. Но той сви рамене и пренебрегна нарушението на правилата със снизхождение към любителя, който още не се ориентираше в играта.

Снелц хвърли 50. Всеки печен мошеник може за част от секундата да каже сбора и аз се стреснах от грешката му, защото той веднага викна „Петдесет!“, при това гръмко. Усетих, че прекалено се е възбудил, за да прикрива колко е опитен.

– Петдесет кредита срещу петдесет, че няма да хвърлиш повече!

Хелър се зае със заровете. Духаше им, разклати ги отдясно, после отляво, като пееше:

„Парички за моята любима,
а и за пийване ще има.
Да направите и на петдесет отгоре,
че и космонавтите са хора!“

Хвърли и викна:

– Петдесет и пет! – Заровете още не бяха спрели напълно.

С едно ловко движение на китката прибра парите. Снелц каза:

– Днеска страшно ти върви. Знаем си аз, че съм начинаещ, ама ще трябва да си удвоя залагането. По четиристотин кредита бива ли?

– Виж какво – отвърна Хелър, – дяволите ти подсказват да удвояваш. По-добре недей.

– Боя се, че ще настоявам.

Хелър сви рамене. Взе заровете. Доста дълго духаше върху тях и запя:

„Нека той да си залага,
щом късметът му избяга.

Дайте много да спечелим,
днес ще падне май веселие.“

Тръскаше ги в ръка направо безмилостно. И ги завъртя като истински експерт.

– Четиридесет! Опитай да направиш повече. Залагам десет кредита срещу твоите триста седемдесет и пет, че няма да стане.

Снелц нагласи заровете на дланта си, дъхна им и се престори, че ги разклаща. И той запя:

„Зарчета любими и приятни,
дайте на новака в занаята.
Хубаво се завъртете
и парите ми върнете!“

Хвърли.

– Тридесет и пет!

Хелър прибра парите.

Добре. Снелц умело водеше играта. Очаквах всеки момент да обърне нещата и да започне да печели. И това щеше да бъде краят на подкупите на офицер Хелър, потегляме към Земята.

Почукване на вратата. Един страж пристъпи на пръсти към мен и прошепна:

– Доктор Кроуб прати съобщение, че ако не отидете веднага при него, направо ще ви се стъжни.

Можеше да се очаква. Нали трябваше отново да заведе Хелър при него, а минаха седем дни, без да ни види физиономистите. Не исках да излизам по време на играта. Но нали Снелц можеше и сам да се оправи. Как би могъл да загуби с тези зарове? Станах от креслото.

Щом се пъгнах в транспортния тунел обаче, стомахът ми се сгърчи. Прониза ме остра болка с леко гадене.

Открих Кроуб в гнусната му лаборатория. Той се откъсна от един отрязан крак, събираше клетки от него върху микроскопско стъкло. Вдигна глава и ме загледа над клонестия си нос.

– Ти нещо увърташ. Не доведе онзи специален агент да му присадя „наблюдателя“.

Усещах се ужасно болен.

– Бяхме много заети.

– Имам заповед лично от Ломбар Хист да се погрижа за този

специален агент. А ти не ми го водиш. Нещо си намислил.

Наложи се да седна. Не издържах. Може би заради отрязания крак – зеленееше се под зеленикавите плочи. Разлагаше се.

– Офицер Грис – обади се пак Кроуб, – сещате ли се за някакво средство, което би ме възпряло да не докладвам на Ломбар Хист?

Стомахът ми едва не се преобърна. С голямо усилие вдигнах глава. Точно под носа ми стърчеше неговата мръсна лапа. Ясно.

Ръката ми с мъка извади портфейла от джоба на туниката. В него намерих само тридесет и пет кредита. Избрах банкнота от десет кредита. Кроуб я взе, посегна и за остатъка от парите.

– Тридесет и пет – преброи ги. – Не стигат – и ги захвърли.

А си бяха доста пари. Поне за занданите на Спитеос. Тук рядко виждаха банкноти. Сетих се, че скоро щях да разполагам с хилядарки.

– Нека бъдат сто. После ще ти добавя останалите.

Кроуб насочи оплескания скалпел към мен.

– Офицер Грис, стана ми ясно, че в нещо си се забъркал. А ти разбираш ли колко е опасно лично за мен, ако пренебрегвам заповедите на Ломбар Хист?

Прекалено ми прилоша, за да мисля както трябва. Болките бяха като удари с нож.

– Двеста – отсече Кроуб.

О, не! Но пък очаквах богатство. Болеше ме. Искях да си вървя. Кимнах тъпо. Кроуб взе парите и пак ги преброи.

– Значи ми дължиш още сто шестдесет и пет кредита и ми ги даваш утре или се вдигам оттук направо при Хист!

Изстисках от себе си едно „Дадено“ и се изнизих. Когато влязох в тунела и се понесох нагоре, изведнъж всичко ми мина като с магия. Що за идиотска болест беше това?

Обясних си подобрението с очакването да видя печалбата на Снелец и влязох в стаята.

Хелър точно си довършваше песенчицата. Ловко метна заровете.

– Шестдесет и пет! – И прибра парите от залагането.

Трябваше ми време, за да се примиря с видяното. Снелец седеше с вдървен гръб. По челото му се стичаха капки пот. А купчината пари пред Хелър ме ужаси!

Яростно изгледах Снелец Твърде далеч беше отишъл в номера с първоначалните загуби. Щеше да е по-добре за него да подкара играта както трябва!

Той каза:

– Залагам хиляда!

Хелър сложи заровете в дланта си, сви пръсти и им шепнеше дълго и упорито. Запя:

„Нервите са здрави,
командваш парада,
добре ще се справиш,
ще грабнеш награда!“

Така тръскаше заровете, че ръцете му се размахваха пред очите ми. Чукна кокалчета в масата.

– Седемдесет!

Снелц го погледна замаяно. Едва изломоти:

– Няма да правя второ залагане.

– Умно момче – одобри Хелър.

Снелц взе заровете за своето хвърляне. Кой би могъл да се надява на повече от 70? Огледа придиричиво всеки зар. Търсеше мастилените точки.

– Нали не мислиш, че съм подменил заровете? – попита Хелър.

– Не – тихичко измрънка Снелц, – същите са.

Хелър се разсмя.

– Много се радвам. Дуелите често водят до лош край, а ти си бивш гвардеец и несъмнено стреляш точно.

Снелц гледаше като човек, попаднал в залата за изтезания. Шегата не му се видя смешна. Предполагам, че не би победил в дуел с Хелър дори ако стреляше с бластерно оръдие срещу обикновен взривострел. Изключително внимателно подреди заровете на дланта си. Знаех какво прави. Страшно рискуваше, но скрито се готвеше да хвърли 72! Само дванайсетици. Стъписах се – парите пред него ми се сториха съвсем малко. Моите пари! Снелц запя:

„Не плаша се от дупки в бронята,
забивам флага на върха!
Голямото число ще гоня,
печалбата не ще деля!“

Той хвърли. Заровете спряха. Гледаше ги, като че бяха внезапно изникнал отнякъде зитаб.

– Шестнадесет! – прошепна.

Хелър прибра банкнотите.

– Понеже печеля, не би следвало да те съветвам да спреш. Но сигурно трябва да си помислиш. Нямам желание да те оберат до шушка.

Снелц вече не осъзнаваше къде е. Съдейки по лицето му, не разбираше как се бе объркало всичко. Пухтеше от отчаяние.

– Останаха ми хиляда и двеста – каза той. – Ще заложа всичко наведнъж.

– О, не! – изстена Хелър.

– О, да! – викна Снелц. И сложи пред себе си последните остатъци от моите пари, от петте хиляди кредита!

Нежно подреди заровете в ръката си. Дъхна им, сякаш четеше молитва. Разклати ги лекичко. Пееше:

„Не искам този лош късмет,
май вече ще се разрева.
Ще хвърля зара си проклет,
дори и тук да си умра!“

Хвърли ги грижливо, за да не размести оловните топчета. Заровете спряха и той дори не посмя да изрече на глас своя сбор. Беше 8. Невероятно беше да спечели с толкова.

Хелър каза:

– Ти свърши парите и второто залагане е невъзможно! Затова само ще хвърля.

Не си направи труда да разклати заровете, нито пък им пя. Просто ги метна на масата.

– Ужасно съжалявам. Четиридесет и девет. – Прибра си парите, масата остана празна. – Всъщност не би трябвало да вземам печалбата. Ще ми излезе име, че грабя начинаещи.

Напрегнато очаквах Снелц да каже: „Ще си ги взема.“ Но той не го направи. А и правилата не му позволяваха. Хелър просто се упражняваше в изтънчена вежливост.

– Нали аз започнах играта – измънка Снелц, опитвайки се да не ме гледа.

– Но това тук е страшна пачка! – възкликна Хелър, докато подреждаше банкнотите.

Така си беше – с толкова пари можете да купите всеки офицер в Спитеос, че и за ловен резерват ще ви останат! Хелър не ги преброи. Протегна пачката към Снелц.

– По-добре си ги вземи.

Едва не изкрещях: „Вземи ги бе, идиот!“

Снелц се смали и прегърби. Но успя да приеме смело загубата, както се очакваше от него.

– Както дошли, тъй си отишли – промърмори.

Прибра си заровете. Сложи си шапката и каза задължителното:

– Благодаря ви за прекрасната игра, офицер Хелър! – И излезе.

Хелър вдигна рамене изразително и пусна парите в своя сак. Прозя се и взе някои от документите, които му бях донесъл. Спокоен като камък, задълба в четене.

Може би прозявката му бе причина – разигралата се сцена не означаваше нищо за него. Но изведнъж мисълта за сполетялата ме зла съдба ме връхлетя като буря.

Дължах заплатата си за почти цяла година. Не! Трябваше да дам на Кроуб още сто шестдесет и пет кредита, значи щях да надхвърля едногодишния си доход. А никой не може да тегли аванс, по-голям от тази сума. Не само бях разорен. Бях длъжник! Не можех вече и едно спрейче да си купя!

Тогава ме халоса втората мълния. Разчитах на своите четири заплати и изтеглих аванс срещу всичките. Загубех ли допълнителните три, трябваше пет години да живея без нищо, за да си изравня сметките. Ако се окажех отстранен от „Мисия Земя“, щяха да ме осъдят като неизправен длъжник! Не можех и пръст да помръдна. Парализирах се.

След половин час вмъкнаха графиня Крек в стаята. Хелър я прегърна най-безсрамно. Тя направо блестеше в сребристия си костюм. Беше неопикуемо красива. Как я мразех! Хелър вече можеше да виси тук безкрайно! Свършено е с мен!

Глава девета

Рано следобед стоях на високата крепостна стена на Спитеос. Пред мен се простираше Голямата пустиня – панорама на вдъхваща смирение красота, макар и потискащо мрачна. Някога е била земя на градини, плодороден район на древните жители с изобилие от дървета, ниви и цветя, трептящи от живот. Но лишен от почвата си, от живинка и дори от надежда, се беше превърнал в гола, необгледна пустош от жълти пясъци, минерали и белезникава сол – не земя, а гробница.

И въпреки всичко пустинята излъчваше своеобразно благородно величие. Продължаваше цели двеста изгорени мили до планините,

които под палещото слънце сякаш преграждаха пътя на смъртоносните простори към цивилизования свят на Волтар.

„Слънчевите танцьори“ – прашни колони, високи до двеста фута, се надигаха с ленива грация в горещите въздушни течения от пустинята и като че се кривяха под лъхация пламъци вятър. В праха се виждаха ярките искрици на слюдата, проблясъците на шпата и отровнозеленото на медните соли. Пред погледа ми се поклащаха едновременно шест „танцьора“, върховете им оставаха почти неподвижни, а дъната им метяха по пустинята насам-натам, понякога се сближаваха, после се разбъгваха. Оприличавах ги на хористки, пародиращи някое бляскаво шоу, после си казвах, че повече им подобава ролята на разкъсани от мъка оплаквачки, виещи погребална песен.

Наистина подходящ пейзаж за погребение – Кроуб току-що ми бе казал, че ще ме издаде. Мислех си дали да скоча от кулата, за да полетя хиляди футове надолу към безжизнената равнина, погълнала костите на древните и по-скорошните смазани останки от нещастни служители на апарата, допуснали фатална грешка.

Когато някой е потънал в дебрите на самосъжалението и е стигнал до идеята за самоубийство, никак не обича да му нарушават спокойствието.

– А, ето ви и вас – гръмна гласът на Снелц зад мен. – Търсих ви навсякъде.

Твърде жизнерадостен глас, съвсем неподходящ за настроението ми и за огромното средище на смъртта наоколо.

Мярнах го с крайчеца на окоото си. Носеше чисто нови черни ръкавици и чисто нова черна униформа. Държеше две-три малки кутийки в едната си ръка, а в другата – голяма окъсана стара книга.

– Изглеждате ми натъжен – продължи той. – Не мога да допусна това.

И извади спрейче от едната кутия. Забелязах етикета – може би най-скъпият магазин в Търговския град. Не махна капачето, би било твърде глупаво при подобен вятър.

– Не искате ли? Ами тогава вземете си димна пръчица.

Вдигна капака на другата кутийка – четиринадесетинчови, каквито си позволяваха само богатшите. Но нямаше смисъл да се пали, вятърът пак би попречил.

Представях си как го хвърлям през зъберите на крепостната стена. Но това дори за миг не облекчи униинето ми. Казах си наум: „Не можеш ли да се махнеш и да оставиш човек тихичко да си вие от мъка?“

Той натика кутийките по широките джобове за гранати на туниката си. Хвана книгата с две ръце.

– Знам – изрече, докато я отваряше, – че умираете от нетърпение да научите какво стана.

Вярно е, цяла нощ не заспах. Но нямаше да му доставя удоволствието да признае това. Ако го ударех с ръба на дланта си по тила, едновременно подлагайки му крак, може би щях да го хвърля в бездната...

– Като си тръгнах снощи – весело бъбреше Снелц, – обиколих целия „Лагер Убийство“ да търся специалист по мръсната игра на зарове. За съжаление трябваше да му платя от вашия дял в днешните покупки на Хелър. Знаех си, че бихте искали да разберете. Той ми даде тази книга.

Ще умреш, както обясняваш, казах си, щом успея в тази горещина да посъбера сили за сабления удар и движението на крака.

– Тук пише, че ги наричат „тропачите зарове“. Защото ако здравата ги разтръскате близо до ухото си, ще чуете тропането на оловните топчета вътре. – Той измъкна заровете от джоба си и ги тръсна до ухото ми. – Чувате ли тропането?

Помислих си – прилича ми на тропота, с който ще се сурнеш надолу към пясъците.

– Моето приятелче каза, че доста хора били убити, като се опитвали да играят с „тропачи зарове“. Имали сме късмет!

Да, бе, страшен късмет, само че минус пет хиляди кредита. Най-добре да го изчакам да свърши и да го убия след това.

– Научих, че вътре по стените им било нанесено лепило, което задържа оловното топче. Но вижте тук, в този абзац предупреждават: „Не използвайте тези зарове в повече от няколко хвърляния.“ Май лепилото се стопява, ако прекалено упорито дъхате върху тях. И ако ги разклащате дълго и силно, от движението оловното топче прегрява, нали се трие. Вътрешните стени се затоплят и то вече не може да прилепне никъде. Значи стават като нормалните зарове.

Той вдигна книгата към очите ми, за да прочета текста, но аз го пренебрегнах.

– Затова Хелър си е помислил – продължи Снелц, – че играта е съвсем редовна, и нищо не е заподозрял. И няма да иска да ни смъкне кожата от бой. Нали е страшно? Той е добър играч и много му върви на комар. Няма да ми се сърди и аз няма да му кажа на кого хрумна тази идея и как вие се опитахте да го ограбите.

На никого нищо няма да кажеш, като се разплескаш долу,

промърморих мислено. И се напрегнах за удара.

Нещо проблесна пред очите ми. Снелц размахваше златисти банкноти под носа ми. Хванах му ръката.

Онази сутрин изтеглих сто петдесет и петте кредита, които ми оставаха от едногодишния аванс. Дадох ги на Кроуб. Той изръмжа, че съм му бил дължал още десет и ми давал срок до вечерта, иначе отивал при Ломбар. Но се появи друга пречка. Пак ми прилоша долу и дори не можех да си представя как бих слязъл при него още веднъж. А пред мен се развяваха десет кредита!

– Сутринта Хелър прати човек да му купи какво ли не – обясняваше Снелц. – Този път беше Тимиджо, а той си пада печен крадец. За повечето неща не е плащал, та и вашият дял стана голям. Беше единадесет кредита, но един платих за книгата. Ей, какво ви става?

Отпуснах се безсилно на едно стъпало. След малко успях да изрека:

– Снелц, по една случайност дължа на Кроуб точно десет кредита. Слез при него и му ги дай.

– Тъй ли? Ами добре!

– Чакай – казах малко по-живо. – Дай ми тези зарове.

– Да, разбира се! За нищо на света не бих играл пак с тях!

Взех торбичката с шестте зара, прочетох им богохулна заупокойна молитва и ги хвърлих през крепостната стена към бездната. Нека призраците на древните и на екзекутираните служители от апарата си навличат бели с тях в своя черен пъкъл и нека оставят живите да си живеят спокойно!

ЧАСТ ПЕТА

Глава първа

След половин час бях в тренировъчната зала и седях до бюрото. Малко по-късно щеше да се случи едно от най-страшните сътресения в живота ми. Но засега ме тревожеха само тъпата болка в стомаха ми и непреодолимата сигурност, че ако ми отнемат мисията, ще се окажа безнадеждно задлъжнял, съсипан и осъден. Седях и се мъчех да изсмуча от пръстите си някаква идея, как да махна Хелър от Спитеос, гледах какво става пред мен, за да намеря поне искрица вдъхновение.

В обширната зала цареше шаренията на едновременните занимания. Четирима помощник-треньори на четири различни места се опитваха да провеждат обучение за четири различни номера. Единият беше циркова борба, другият се състоеше от сложно жонгльорство, а останалите два още бяха толкова неоформени, че по началните упражнения не можех да схвана какво ще представляват.

Графиня Крек стоеше далеч в дъното на залата откъм дясната ѝ страна. Набиваше ум в главата на един от своите тренъори, за да може той на свой ред да обучи жонгльора. Трябваше да подмята шест гущера с нормални размери, но те имаха по гърбовете си костни ръбове, остри като бръснач. Когато усъвършенстваше изпълнението си, щеше да изглежда твърде интересно, но засега жонгльорът се боеше да не си нареже ръцете, затова помощник-треньорът получаваше наставления, как да помогне на ученика си в преодоляването на страха. Не чувах какво му говореше графинята, но тя току вземаше два-три гущера, подхвърляше ги във въздуха и ги улавяше както трябва, после ги даваше на помощника си, за да обучава жонгльора. Този помощник никак не беше за завиждане – такъв гущер ти отрязва пръстите, преди да се усетиш. Графинята търпеливо ги окуражаваше. Май и днес носеше някоя от новите си дрехи и с цялата си душа се надявах, че няма да прояви глупостта да се появи с тях в „парада на номерата“ – Ломбар щеше да се впусне в разследване като нападаща хищна птица.

Не бях обърнал внимание на Хелър, когато влязох, само проверих твърдението на стражите, че е вътре. Сега насочих погледа си към него.

Той беше свършил с учението за деня. В ъгъла на залата срещу графиня Крек се занимаваше на халките, за да си поддържа формата.

Упражняваше „стряскането“ – наричат го така, защото винаги изтъргва въздишка от публиката, която си въобразява, че гимнастикът се е изтъргвал от халките и пада.

Изпълнява се на единична халка, висяща на около десет фута от пода, гимнастикът се изправя на една ръка успоредно на въжето. Дори и това е достатъчно трудно, аз никога не се справих. Но пикантният момент е по-нататък.

Ръката на Хелър изтъргваваше долната част на халката и тялото му политаше право надолу, но стъпалата му се стягаха около кръглия горен край на халката от две страни на въжето. Колкото и да беше хлъзгава повърхността, Хелър повтаряше номера си без никакви затруднения. После пак хващаше с ръка халката и започваше отначало.

Не личеше да влага кой знае какви усилия. Всичко правеше много изящно, отново и отново, само сменяше ръцете – ту лявата, ту дясната. Стори ми се, че през цялото време си мисли за други неща и сигурно така си беше – за вечерта и нощта с графиня Крек.

Реших да видя какво става с цирковата борба. Тренировката се провеждаше недалеч от халката на Хелър. Помощник-треньорът си имаше доста грижи на главата. Беше висок, мускулист мъжага, препасан само с обичайната набедрена превръзка. Двамата, които искаше да обучи, никак не му помагаша. Единият беше човекоподобно, твар с рошава козина по цялото тяло, заловена в джунглите на някоя дива планета. Другият беше жълтокож, вероятно от планините Дипст, представители на неговата раса често участват в разнообразните „шоу на силата“, защото нямат косъмче по себе си, отличават се с огромните си мускули и много им допада да ръмжат и да се фукат. И животното, и човекът бяха високи около шест фута и осем инча, тежаха може би по триста фунта. Могъщи същества.

Стана ми интересно. Двамата трябваше да си оспорват голямо червено парче от изкуствен плод. Номерът едновременно включваше комедия, акробатика и борба, упорито репетиран и изчислен до частица от секундата. За публиката тази борба би изглеждала твърде смешна. В началото с излизането си майmunата приклякаше и започваше да си хапва от плода. Но изневиделица жълтокожият скачаше отгоре ѝ, за да ѝ отнеме плода, те се мятаха, обръщаха и какво ли още не, накрая човекоподобното решаваше спора, като разделяше плода на две, и сядаха един до друг да го ядат. Най-смешното беше, че точно майmunата намираще мирния изход от борбата.

Помощник-треньорът нямаше проблеми с човекоподобното. Като

всяка голяма маймуна то правеше съвсем леко всякакви пируети и салта. Но жълтокожият му създаваше предостатъчно грижи. Признавам си, че не бих искал да се сблъскам с него в някоя затънтена уличка. Грубата сила така му замайваше главата, че наистина причиняваше болка на маймуната, която май вече кипваше от юруците и ритниците, непредвидени в сценария.

В един момент на номера жълтокожият трябваше да приложи на човекоподобното задушавач ключ с ръка, а то се освобождаваше с предно салто. Но противникът му не отпускате достатъчно хватката, за да му помогне. Жълтокожият, с налети от омраза очи, най-сериозно се опитваше да довърши ключа и да удуши маймуната.

Дочувах смътно гласа на помощника през шума в залата. Говореше на жълтокожия:

– Виж сега. Аз ще застана вместо косматия приятел, прилагаш ми хватката и ще ти покажа точно как да поотпуснеш ръката си, та той да се измъкне и да направи салтото.

Казах си: ей, треньоре, на твоето място щях да размисля, тоя луд си пада по убийствата.

Вкиснатата маймуна си разтри врата и се дръпна, за да им направи място. Помощник-треньорът застана на площадката и махна на жълтокожия да започва.

Е, виждал съм изражение на дивашка радост, но погледът на оня тип заличи всичките ми спомени. Предположих, че са го намерили в някоя килия на Вътрешната полиция, обвинен в убийство. Иначе нямаше да се окаже в Спитеос. Сигурно беше вбесен от несправедливостта и лошото отношение, толкова типични за крепостта-затвор. И ето – настъпваше неговият шанс да си върне!

Хвърли се върху помощника като освирепял звяр.

С животинско ръмжене уви ръка около шията му. Хвана юрука си с другата ръка и започна да стиска.

В очите му гореше жажда да убива, омраза насищаше ревовете, изтръгващи се през оголените му зъби. Очаквах всеки миг да чуя прашене от счупения врат на помощник-треньора.

Но данданията наоколо беше толкова силна, че никой не погледна какво става. А може би подобни случки бяха всекидневие тук. Не се съмнявах, че жълтокожият ей сега ще прибави още едно убийство в своя списък. С крайчеца на околото си долових ново движение край тях.

Хелър не се хвана за халката със стъпалата си. Направи салто напред и се приземи на крака. Със светкавично движение полетя към

схватката!

Едва ли не небрежно посегна и с палец и показалец хвана лакътя на гиганта. Това е често срещана техника за освобождаване от захват, причинява трудно поносима болка и парализира, но откъде ли Хелър знаеше как да напипа чувствителните точки на жълтокожия, не ми е ясно, защото анатомията на онзи доста се различаваше от нашата.

Ревът на гиганта се превърна в скърцащ писък. Пусна помощник-треньора, сякаш онзи изведнъж беше станал нагорещено желязо. И се извъртя срещу Хелър.

Той невъзмутимо ритна с пета темето на гиганта. Не беше смъртоносен удар, но огромният мъж рухна като отсечено дърво.

Помощникът правеше усилия да стане. Хелър му подаде ръка. Човекът още не можеше да си поеме дъх, но благодарността беше ясно изписана на лицето му.

Не чувах какво казваше Хелър – очевидно успокояваше помощника, че нищо му няма на врата, дори го разтри. Човекоподобното дойде при тях и предизвика сърдечния им смях, като тържествено раздруса ръката Хелър. Наистина беше забавно, защото хората си мислят, че маймуните нищичко не разбират. Аз също се разсмях – за последен път през този ден!

Треньорът реши да вземе електробич. Гигантът още не можеше да се опомни. Хелър се убеди, че положението отново е под контрол, и сметна, че достатъчно се е упражнявал за днес. Събра си нещата, прекося залата с въздушна целувка към графиня Крек и излезе.

Знаех, че стражите отвън щяха да тръгнат по петите му, а и той както винаги щеше да отиде в стаята, за да се изкъпе и преоблече, затова останах, впил поглед в графинята. Тя беше моят враг, тя задържаше началото на мисията.

Постигна незначителен успех в обучението на своя помощник, но може би само чакаше Хелър да си тръгне. Дори и да имах намерение да го последвам, щях да спра, защото тя се насочи през шумната зала към мен.

Налага се да отбележа, че онзи страж Тимиджо бе проявил добър вкус при кражбите. А сигурно и Хелър му бе дал точни инструкции. Както и да е, графиня Крек беше самото великолепие в новата си премяна.

Обута бе в новички, дълги до средата на бедрата блестящи ботуши, с впит по тялото клин в телесен цвят и дълъг до кръста втален жакет от черна кожа. А на главата си – като корона върху дългата до раменете й

руса коса, носеше малка шапчица с блестящи дискове и снопче пера на върха. Това облекло напомняше предишните ѝ дрехи, но каква скъпа разлика!

И беше красива. Няма как да оспоря това. Тя беше легендарно, зашеметяващо красива. Моят враг. Седна в голямото кресло насреща ми, с гръб към залата. Обърна идеалното си лице към мен.

– Солтан – каза, – длъжен си да ми помогнеш! – Гласът ѝ беше нажегал от сълзи.

Алармен звънец трескаво задрънча в главата ми. Нима пред мен беше студената, лишена от чувства графиня Крек? Що за нова хитрина замисляше? И без това не вярвах на жените, но спрямо графинята това правило важеше с утроена сила.

– Солтан – продължи тя, – Джетеро свърши с английския. Прекрасно усвои местните говори на Вирджиния и Ню Ингълнд. Дори го накара да усвои жаргона и типичните жестове при разговор. Подробно изучи географията и геологията на Земята. Има представа за политическите структури и демографията на планетата. Припомни си особеностите на Слънчевата система...

Една сълза се стече по гладката буза. Графинята почти изскимтя:

– Солтан, вече не мога да измисля на какво друго да го науча!

Охо! Аха! Значи вече няма как да задържаш началото на мисията!

– Солтан, не можеш ли да ми издействаш разрешение да го науча и на шпионаж? Ако нищо не знае за това, ще бъде опасно за него. А пък аз си мисля, че няма понятие и от най-основните неща.

Госпожице, казах си, току-що спечелихте конкурса за най-смекчено изказване.

– Графиньо – отвърнах с надеждата, че гласът ми не издава прекалена надменност и лукавство, – заповедите на Ломбар недвусмислено ни забраняват това.

– Но защо, Солтан, защо? За него е опасно да не разбира нищичко в такава ключова област на подготовката! – И още една сълза намокри лицето ѝ.

– Ломбар има сериозни основания – отговорих аз. Не знам защо, но се чувствах потиснат. – А основанията му винаги се оказват правилни. Според мен просто иска Хелър да се държи естествено. Нали знаеш какво правят истинските специални агенти – щъкат насам-натам, надничат под капачите на кофите за боклук, привличат вниманието. И за това, което ти разреших, Ломбар може да ни махне главите всеки момент. Тази мисия изобщо не е трудна, само ще пробутаме малко технология на

местните жители.

Внезапно погледът ми се отклони към ставащото зад гърба ѝ.

Гигантът се беше опомнил. Помощник-треньорът не се виждаше никакъв. Но жълтокожият вървеше към нас. Стори ми се твърде раздробен. Страхът запълзя по гърба ми.

Графинята съчиняваше някакъв по-убедителен довод. Не обръщаше внимание на моите вперени в гиганта очи. Надявах се, че не се издавам. Току-виж, се осъществила слабичката ми надежда това жадуващо смърт говедо да я убие и да реши наведнъж всичките ми проблеми. Тя не беше въоръжена, а аз старателно отдалечих ръцете си от собствените си оръжия.

Тя седеше в много неудобно положение за самозащита. Ако опитах да стане бързо, щеше да ѝ попречи страничната облегалка на креслото. Гигантът приближаваше, разтривайки лакътя си, незабелязан от никого освен мен. Ако можех да се доверя на погледа му, канеше се да я убие. Надеждата ми нарасна.

Графинята отвори уста да заговори с умолително изражение на лицето си.

Жълтокожият пусна лакътя си и силно я тупна по рамото. Изрева:

– Дръж тоя „бибип“ Хелър настрана, да не му счупя вратлето на тоя „бибип“!

Тя се извъртя в креслото, погледна надвесеното над нея туловище и отсече:

– А ти си дръж езика, когато говориш за Джетеро!

Чу се обща стресната въздишка на петдесетина човека. В залата моментално настана мъртвешка тишина.

Гигантът бавно сви пръсти, готов да я стисне за гърлото и да я удуши. Гласът му стържеше, от всяка негова дума като че капеше отрова.

– Ще си приказвам квото си ща за него! Дяволите го взели тоя „бибип“, бил там имперски офицер! Надут, скапан „бибип“!

Лицето ѝ побеля. Ръката ѝ се стрелна към облегалката на креслото и го обърна. След миг се оказа отдясно на гиганта.

Чу се трясък като от изстрел. Дори не забелязах движението на ръцете ѝ, но лявата китка на жълтокожия увисна пречупена.

И започна един сатанински танц, който не бих искал да видя втори път. Това вече не беше безчувствена статуя. Пред мен беснееше къбло от неукротима ярост.

Прасна го в лицето с удар назад на лявата ръка. Обърна се. Дясната ѝ ръка се изви в широка дъга към лицето му. Точно преди удара десният

й ботуш се заби в пода, бронзовият ток изпраща като електробич. Опакото на юмука ѝ като че придоби силата на бластерно оръдие. Звукът от удара потъна в пукането на раздробени кости.

От тласъка графинята се завъртя налясно. Лявата ѝ ръка се впусна в страшна дъга. Взрив от левия ботуш. Ръката докосна бузата на огромния мъж и отново затрещяха кости.

Движението я обърна наляво. Дясната ръка литна. Токът се заби. Юмрукът раздоби челюстта.

Удар с лявата ръка, удар с дясната, един след друг като настъпление на безмилостна машина графинята го тласкаше стъпка по стъпка назад.

Жълтокожият имаше шейсетина фута празно пространство зад себе си. И отстъпваше, потънал в ада на болките. Кръвта шуртеше надолу по гърдите му. Виеше като хванато в капан животно!

Стъпка по стъпка, удар след удар тя го избутваше. Зловещ, прецизно пресметнат танц на кръв и наказание. Само звуците от забитите в пода токове, плющенето на ръцете, озверелият вой на гиганта отекваха в залата.

Той измина петдесет от тези шестдесет фута, поел към смъртта си.

И също се опита да нападне!

Ритна я. Ако беше успял, щеше да стрие ребрата ѝ на прах. Но с точен усет тя хвана петата му. Използвайки силата на удара му срещу самия него, дръпна крака, така че жълтокожият почти легна във въздуха. Ботушът ѝ се заби в остатъците от челюстите му.

Като огромна стрела той отхвъркна назад, право към машината за обучение с електрошок. Главата му улучи един от лостовете. Звукът приличаше на експлодиращ пъпеш. Гигантът се сгромоляса на пода.

Графиня Крек вече никак не приличаше на студен убиец. Гневът ѝ пламтеше като свръхнова звезда. Последва го и се зае да го тъпче – по лицето, по гърдите, по ръцете! Накрая се отдръпна задъхана, но не и успокоена.

– Вие там! – Ръката ѝ посочи скупчените, смръзнали се хора от нейния екип. – Отнесете го при лекарите, за да го закърпят.

Един от помощник-треньорите припълзя до жълтокожия и заопипва кървавата маса за пулс. Погледна графинята.

– Умрял е.

Графиня Крек нагласи каишката на своята килната шапчица.

– Да му е за урок – щял да заплашва Джетеро!

До този миг аз само не можех да помръдна. Но когато тя изрече

тези думи, небрежно намествайки шапчицата си, с потънали в кръв ботуши, непоносим ужас ме прониза като светкавица.

Не мога да си спомня как се измъкнах оттам. Осъзнах, че летя нанякъде в транспортните тунели. Знаех само, че засега съм се изплъзнал от ръцете ѝ.

Спрях преди завоя към коридора за моята стая. Постарах се да се успокоя. Опитвах се да повърна, но се опитвах и да не повърна. Ръцете ми трепереха. Исках да взема от джоба си спрейче, но пръстите не ме слушаха и вместо да му махна капачето, изгървах го на пода.

Само една мисъл царуваше неоспоримо в главата ми. Както и да е, по който и да е начин трябваше да махна от това място Хелър. Дори само още един ден да останех, нямах никакви съмнения, че ще си намеря смъртта. Най-смътното подозрение в главата на графиня Крек за истинските планове спрямо нейния Хелър щеше да ми навлече съдба, в сравнение с която стореното на гиганта би изглеждало проява на снизхождение.

Трябваше да положа немалко усилия, за да се убедя, че още съм жив. Казват, че когато някой прекрачи пределите на страха, понякога става изключително умен. Нямах друг изход, затова поумнях и аз.

Дръпнах туниката си, за да се пооправя, наложих си да дишам колкото можех по-естествено, минах покрай двамата стражи и влязох в стаята.

Хелър се беше изкъпал, а сега се изтягаше в едно кресло, метнал крака върху друго, и слушаше музика по „Домашния екран“.

Хвърлих шапката си на леглото и седнах до масата. Не смеех да си отворя кутийка искряща вода, за да не види как ми треперят ръцете. Но гласа си успях да контролирам, поне на това в апарата учат както трябва.

– Джетеро – казах му, – идвало ли ти е наум, че това място е твърде мръсно?

Изгледа ме мързеливо, все още заслушан в музиката. Усмихна се.

– Казваш това на човек от флота?

– Не е място, подходящо за нас. Ти поне си свикнал с по-добра обстановка около себе си.

Той се замисли – успях да го накарам да ме слуша. Вече не го интересувахе музиката.

Дали този план щеше да успее? Някъде в дълбините на мозъка ми трескав шепот четеше отчаяна молитва с надеждата най-после да стигне до ушите на боговете.

– Всъщност ти научи каквото трябваше – изрекох с внимателно нагласен делови тон. – Нямаме сериозна причина да оставаме тук.

Хелър огледа стаята, сякаш я виждаше за пръв път – черния под, вехтите мебели, белязаните черни стени. Погледна ме.

– Солтан, ти си прав! Тази крепост е неудобна!

Внезапно скочи от креслото. Направи три крачки, завъртя се, върна се три крачки, несъзнателно докосвайки за опора околните предмети, както правят космонавтите в безтегловност.

Бързата му реакция ме стресна. Мъчех се да отгатна какво решение се опитва да вземе. Глупашки си въобразявах, че най-последно съм раздвижил проклетата мисия!

Онази вечер той повече нищо не отвърщаше на моите подмятания. Само се усмихваше, пееше си, хилеше се гласно и беше в най-чаровното си настроение.

С ухаждането си успя да поразее и леко намусената графиня Крек, щом стражите я донесоха. Тя отрони, че се е изложила през деня, но не обясни на Хелър нито защо, нито как. И си призна, че си е съсипала новите ботуши, които той ѝ е подарил.

Хелър само ѝ отговори колко много от същите ботуши имало там, откъдето са дошли, и разказа няколко забавни истории за обувките на космонавтите. Реших, че умът му се е насочил към идеята за пътуване. Добро предзнаменование.

Забелязах още по-приятен признак. Извади списъка с „бунтовете и претендентите“ от историята на Манко и скоро допряха глави с кутийки зелена искряща вода в ръце. Музиката се лееше, а те задълбаха в обичайната си тема.

Бях толкова щастлив от възможността да не виждам повече графиня Крек, че едва не се влюбих в историята на планетата Манко!

– Виждаш ли? – графинята посочи един абзац с хубавото си пръстче. – Съществувала е Непогат! Ето тук: „И прислужницата Непогат, която несъмнено подстрекавала срещу властта на принца, била прогонена от крепостта Дар със забраната навеки да не се връща там.“

– Охо! – възкликна Хелър. – Тук не посочват срещу кой принц е заговорничала, но мислиш ли, че е принц Кавкалсия?

– О, той ще да е бил – каза графиня Крек. – Пренебрегнатите жени са способни да извършат какви ли не гадости.

Престанах да ги слушам. Те си съчиняваха история за собствена употреба.

След малко Хелър се обади:

– Ето тук има цял списък с осъдени принцове по дати, но не споменават нито едно име. Дали пък един от тях не е и принц Кавкалсия?

– Сигурна съм! – отговори графинята. – Нали периодът съвпада?

– Вярно – съгласи се Хелър. – Значи вече разполагаме с доказателство!

Двамата се засмяха доволно.

Аз се изхилих мислено. Ама че инженер! Надявах се, че никога няма да вървя по мост, построен от него, ако винаги мислеше така.

Оставих ги да се занимават един с друг. Отидох в мръсната, тясна стаичка, която използвах за спалня, обнадежден като последния идиот, че скоро ръцете на графиня Крек щяха да се окажат къси, за да ме стигнат!

Глава втора

Заслепи ме светлина.

– Офицер Грис! Време е за тръгване!

Изпъшках и се размърдах сред вонящите боклуци на пода. Погледнах часовника си. Половин час преди съвване?

– Време е за тръгване – настояваше стражът.

Порових и измъкнах шапката си от купчина огризки. Запрепъвах се след него към своята стая.

Там цареше хаос от шум и движение. Блъсканица, пръснати кашони. Взводът обикновено се разделяше на две смени по дванадесет часа всяка, значи едновременно пазеха по седем стражи, но сега се бяха събрали всички.

Снелц беше яхнал стол с лице към облегалката. Държеше кутийка с горещ „главотръс“ и сочеше с нея на хората какво да правят. Прибираха всичко! Смееха се и говореха един през друг.

При влизането ми Хелър тъкмо затягаше един вързоп. Носеше екип на пилот-състезател – бял с червени кантове. На главата си имаше червена шапка от онези, които поставят под предпазните си шлемове. Изглеждаше свеж, чист и жизнен – кога бе успял да се наспи?

Забеляза ме, взе от нагревателя кутийка „главотръс“ и ми я подаде. Хилеше се. Да не би на окаения ми вид?

Каза ми на английски с тежък вирджински акцент:

– Ка'вам се Ровъ'. И'ам куче, викат му Джо'дж.

Бъркаше. Много търпеливо го поправих:

– Трябва да бъде „Казвам се Джордж“. А името на кучето е Ровър.

Не знам какво му стана, но замалко да припадне от кикот. Твърде рано беше за толкова смях. Снелец ме попита:

– Ще задържите ли тази стая? Ако не, да опаковаме и вашите вещи.

Дали щях да задържа стаята? Винаги оставях в Спитеос някои лични дреболии, в случай че ми потрябват при внезапно идване. Но най-после осъзнах положението. Тази стая нямаше да ми е нужна цяла вечност. По-точно, не ми се искаше никога повече да зървам Спитеос!

– И аз се местя!

– Приберете му нещата – нареди Снелец на хората си.

Изненадах се колко предмети се бяха натрупали през този кратък престой. Кухненските шкафове бяха препълнени. Покривки за легла, хавлии...

Хелър откачи от стената „Домашния екран“. Един от стражите се зае да го прибере в кашон.

– Съберете се, товарете се! – викна Хелър.

Стражите се ухилиха, както работеха припряно. Не разбирах защо, но си припомних – той цитира първите думи на песента „Напред към Космоса!“.

Вече се бях събудил истински и си позволих да повярвам в радостната перспектива. Нима тръгнахме? Допих последните капки от „главотръса“ и застинах. Почакай малко. Защо си вземаше и „Домашния екран“? Нямаше да му върши работа на Земята. Да се надявам ли, че послушно е казал на графинята „Сбогом, пиленце“? Не ми се вярваше. И защо им трябваше на стражите да се хият на тази космонавтска песен? Дали знаеха повече от мен? Сигурно нещо тайно ги забавляваше в приготовленията на Хелър. Дългата служба в апарата привиква всекиго да търси дребните признаци във всяка сцена. Усещах нещо нередно.

Вече привършиха опаковането. Натрупах кашоните и вързопите на товарни колички и скоро се напъхахме с багажа си в монорелсовия вагон на тунела.

Единствени ни обърнаха внимание винаги наострените стражи на различните отбранителни бариери, които искаха да знаят за какво е цялата тази суетня. И всеки път Хелър просто ме сочеше с пръст, а аз показвах електронната си карта и заповедите. Естествено бе часовите да проявят любопитство – човек в състезателен пилотски екип не беше често срещана гледка в Спитеос, нито в „Лагер Твърдост“. Хелър нямаше никакъв усет за секретността – ако беше обучен, щеше да облече нещо старо и оръфано, по-подходящо за заобикалящата го обстановка. И

нямаше да се отличава от всички като аварияен фар! Направи положението ни още по-лошо, като взе да раздава димни пръчици на стражите, стискаше им ръцете и им казваше „довиждане“. Оказа се, че не са кой знае колко добри като часови – смееха се и си пускаха шегички с него. В шпионажа всеки се стареа да не го запомнят! Този тип не би се оправил и две минути с мисията... ако тя изобщо можеше да започне, в което се съмнявах, кисело си помислих аз.

Най-после се добрахме до моя аерокар в зоната за излитане на „Лагер Твърдост“. Очевидно бяха предупредили и пилота ми. Той поздрави нашите стражи като стари приятели и ухилено приветства Хелър със скръстени ръце. Още не успях да се събудя в мътния предутринен здрач. Какво толкова смешно виждаше този? Все по-мрачно подозирах, че всички наоколо са замесени в неясен за мен заговор.

Макар че пилотът отвори задната врата за Хелър, той отстъпи настрана. Докараха товарните колички и стражите започнаха да тъпчат нашия багаж на задната седалка. Почти я затрупаха!

– Влизай – каза Хелър и пилотът се покатери върху струпаните кашони.

Хелър се настани в пилотското кресло и ми махна да седна от другата страна. Имаше намерение той да управлява аерокара!

Нито един от стражите не се качи, за да ни придружи. И без друго нямаше място за тях. Но с нищо не показаха, че ще ни последва друг аерокар. Не исках да се издавам пред Снелц, че не знам, проклети да са всички, какво ставаше! Някак объркано си помислих, че бих могъл да се върна по-късно и да дам заповеди за по-нататък, когато ми се проясни в главата.

– Ще се видим по-късно! – извиках на Снелц.

– Знам – отговори той.

Зачудих се дали не участвам в бягството на Хелър от затвора. Поупокои ме мисълта, че все пак бях добре въоръжен. Хелър загряваше двигателите. Отпуснах се на седалката до него.

Хората на Снелц стояха наоколо и се зъбеха. Не се сбогуваха с нас. Аерокарът се стрелна право нагоре и скоро ги виждах като точки в слабата светлина на пустинното утро. А след миг, щом набрахме достатъчна височина, червеникавото слънце ни заслепи.

Никой не пилотира така аерокар. Поне не го правят хората с ум в главата. Апаратът не се слави с добра поддръжка на своите превозни средства. Но Хелър седеше величествено отпуснат, само с една ръка на лоста и един крак на педалите.

– Удобно ли ти е там отзад? – извика през рамо на моя пилот.

Онзи си беше устроил гнездо сред кашоните, виждаха се само ходилата му. Изведнъж се надигна кутия „главоотръс“ в една щастлива ръка. Откъде ли беше взел това?

– Първа класа, офицер Хелър, сър.

Намусих се – Хелър несъмнено беше рушител на дисциплината. Обърна се към мен. Сега му беше времето да си възвърна контрола след това лудешко напускане на крепостта. Казах му:

– Площадката за товарни кораби на апарата е разположена на югозапад от Правителствения град. Имаме много време. Нашият кораб няма да потегли до късно следобед.

Той ме изгледа, сякаш го нарекох с някоя мръсна дума.

– Товарен кораб ли?

Отворих уста да му кажа „Разбира се, товарен“. Веднъж седмично по един потегля към Земята. Но веднага стиснах устни. Твърде рано станах и не мислех както трябва. Не биваше да казвам нито на Хелър, нито на някой друг от непосветените, че апаратът поддържа редовни товарни полети до Земята. Ако това се разчуеше, въпросите към апарата щяха да заваят като огнени кълба – от всички управления на правителството... и от Великия съвет.

Хелър изравни аерокара на около двадесет хиляди фута. Опасно. Тези проклетци неща губят равновесие в разрежения въздух и падат, ако не ги пилотира експерт. Катастрофират. Нервирах се.

– Е? – подкани ме той. – Ти каза „товарен кораб“.

Почака да види дали ще му отговоря и продължи:

– Солтан, нима искаш да ми кажеш, че корабът за мисията е товарен? Но това е глупаво! Товарен кораб ще пълзи поне шест седмици до Блито-3. А ние няма да носим много неща натам. Освен това...

Прекъснах го:

– Но ние не разполагаме със специален кораб за мисията!

– Аха – изрече Хелър.

Потъна в размисъл. Побутна шапката си още по-назад върху темето. Задържах аерокара във въздуха като топче върху пръста на жонгльор. Не знаеше ли, че машините могат и да падат? Пустинята, вече ярко осветена, се простираше надалеч от „Лагер Твърдост“. Скоро правителствените постове за контрол на движението щяха да ни зададат въпроса, какво, по дяволите, си мислим, че правим там, горе? Не биваше така да привличаме вниманието. Хелър пак попита през рамо:

– Добре ли си?

Кълбо дим изскочи от гнездото отзад:

– Първа класа си е, сър.

С оглушителен рев, на който не бе предназначен да издържи, аерокарът препусна през небето. Хелър все така управляваше с една ръка и един крак. Взе микрофона и повика станцията на контролорите.

– Аерокар 469-98БРИ пътува от „Лагер Твърдост“ до хангарите на апарата. – Беше прочел номера от пулта за управление.

Подхвърли ми микрофона с прикрепения електронен комуникационен диск. Притиснах към него картата си с вцепеняващото чувство, че през целия ден само това ми предстои – да показвам електронната си карта! И да прикривам налудничавите замисли на Хелър, каквито и да бяха те. Поне графиня Крек ми се махна от главата!

Пустинята бягаше назад под нас. Спитеос се смаяваше в далечината. На хоризонта, където би трябвало да се вижда Правителственият град, стърчеше само увенчан със сняг планински връх. Все още потънал в нощта, Търговският град тъмнееше като разплуто петно в обратната посока. След като прелетяхме над планинската верига, граничеща с пустинята, Правителственият град стремително се приближаваше.

– Трябва да постегнеш тази браква – каза Хелър. – Не мога да истискам от нея повече от петстотин мили в час.

– Да, бе, все това му разправям на офицер Грис – долетя измежду лениво издигащите се спирали дим.

И двамата бяха идиоти. Безопасната максимална скорост на аерокарите е едва четиристотин мили в час. А в момента нашият се тресеше като парализиран, може би поради преклонната си възраст. Затворих очи. Стори ми се мъничко жестоко да умирам точно когато можех да отведа Хелър от тази планета – аз се отървавам от неприятности, а той загъва в тях! И в същия миг усетих как пропадаме надолу.

Погледнах, за да видя бъдещия си гроб. Но открих само площадката за кацане пред хангарите на апарата. Хелър ни стовари точно в средата на начертаната кръстачка.

Пред нас се издигаха грамадните хангари на Космическия отдел на апарата. Разбира се, в сравнение с гигантите на флота тези здания изглеждат като същински пигмеи, но все пак впечатляват с размерите си. Покривите им надвисват от височина петстотин фута и необгледната плетеница покрива цяла квадратна миля. Наоколо хаотично разхвърляни кранове и товарни влекачи рисуваха мила картинка на разруха и бъркотия.

Часови в черни униформи и с насочени бластери се втурнаха към

нас. Всички територии на апарата са строго секретни и се охраняват добре.

– Офицер Грис и съпровождащи – извика им Хелър.

Посочи с пръст опознавателя, тикнат под носа ми от един сержант, за да притисна към него електронната си карта.

– Ти стой тук – нареди на пилота. – Май няма да се бавим много. Да вървим – обърна се към мен.

Тръгнахме към хангарите. Часовите, загубили всякакъв интерес към нас, също се повлякоха нанякъде. Тук бяха виждали къде по-чудати неща от човек, облечен в състезателен екип. Както и да гледаме на нещата, въпреки всички свирепи заповеди за постоянна бойна готовност, хангарите на апарата са си унило, безжизнено и овехтяло място.

Хелър почти подтичваше. Следвах го, без да бързам толкова. Не можех да се отърва от чувството, че събитията ми се изплъзват от ръцете. Бях само ходеща одушевена електронна карта.

Влязохме. Космически кораби – току-що пристигнали, чакащи времето за старт, в процес на ремонт или пък такива, които вече никога нямаше да излетят. Навсякъде наоколо потънали в сенки чудовища, пълни с тайни, едва работещи машини и стари петна засъхнала кръв. Изпъсках при мисълта, че ще трябва безкрайно да обикаляме сред тези отпадъци. Сякаш предварително ме заболяха набитите пети.

Хелър се оглеждаше оживено. Странно, трудно се различаваше каквото и да било отвъд три-четири кораба, но той забеляза нещо. Не разбирах любопитството му – беше гигантски кулокран за повдигане на тежки машини.

Операторът си седеше нависоко в своята кабинка, потънал в бездейно спокойствие.

Хелър му викна. Офицерите от флота, свикнали със своите огромни кораби, развиват особен вид глас. Високите му звуци пронизват воя на двигателите стряскащо гръмко. Сега Хелър използваше точно този глас.

Обикновено работниците в този хангар не се подчиняваха на заповеди и от прекия си началник. Изумен видях как операторът, дребно пещице във високата си кабинка, махна в отговор.

Хелър извади чифт ръкавици от джоба си и ми подаде едната, а другата надяна.

Куката на крана лежеше кротко на пода. Едва не се побърках, като разбрах какво замисля Хелър. Той стъпи върху нея и се хвана за монтирана по-нагоре дръжка. Куката беше страховита. До Хелър имаше още много място. Той чакаше и аз да застана до него!

Виждал съм работници да се возят така из хангарите. Но никога не ми беше хрумвало аз да го правя!

Хелър ми махаше разсеяно, вниманието му се насочи другаде. За него не беше нищо особено да се люлее във въздуха. Да, бе, животът на бойния инженер, изсъках аз. Сложих си ръкавицата, стъпих до него, хванах се здраво и силно стиснах клепачи.

– Вдигай нагоре! – кресна той със своя странен глас, който пръскаше тъпанчетата.

И ни вдигнаха! Стомахът ми като че ме заряза, проснат върху пода на хангара. Около нас не остана нищо, освен една стоманена кука, над нас бяха само скърцащите въжета и така се възнесохме към тавана на хангара. Спряхме внезапно, куката подскочи.

Предпазливо отворих едното си око, но веднага го затворих. Кракът на Хелър висеше над бездната. Сграбчих дръжката и с другата си ръка.

– Погледни, ей там – посочи Хелър. Сигурно едва сега забеляза, че въобще не смеех да гледам. – Ей, отвори ги тези очи! Само на петстотин фута височина сме.

Опитните хора предупреждават никога да не поглеждаш надолу, но аз не успях да се съдържа. Ужасяваше ме толкова много пустота около мен и толкова твърд бетон далече долу.

– Трябва да си намерим кораб за мисията – поясни Хелър. – Огледай ги.

Проклинах правилата за секретност, които ми забраняваха да му кажа, че трябва просто да се качим в поредния заминаващ товарен кораб.

– Колко голям кораб могат да поемат вашите хангари на Блито-3? – попита небрежно люлеещият се Хелър.

Избълвах отговора като робот:

– Стигат за пет товарни и два-три бойни кораба.

– Значи ще поберат и голям кораб – заключи той.

Местеше погледа си по пръснатите навсякъде приземени космически кораби на апарата. От тази изгодна гледна точка почти нито един не оставаше скрит.

– Премести ни надясно! – извика Хелър към кабинката, която сега се намираще точно зад нас.

Куката се заклати вледеняващо. Хелър надничаше към няколко силуета, които още не беше разгледал.

– Товарни. Пътнически транспортъори. Старомодни бойни модели. – Обърна се към мен: – Откъде събира апаратът тези бракми? От разпродажби трета ръка ли?

– Това не ти е флотът – успях да отвърна аз.

– Това – натърти Хелър – можеше и да не ми го казваш. Ще трябва още да помисля.

Ама не можеш ли да си мислиш на твърда земя! – безмълвно се примолех аз. Куката не спираше да се клати. А Хелър явно възнамеряваше да си виси на несигурната опора и да мисли. Отчаях се.

– Наредено е да се качим в товарен кораб.

– Не, не и не! – отсече Хелър. – Да се влачим шест седмици! А и там няма да разполагаме с кораб за осъществяване на мисията. Смятам да те убедя.

Убеди ме вече – изсъсках мислено. Прави каквото щеш, само ме спусни долу. А той си висеше и мъдруваше.

– Всичко тук е само купчина отпадъци – продължи на глас. – Не стават за нищо. И товарен кораб не ни върши работа. Не се съмнявам в твоето съгласие, че ни е необходим подходящ кораб за мисията.

Ръката ми се потеше така, че започна да се плъзга вътре в ръкавица-та. Другата ми ръка вече изгърва куката! Изпищях.

– Да, да! Трябва ни добър кораб. Съгласен съм!

Хелър се обърна и махна на оператора зад нас с дланта надолу.

Полетяхме към пода. Въжетата скърцаха оглушително. Изминахме петстотинте фута толкова бързо, че кракът ми загуби опора.

Стоманата се стовари с дрънчене върху бетона. Хелър слезе още преди това и застана неподвижно и съсредоточено. Аз се отдалечих от куката и безсилно се смъкнах на пода. Нямаше как да накарам краката си да направят нито крачка.

Хелър като че не ме забелязваше. Търсеше нещо из хангара, накрая се взря в обширно празно пространство.

– Аха! – възкликна, после гласът му пронизително полетя към кабинката на краниста. – Благодаря ви за добрата работа, майсторе! – Операторът му махна. – Хайде – подкани ме и тръгна, без да се бави.

В името на Ада, какво ставаше тук? Събрах воля да стана и се загледах в гърба на Хелър. Какви щуротии забъркваше? Напрегнато се мъчех да измисля как да си върна контрола над него. Направо усещах как главата ми сама ляга на дръвника. Моят затворник щъкаше напред-назад като някаква знаменитост, без да разполагам дори с един страж за охрана. Можеше да му хрумне да ходи къде ли не! Но пък моите идеи се бяха скрили някъде. Въобще не успях да разбера какво е намислил Хелър. Ако Ломбар дочуеше дори намек какво става...

Безпомощен и съсипан, последвах Хелър към аерокара.

Глава трета

Пак излетяхме. Още беше рано и въздушното движение между градовете беше слабо. Слънцето висеше ниско в небето и дългите сенки приличаха на протегнати черни пръсти. Нямах представа накъде сме се запътили.

– Добре ли е заредено това малко чудо? – викна Хелър към моя пилот.

– Можем да си хвъркаме навсякъде, само да не е Клубът на имперските офицери – отвърна пилотът.

Завъртях глава укорително. Хелър не биваше да научи за онова произшествие. Неговото влияние наистина беше разрушително за дисциплината – пилотът си отвори кутийка искряща вода и се заяпа навън.

– Върни ми ръкавицата – каза ми Хелър.

Подадох му я. Канеше се да я пхне в джоба си, но усети, че е мокра.

Бяхме набрали височина двадесет хиляди фута и той пришпорваше возилото с петстотин мили в час. Дори и толкова високо срещяхме други машини, макар и нарядко. А той пусна лоста и го подпря с коляно! Обърна ръкавицата наопаки, издуха я, извади кърпата си и я подсуши. – Доста съм ти опънал нервите – каза ми с утешаващ тон. – Но все забравям, че не си свикнал с някои неща.

Изтегли ръкавицата, издуха я и отвън и чак тогава я сложи в джоба си заедно с кърпата.

– Видж сега, Солтан, няма за какво да се тревожиш. Ще си намерим нещо добро и сигурно, с което да пътуваме.

Не ми прозвуча като уверение за сигурност от устата на пилот, който управляваше аерокар с една пета и едно коляно и съвсем спокойно пренебрегваше минаващите като светкавици край нас летателни апарати. Измъченият от насилието аерокар сякаш всеки миг щеше да се пръсне на парчета.

Вече бяхме на север от основната база на флота. Под нас се стелеше затворено плато. Но машината ни се тресеше парализитично и не можех да го разгледам, защото всичко ми се раздвояваше пред очите.

– Пристигнахме – каза Хелър и се зае с дейност, която всеки учебник за пилоти би определил като аварийно кацане.

Прахът поляка се слегна. Намирахме се пред ниска административна сграда, украсена отпред с древни бластерни оръдия. Цареше пълна

тишина. Никой не се виждаше наоколо. Зад сградата се извисяваше огромна и сякаш безкрайна стена. Надпис с грамадни букви гласеше:

МОБИЛИЗАЦИОНЕН РЕЗЕРВ НА ФЛОТА

Хелър изскочи навън и аз го последвах нагоре по стъпалата. Минахме през приемна с множество незаети от никого бюра, празни табла за обяви и гръмко ехо.

Хелър явно знаеше накъде се е запътил, притича през приемната и без да почука, нахълта в стая, подобна на гробница.

Побелял стар космонавт седеше на антигравитационно кресло, забол нос в някакви списъци, с кутия „главотръс“ в лявата си ръка. Плочката отпред на бюрото гласеше: „Комодор Круп“.

Вдигна глава с поглед, предвещаващ гръмотевична буря. И изведнъж целият засия.

– Джетеро!

Скочи от креслото. Полетяха един към друг като сблъскващи се кораби и започнаха да се тупат по гърбовете. Смееха се. Комодорът се отдръпна малко.

– Я да те погледна! Не съм те виждал почти година! – Внезапно ме забеляза. Пак се озъби. – Тоя е къркач, нали?

Чудя се – как ни познават винаги?

Хелър светкавично представи заповедите от Великия съвет. Комодорът ги взе и ме огледа претенциозно с изражение на вишестоящ.

– Няма за какво да му придирияш – каза Хелър. – Комодор Круп, запознайте се с офицер Грис.

Но Круп не ми протегна ръка. Прочете заповедите и чак тогава се отпусна малко.

– Е, добре, какво мога да направя за тебе, Джет?

– Тръгнали сме на обиколка по магазините – отвърна Хелър. – Ще получим ли разрешение да поогледаме тук?

– Ще направим нещо по-добро – каза Круп. – Ще дойда с вас.

Взе шапката си и натъпкано с документи куфарче и веднага излязохме.

Празното допреди малко място сега беше пренаселено. Шестима едри и зловещо ухилени гвардейци от флота стояха около аерокара и опипваха електрическите си кинжали. Моят пилот седеше вдървено на задната седалка, леко пребледнял.

– Всичко е нормално, сержант – махна Круп. – Това е Джетеро

Хелър.

Най-високият гвардеец се усмихна успокоено. С една ръка поздравя по устава на Флотската гвардия.

– Но какво правиш тук в компанията на къркачи?

Дишането ми спря.

Ако Хелър кажеше на тези яки зверове, че е бил арестуван и всъщност още се намираше под наблюдение, не се съмнявах, че аз и пилотът ще бъдем незабавно заклани.

– Действам маскиран – отвърна Хелър, без нито едно мускулче на лицето му да трепне.

Незнайно защо, това им се стори изключително забавно.

– Сержант – заповяда Круп, докато се пъхаше на предната седалка, – обадете се на охраната на района и им съобщете, че този аерокар има разрешение да лети над територията.

Хелър излетя, мина над стената и започна да обикаля съвсем бавно и ниско. Бях виждал това място само от голяма височина и често се чудех какво ли имаше тук. Пръснати на може би повече от петдесет квадратни мили, един до друг стърчаха почернелите корпуси на космически кораби, а дългите утринни сенки като че ги умножаваха безкрайно. Имаше високи, имаше къси, имаше дебели, имаше кльошави. Ама че шарения!

Незабавно се лиших и от малкото търпимост, която комодор Круп бе готов да прояви към мен.

– Значи „Мобилизационен резерв на флота“ – заядох се аз. – Повече ми прилича на костница!

Круп ме изпепели с поглед. Отначало не искаше да ми отговаря, но гордостта му надделя.

– Това са кораби, а не отпадъци! Изведени са в състояние „готовност за действие“. Когато корабите станат старомодни, но още са годни за нещо, зачисляват ги в Мобилизационния резерв на флота.

– Не виждам екипажи, въобще няма никого наоколо.

– Има предостатъчно офицери от запаса и пенсионирани космонавти, които можем да призовем за обслужването им – обясни Круп. – И повярвайте ми, в случай на извънредно положение флотът ще бъде благодарен, че разполага с намиращите се тук кораби.

Хелър реши да смени темата.

– Ей, ами че това е старият „Джуба“! Не знаех, че са се отказали от клас „Петхиландник“!

Проследих погледа му. Видях черно чудовище с невероятни

размери, но вече покрито с прах. Приличаше на някое от зданията в Търговския град. Нямах време да му се възхищавам. Хелър мина над него и едва не докосна стърчащите антени.

Редица след редица кораби, неизброими хиляди. Обикаляхме, а Хелър оглеждаше и оценяваше. Щеше ми се да отдели повече внимание на самото летене.

– Ако споделиш с мен какво ти е нужно – обърна се към него Круп, – може би ще успее да ти помогна. Що за задача си получил?

Като знаех какво беше обучението му, очаквах на момента да избулва всички тайни. Но той само каза:

– Доста чудновата е. Ще потърся още малко.

Бяхме стигнали до стената в най-далечния край.

– Солтан, виждаш ли онова престаряло бебче в ъгъла?

Е, това си беше чудовище на чудовищата. Сякаш беше слепено от безредно нахвърляни кубове, но купчината се извисяваше като малка планина. Не бях виждал толкова овехтял кораб.

– Това – обясни ми Хелър – е „Небесен юмрук“. В момента виждаш последния от някогашните междугалактични бойни кораби. Участвал е в нападението срещу Волтар, служил е като преселнически транспорт. Възрастта му е сто двадесет и пет хиляди години. Досега май е потънал поне тридесетина фута надолу.

– Но нали току-що чух, че всички тези кораби били готови за действие – ехидно напомних аз.

Круп ми се озъби присмехулно.

– Още си има оригиналните времеви двигатели, които направили възможно междугалактичното преселение. Когато изучават видовете двигатели, кадетите от академията идват и тук.

– Този предмет ми беше от трудните – кротко отвърнах аз.

Вече си спомних, че уреждаха такива обиколки. Но аз все трябваше да марширувам за наказание, когато другите тръгваха. Оглушителният вик на Хелър ме изтръгна от спомените.

– Ето го! Ето го! Ето го! Ох, сладкият ми той!

– Какво? – сепна се Круп. – Къде?

– Там! Там! – викаше Хелър и докато го показваше, насочи аерокара за кацане.

– О, не! – изпъшка Круп. – Прекалено си ми скъп, моето момче, не ти е нужно това!

Най-накрая бях принуден да повярвам, че са се вторачили точно в този кораб.

Беше пигмей сред околните великани, най-грозното и прашно нещо, което можех да си представя. Стоеше изправен на опашката си. Изглеждаше ми като обезглавена старица с протегнати встрани ръце, а черната ѝ рокля докосва земята. Висок не повече от сто и десет фута, той беше отблъскващо тлъст. А около него привличаха погледа изящни кораби с плавни линии – кръстосвачи, патрулни прехващачи, до един за предпочитане пред този гнусен дребен дебелак.

Хелър за миг се озова до него и изпаднал в екстаз, галеше бронята му.

– Миличкият ми! – говореше му той. – Чудният ми красавец!

И настоятелно подканяше с жестове Круп да извади кодовите карти и да отвори входния люк. Комодорът тъжно клатеше глава. Застанах до Хелър и огледах безобразното туловище.

– Това пък какво е?

– О, няма не виждаш? – учуди се той. – Та това е „Влекач едно“! Беше флагмански кораб на секцията влекачи.

Подскачаше от възбуда като хлапе, получило за рождения си ден най-скъпия на сърцето му подарък. Най-сетне забеляза изражението на лицето ми.

– Солтан, та той целият се състои от двигатели! Нищо друго освен двигатели! Като всеки влекач притежава двигателите на най-мощните бойни кораби. Той е най-бързото чудо в тази Вселена!

Охо, казах си, пак дотук опряхме. Скорост. Напипах ти слабото място, господин шампион Хелър. Скорост!

Той още си мислеше, че малко ми трябва, за да разбере.

– Нали си виждал онези влекачи по магистралите, които теглят по половин дузина ремаркета? Ако отделиш машината и я подкараш без товар, ще разполагаш с най-бързото наземно возило. Същото е и с космическите влекачи. Те са само двигатели на бойни кораби с корпус около тях. Страхотно бързи са! Комодор, отворете люка! Нека сам се убедя!

– Струва ми се, че познаваш пазача на този сектор, Джет – каза Круп.

Натисна няколко бутона на малко преносимо табло, сигнализирайки къде се намираме. После се покатери по подвижната стълба, за да отвори люка.

Прах! Прах и мрак. Хелър изкачи високата стълба и хлътна вътре като мълния, а влачеше и мен след себе си. Първо слязохме долу. Смътно различих голяма офицерска каюта, множество ръчки и шини, всички

покрити с черна кора и ужасни наглед. Имаше няколко отделни стаи. Тръгнахме нагоре по кръстосващите се стълбички, които служеха и при вертикално, и при хоризонтално положение на кораба. Прах! Влязохме в пилотска кабина, претъпкана с уреди за управление, от тавана до пода покрити с мръсотия.

Хелър най-после се сети да включи фенерче. Очевидно в системите на кораба нямаше напрежение. Отвори някаква врата и се озовахме в малка машинна зала, където бяха разположени най-обикновени двигатели.

– Тези са спомагателните. Използват се при маневри в атмосферата и при скорости, по-малки от светлинната. – Той набързо провери машините и пултовете. – Като че ли добре са регулирани.

Спуснахме се и той отвори следващата врата, водеща към друга машинна зала. Когато обиколи навсякъде със светлинния лъч, открих, че съм застанал пред най-чудовищните двигатели, които бях виждал някога. Всъщност не бях срещал дори техни бледи подобия. Наистина приличаха по размери на двигатели на боен кораб, но въобще не можах да разпозная от какъв тип са.

С всяка минута Хелър изглеждаше все по-щастлив. Плъзна се надолу и надникна през една врата в дъното на главната машинна зала. Там имаше твърде странни големи метални цилиндри.

– Това са генераторите на теглещите лъчи – каза той. – Едни от най-мощните, които някой е конструирал! С тях закача, каквото е нужно, и го влачи.

Излязохме през страничната врата. Пак освети просторна каюта, но не видях кой знае какво, освен черни петна навсякъде. Що за мръсотия беше напълнила този кораб!

Върнахме се навън точно когато един много, много стар космонавт се смъкна със скърцане на ставите от триколесник. Пазачът, когото Круп повика. Погледна спускащия се по стълбата Хелър и се взря напрегнато в него. Прошепна:

– О, богове!

Хелър полетя и към него, след секунда се потупваха по гърбовете.

– Ати! – възкликна Хелър.

Накрая старецът – да пукна, ако не беше поне на сто и седемдесет – отстъпи крачка назад, изтри сълза от лицето си с опакото на ръката.

– Ох, Джет, момчето ми! Толкова е хубаво да се уверя, че си още жив!

Джет ме представи и старецът каза:

– Аз бях инженерът на Джет по поддръжката на двигателя, когато той установи рекорда си в академията.

Намеси се Круп:

– Джет смята да лети с „Влекач едно“.

Ати се смръзна.

– Джетеро Хелър, не по-зле от мене знаеш защо го зарязах тук да си гние наволя.

– Знам само, че напълно успешно лях с близнака на този кораб. И работеше чудесно! – обясни Хелър, сякаш се оправдаваше.

– Ами да. Всичко е заради скоростта – тъжно каза Ати. – Джет, нищичко ли не знаеш защо оставиха тук „Влекач едно“?

– Едва ли е станало преди повече от три години.

– Две – поправи го Круп.

– За последен път влязах вътре преди три години и половина, точно след като адмирал Уинс го определи за свой флагмански кораб.

– И още как! – възкликна Круп. – Така удобно се настани, че свят да ти се завие. – Погледна листа, който държеше в ръка. – Похарчи два милиона кредита за специално преоборудване. Спомням си как каза, че всеки друг адмирал на флотилия си разкрасявал флагмана и защо пък трябвало той да се въздържа. Е, не е летял много с този кораб. Но тогава беше готов да слуша съвети не повече, отколкото и ти сега.

Космите по врата ми настръхнаха. А инатът на Хелър ясно се изписа по лицето му. Какво ли се готвеше да ми навлече на главата?

– Какво му има на тоя кораб? – внезапно избълвах аз.

Круп отвърна:

– Опасен е!

И Ати се обърна към мен:

– Вътре не са монтирани обичайните двигатели с изкривяване на пространството. Основните му двигатели са от типа „Бъдеще-минало“.

Помислих, че това е името на фирмата производител.

– Времеви двигатели – вметна Круп. – Проектирани са за междугалактически пътешествия, при които разстоянията наистина са почти безкрайни и затова се налага да боравят направо с времето. Когато ги пришпорваш вътре в галактиката, без да влачат голям товар, те натрупват повече енергия, отколкото могат да изразходват. В голям боен кораб работят съвсем нормално, защото допълнителните му устройства изгарят излишъците, но не и във влекач. И на Джет това му е много добре известно.

Не съм специалист по двигатели. Отбелязах си мислено, че ще

трябва да потърся познавач, който обяснява по-разбрано от тези тук. Но единственото, което се въртеше в главата ми, беше колко опасни са двигателите на този влекач, да го „бибип“! Ати направо ме довърши:

– Щом печеният адмирал Уинс научи, че близнакът на „Влекач едно“ гръмнал с целия си екипаж, както си хвъркал без товар и с пълна сила, той на минутката заповяда този кораб да бъде набутан в Мобилизационния резерв и оттогава все си е тук.

– Значи уредихме въпроса – обобщих аз. – Никакъв „Влекач едно“!

– Добре – каза Хелър. – Подгответе документите.

Глава четвърта

Бясно се опитвах да измисля как да спра този луд. Но мозъкът ми отказваше да се напъва! Неговото открито противопоставяне срещу решението ми като че отне ловкото ми умение да налагам волята си. Възражението му беше толкова хладнокръвно и пренебрежението му към моя авторитет толкова непоклатимо, че бих предпочел да измъкне взривострел и да ме гръмне на място.

Не можех да събера ума си за убедителни доводи. Затова просто си поех дъх и се приготвих да кресна: „Не!“

Той би трябвало да е чул как вдишах. Преди от устата ми да гръмне думата, изрече:

– Солтан, и ти, и аз знаем, че не бива да говорим за тайни на апарата пред персонал, който няма разрешение за достъп до тях.

Това си беше разсъблечена, чисто гола, откровена заплаха. Хелър беше заобиколен от приятели. Поразен, аз си напомних, че той знаеше една строго охранявана тайна на апарата – съществуването на Спитеос. Несъмнено не знаеше нищо друго, но и това стигаше! Нещо в мен изведнъж се пречупи. Наистина губех контрол. Но само засега, Хелър, казах си, само засега. Щом се върнем на територията на апарата и особено щом излетим от тази планета, почакай само. Ще ми платиш за всичко!

Затворих си устата.

Привидно без да забелязват тази кратка сценка, комодор Круп и Ати си мърмореха тихичко. Комодорът тъжно погледна Хелър.

– Джет, прекалено много държа на теб, за да ти позволя да вземеш този кораб.

Надеждите ми възкръснаха!

– Джет, момчето ми – продължи комодорът, почуквайки с пръст по

заповедта на Великия съвет, – ясно ни е на всички, че няма да теглиш никакви тежки товари. Който и кораб да избереш, ще го използваш само като превозно средство за тази мисия. Няма да се отбиваш в друга галактика. Ще работиш в тази тук. И „Влекач едно“ ще натрупа повече енергия, отколкото може да изразходва или изхаби и... бум! Пръска се точно както стана с „Влекач две“. Затова не си губи времето да ни молиш. Добре те познаваме.

Хелър се усмихна чаровно:

– А какво бихте казали, ако ви уверя, че съм измислил начин да се отърва от излишната енергия?

Надеждите ми угаснаха.

– Искаш да кажеш – попита Круп, – че ще се заемеш да преустроиш кораба, преди да тръгнеш?

– Твърдо обещавам да направя това.

Чакай, чакай, чакай, викнах мислено. Та нали за промените в кораба е нужно време!

Комодор Круп погледна стария Ати, после двамата едновременно свиха рамене.

– Но има и друга пречка – каза Круп.

Надеждите ми блеснаха като ракетен старт.

– При нормални обстоятелства – продължи комодорът, но с поглед, впит в мен, – ако Джет поискаше този кораб, само трябваше да подпише и да отлети с него. Но в този случай не може да стане.

Жадно очаквах да чуя какво още ще каже.

– Не знам каква е причината – Круп пак размахва заповедта на Великия съвет, – но мисията е поверена за изпълнение на Външното управление. Не мога да си представя как то е получило и човек от флота...

– Ами не са намерили някого от техните, който може да управлява космически кораб – ухили се старият Ати. – Такива като Джет не са им подръка.

– ...но независимо от това – не спираше Круп – не мога да прехвърля бойна единица от Мобилизационния резерв на флота към Външното управление, още по-малко пък на неговите кърчачи. За такова деяние Техни светлости, отговарящи за флота, биха ме скъсили с една глава.

Спасение! Отърваха ме!

– Обаче... – Круп извади някакви хартии от куфарчето си.

Надеждите ми се препънаха и паднаха на носа си.

Той намери каквото търсеше.

– ...ние доста често продаваме кораби от свръхнормативните

количества на търговски фирми, занимаващи се с мирни превози между планетите. Просто махаме оръжията и засекретеното оборудване и им прехвърляме собствеността. Всяка сделка, която можем да направим с търговските фирми, е допустима и спрямо Външното управление. „Влекач едно“ няма оръжия и други прибори с военно предназначение, така че... – Той се взря в друг списък. – Производствената му цена е била четири милиона кредита... преоборудването по поръчка на адмирал Уинс е струвало около два милиона... значи приблизително шест милиона.

Пак се ободрих. Цялата субсидия за мисията беше само три милиона. А шест милиона кредита далеч, далеч надхвърляха допустимото.

Круп плъзна пръста си по колона цифри.

– Разбира се, цената за продажба на старо не би могла да остане толкова висока.

Забравих да дишам. Моля ви, моля ви, нека сумата да надхвърли три милиона!

– Аха – възкликна Круп. – Тук има бележка за „Влекач едно“: „Поради това, че флотът разполага с излишък от две хиляди влекача и ако евентуалният купувач удостовери с подписа си, че няма да търси отговорност от флота при взривяване на този кораб, цената за препродажба му се определя на половин милион кредита.“

Надеждите ми се увериха, че не държат в ръка нито един коз, и отчаяно хвърлиха картите.

– Напълно приемливо – каза Хелър.

– Ама сигурен ли си, че ще направиш промени в кораба? – попита Круп.

– Абсолютно.

– Добре тогава – съгласи се комодорът и започна да преписва номера и да добавя условия в смъртоносния документ, който прехвърляше „Влекач едно“ от флота във владение на Външното управление. Но преди да поиска електронната ми карта, каза:

– Смятам, че не можете да го вземете още днес. Нямаме бордови инженер.

Сред пепелищата на моите надежди не проблясна дори искрица живот. Както очаквах, дъртакът Ати се намеси:

– Ами че на него му трябва някой само да се занимава със спомагателните двигатели. Толкова са прости! Комодор, ако ми освободиш следобода, ще му помогна. – Той се засмя дрезгаво. – Стига да не ме моли да се бъзикам с „Бъдеще-минало“, ставам му главен инженер! Е, само за днес, де.

Превъзходно съм обучен да прикривам чувствата си. Бях убеден, че не съм показал и намек за бушуващата буря в главата ми. Затова не можах да си обясня прокрадналото се в гласа на Ати лукавство, когато се обърна към мен и каза:

– Имам жена, деца, внуци и правнуци, но съм твърде млад да умирам, както дърпам лостовете на онези времеви двигатели!

Идиотска реплика. И ми се стори, че я намира за много смешна. Той веднага изчезна нанякъде да краде резервни горивни цилиндри от някой стоящ наблизко кораб.

Наложи се Круп да ме побутне два пъти с лакът, за да се размърдам. Протегна ми попълнените документи. С предчувствието, че със собствения си подпис утвърждавам своята смъртна присъда, притиснах картата си към документа.

В този миг „Влекач едно“ стана експедиционният кораб на „Мисия Земя“! И нямаше как да се възпротивя срещу това. Нищо. Засега.

Глава пета

Хелър вече беше отишъл при моя аерокар. А пилотът ми май добре си беше похапнал от запасите на задната седалка. Гледаше Хелър с напрегнато внимание, докато бойният инженер му даваше някакви подробни наставления. Но какво ли му казваше? Изглежда нещо оставаше неясно за него, защото Хелър взе бележничке, написа набързо инструкции, откъсна листчето и го даде на пилота. Смятах да прекратя това вероятно нарушение на правилата за секретност, но преди да стигна до тях, Хелър добави и пари към бележката. И моят пилот, без дори да ми поиска разрешение, излетя. Така значи. По-късно щях да го опека на шиш за това.

Комодорът яхна триколесника на стария пазач. Хелър отиде до него, стиснаха си ръцете и аз успях да чуя последните прощални думи на Круп:

– ...стига да знаеш какво правиш. И помни, че обеща да оправиш кораба. Е, може и да не се видим повече, но ти желая успех.

Потреперах. Круп дръпна триколесника на безопасно разстояние и зачака нашето излитане.

Хелър ме подгони към кораба, както се прибира отдалечило се от пасището говедо. Изтика ме нагоре по стълбата и ме вкара в пилотската кабина. Все още разполагахме само с неговото фенерче, в светлинния лъч пълният с пращинки въздух приличаше на мътна вода. В залата на

спомагателните двигатели под нас чувах трясъци и псувните на стария Ати. Май имаше големи затруднения и ги отстраняваше с доста тежък чук.

В кабината се намираха две антигравитационни пилотски кресла. Хелър меко ме бутна в едното. Прахът изригна като гейзер.

– Виж какво, това е мястото на звездния навигатор, но засега няма да хвъркаме между звездите. Аз ще седна ей там, при пулта за местно маневриране. Нямаме време да отваряме обзорните люкове, а екраните за наблюдение са около моето място, но дори и нищо да не видиш, няма от какво да се тревожиш.

Опаса ме с предпазните ремъци и щракна ключалките. Разкашлях се и се опитах да седна по-удобно, но той ме притисна обратно на мястото ми.

– Така, това е влекач – започна да ми обяснява, когато свърши с ремъците. – А влекачите са най-бързо маневриращите кораби. Не си вдигай главата от тези възглавници или ще си счупиш врата от ускорението. Докато мигнеш, влекачът може да се придвижи настрани, нагоре, надолу, обратно и пак напред. Това е необходимо, за да се промъква между бойните кораби. Ето защо не си вдигай главата! Дори само със спомагателните двигатели ускорението може да се окаже смъртоносно. Разбра ли ме?

Всичко, което разбирах, бе, че почти смъртоносно се задавих от кълбящия се прах.

И щом толкова се грижеше да ме опакова, защо самият той седна небрежно на ръба на своето кресло?

Грохотът в машинната зала не преставаше. Дъртакът викна:

– Имаш ли вече енергия при тебе?

Хелър прекара пръст по дълга линия превключватели, както музикант опитва клавишите на инструмента си.

– Всичко е включено. Но нямам осветление!

Последваха още псувни от машинната зала.

– Да му го „бибип“, Джет, ама ще трябва да я караме някак с аварийното!

Появи се слабичко мъждукане. Сега прахът приличаше на зеленикава супа.

– Набутах цилиндрите, да ги „бибип“! – кресна Ати. Още два могъщи удара. – Като гледам, вече ще хвана напрежението с регулаторите. Само да се затегна някъде тук и ще ги пипна за гушката.

Нов взрив от кашлица. Сигурно и долу не беше удоволствие да се

диша! Джет каза:

– Я да видим. Трябва да са минали три години, откакто не съм се занимавал с влекачи. – Седеше на ръба на креслото и оглеждаше поне две хиляди бутони и лостове. Извика: – Настани ли се, Ати?

– Като в корема на майка ми.

Корабът трепна, когато Ати включи двигателите. Хелър замислено разглеждаше главоблъсканицата пред себе си.

– Ей, включиха се и екраните. Човек никога не знае.

Той премести едно лостче. А косата ми шръкна нагоре. Значи се е канил да лети на сляпо с това чудо!

Но въпреки страховете ми „Влекач едно“ съвсем леко подскочи в небето. Усетих, че Хелър бърника из джобовите на моята туника. Търсеше електронната ми карта. Поиска достъп до базата на апарата, предаде номера на картата ми и я върна в джоба.

Трябваше да се досетя, че крои нещо, но честно казано, тогава толкова се уплаших от влекача, пък и се борех със задушаването, та чак след това пресметнах, че всичко, което Хелър би могъл да направи, бе да отлети до база на флота, да ме издаде и да изложи целия апарат. Но едва по-късно през деня открих, че той си имаше по-особени лични планове.

Комуникационната система на влекача работеше и Хелър се впусна в умерена препирня с базата на апарата, дали са готови с колесната товарна платформа. Още веднъж се възползва от картата ми и си уреди въпроса.

Стигнахме до базата толкова бързо, че трябваше да висим в небето две-три минути, докато нагласят товарната платформа на мястото ѝ. После усетих устремно спускане надолу. Сигурно сме се носили доста нависоко. Вътрешностите ми загубиха ориентация. А прахът изригваше на гъсти облаци! Кашлях и се давех. И се заканвах – о, само почакай да стъпим на територията на апарата, ще помниш дълго този ден, Джетеро Хелър! Докато си го помисля, болките в стомаха пак ме пронизаха. Не повърнах, но малко оставаше.

Кацнахме.

Хелър ме освободи от ремъците и веднага се спусна по стълбата. Излязох, но бавно и мъчително. Нямахше грешка, намирахме се в базата на апарата. А върху товарната платформа над мен се извисяваше „Влекач едно“ в цялата си стъписваща грозота.

Хелър досаждаше на ръководителя на маневрите и не след дълго наоколо заразмахваха сигнални флагчета. Замислено бавно платформата

потегли обратно към хангара и се скри под покрива му. Теглото на влекача беше такова, че тя почти стържеше по бетона.

Все още кихах и кашлях, а се опитвах и да не повърна. Доста време ми бе необходимо, докато пак започна да възприемам ставащото наоколо. Облегнах се върху един перваз на прозорец във вътрешния офис на хангара и се постарях отново да се сглобя от парчетиите. Ако преди малко бях разбрал как летеше „Влекач едно“, трябваше печално да се чуда как ли щяхме да стигнем до Земята и при това аз да остана жив.

А Хелър кипеше от енергия. Бихте си помислили, че току-що са го направили владетел на някое херцогство. Премести платформата под крана, накара оператора да закачи куките точно в стоманените пръстени, стърчащи по тялото на „Влекач едно“. Под внимателния му поглед влекачът бе вдигнат нагоре. Ама че могъщ кран!

Изтеглиха платформата изпод него и Хелър им нареди как да разположат опори, за да заеме корабът устойчиво положение. С едно ловко движение кранът премести влекача да легне по корем върху опорите. Сега беше в нормалното си положение по време на полет – хоризонтално. Кранът освободи куките си.

Шефът на хангара се запъти към Хелър. Като всички в апарата и този тип не беше от особено приятните. Лицето му бе покрито с белези от изгаряния и ножове.

– Зае едно от най-хубавите места в хангара – просъска той.

– Нужна ми е група за почистване – каза Хелър. – Но да е голяма, всички хора, с които разполагате.

– Какво? – ревна шефът. Повярвайте ми, последното нещо, за което са чували в апарата, е група за почистване.

– Бих искал да свършат до средата на следобеда – продължи невъзмутимо Хелър.

В очите на шефа се появи желание да го разкъса. Не беше трудно да разбере какво си мисли – кой е пък тоя смотаняк в състезателен екип, дето ще ми раздава заповеди, и то къде, в моя хангар!

Хелър добави:

– Извинявайте, как се казвате?

Шефът на хангара изръмжа:

– Стайп се казвам! И ще...

Хелър му протегна ръка. Другият я хвана, може би с намерение да приложи старата хватка – дърпаш към себе си и забиваш юмрук в корема. Но внезапно се вцепени. Пусна ръката на Хелър и сведе поглед към дланта си, в която просветваше златиста хартия.

Твърде особено изражение се изписа по лицето на Стайп. Вдигна ръка към очите си, за да види колко кредита държи. И ако може да се каже, че човек е способен да сияе, това беше именно Стайп!

– Ей, ще са ти нужни свръзки за подаване на вода, после канализация, енергия и разни такива. Значи казваш група за почистване? Добре, приятел, не сме се сещали досега, ама ей сега ще ти спретна групичка!

И той се втурна нанякъде, ласйки гръмко заповеди на техниците и работниците около себе си.

Моят пилот влезе, препъвайки се, носеше пакети и кутии.

– Ето ги, офицер Хелър. Материали за почистване от флота. Сегичка ще отида да взема и парцалите! – Той се освободи от товара си и зачича към аерокара.

Старият Ати стоеше настрана и наблюдаваше внезапната суматоха, толкова необичайна за апарата. Накрая отиде при Хелър, който му благодари и го прегърна. Старецът тръгна към мен.

– Както разбирам, ще отиваш някъде с Джет, та искам нещо да ти кажа. Джет е чудно момче. Всички го обичат. Ама си е малко луд, така да знаеш. Все тая скорост, като ядене и пиене му е. Честичко си мисля за него, нали разбираш, какво толкова има да прави един пазач. Хиля се, като се сетя какви ги е вършил, ама все се тревожа по малко. Остарявам, да ти кажа. Боде ме нещо отвътре, че няма да видя Джет. Тоя „Влекач едно“ си е истински убиец.

Впи влажните си старчески очи в мен и при всяка дума те светвах а зловещо.

– Гледай да го озаптяваш. Накарай го да не надува до дупка тия двигатели. Постарай се да не гръмне с „Влекач едно“. Щото, да ти кажа, офицер Грис – видях ти името на документите и знам, че си от къркачите, – ако стане нещо с Джетеро Хелър и ти си виновен, мнозина измежду нас ще те търсят да те пречукат, офицер Грис.

Беше толкова нелогично! Толкова несправедливо! Нали аз се опитах да попреча на Хелър, когато реши, че му трябва точно този кораб! Старият космонавт сигурно изкуфяваше и умът му не работеше на пълни обороти, но нямаше как да сбъркам заплахата в гласа му. Нима инстинктивно ме бе разпознал като враг на Хелър?

Припряно набутах Ати в аерокара и заповядах на пилота да го закара до Мобилизационния резерв на флота. И се молех да не научи някога, да не се досети какво трябваше да се случи на Хелър. Гледах как си отива.

И за кой ли път ми прилоша.

Глава шеста

Трябваше да се вслушам в подозренията си. Единственото ми извинение е, че малко се обърках и замаях от всички случки през първата половина на деня. Спомням си как все поглеждах часовника си и все се изненадвах, че е още рано.

Но Хелър никак не беше замаян. Бързите му движения показваха твърда решимост, успяваше да контролира и подтиква нещата без грешка.

Видях го да отива при капитана от охраната на хангара. Пак имаше парично ръкостискане и внезапно страхопочитание в очите на капитана.

– Да, сър! – каза началникът на охраната, като пхаше златистата хартийка в джоба на туниката си. – Да поставим стражи и да сме сигурни, че абсолютно нищо няма да бъде откраднато от този кораб. Ще бъде изпълнено, сър! – И той се втурна да дава указания на стражите.

През това време бясно търчащият напред-назад шеф на хангара събра пъстра гъла от механици, товарачи и всякакви типове с неясни длъжности и ги назначи за група по почистването. Моят пилот застана до купчината пакети и кутии, раздаваше парцали и материали за чистене на работниците, а те се вмъкваха в кораба.

Хелър с помощта на един техник вкарваше вакуумни тръби в широко отворените люкове на „Влекач едно“. Друга група монтираше водопроводните, канализационните и енергийните свързки, които се използват при ремонт на кораба.

Толкова много тела се стрелкаха във всички посоки и правеха каквото ли не, че ми се завъртя главата. И за капак на всичко изведнъж един голям камион с рев се напъха в хангара. Моят пилот се понесе към кабината на шофьора, а отзад изскочиха неколцина работници и започнаха да разтоварват.

Търговски камион ли? Да, при това с големи рекламни надписи отстрани:

„Пийте «Тап» за Върховно Наслаждение!“

Но защо „Тап“? Това беше мека напитка и се предполагаше, че работниците много си падат по нея. Хората от камиона намериха дълго парче броня от кораб и го разположиха върху две подпори, за да стане нещо като импровизиран тезгях. После свалиха от камиона множество кашони с кутийки в тях и ги наредиха по дължината на новопоявилия се бар. Спомних си, че в рекламните фирмата за производство на „Тап“

предлагаше да осигури „всичко необходимо за приятния пикник“. И наистина поставиха наоколо и разни стойки с безвкусно ярки флагчета. Накрая скочиха обратно в камиона и си заминаха.

Хелър изсвири пронизително, както са свикнали по техните кораби. Отведнъж всякаква работа замря отвън и вътре във влекача. С покриващия разстоянията глас на офицер от флота той викна:

– Внимание за всички! Ако този кораб мине през оглед за чистота по стандартите на флота не по-късно от четири следобед, за всички вас ще има увеселение с „Тап“.

Невярващи лица щръкнаха от всички дупки на кораба. Хора се обръщаха и зяпаха глупаво. Но тезгяхът си беше на мястото, многоцветните флагчета се вееха, а кашоните бяха пълни с „Тап“.

Дружен вик на възторг разтърси хангара. И ако преди това хората просто работеха усърдно, сега ускориха темпото като монорелсови вагони! Този хангар никога не беше виждал подобно събитие.

Зад мен избуCHA гласът на шефа на хангара и аз се обърнах рязко, да не би да ме нападне. Но той гледаше другаде – смирено наблюдаваше заестия до гуша Хелър.

– Кой е тоя мъжага? Ясно ми е, че е Имперски офицер. Само че май съм му виждал физиономията и преди.

Без да мисля – през онзи ден си бях доста тъпичък, – отвърнах:

– Джетеро Хелър.

– Не думай! – изтърси втрещен шефът на хангара. – Джетеро Хелър, знаменитият състезател! Олеле, нямам търпение да кажа на жената и децата, че съм се срещал точно с Джетеро Хелър!

О, богове! Ако във Великия съвет научеха, че още не сме тръгнали... Прииска ми се да го награбя за туниката, да го придърпам и да му набия ума в главата. Но ми се стори прекалено як, затова само казах:

– Той участва в мисия, която е напълно засекретена. И думичка не бива да излиза навън, че сме тук!

Мяркаха ми се кошмарни видения как нахълтват инспектори на Короната и започват да ни разпитват защо още се туткаме и не сме пристигнали на Земята!

– Ще забравите, че сте чували името му! Това е заповед!

Толкова внимание ми отдели, че можех изобщо да не си отварям устата. Още гледаше Хелър.

– Страхотен е! С всичко се оправя, с всички се държи както трябва. – Едва тогава очите му се завъртяха към мен. – Ще ми се и в апарата да имахме хора като него! – И се отдалечи.

Думите му не ми помогнаха да си повдигна духа. А гледката на „Влекач едно“ съвсем ме скапваше. Свлякох се върху един стар сандък от горивен цилиндър и зареях поглед към кораба. Легнал на търбуха си, не беше по-висок от четиридесет фута и по-широк от шестдесет. Напълно неподходящи размери за само сто и десет фута дължина. Масивните израстъци, щръкнали от двете страни на носа му, изглеждаха направо глупаво.

Операторът на товарната платформа се готвеше да премести машината си и буташе разни лостове по нея. Попитах го:

– Какви са тези стърчащи неща на носа на влекача?

Той погледна натам.

– Бута с тях. Нали е космически влекач, закача кораби и разни други неща. Та ако не бяха тия широки криле, може да им разпори бронята, както ги бута. А и опашката му служи за тая работа. Бута, тласка, мести. Точно такъв не бях виждал, като го гледам, трябва да е по-мощен. Значи страшна сила има, приятел. Щото и спомагателните двигатели на тия влекачи са като на бойните кораби. Хич не ми се мисли какъв ли е основният. А има и генератор за теглещи лъчи. С тях човек много трябва да внимава: при едно дърпане само да не улучиш – току-виж, си цепнал цял боен кораб наполовина. Кво да ти кажа, във влекача освен двигатели друго май няма. Чух, че един гръмнал преди години, всички на борда изпукали. Гадна работа е тая, мен не мож ме прилъга да се цаня на влекач. И кво прави това чудо тука?

А питаше ли мен как ми се искаше да знам! Но поне в едно нещо бях сигурен – в личната ми класация за грозота този кораб нямаше конкуренти.

Хелър явно си организира нещата, защото се запъти нанякъде. Видях го да влиза в канцелариите на администрацията от другата страна на хангара. Отдалеч успях да различа бележник в ръцете му – четеше, както ходеше. Обезумял от уплаха, осъзнах, че той се е насочил към стаичката на комуникационния възел – имаше намерение да се обажда на някого навън! Ако го оставех да се грижи за сигурността, скоро щяха да ни разкъсат на парчета! Втурнах се след него.

Стоеше пред пулта с килната на тила си червена състезателна шапка, с разрошена руса коса под нея и излъчваше самоувереност. Преглеждаше традиционния дълъг списък на цивилни контрагенти, каквито висят в канцелариите на всеки хангар. Този тук беше изпъстрен с петна и оръфан, допълнен с малки картички, които самите контрагенти закачат наоколо, за да не им забравят имената. Вече протягаше ръка към

бутоните да набере номер, когато го спрях.

– Това, което правиш, е нарушение на секретността! – хванах го за ръката.

Той ме удостои с равнодушен поглед, вниманието му си оставаше приковано в страниците на бележника.

– Ти също добре знаеш, че всеки от тези бизнесмени е човек, на когото може да се разчита. Занимават се с какви ли не устройства с поверително предназначение. И всички прекрасно разбират, че само веднъж да се изгърват – и край на сделките.

Освободи ръката си и пак я протегна към бутоните. Но аз зърнах и дългия списък, който си беше съставил.

– Ей, имаме на разположение само три милиона кредита. А за този влекач вече похарчихме половин милион. Ако надхвърлим субсидията...

– Всичко това не струва общо и половин милион – прекъсна ме той.

Аз обаче разглеждах подробно неговия списък.

– Не виждам нищо, което да е свързано с отгърване от излишната енергия, заради която тези гадости се взривяват.

– А, това ли било! Още не съм измислил как да го направя. Досега никой не е доказал, че такова устройство може да съществува.

Отново си измъкна ръката и този път се добра до бутоните. Веднага се свърза.

– Здравсти, здрасти, Алпи! Старче, това съм аз, Джет... И на мене ми е драго да ти чуя гласа най-последно. Как е баща ти? Успях да взема „Влекач едно“!... Без майтап. Прекрасен е!... Видж какво, Алпи, искам да пратиш проектно-конструкторска група тук утре сутринта... Не, само да огледат системите за управление... И аз ще се радвам да се видим.

Той прекъсна връзката. Блъсках си главата да измисля още някакво възражение, а Хелър преценяваше имената в списъка. Натисна няколко бутона.

– Здравейте, мога ли да говоря с Петалв?... Ениай, ти ли си?... Точно така, Джет се обажда. Ениай, би ли изпратил проектно-конструкторска група в базата на апарата, първи хангар?... Утре сутринта... Ха-ха! Не, не съм се побъркал и не съм се преместил в апарата... Само проверка на двигателите... Добре. Ще се видим.

Още едно обаждане. И още едно. Обръщаше се само на малки имена и с прякори. Специалисти по навигация. Ремонт на кабелните системи. Подмяна на обзорните екрани. Усилване на гравитационните бобини. Нанасяне върху корпуса на антирадарно покритие. И още, и още, и

още. Успя да използва почти целия списък на контрагентите.

Накрая, между две обаждания, не издържах.

– Хелър! – вече пицях. – Планираш работа за месеци напред!

– За съжаление само няколко седмици.

Сянката на Ломбар се надвеси над мен.

– Хелър – примолех се отчаяно, – трябва да се махаме оттук! Длъжни сме да я започнем тази мисия!

Той ме погледна изненадано.

– Знам! Нали ти искаше да пътуваме с товарен кораб? А колко седмици му трябват, за да се довлече до Земята? Ако веднага се качим на товарен кораб или след седмици потеглим с „Влекач едно“, ще стигнем по едно и също време. Дори може би ще спестя малко.

Изръмжах безмълвно – да, като ни излагаш на опасността да се пръснем на атоми! Ох, как ми се иска да ти извия врата! И в същия миг стомахът ми така се сгърчи, че не можех повече да стоя вътре. Намерих си закътано ъгълче, където да не се прескачам с никого, и се усамотих, неутешимо кисел.

След малко съзрях иронията на положението си. Тук той беше в пълна безопасност, заобиколен от приятели. Щом стъпеше на Земята, започваха истинските заплахи за него. Но това не бих могъл да му кажа. Трябваше да открия начин да го отведе от тази планета. И умът ми не го побираше – защо всеки път, когато си мислех за предстоящото, все се разболявах? Сигурно заради този дяволски отвратителен влекач, да го „бибип“!

Глава седма

Денят стремително напредваше. В четири часа следобед Хелър направи оглед на кораба. Когато излезе, всички погледи с очакване се втренчиха в него.

– Чудесно свършена работа! Приемам го! Увеселението започва!

Хангарът закънтя от могъщия крясък на двеста души. В луда, щастлива тъпла те се струпаха около тезгяха и започнаха да отварят с пукане кутийки „Тап“. Имаше разни мезета и смешни шапчици. И през следващите два часа хангарът се превърна в кошмар от викове, песни, тостове за здравето на Хелър и за успеха на „Влекач едно“ и каквото успяха да измислят, само не и за апарата.

Стражите още бяха по местата си около кораба, но нито един без

кутийка „Тап“ в ръка. А капитанът от охраната, вече с леко несигурна походка и с пълна уста, се опита да ме прегърне през рамо.

– Ама много е готин тоя Хелър, бе!

Дръпнах се настрани.

Хелър не се виждаше никъде. Малко преди това го забелязах да пренася заедно с моя пилот багажа от аерокара и още някакви нови кашони във влекача. Сега сигурно се занимаваше с нещо вътре в кораба.

Моят пилот – да пукне дано, вече би трябвало да го наричам пилот на Хелър – беше твърде зает през този ден. Бе летял едва ли не десетина пъти до града. Дори се захвана да раздава „Тап“ в началото на увеселението. Но вече очевидно се бе освободил от задълженията си – беше си взел кутийка и неспирно посмукваше от нея. Доиде при мен ухилен като щастлив идиот.

– Имате ли някакви заповеди за мен?

– Не – ледено отвърнах аз.

– Та значи ще се върна в стария добър аерокар и ще си подремна.

Фъфленето му издаваше, че тази кутийка не му е първата за деня. Хелър беше явен рушител на дисциплината. Пилотът нито ми поиска разрешение, нито отдаде чест, нито се обърна към мен с „офицер Грис“.

И колко от паричките на Хелър бяха отишли за днешните измишльотини? Поне триста и петдесет кредита. Пари на Хелър ли? Мои пари! Разпилени по вонящо парче захвърлен на боклука метал!

Веселбата най-после позатихна. Хората от апарата се пръснаха на всички страни с тъпи весели физиономии. Слънцето слизаше към залез. Поне това свърши, казах си. Но грешах!

Чух как някой наблизко отброява маршова стъпка – „Хей-хо, хей-хей-хо“. За момент помислих, че гвардейци от флота идват да спасяват Хелър. Само те отброяват по този начин!

Бум-тряс, бум-тряс на войнишки обувки. На вратата на хангара се появиха Снелец и осем негови стражи, половината от взвода. Приличаха на истински боен строй, тежките им обувки се стоварваха върху бетонния под, а ехото накъсано се мяташе между стените.

Сетих се, че и Снелец преди бе служил в Гвардията на флота. Размахваше офицерски жезъл, който всъщност си беше дълъг взривострел, и го въртеше в главозамайващи арки, както обичат да правят онези фукльовци. Ама че умилителен символ на идеалния майстор по маршировка!

А половината от неговия взвод... Олеле, носеха защитни шлемове и бластерни пушки! Направо като от реклама на елитни командоси. При

това и осмината.

Капитанът от охраната на хангара стоеше тежко облегнат на влекача, с полупразна кутийка в ръка. Беше единственият останал от поставените стражи. Подскочи изумено, особено като видя такова изпълнение от войници на апарата.

– Взвооод, стой! – кресна Снелец. – При нооо-зе!

Със светкавично завъртане и пукане на опънати ремъци, типични за гвардейците, взводът сне бластерните пушки от раменете си, завъртя ги надолу през ръка, после зад гърбовете си пак ги обърна с ловки движения на китките и едновременно стовари прикладите до десните обувки с гръмовен екот. Не бях виждал такава глупост от парадите на гвардейците в академията.

– Своооо-бооод-но! – изрева Снелец.

Всяко дуло щръкна напред, всяка лява обувка помръдна на половин ярд встрани и тътнешо се стовари върху бетона.

Снелец се обърна към изцъклените очи на капитана.

– Тук сме, за да ви сменим, сър! – и чевръсто отдаде чест с взривострела.

Въпреки това стряскащо представление на обикновено мърлявите, пияни, престъпни боклуци на апарата от „Лагер Убийство“, мъничко се зарадвах, като ги видях. Това беше половината от взвода, която поемаше охраната през нощта. А на сутринта щеше да ги смени другата половина. Така щяха да сноват напред-назад всеки ден. Не се съмнявах, че въздушното им возило е някъде отвън. Поне с това нямаше да си имам грижи. Хелър щеше да бъде непрестанно под внимателна охрана. Но смътно се зачудих на защитните шлемове и на доведената до крайност школовка на тези осем мъже.

Осем? Но в тази част от взвода бяха останали седмина, след като разбих черепа на онзи часови. Способните офицери от апарата винаги забелязват подобни подробности. Вглеждах се в тях, но през затъмнените маски на шлемовете беше трудно да разпозная лицата. Както и да е, Снелец си е намерил заместник на пребития страж.

Невярвайки на очите си, капитанът отвърна на приветствието с кутийката „Тап“ в ръка.

– Постът си е само ваш, сър – каза той, пародирайки гвардейските навици.

Снелец се обърна. Жезълът му се завъртя и се издигна нагоре.

– Мииир-но! Поооо местата!

Жезълът пак се въртна и посочи фигура в средата на редицата.

– Страж Ип! Твоят пост е в кораба! Марррш!

Стражът великолепно пое обратно нагоре пушката и в същото време петите му се събраха с тракане. Последва невероятно сложно обратно завъртане на тежкото оръжие – около гърба, през другата ръка – и войникът го нарами, отдаде чест с отработено до съвършенство движение и с твърда маршова стъпка пое към входния люк, влезе във влекача и трясна вратата зад себе си.

Стъписах се, защото се случи нещо странно: всички останали стражи от взвода и самият Снелц нададоха възторжен вой! Като с магическа пръчка военната им дисциплина изчезна. Подскачаха нависоко и се пляскаха по раменете, бластерните пушки се запремятаха из въздуха. После стражите се впуснаха в дивашки танц, крясъците им не спираха нито за миг. Дори Снелц се смееше и танцуваше сам със себе си някакъв налудничав валс.

Тогава капитанът, който пак се беше присламчил към тезгяха, им извика:

– Ей, тук е останал още „Тап“!

И цялата група се изниза с кикот към пиенето.

Едва в този момент започнах да загарявам за какво е бил целият напрегнат ден.

Втурнах се към люка. Дръпнах го бясно и нахълтах вътре. Тежката плоча трясна след мен. Отворих вътрешната врата и се вцепених.

В коридора стоеше Хелър. Обръснат, току-що изкъпан, в блестящ син вечерен костюм.

А до него „стражът“ смъкваше от главата си защитния шлем. Изпод шлема рукна поток руса коса и се разпиля по раменете и ето я – графиня Крек!

Глава осма

Вкопчиха се един в друг, като че не бяха се виждали от години! Прегръщаха се безкрай. Най-после Хелър се дръпна след дълга целувка.

– Почакай, нощта е пред нас.

Той поукротил силната си възбуда. Вече ми се струваше, че едва ли щяха да отидат по-далеч от кушетката зад него.

– Скъпа – леко задъхан изрече Хелър, – трябва да ти покажа този прекрасен кораб!

За момент си помислих, че влага сарказъм в думите си. Дотогава

очите ми бяха вперени в тях. Огледах се. Беше чисто. Но всичко изглеждаше като обичайните помещения за екипажа в който и да е кораб на флота.

– Тук горе – започна Хелър обиколката – е пилотската кабина.

Сега тя блестеше от чистота и макар че напрежението не беше включено, бе добре осветена. Е, по-интересна с множеството си уреди, но все пак само една пилотска кабина.

Хелър нямаше намерение да стои там дълго. А графиня Крек вече не светеше от радост. Дори в черната униформа на апарата тя пак си беше красива, ала явно смяташе пилотската кабина за нещо, което щеше да ѝ отнеме любимия. Почти можех да прочета мислите ѝ.

Хелър отвори една врата, разположена близо до въздушния шлюз.

– Това е столовата на офицерите и екипажа. – Беше доста тясна, едва ли имаше място и за осем души. Той забеляза учудването ѝ. – О, този кораб се нуждае от съвсем малък екипаж. Капитан, двама астропилоти и двама машинни инженери. Дори остават три свободни места! Виждам, че си мислиш за бойни кораби с по пет хиляди души на борда.

Той я поведе към опасната част и отвори една врата между коридора и външния корпус.

– Това е каютата на капитана. – Наистина малка стаичка, но добре обзаведена. – От другата страна има точно такава, служи за малка библиотека и справочна картотека.

Графинята стоеше и люлееше защитния шлем в ръката си, проявяваше интерес само заради самия Хелър. А може би като жена се опитваше да разбере привързаността му към този влекач? Дали в момента не се намираще в истинския съперник за сърцето на Хелър?

Той слезе няколко стъпала надолу и отвори следващата врата.

– А тук се приготвя храната. Толкова мъничка кухня, а пък си има всички необходими машинарии. Нали е страхотно?

Тя се съгласи, че е страхотно.

– От другата страна същото помещение е пералня и шивачница.

А защо не ѝ кажеш, помислих си, че ей зад онази преграда се крият смъртоносните главни двигатели, които се взривяват в ръцете на смахнати типове като тебе?

– Зад тези три врати са каютите на екипажа – продължаваше Хелър и отвори една, за да ѝ я покаже.

И те не се отличаваха с голям простор – само завъртащо се във всички посоки гравитационно легло, малък шкаф и скрита тоалетна с душ.

– От другата страна има още три точно като тези. Много място са отделили за екипажа.

А според мен графинята се чудеше как би могъл човек да се облече в тази теснотия.

– Тук, над главите и под краката ни, са складови обеми и шкафове, трябва само да отместиш тези плочи. Оттатък е същото. Можеш да сложиш какво ли не. Ама наистина е страхотно, нали?

Графиня Крек пак се съгласи. Май ставаше неспокойна. След слизането към опашката се изкачихме към голяма, херметично затворена врата.

– Вече разгледахме помещенията за екипажа – каза Хелър. – Сега си затвори очите.

Тя послушно затвори очи. Аз не го направих. Той завъртя с ръка голямо колело и вратата плавно се дръпна встрани.

Отначало помислих, че напрежението в мрежата е скочило, толкова ярко беше всичко. Какво ставаше, по дяволите? Този блясък направо ми режеше очите!

– Погледни – каза Хелър.

Графинята погледна. И промълви:

– Ооооооо!

Пред нас коридорът продължаваше, но колко променен бе той! Ключалките на вратите, дръжките, осигурителните парпети покрай стените – всичко от излъскан бял метал. А светлината заливаше великолепно подбрано съчетание между синьо и черно.

– Какъв е този метал? – плахо попитах аз. – Нали минах оттук сутринта и всичко чернееше.

– Сребро – отвърна Хелър. – Само чисто сребро. Когато са зачислили влекача в резерв, някой е забравил да намаже където трябва с лак срещу патина. Утре всичко ще бъде лакирано и повече няма да почернява.

– Чисто сребро? – повтори графиня Крек, вперила поглед в коридора.

– Ами да. В този влекач на никого не му пука за допълнителното тегло. Всъщност то никога не е достатъчно. Оттук нататък в кораба всички допълнителни детайли са от сребро.

Тя приклепна и докосна плочките на пода.

– Не мога да повярвам. Това не са ли плочки от Астобол, дето толкова се приказва, че са от непробиваеми скални нишки, също като в двореца на Императора? – Тя тупна тук-там по пода и стените.

– Правилно – кимна Хелър. – Не горят, нечупливи са, изолират електричеството и не пропускат никакъв звук. Дори ехото от двигателите не се чува! Половината от кораба е напълно звукоизолирана.

Така си беше. Когато вратата се плъзна на мястото си зад нас, шумовете от хангара изчезнаха.

– Така адмиралът се спасил от досаждането на главните двигатели. О, не съм ти разказал историята на този кораб!

Той набързо ѝ описа как адмирал Уинс направил влекача свой флагмански кораб, но пропусна да спомене двигателите „Бъдеще-минало“ и съдбата на близнака на „Влекач едно“.

– Дори не знаех, че са го пратили в Мобилизационния резерв на флота – продължи Хелър. – Надявах се да намеря някой флагман на патрулна флотилия, защото и те често са с добра вътрешна подредба. А виждам пред себе си „Влекач едно“! Какъв късмет. Но ти още нищо не си видяла! Уинс е похарчил допълнително тук към два милиона кредита, това чудо е едва на десет години и не е излизало много-много в Космоса. Ела.

Той вече нищо не пипаше. Пред следващата врата просто каза: „Отвори се“. И тя се отвори.

– Синтезатори на хранителни продукти – обясни Хелър. – От другата страна са универсалните синтезатори за вторична преработка.

Застана пред друга врата: „Отвори се“. Тя се отвори.

– Склад за прибори. От другата страна е информационната банка.

Бяхме стигнали до още една херметично затворена врата. Когато се промъквахме за пръв път, тя беше отворена и зад нея видях мрачна, прашна пещера от черен метал. Хелър каза:

– Затвори си очите.

Тя го направи. Аз – не. Колелото се завъртя само. Не вярвах на очите си.

– Отвори очи – подкани я Хелър.

И ако преди това графиня Крек беше промълвила „Оооооо!“ сега извика с пълен глас. Защото пред нас беше обширна трапезария с висок таван. Масите, столовете и диванът се завъртаха във всяко желано положение с жироскопи. Имаше подвижни шкафове за книги и различни устройства за сервиране на храна. Всичко беше измислено с фантастично добър вкус. Но не това беше изумителното. Чиниите и каните, вазите за цветя, дори ръбовете на масите и столовете бяха златни.

– Това злато ли е? – попитах.

– Чисто злато – отвърна Хелър. – Сега сигурно разбираш защо

искаха отвън да има охрана. Всички сервиси си бяха по шкафовете и някой можеше да ги отвори.

Хелър добави и нещо като „Отражение!“. Не бях забелязал огледалата. Те мигновено се осветиха и многократно умножиха залата, сякаш стана безкрайна. Хелър каза „Светлини!“. И незабавно в огледалата бликнаха вечно променящите се форми на цветомузика.

– Ооооооо! – възкликна графиня Крек.

– О, има още какво да видиш – каза Хелър. – Тази част е построена около генераторите за теглещите лъчи, а те не бива да са близо до другите машинни зали. Затова адмиралът е използвал метода, наречен в архитектурата „кръг от кубове“. Във всяка стая ще видиш стъпало, което води към друга. Под стъпалата са кабелите на генераторите. Използвал е чудесно цялото пространство. Нали е бил хитър? Хайде да обиколим.

Минахме през стъпалото в друга голяма стая – украсена със злато и сребро спалня, в средата на която имаше огромно гравитационно легло. По стените бяха изрисувани сцени с горски нимфи. А чаршафите явно бяха току-що застлани. Хелър и графиня Крек се спогледаха заговорнически.

– Нека да продължим – подкани ни той. – Нощта ще бъде достатъчно дълга.

Пак прескочихме стъпало и се озовахме в гимнастически салон. Не беше прекалено голям и който би решил да подскача нависоко, би си счупил врата, но стигаше за поддържане на формата.

– Упражнения! – изръмжа Хелър.

От стените плавно излязоха разни уреди и машини. „Слънце!“ – заповяда той. Разгъна се шезлонг, а от тавана заструиха слънчеви лъчи. „Масаж“ – сети се Хелър. И масажният робот тръгна към масата, потрепващ от готовност за работа. „Битка!“ – изведнъж каза Хелър. Машината и шезлонгът се прибраха.

Не знам какво очаквах да видя, но се появи нещо наистина смайващо. Отвори се вратичка и от нея изскочи нещо като жив боец. Усетих как графиня Крек по инстинкт зае бойна стойка. Противникът изглеждаше достатъчно злонамерен. Хелър майсторски опита да му забие един в брадичката, но нещото отскочи!

Тогава чак се сетих какво виждах – обемна илюзия. Стаята прозираше през нея. Представляваше сложна игра на светлини и като огледах тавана, открих малките прожектори. Бях чувал за тези устройства, заместваха истинския противник в тренировъчен ръкопашен бой.

Хелър го ритна успешно. Блясна малка мълния. Фигурата се просна

на пода и отнякъде се чу глас: „Пощади ме, господарю!“

– Достатъчно! – каза Хелър и илюзията изчезна. – Освен с голи ръце, може да се бие с електрически кинжали, мечове и тояги. Не съм виждал досега някой от тях да пада. Обикновено само показват със светлинки, че си улучил чувствително място. Може би се чудиш защо и масажният уред не е с жироскоп? Ами тази част от кораба – той потупа стената, посочи пода и тавана – има автоматично изкуствено притегляне. Харчат толкова енергия, че не ги монтират често, но „Влекач едно“ си има предостатъчно от нея.

Намусено допълних наум – и ако не я изразходваш както трябва, тя те пръска на атоми.

– Затова е съвсем безопасно да се упражняваш и да си ходиш насам-натам – каза Хелър на графинята. – Тук ги няма огромните разнопосочни ускорения, характерни за влекачите. Няма и безтегловност. Не си заплашен от цитини по главата.

– Това е хубаво – съгласи се графинята.

Зачудих се какво ли би направила, ако узнаеше, че той не ѝ казва и една десета от истината. Сигурен бях, че би използвала цялото си влияние над него, за да го откъдне надалеч от този опасен кораб. Страстно се заклек, че тя никога няма да научи в какъв смъртоносен капан сам се е напъхал нейният любим.

Хелър ни прошепна:

– Не смей да кажа следващата дума на глас. Вратите се затварят и помещението се превръща в сауна.

Той ни подкани да вървим нататък. Попаднахме в изящно направена баня. Вдигна кърпа от рафта и пъстроцветни риби заплуваха навсякъде по стените и тавана. Сякаш бяхме на дъното на океана. Да, това местенце би объркало представите на всеки космонавт, къде всъщност се намира! Хелър върна кърпата на рафта и рибите изчезнаха.

Изкачихме малка стълба. Вече би трябвало да сме в най-горната част на опашния сектор.

Графиня Крек отново изпусна едно дълго „Оооооо!“ Струваше си. Залата беше неимоверно обширна! Застлана бе с чудесни килими в тъмни цветове, мебелите бяха изработени от някаква искряща черна дървесина. Забелязах нещо като бюро и стол към него с жироскопи. Но не ми се вярваше помещението да служи за канцелария. Наоколо бяха разположени канапета, тапицирани с черна кожа. Кожа? Ами да, истинска при това. А всяка стена представляваше черна плоскост от нещо като полирано стъкло.

– Настаня се – подкани я Хелър. – Сега вече ще видиш чудо!

О, небеса, казах си, та какво още имаше да се види? Графинята се отпусна в креслото и зачака. Хелър вдигна ръка като церемониалмайстор.

– Есенна гора! – заповяда той.

Веднага върху всяка стена около нас в многоцветно триизмерно изображение, неразлично правдоподобно за окото, се появи пейзаж в ярките тонове на есента. Дори листата по дърветата се движеха. Чуваха се леките въздишки на вятъра. О, небеса, усещах и аромата на ливади наблизко. Толкова истинско беше!

– Ооооооо! – радостно възкликна графинята.

– Гледай сега – каза Хелър. – Зима!

Появи се съвсем друга картина – величествени планински върхове, заснежени полета, мрачни дървета и тръбният стон на зимния вятър. Внезапно ми стана толкова студено, че трябваше да се убеждавам в неизменността на температурата в стаята.

– Пролет! – заповяда Хелър.

Всичко около нас изведнъж буйно разцъфна. Видяхме градини и играещо сред тях младо животинче. Миризма на прясно разровена пръст и разтварящи се пъпки.

– Лято! – изрече Хелър.

Звънки птичи песни, прекрасно ухание на полски цветя, полъх на свежест под ясно небе. Сенките на натезали от листак дървета покриваха земята. Двама влюбени минаха по пътека, хванати за ръце.

– О, много ми харесва! – отрони графинята.

– Има множество други сезони на множество други планети. За тази вечер избрах Манко, за да ти доставя удоволствие.

– Успя, наистина успя!

Но тя сякаш се канеше да заплаче и смутеният Хелър побърза да я утеши.

– Не, не – успокой го тя и си избърса очите. – Това е защото не бях виждала небе и ливади повече от три години! – Поплака малко и пак попи сълзите си. – Развалям ти представлението.

Той я попита дали се чувства добре и каза:

– Космос!

Подскачих. Хич не съм влюбен в пространството. Не гледам през илюминаторите дори където ги има на разположение. Огромната, груба заплаха на първичните стихии, невъобразимите разстояния, жестокият, самотен мрак ми вдъхват нещо по-лошо от страхопочитание. Направо

ме смазват.

А навсякъде наоколо се простираше Космосът, изпъстрен със звезди и мъглявини. Наблизо се набиваха в очи планета и нейният спътник от някаква звездна система. Приличаше до последната подробност на гледката от наблюдателна палуба на пътуващ космически кораб. Само мебелите в стаята ми позволиха да запазя самообладание.

Изрекох със същата сила на гласа, която използваше и Хелър:

– Есен!

Мислех си, че ще върне старата картина. Нали това беше обикновено прожекционно устройство, включвано с глас. Но нищо не се случи.

– Зима!

Пак нищо. Навсякъде само Космос, като че чакаш гладно да погълне нашия живот. Погледнах Хелър.

– Защо не се променя?

– Цялата опасна част на този кораб, дори шкафовете, всичко – обясни той – е нагласено само за честотните характеристики на моя глас. Няма два еднакви гласа. – Той се обърна към графиня Крек. – Но може да се настрои за гласовете на двама или повече хора. Ще заложа и твоя в паметта.

– Ами аз? – попитах. – Трябва да ми покажеш как се настройва и променя гласовото управление. И аз ще пътувам с този кораб!

Той само ме изгледа. Никога не показа нито на мен, нито на някой друг къде и как се променя кодът за честотните характеристики във влекача. И аз никога не успях да отворя, затворя или използвам дори единствено нещо в задната част на кораба. Сигурно бе променил дотам целия процес, че и техник от флота не би могъл да възстанови предишното положение. Но в онзи момент се борех със залялата ме вълна от гняв. Само да го отведе от тази планета... Стомахът ми се сви. Предположих, че е от гадната сцена – единствено килимът ме поддържаше сред безкрайното пространство.

– Сега – нежно каза Хелър на графинята – имам малка изненада за теб. Това е било популярно преди петдесетина години, но пилотът успя да намери запис.

Той извади малко цилиндърче от джоба си, пхна ръка под възглавницата на дивана, на който седеше, и го постави някъде. Поне вече знаех откъде се зарежда прожекционното устройство.

Космосът изчезна! Какво облекчение!

На негово място отвсякъде ни обкръжи театрален салон, седяхме като зрители сред още около двеста души, които сякаш бяха живи.

Точно под нас беше сцената. Претенциозно направени, декорите изобразяваха гора. Дърветата лъхаха на картон. Сцената беше осветена отдолу.

Зазвуча музика. Артист в животински костюм, приличащ на лепъртидж, излезе иззад кулисите. Носеше обувки, шапка и бастунче. Преструваше се, че тършува из гората. С танцови стъпки обикаляше дърветата и накрая запя, а клоните се поклащаха в ритъма на музиката:

„Както по пътечка весело вървах,
най-прекрасна гледка аз видях.
От великолепиe цял съм омагьосан
и животът ми виси на косъм.
О, лейди Лепъртидж,
яви се ти,
яви се ти,
яви се ти!
О, лейди Лепъртидж,
сбъдни ти моите мечти!
И животът в танц ще полети!
О, лейди Лепъртидж,
не си отивай,
не си отивай,
не си отивай!
О, лейди Лепъртидж,
без теб сърцето ми се в кръв облива!“

Измежду дърветата блеснаха чифт огромни очи, примигнаха два пъти и кокетен глас тихо измърка:

– Че какво ми пука?

Завесите се спуснаха. Публиката се заливаше от смях и ръкопляскаше.

Графиня Крек се давеше в хълцащо кикотене, падна върху Хелър. Доста време мина, докато си поеме дъх. Обви ръце около шията му:

– Толкова си мил!

Отдръпна се и великолепно изимитира последната реплика:

– Че какво ми пука? – Те пак паднаха в прегръдките си и се разсмяха.

– Има колкото искаш такива – накрая каза Хелър. – Има и различни игри. Но ти още не си разгледала всичко. Подготвил съм ти и друга изненада.

Нямаха ли край тези изненади? На мен песничката ми се стори

глушава. Може би той искаше да си припомнят първата им среща, когато тя накара истински лепъртидж да се прибере в клетката? Да, така беше. Пък и съвсем подходящо име за абсолютната смъртна опасност, лъща от графиня Крек. Наистина лейди Лепъртидж!

Слязохме по малка стълба и се върнахме към страната, откъдето започнахме обиколката. Разгледахме малка кабинка с душ, а когато Хелър вдигна една кърпа, по стените заплуваха патици из езеро.

Той помогна на графинята да прескочи един праг, но преди да влезе в следващата стая, закри очите ѝ с длан.

– Сега можеш да погледнеш.

Графиня Крек отново нададе своето „Ооооооо!“. Жироскопно легло и множество гардероби. А на леглото – два невероятно луксозни тоалета. Единият представляваше прозрачна нощница със сложна сребърна бродения, а другият – златна бална рокля!

Графинята ги притисна до себе си и се разрева. После целуна Хелър.

– Никога през живота си не съм имала толкова разкошни дрехи!

Той я погали и обясни:

– Жената на адмирала имала навика да пътешества с него. Сега всичко това е твое, мила. – И още една целувка.

После ме хвана за ръката.

– Е, обиколихме по целия кръг. Хайде сега да слезем в трапезарията, а дамата ще махне военните дрехи, ще се изкъпе и преоблече.

– Няма да се бавя! – извика графинята, загледала с обожание в гърба на Хелър.

– Бави се колкото пожелаеш! – отвърна той. – Имаме страшно много време.

Върнахме се в салона със златните прибори. Време, значи, мрачно отбелязах аз. Да, бе, мислиш си, че имаш много време. Как ме изигра само! Въобще нямаше намерение да помръдне нанякъде! Просто си търсеше луксозно корабче!

– Смятам – казах надменно, – че си твърде нахален. Правеше ме на глупак през целия ден!

Хелър сви рамене и ми се усмихна небрежно.

– Хайде де, Солтан, нали ти самият каза, че в Спитеос е прекалено неуютно.

Той ми предложи златна кутийка с розова искряща вода. Но аз знаех, че не им се ще да се навъртам наоколо. Казах му:

– Ще се видим утре – и се измъкнах.

Знаех непоколебимо, че и с оръдие вече не мога да помръдна Хелър. Загазих!

ЧАСТ ШЕСТА

Глава първа

Беше глупаво да си изляза просто така, но някак не ми понасяше да се навъртам толкова близо до графиня Крек. Докато бях в кораба, болките в стомаха ми не преставаха. А сега, застанал наред тъмния хангар, не усещах никакви болки. Само глад.

Всичко беше тихо, веселбата отшумя отдавна. Камionenът вероятно се бе върнал за украсата и празните кутийки. По импровизирания бар не беше останала и трошица.

Внезапно цялата тежест на глупостта ми се стовари върху мен като скала. Бях разорен. Не само нямах и едничък кредит в джобовете си, ами и електронната си карта не биваше да използвам – ако опитах да изтегля с нея пари или да купя нещо, щях да надхвърля едногодишния аванс и можеха да ме съдят за дългове.

Да бъдеш офицер си има и добрите страни – имаш карта, значи имаш и пари. А на по-ниските служители финансистите просто не си правят труда да плащат. Но да бъдеш офицер има и мрачни страни. Всеки от нас сам си плаща за храната, жилището и дрехите не само по време на престоя в базите, но и при кампании.

Ако не измислех начин да се сдобия с един-два кредита, нямаше да ям тази вечер! Нито пък утре.

Зад тезгяха някой се бе настанил в захвърлено антигравитационно кресло. В мъждукащата светлина разпознах Снелц. Аха! Хрумна ми план. Ще го уплаша, за да му измъкна малко пари!

Когато го доближих, той си остана лениво отпуснат, премяташе жезъла между пръстите си и тихичко мрънкаше една песен: „Там в Кибу мацките си имат по четири бомби“. Гвардейците от флота много я харесват.

Това спокойствие на човек, натъпкал корема си с ядене и „Тап“, събуди злобата ми.

– Снелц – казах му с гаден глас, – съзнаваш ли, че не само си извел от Спитеос затворник, но и си го въоръжил с бластерна пушка?

– Олеле – безгрижно отвърна той, – сега върху ми ще се спуснат поразяващите мълнии на началството!

Предположих, че се държи дръзко, защото жезълът му в

действителност беше взривострел. Пренебрегнах оскърблението и продължих:

– Твърде очевидно е, че си имал нужда от пари, за да подкупиш стражите по защитните прегради в тунела. Иначе никога не би извел Крек навън и не би имал надежда да я вкараш обратно.

– Пари ли? – попита Снелц, остави настрана жезъла и си запали димна пръчица. – Би било прекалено опасно да подкупвам онези типове, Хист щеше да научи за това незабавно.

Той се взря в мен през дима. Усещаше, че не му повярвах. По лицето му се мярна неизречено „Майната ти тогава“. Не личеше да му вдъхвам страх, както успяха преди. И вече не ми се вярваше, че причината е във взривострела. Нали го остави. С какво се бях сблъскал? Някаква възкресена гордост? Нима отношенията му с Хелър го измъкнаха от пропастта, в която бе паднал? Не се опитваше да раболепства! Напротив, със съвсем спокоен глас ми каза:

– А, ясно. Вие не разбирате как сме уредили да я извеждаме и да я връщаме. Е, предполагам, че не е зле да научите, може пък да ви олекне на душата. Ами онзи травестит...

– Снелц – заплашително го прекъснах аз, – най-добре не започвай да усукваш разни безкрайни лъжи!

Изтръгнах от него само къс лаещ смях.

– Като си представя, че чувам това от вас... Както и да е, вие, разбира се, знаете, че „Лагер Твърдост“, освен за прикритие на движението към и от Спитеос, служи и за отървяване от хора на апарата, които са станали „неподходящи“. Но бих искал да отбележа, че ми се вижда невъзможно да паднеш по-ниско от дъното. Как изобщо някой би могъл да стане неподходящ за апарата? Нали и аз съм в него. Вие също.

Ръката ми сама потърси оръжие. Той се засмя и изпусна кълбо пътен дим.

– Така че дори и вие на високия си пост да не знаете това, другите служби на апарата пращат на смени групички за „специално обучение“ в „Лагер Твърдост“. То успява само да ги научи как да умират бързо и да падат в дупката, вече във вид на мъртво тяло.

– О, стига си увъртал, Снелц. Това го знам. Нали затова му викат „Лагер Убийство“.

– Е, радвам се, че нещо поне знаете – иронизира ме Снелц. – Вече започнах да се съмнявам.

Мина ми през ума, че всякакъв контакт с Хелър просто съсипваше персонала!

– Но да се върнем на нашия проблем – лениво продължи той. – Когато подразбрах, че може да се стигне до подобна операция, казах на момчетата от взвода добре да си отварят очите. И както се очакваше, в поредната пратка боклук за изхвърляне те откриха точно каквото ни трябваше. – Вдъхна дълбоко дима. – Приятелчето се казва Туик. Забелязахме го в пристигащата „боклукчийска кола“. Тимиджо успя да надзърне в досиетата. Та този Туик казал „не“, когато трябвало да каже „да“ на някакъв натопорчен началник. И понеже е недопустимо такива неща да се случват – нали разрушават дисциплината, а и иначе кой да му стопли леглото, засилили го към „Лагер Убийство“.

Търсехме някого с ръста на графиня Крек и поне малка прилика с нея. И ето ти го Туик. Той е рус, със същия цвят на очите и дори е приятен за гледане, макар че – Снелц си позволи възторжена въздишка – не може и дума да става за сравнение с графинята, тя е сред най-красивите жени, които съм виждал. И които всеки е виждал.

– Давай нататък! – отсякох. Щом спомена прелестите на графиня Крек, болката в стомаха ми се обади.

– Та ние само трябваше да наглеждаме какво става с онази пратка „боклук“. И когато ги избутаха на ръба на пропастта, един от тях не беше убит – Туик!

– Това е струвало пари, за да подкупите взвода за разстрел! – раздразнено го прекъснах аз, защото си припомних каква беше целта на разговора.

– А, не, не струваше пари. Екзекутират ги нощем, за да не ги забележат от случайно прелитащи машини, а благодарение на Тимиджо се случи така, че Туик имаше въже, на което да увисне. И когато взводът за разстрел си отиде, ние само трябваше да издърпаме Туик. Както му бяхме казали, паднал назад, преди онези да натиснат спусъците, и ако не броим някое и друго натъртване, добре се чувстваше.

Поохранихме го малко – чудно, но те оставят осъдените да гладуват – и когато ни потрябва, той вече можеше да ходи. Косата му беше доста пораснала поради навиците му и през дългото пътуване от Флистен дотук. За травестит изглеждаше доста прилично.

Днес следобед минах с четирима през тунелите, Туик беше единият. Когато стигнахме до стаичката на графиня Крек, съблякохме го и тя навлече неговата униформа. Туик се пхна в леглото ѝ и в момента е още там, сигурно си хърка на воля.

– Аха! – Смятах, че съм го хванал натясно. – Значи си дал на този сбърканийк Туик пари, щом се е съгласил на това.

– Пари ли? – повтори Снелц. – Като си помисля, дадохме му нещо много по-ценно. Дадохме му живота. И щом приключим с това тук, ще намерим някой труп в пратките на новобранци за стражи в „Лагер Твърдост“. Честичко се бият по пътя от затворите, където ги избират. Ще дадем документите на Туик и ще го зачислим във взвода. И без това не ни достигат няколко души, като включим и този, на когото спухахте главата. Между другото бързичко оздравява. Някой ден ще трябва да ви науча как да удряте по-сериозно. А, докъде бях стигнал, преди пак да ме прекъснете с тия ваши пари?

Да. На зазоряване, като ни свърши смяната, ще я откараме обратно и ще я преведем през тунелите. Ще си сменят пак дрехите с Туик и той ще излезе с нас. И ще правим това всеки ден. Всички ще виждат графиня Крек през деня в тренировъчните зали, а нощем никой дори не смее да припари до нейната стаичка. Нали знаете, носи й се славата.

– Добре, добре – казах. – Но как е успяла толкова бързо да научи гвардейските хватки с оръжието? Ами строевата подготовка?

– Че не ме ли видяхте как я учих един следобед? Да, бе, спомни си – бяхме застанали зад едни големи машини за електрошок, а вие не се мяркахте наоколо по това време. Научава всичко страхотно бързо, сигурно защото и тя е от най-добрите треньори. Но заслугата май е моя, много ме бива по строевата подготовка. Нали свършихме чудесна работа? Вас поне измавихме днес!

Е, това ме накара да кипна.

– Да те „бибип“, пак са ти трябвали пари, за да минаваш свободно през тунелите! Стражите от лагера не могат да влизат и излизат без разрешение.

– Но ние имаме причина. Вечер изнасяме разни уреди за обучение, които връщаме сутрин, защото тя си ги иска в тренировъчните зали през деня.

– Все едно, купил си разрешително за влизане! Как ще проникнеш в Спитеос без подпечатан пропуск?

– О, и това ли не помните? Нали подпечатахте с вашата карта дългосрочен пропуск за взвода. – Погледна ме, а в очите му играеше някакво дяволче. – А ако ни го вземат, подпечатахте и искане за разрешение да изнасяме онези уреди.

– Нищо подобно!

– Така е, както ви казвам. Стана тази сутрин. Точно преди да се събудите!

Онемах. Стражът, който ме събуди! Мръсният джебчия беше взел

електронната карта от джоба ми и я е върнал, преди да ме събуди. Не можех да съдържам беса си.

– Я не ми дрънкай глупости, Снелц, Хелър сигурно щедро ти ръси парички за тези гадости!

Той ме изгледа учудено.

– Ами би трябвало да ми даде нещичко в някой от близките дни. Грис, какви са тези приказки – пари, пари, пари! Нима си мислите, че ще поема такъв риск само за пари? Имате много чудати схващания за живота. Не всичко се прави за пари. Понякога, точно както днес, може да се направи и само за кеф. Опитайте.

Обърнах му гръб и си тръгнах. Тънех в отчаяние. И никак не се нуждаех от неговите съвети. Бях гладен и разорен!

Глава втора

Моят пилот спеше като младенец в аерокара. Погледнах го ядосано. През целия скапан ден този тип се тъпчеше с ядене и пиене!

Сетих се нещо. Хелър го затрупваше с пари, за да купува какво ли не. Пилотът ми преди е летял с търговска совалка, но убил помощника си и избягал на друга планета, където се включил във верига за контрабанда. Твърде често им крадял от крадените стоки и те го издали на полицията. Апаратът го измъкнал от затвора, снабдил го с фалшиви документи за самоличност и решили да го използват в Отдела за кражби. Не се оказал много способен и ми го прехвърлиха за пилот. С това криминално минало би трябвало направо да е ограбил Хелър!

Дръпнах вратичката и го ритнах. Не беше опасно да го малтретирам. Доста е дребен. Без да му дам време да се опомни, изревах свирепо:

– Дай ми моя дял от парите, които сви от Хелър днес!

Той се понадигна. Явно всичият „Гап“ през деня му беше дошъл в повече. Без да се замисля, каза:

– О, разбира се, ще ви дам парите, офицер Грис.

Спасение!

– Хайде – отсякох. – Да ги видя!

– Много съжалявам, офицер Грис. Днеска нищичко не остана.

Той полагаше усилия да се събуди. Помогнах му с едно яко раздрусване.

– Смилете се, офицер Грис! Не правете това. Пръска ми се тиквата... Парите?... Да, парите...

– Не ми се прави на много хитър! Давай ги! Веднага!

Той порови из туниката си. Стискаше в ръка някакви хартийки.

– А, сетих се вече. Ето ги всички бележки от магазините. Офицер Грис, представа си нямате каква скъпотия е настанала! Знаете ли, че той похарчи само чрез мене триста и два кредита? От флота му дадоха материалите за почистване без пари – има приятелче в складовете и само му оставих разписка. – Той прехвърли хартийките. – А камионът с „Тап“ струваше сто седемдесет и пет кредита. Ето какво било! Дрехите! Офицер Грис, да знаете, никога няма да се ожена. Няма да ми повярвате, ама тези пусти дрехи струваха сто кредита! Шашнах се. Пък и за нещо друго похарчих двайсет и пет...

Пак го разтърсих.

– Казвай направо, без да увърташ толкова!

– Нали се опитвам да ви обясня – изскимтя той. – Докъде бях стигнал? Съвсем ме объркахте и изтървах някъде бележката. Ето я. Беше страшно натруфен магазин, гледаха ме като че съм отпадък някакъв. Избрах дрехите, които той ми поръча, и ми бяха останали само деветдесет и осем кредита от неговите пари, а знаех колко разчита на мене. Напипах два кредита в джобовете си и ги добавих, така успях да взема дрехите. Значи той ми дължи два кредита. – Помисли малко. – Утре ще му дам бележките и той няма как да не ми върне моите два кредита. Ама все тая. – В гласа му се промъкна възхищение. – Нали е страхотен!

Каква наглост! Праснах го, както заслужаваше.

От устата му потече кръв. Той мълчаливо събра хартийките. Без да каже дума, премести се на пилотското място. Точно така трябва да се отнасяте с всичките тези парцали. Само това разбират. Ломбар беше прав. За доброто на Конфедерацията трябва да бъдат унищожени.

Настаних се отзад.

– Закарай ме до моя хотел в града! – заповядах му.

Поне имах къде да спя.

Летяхме през гстото движение на ранната вечер към северната част на Правителствения град. Този район отдавна се е превърнал в затънтена покрайнина и затова апаратът е разположил там канцелариите си. Самите служби се намират върху широка скала над завоя на река Уийл. Надолу по склона към равнината са бордеите, където чиновниците от апарата унило прахосват свободното си време, а по-нататък живеят някои офицери. Кварталът вони не само заради пълната с мръсотии река, но и заради разрухата, просмукала се в стените на полусрутените здания.

Моят „хотел“ едва ли заслужаваше това гордо име. Някога в него се разполагал високопоставен благородник, но сега залите бяха преградени с допълнителни паянтови стени и там царуваше едно женище, което настояваше да я наричаме Мийли. Държах малко стайче в тази обител.

Аерокарът кацна до страничния вход, в откритото сметище, което преди е служело за градинка. Пилотът обикновено преспиваше в машината, затова го оставих и тръгнах нагоре по нащърбените стъпала към стаята си.

Беше заключена. И не как да е, ами с внушително резе.

Наведох се през парапета и изкрещях, за да извикам Мийли. Останах доволен, като чух как стремително се понесе нагоре. Толкова бързаше, че замалко да доразруши стълбата. Хареса ми, че веднага се отзова на повикването.

Светлината не беше обилна и не предполагах какво ще ми се случи. Не виждах изражението на нейното старо и украсено с няколко белега от нож лице.

– Къде са ми парите? – изсъска тя.

– Чакай бе, Мийли! Нали знаеш, че винаги ти плащам!

– „Винаги“ при тебе значи „никога“! – изпищя тя. Никога не съм й бил симпатичен. – Изчезваш за не знам си колко дни и никой не те знае къде си. Надявах се да ми е проработил късметът и да са те пречукали, както заслужаваш! Всички говна от апарата сте едни и същи! Да ви „бибип“!

И ме удари!

– Я ми отвори вратата на стаята! – казах аз, благоразумно отстъпвайки назад.

Тя махна резето. Бутна вратата с трясък и запали светлината.

Без повече да ми продума, зафуча из стаята като ураган – събираше ми нещата. Изтича покрай мен на балкончето над страничния вход и захвърли товара си към аерокара.

– Пилот! – извиках.

А Мийли вече излизаше от стаята със следващата партида. И я запрати в нощта!

Накрая се върна с чифт стари обувки и моето единствено одеяло, за да ги присъедини към останалото.

– А сега дим да те няма! – пищеше тя. – И ще кажа на всички наоколо, дето дават стаи, че не си платил наема си за цяла година! ИЗЧЕЗВАЙ!

Помислих си дали да не погледна в стаята, може би имаше още

нещо, ала не посмях. Има случаи, в които човек трябва да се бие. Но има и случаи, когато трябва да бяга. А тази жена никога не ме е харесвала, не знам защо.

Пилотът и аз събрахме нещата ми от боклука в бившата градинка, почистихме ги колкото можяхме и ги натъпкахме в аерокара.

– Накъде сега? – попита ме той.

Трудно ми беше да измисля.

– Какво ще кажете за вашата канцелария? – подсети ме пилотът.

– На дъртия Боуч няма да му хареса.

– Ама това е единственото място, където можете да отидете. Ако питате мене, на бюрото е по-удобно, отколкото в канавката. А в тая машина двама трудно се побират да спят. Ще ви закарам до канцеларията.

Във влекача имаше предостатъчно каюти. Но само мисълта за това върна болките на мястото им в моя стомах.

Да я „бибип“ тази мисия! И да го „бибип“ този Хелър! Май по-добре да го убия!

Е, тогава вече истински ми призля. Малко след това пилотът трябваше да ми помогне, за да се кача до кабинета и да се опъна на вехтото бюро.

Що за ужасен ден беше!

Глава трета

Събудих се от гръмовния удар на тялото си в пода. Вече беше ден. Някой ме бе съборил от бюрото.

– Нали знаете, че не можете да спите тук! – свадливо измрънка старият Боуч.

– Че това си е моят кабинет! – измърморих от пода между тромавите му крака.

– Сега се дръпнете от бюрото – каза той. – Трябва да сложа върху него тези книжа.

Така си беше. Стоеше с висока цял ярд купчина документи и формуляри. Чак тогава ми просветна какво ми казваше. Нужен му беше плотът на бюрото, за да стовари всичко това отгоре.

Изпълзях настрана и станах.

– Доста хартии носиш.

Той вече подреждаше книгата по категории.

– Можете и по-често да се навъртате насам, та да подпечатвате

документите. Останалата част от вашата работа мога и сам да я свърша. Но не мога да заместя вашата електронна карта. Нали още помните как да я притискате към лист хартия?

Май се опитваше да остроумничи.

И Боуч си имаше някакви причини да не ме харесва. Извисява се – или по-добре да кажа прегърбва се – на повече от шест фута от земята. Две рошави чепки сива вълна стърчат над ушите му. Носът му е толкова остър, че спокойно можете да режете хартия с него. Отгоре на всичко носи черни капаци, за да не му блести светлината отстрани в изцъклените черни очи. Той никога не говори, само хапе. Винаги съм предполагал, че преди около осемдесет години е имал амбициите да стане офицер, но не стигнал по-високо от поста главен чиновник на Отдел 451. Заклучих, че страдаше от най-обикновена завист.

Стърчеше над мен заплашително, за да се увери, че ще седна да подпечатвам.

– Можеш поне да ми донесеш от „главотръса“ на чиновниците – подхвърлих му.

– Фондовете на канцеларията са напълно изчерпани. Чухме, че са ви преместили на друго място, и си направихме тържество. После се оказа, че са ви оставили начело на отдела, и трябваше да удавим в нещо мъката си. Значи няма „главотръс“, нито горещ, нито утайка даже.

Настаних се на стола, извадих електронната си карта и започнах да подпечатвам. Бях гладен и се запитах дали хартията става за ядене. Ако ставаше, можех да си устроя истинско пиршество с купчината пред мен. Апаратът работи, ходи и спи само с планини от формуляри, документи и записки и почти всичко в тях е лъжа.

Снабдителни требования за вече откраднати имуществва, заверки на щатове за заплати, които никога не се изплащаха, суми, предназначени за доносници, които потъваха в джобовете на надзираващите ги служители, списъци на персонала, раздути двойно от действителния брой работещи, „разходи за клиенти“ от шефа на базата ни в Турция, които всъщност харчеше за местните проститутки. Тонове книжнина, обичайните безсмислици на апарата.

След почти час едва бях преполовил купчината. Тъкмо щях да стоваря картата си върху следващия лист, когато многобройните суми, изредени в него, привлякоха вниманието ми. Нямах пукната пара, а тук всички си пълнеха гушките, само не и аз. Взирах се в реда „Ремонт – 764,9 кредита“.

– Това сте го оформили вие – посочих му. – Ремонт значи? На тази

дупка?

Боуч измрънка под носа си, че паметта ми била колкото на бръмбар, а високо каза:

– Това е за поправката на покрива миналата година. На този покрив. Водата от дъжда течеше по всичките ви документи. Работата бе извършена. Нали вие дори се оплаквахте, че ви вдигали шум. Няколко пъти ви представях сметката, ама вие все си намирате нещо друго да правите, преди да стигнете до нея в купчината. Предприемачът звъни по два пъти на ден да си иска парите. Подпечатайте я.

– А какви са тези „Неизползвани средства“ накрая? – попитах го. – 231 кредита.

– Когато официално представих проектобюджета ни, бях достатъчно добър да си спомня, че и вие може би ще поискате някакви подобрения в кабинета си. Но нали никога не казвате какви са ви капризите, средствата си стоят неизползвани.

Огледах се. Боята по стените тук-там се лющеше, а тъмното влажно петно не беше заело дори половината от тавана.

– Никога не съм виждал какво толкова има да се оправя тук.

Внезапно ме озари една хитра мисъл, засега само кълн от зърното на идеята. Предприемачите отделяха комисионна, когато човек знаеше как да си я поиска.

– Дай ми оригиналния документ – заповядах сурово. – Не се безпокой, ще продължа да подпечатвам – прибавих бързо и чак тогава той мръдна от мястото си.

Докато се върне, преборих се с остатъка от хартиите. Той изтриваше остатъците от горещия „главотръс“ от устните си. Но главата ми беше заета с друго. Носеше ми документа за неизползваните двеста тридесет и един кредита. Взех го.

– Аз ще се заема с това.

Боуч откара плода от моята усърдна работа, а аз седях загледан в двата листа. Първо да видя дали мога да измъкна нещичко от предприемача, който вече си беше свършил работата. Щом е минало толкова време, значи гори от желание да си прибере парите.

Свързах се с него.

– Искаш ли да ти се плати по-скоро за този покрив? – продикувах му номера на фактурата.

– Кой се обажда?

– Офицер Грис.

Той прекъсна връзката. Е, тук ударих на камък. Очевидно Боуч е

приказвал зад гърба ми.

Наложи се да помисля още. Да обновявам кабинета ми се стори чиста загуба на време. На кого са му нужни красиви стени? Трябваше да е нещо по-подходящо за моята професия.

Отидох в тоалетната. Една от привилегиите да бъдеш шеф на отдел е в отделната тоалетна, залепена до кабинета. Разгледах я, докато бях вътре. Затрупана с мръсни хартийки. Случайно пред очите ми попадна прозорецът. И точно тогава кълнът на моята идея с пукот излезе от зърното.

Прозорецът на тази тоалетна беше над петстотинфутова пропаст на ръба на скалата. Повдигнах се на пръсти и дори успях да зърна долу река Уйил.

Веднага се върнах в кабинета и се обадих на един строителен предприемач, чиито услуги никога не бяхме ползвали. Доказателство, че не беше си имал работа с нас, бе и появяването му само след четвърт час.

– Аз съм доста влиятелен служител – подчертах.

– Това лесно се забелязва – отвърна, като хвърли поглед на кабинета ми.

– Имам неизползвана сума за ремонт – двеста тридесет и един кредита.

– Толкова малко? – учуди се той.

Но аз знаех, че само си придава важност. Тези приятелчета са вечно гладни. Аз също.

– Елате с мен. – Заведох го в тоалетната. – Виждате ли тази стена? – За по-сигурно я тупнах с длан. – Искам да я издърпате малко по-напред и да монтирате в нея тайна врата, която въобще да не се забелязва. А зад нея искам люк и стълбичка към покрива.

Той огледа внимателно стената и сви рамене. Струваше му се лесна работа.

– Виждате ли този прозорец? – Чукнах по стъклото. – Искам стъклото да се смени с друго, което се чути безшумно.

– Добре, мога да уредя всичко това. Но за какво ви е?

– Случва се разни хора да ме преследват.

– Аха, нали работите в апарата. Разбирам. – Той се поколеба. – Но не ми стана ясно какво искате да постигнете с тези промени?

– Няма втори изход от кабинета ми – обясних аз. – Ако ме принудят да се скрия тук, няма как да избягам. Но свършите ли работата, която ви поръчвам, мога да изтичам в тоалетната, да разбия безшумно стъклото, да се измъкна през тайната врата, да се изкача по стълбичката и да

стигна до покрива.

Объркването му не изчезваше.

– Ако стъклото не вдигне шум, ще имам време да избягам през тайната врата.

Той стъпи на тоалетната чиния и надникна през прозореца.

– Но оттук се пада направо в реката от петстотин фута!

– Правилно. Ще си помислят, че съм опитал невъзможното. А тази река никога не изхвърля обратно трупове, ние от апарата добре знаем това. Дори няма да ме търсят! А пък аз ще съм си на покрива. Не си пълнете главата с подробности от шпионския занаят. Това е по моята част. Ще можете ли да направите каквото искам?

Каза, че щели да могат, макар че сумата му се виждала доста скъперническа.

– Добре – заключих, – тогава дайте ми двадесет кредита и получавате работата.

Е, започна разгорещен спор. Тези типове умеят да се пазарят, но и мен си ме бива. Накрая се споразумяхме за рушвет от десет кредита. Протегнах ръка, а той каза:

– А, не, никакви рушвети, докато вашата финансова служба не ми преведе парите. За вас, тукашните хора, се носят какви ли не истории. – Все още се усмихваше приятелски. – Веднага ще се захванем с работата и след шест месеца ще си получите десетте кредита.

Не можех да отменя поръчката. Опитът да се сдобия с пари би станал твърде очевиден.

Той си тръгна.

Разочарован, аз пак се настаних зад бюрото си и от чист инат реших да не подпечатвам сметката от другия предприемач. Ще им натрия носовете! Всеки офицер трябва да има мъничко гордост. Дори и да е от апарата.

Глава четвърта

Няколко пъти почти стигах до решението да отида в хангара и да видя какви ги е забъркал Хелър. И неизменно си получавах болките в стомаха.

Но със или без тях пак си оставах гладен и накрая отидох до аерокара.

Изумен, видях, че пилотът е изнесъл всичко от машината и я

почиства отвътре. Нечувано! Никога не беше правил това. Бе подредил и моите вещи наоколо, за да ги проветри и махне миризмите от тях. И си подсвиркваше, докато не ме видя.

– Ще отидете ли да се видите с Хелър? – попита ме той.

Болката ме налетя. След малко успях да поклатя глава отрицателно. Хрумна ми, че бих могъл да изпратя него. Но Хелър и без друго му беше напълнил джобовете с пари, не се съмнявах, че ме излъга за онези два кредита. А за мен нищо не оставаше. Не бях и в добра форма за препирни.

Забраних му да припарва до хангара. Хелър го беше пратил до флота за почистващи материали. Кой би могъл да каже какви други съобщения би искал да предаде там? Струваше ми се, че е най-добре да си умра и да сложа край на всичко, защото не след дълго небето щеше да се стовари върху главата ми. Щяха да заловят Крек или Ломбар щеше да научи, че не сме тръгнали. Или инспекторите на Короната щяха да изскочат изневиделица. С нищо не можех да предотвратя опасностите. Майната й на стълбата до покрива. Трябваше само да скоча от прозореца на тоалетната и да приключа сметките си.

Върнах се горе. Отдел 451 разполага с доста стаи, нали се налага някъде да подредим всичките бумажки. Все не успях да открия точно колко души работят в отдела заради непрекъснатото фалшифициране на щатното разписание и заради рушветите, които гълтаха Боуч и останалите по-важни чиновници. Но само в основната зала четиридесет и един служители си прехвърляха хартийки. Познавах някои от тях, а за други бях ровил из досиетата. Но не ги заговорих, а и те никога не започват първи разговор. Повлякох се към кабинета си.

Стомахът ме болеше. Потънах в униние.

Може би стана така, защото бях гладен и жаден. Предишната сутрин се бях задоволил само с малко горещ „главотръс“ и като се замислих, и в деня преди това нито бях ял, нито бях пил. Значи вече две денонощия. Стомахът ми се гърчеше непоносимо и ми се яви някаква странна халюцинация. Започнах да вярвам, че се намирам в пещерите на нашата база в Турция, на Блито-3. Седях до бюрото си. Неколцина от персонала също бяха там и се усмихваха дружелюбно. Подпечатвах потвърждения за получаване на товарни пратки и всеки път, когато електронната ми карта допреше листа, чиновниците ръкопляскаха и ме уверяваха колко съм велик. Всичко вървеше добре. Бях далеч, много далеч от Волтар. На вратата се появи прекрасно турско момиче, танцьорка, която с бавни и съблазнителни движения тръгна към мен, устните и очите й ме

подканваха. В едната си ръка държеше пари, а в другата – ХРАНА, превъзходна турска баклава.

Отворих уста да я заговоря на турски. И се опомних от шока. Видях момичето! Чух шумоленето на банкнотите! Помирисах храната!

Знаех, че се побърквам.

По съвсем прост начин се уверих в това. Но по-добре да го обясня и на Вас. В Имперската академия не се справях добре, но в шпионското училище на апарата бях истински факир, особено в ученето на езици.

Разбира се, и преподавателите там си владеят занаята. Принудени са. Само за да покрият всичките 110 планети на Волтарианската конфедерация, трябва да боравят с около четиристотин езика. Макар че волтарианският, пренесен от предишната ни галактика, е задължителен навсякъде в училищата, работата на апарата често ни отвежда в изостанали райони, където никой не говори стандартния волтариански. Ами какво да кажем за десетките хиляди езици на вражеските планети или на планетите, набелязани за нахлуване?

Измислили са хитра система за постепенен напредък. Започват с детски книжки, минават на учебниците за първолачета и така нагоре. В случая с Блито-3 програмата за английския език е книжка с картинки, буквари за забавачниците, комикси и специализирана литература.

Комиксът, който аз си избрах, се наричаше „Бъгз Бъни“. Сега си спомням с усмивка първата грешка, която направих. Помислих си, че героят на комикса представя истинския външен вид и поведение на земните жители, защото още не бях посещавал планетата. Как се изхили моят учител! Той ми подсказа, че друг герой от този комикс показва какъв е видът и поведението на хората от Земята. Името му беше Елмър Фъд.

Но трябва да призная, че Бъгз Бъни знае как да прави номера. Той е лукаво създание и въобще не му е трудно да прекарва всячески хората. За мен беше очевидно, че на Земята владеят начините да се справиш с всекиго. И когато някои от преподавателите в училището ми казаха, че специализираната литература на Земята не се различава кой знае колко от комиксите, веднага схванах намека. Всеки можеше да си избира в кои области да усъвършенства езиковите си умения и аз избрах онази, която на планетата наричат „психология“.

Тя е монопол на държавата и се изучава в техните университети. Заявяват, че всички хора са зли, и казват, че разумните същества са животни и нямат души. Това е уникална черта, присъща само на Земята, защото на никоя друга планета не вярват на подобни твърдения. Но аз много се надявам, че ще мога по-дълго да живея на Земята и няма да ме

местят в друг отдел. Естествено, също като Ломбар вярвам, че всеки е зъл.

Така че бях се натъкнал на истинска златна жила. Четях и препрочитах тези учебници. Точно както прави и Бъгз Бъни, психолозите ви учат как да въртите на пръста си всички наоколо.

Именно на тези задълбочени проучвания дължа своята забележителна способност да поставям хората на мястото им.

Твърде неохотно споменавам това в настоящия ръкопис по две причини. Първо, всеки може да си помисли, че съм изкукал окончателно. Второ, това е моята професионална тайна, която ми помагаше да оцелявам в апарата. И от първобитни цивилизации има какво да се научи.

Когато видях пред себе си тюрското момиче, знаех точно какво ми се случи – преживявах „психогенна халюцинация, предизвикана от неудовлетворени желаниа“.

Естествено, стигнах до извода, че страстно искам да отведа Хелър отгук. Сякаш получих озарение свише.

Макар и да намерих точното определение за състоянието си и да го разбирах напълно, от време на време си въобразявах, че съм в базата в Турция, и дори веднъж протегнах ръка да си взема от сладкишите, които тя остави на бюрото ми.

Това ме накара да се замисля как щях да се справям с цялото подпечатване на документи, когато замина за Земята. Недоумявах по кой начин чувалите с хартии ще стигат редовно дотам и ще се връщат обратно. Можех да си представя как от подхвърлянето ще се превърнат в смачкани и омазнени топки. Боуч ще получи истеричен припадък, ако види дори едно подгънато ъгълче.

Денят се точеше бавно, аз огладнявах и ожаднявах все по-мъчително и всякакви надежди да хапна май се отлагаха с цяла година, когато отново щях да тегля спокойно пари, освен ако не загубех допълнителните си заплати. Тогава годините се увеличаваха на пет, а може би и завишаги. Не спирах да се тревожа.

На Блито-3 щях да бъда абсолютно изолиран. Нямаше как да душа какво става тук. Нямаше да разполагам с главен пулт, на който да крада машинно време. Мечтите ми как на Земята ще потъна в блажено охолство доста потъмняха – нямаше да знам какво, по дяволите, се мъти на Волгар.

Представях си какво ли би направил Бъгз Бъни в подобни обстоятелства. Би одобрил палавата шегичка с тайния изход за бягство през тоалетната, който току-що поръчах. Но въпреки отличната си памет не

си припомних някоя историйка с него, в която да преодолява липсата на информация. Освен една, когато качва на покрив прекалено дълъг телескоп, за да наблюдава колата, която го следи. Да, ама аз не разполагам с толкова дълъг телескоп.

Потиснах глада и се напрегнах във върховно усилие. Нелошият ми мозък внезапно реши проблема.

Ендоу беше кръстопътят на информацията между апарата и Великия съвет. На Ломбар му се налагаше да обсъжда всичко с лорда, който пък си имаше една слабост – хубавичките момчета!

Изъмкнах папките си с материали за изнудване срещу хората от отдела.

Започнах да натискам бутоните за повикване. Най-после един про работи и скоро пред бюрото ми застанаха двама чиновници от Отдел 451 с весели и снизходителни лица.

Прякорите на тези две момчета бяха Ту-ту и Олеле, а истинските им имена – Туола и Одур. Бяха от родната планета на Ендоу – Мистин. Като деца имали вдъхващи надежда дарби. Но били обичани до безумие от своите разведени майки, престъпно разглезени и психически потискани. Високите оценки им осигурили места в Мистинския университет и пред тях се очертавали блестящи научни кариери. Били сред най-добрите студенти. Влюбили се – единият в застаряващ професор по целология, другият в декана. Заловили ги и ги изхвърлили. Съсипали им живота. И точно те се оказаха най-подходящи за моите цели – бяха много симпатични. Ей сега щях да им изтрия усмивчиците от момичешките личица.

– Ти, Туола, и ти, Одур, току-що бяхте повишени.

Хареса им, но застанаха нащрек.

– С властта, дадена ми като началник на отдела, ви назначавам за сменящи се куриери до Блито-3. На интервали, достатъчни за отиване до планетата и за връщане, вие двамата на смени ще поемате задачата. Единият ще ми докарва цялата книжнина, която трябва да подпечатам и да върна на отдела. После ще идва другият.

Сториха ми се неспокойни. Може би заради името, което си бях създадал в отдела. Знаеха, че това не беше всичко. Три месеца пътуване, последвани от три месеца отпуски, дори при сравнителните неудобства на полета в товарен кораб бяха прекалено сладка работа.

– През свободното си време тук – им казах – лично ще носите съобщения за Ендоу. Каквито ще да са съобщения, ако трябва, сами ще ги измисляте. И ще висите там да чакате отговорите. Ще се нагласите

както трябва и ще му се пофръцкате, така че и двамата поред да му станете любовници. Ще изтисквате от него всички последни новини около Блито-3 и ще ми ги съобщавате, когато идвате като куриери.

Ту-ту ме прекъсна престорено скромно:

– Ами ако лорд Ендю откаже да се пъкне в този капан?

– Не ми се вярва да откаже. Защото и двамата много ще се постараете това да не се случи. Чували ли сте някога за „вълшебната поща“?

Тя е част от нашия занаят. Двамата бяха обучени като шпиони, но не бяха стигнали до тези тънкости.

– Ще ви обясня – продължих.

– О, сигурен съм, че от вас всичко ще разберам – мило изфъфли Олеле.

– Вълшебната поща е съобщение или заповед, което се прилепя към стената на пощенски люк. Стои там определено време, в този случай ще бъде три месеца. Отделна картичка с точно определена честота на излъчване трябва да мине през същия люк, преди да изтече срокът. Ако това стане, вълшебната поща си остава на мястото за още три месеца. Но ако подновяващата сигнала картичка не бъде изпратена, вълшебната поща попада в пощенската система и си поема по пътя.

Те пребледняха. Пак си бяха хубавички, но с много бели лица.

– Всеки път, когато ми донасяте документите на Блито-3, ще ми съобщавате и всички новини за тази планета от апарата, Великия съвет, Ендю и Ломбар Хист. Ако сметна, че не сте си ги измислили и усърдно си вършите шпионската работа през свободното си време тук, ще ви дам картичка с необходимата честота, която можете да изпратите, за да задържите вълшебната поща.

Те ставаха все по-бледи, но не и по-хубави.

– До кого ще бъде адресирана вълшебната поща? – попита Ту-ту.

– И кого засяга? – заекна Олеле.

– Вълшебната поща ще бъде предназначена за командира от Отдела на ножовете, действащ на Мистин. Но вие добре разбирате, че никога няма да стигне до него, ако работите упорито.

Стана им ясно, затова продължавах със задачата. Психологията е чудесно средство.

– И двамата обичате майките си, нали?

И без да ги питам, ми беше ясно, защото всички момчета и мъже минават през точно определени етапи в развитието си. Така твърдят учебниците от Земята. Отначало са орално пасивни, после орално еротични, променят се към анално пасивни, след това са вече анално

еротични. По-нататък има период на латентност, накрая се стига и до половите органи. А тези момчета бяха спрели в ранния стадий на развитие като анално еротични типове. Майките сменят нацапаните пелени. И, разбира се, несъмнено е като идването на деня след нощта, че те обичат своите майки.

– Нима ще заповяdate да убият нашите мамички? – Ту-ту май не вярваше на ушите си.

Светкавично извадих специалния нож от калъфката зад врата си и го метнах, той се заби на пода между краката им и затрептя. Така според текстовете по психология добавях и фалическият символ. Те се прегърнаха и заридяха.

Повиках Боуч и му заповядах да ги изведе. И двамата плачеха толкова безутешно, че дори дъртакът се впечатли. Цяла минута стоя на вратата, вперил поглед в мен. Да, познавам кога съм направил силно впечатление на хората.

Това ми помогна да се стегна. Психологията е чудесна. Нищо чудно, че правителствата на Земята не биха и помислили да използват друго средство!

Е, поне едно нещо тръгна както трябва през този ден.

Посегнах към храната, оставена от танцьорката, но за пореден път не я открих на бюрото си.

Глава пета

В полунощ, както си лежах на бюрото в тъмния кабинет, бях грубо събуден от шумното нахълтване на посетител. Беше дявол от Манко. Веднага познах, че е от тази планета, защото тамошните не са като обикновените горски дяволи, типични за другите планети. Дяволите от Манко имат рога и дълги опашки, завършващи с остриета, и целите пламтят в тъмночервено.

За миг се учудих, че Боуч го е пуснал направо, без да ме уведоми предварително, но бързият поглед към часовника ми подсказа, че щом е полунощ, Боуч отдавна си е отишъл.

Казах му да не вдига толкова шум, можеше да привлече вниманието на „кенефните мухи“, тоест на Вътрешната полиция, или още по-лошо – някой инспектор на Короната. Но той не ми обръщаше внимание, затова събрах сили да се държа с него любезно, както подобава на важен посетител.

В едната си ръка носеше формуляр, а в другата – писалка. Настани се на стол, намести се по-удобно и започна разпита.

– Име? – попита и когато му го казах, той, разбира се, го написа отгоре на формуляра. Любопитството ми се събуди.

– Кой формуляр е този?

– 345-678-М.

Казах му, че този вид документ ми е непознат. Той кръстоса крака и се облегна назад. Тонът му беше снизходителен.

– Това е формуляр за установяване дали знаете.

– Какво да знам? – отвърнах с въпрос, защото и аз имам богат опит в разпитите.

– Точно това трябва да установим – изрече дяволът от Манко. Като че се подразни от моята недосетливост. Реших да се престоря на обиден.

– Е, тогава как мога да ви отговоря, като не знам какво не знам?

Но това въобще не го притесни. Помръдна дългата си заострена опашка и сякаш даде сигнал на вратата към тоалетната да се отвори – през нея влезе целият екипаж на патрулен кораб Б-44-А-539-Г, който беше отлетял с Хелър до Блито-3 при първата му задача там. Малко се изненадах, защото предполагах, че те са прибрани на топло в подземията на Спитеос. Досетих се обаче, че Снелц им е измайсторил пропуск, значи всичко беше наред. Бяха двайсетина души, но естествено влязоха през тайната врата, която щеше да бъде направена на другия ден, и нямаше какво толкова да ми мисля.

Наредиха се в кръг в кабинета ми и по сигнал на своя капитан ловко насядаха по пода в положение „мирно“. Дяволът от Манко им обясни:

– Той твърди, че не знае какво се очаква от него да не знае.

Капитанът ме огледа критично и се обърна към дявола:

– Много добре. Щом е така, няма да му кажем.

Екипажът стана, изяде баклавата, оставена от танцьорката на бюрото, всички взеха електробичове и започнаха да ме налагат с тях.

Свих се в ъгъла от токовите удари и погледнах дали дяволът няма да ми се притече на помощ. Но той се беше превърнал в Ломбар Хист!

Не ми оставаше друг избор, опитах се да измъкна своя зашеметяващ пистолет. Изпаднах в паника – не излизаше от кобура!

Електробичовете съскаха и плющяха. Погледнах трескаво към Ломбар, но сега там седеше Кроуб! Щеше ми се да не променя толкова често облика си. Как смятаха, че ще отговарям на въпросите им, щом разпитваният е толкова ненадежден?

Екипажът привърши с баклавата. Всички обърнаха лица към стола, за да получат заповеди. Там сега седеше старият Ати.

– Той не знае, че не знае – каза старецът.

Капитанът се изпъна и отдаде чест, а аз си помислих, че е много мило от негова страна да покаже уважение към преклонната възраст на Ати.

– Сър – изрече капитанът, – ние въобще не възнамеряваме да му кажем, освен ако той не ни подкупи много щедро.

Това удовлетвори стария Ати, който отново се превърна в дявола от Манко. Той каза:

– Да видим сега: тъй като си ръководител на Краля на подземния свят в неговата секретна мисия, стигнахме до въпроса за заплащането.

Междувременно екипажът на патрулния кораб беше изчезнал.

Обясних му:

– Ще са ми нужни повечко пари, защото съм затънал в дългове, всъщност изтеглил съм в аванс заплатата си за пет години напред. След като ме махнаха от тази мисия, нямах пукната пара и не можех да взема назаем от моя пилот дори един кредит. Когато ми връчиха съобщението, че ще бъда съден, Мийли ме предаде на „кенефните мухи“.

Дяволът ме прекъсна:

– Тъкмо се сетих за какво съм дошъл. Трябва да получа парите по сметката за този разпит.

Опитах се да му кажа, че сметката не е точна, че е прибавил неправилно плащането за цял камион с „Тап“, но той не искаше и да чуе за това. Скочи на крака и писалката му се превърна в плазмена горелка.

Гърбът ми опираше в стената. Нямах къде да избягам! А той рг-на горелката право в стомаха ми, страшна мъка беше.

Затичах, но колкото и бързо да бягах, все си оставах на същото място. Дяволът от Манко ме заобиколи и пак напъха в стомаха ми горелката.

С невероятно усилие опитах да измъкна пистолета си от кобура и да стрелям по него, ала и този път не стана.

Скочих върху бюрото. Но „Влекач едно“ прекоси с вой кабинета, отнесе ме от бюрото и се взриви сред Космоса. Всички на борда загинаха.

Дяволът се появи отново. От двете му страни стоеше по един лептидж. Той едва ги удържаше да не се хвърлят напред. Крещеше ми:

– Ако научиш това, ще ги пусна да те изкормят!

Уплаших се и изпиших:

– Ще ти платя сметката!

Втурнах се към шкафа с досиетата, извадих огромна купчина фалшиви банкноти и ги хвърлих към него.

Изведнъж стаята се опразни!

Изстенах и се отпуснах по гръб върху бюрото. Когато се опомних, с интерес установих, че пламъкът не беше опърлил секретните документи, които носех за Императора.

Облекчено потънах в неспокоен сън.

Глава шеста

Паднах на пода с трясък. Отдавна беше утро.

Някъде от много далеч Боуч нареждаше:

– Вчера подпечатихте само половината. Проявявам голямо търпение към вас, но тук се е насъбрала работа от много месеци и все някога трябва да се заемете.

Накарах очите си да се отворят. Боуч стоеше с висока един ярд купчина хартии в ръце, мъчеше се да ме прекрачи и да ги остави върху бюрото.

Опитах се да стана. Сигурно съм припаднал. Когато отново дойдох на себе си, в кабинета стояха още двама чиновници. Боуч им говореше:

– Ако вземе да умре тук, никога няма да подпечата тези документи.

Може пак да съм загубил съзнание. Опомних се, подпрян на стената, а в кабинета чиновниците бяха станали четирима.

– Мисля, че е болен – каза единият. – Челото му е горещо.

– Ами да, какво друго ще вземе да направи, освен да прихване някоя треска и да ни зарази всички – измърмори Боуч.

– Май трябва да повикаме лекар – обади се друг.

– Така де, не можем да го оставим да пукне тук – додаде следващият. – Ще усмърди всичко, а и без това дишаме разни миризми.

Трябва да са минали часове, преди пак да осъзная какво ставаше наоколо. Лежах по гръб. В стаята имаше лекар, познах го. Беше от онези, които се занимават с такава „медицина“, че по-добре да не им попадеш в ръцете. Този обслужваше проститутките от квартала, даваше им хапчета за аборт, когато забременяваха. Вадеше разни неща от чантата си и ги подреждаше по бюрото ми.

Наведе се и притисна лентичка към челото ми. Помъчих се да избягам от него с пълзене, защото помислих, че ще ми приложи електрошок.

Едва ли го притесняваше наказанието за посегателство срещу офицер. Тези медици не се различават много от другите престъпници.

Но лентичката се оказа термометър.

– Имаш треска – съобщи медикът.

– И може да ни зарази до последния човек – добави Боуч.

Лекарят ми заповяда:

– Отвори си устата! – Принуди ме да се подчиня. – Аха! Езикът му е обложен! – Изправи се и заговори на Боуч: – Несъмнен случай на *diploduckus infernam* – каза самоуверено. – Новата болест, която донесоха от Флистен – добави с тон на многознайко. – След ден-два ще се покрие с черни петна, които после ще загнойт.

– Заразно ли е? – попита един от чиновниците.

– Твърде – отсече лекарят.

Чиновниците бързичко се изнизаха навън.

– И сега как ще подпечата тези документи? – заваяка се Боуч.

Лекарят едва ли знаеше отговора, затова каза:

– Сега ще ви напиша списък на хапчета, прахчета и чудодейни смески, които няма да го излекуват, но поне ще се почувства по-добре.

– Не можем да му ги купим – заяви Боуч. – Той няма никакви пари.

Проверих му джобовете.

– Какво? – ревна „медикът“. – Значи ме накарахте да дойда дотук...

О, наистина се ядоса! Скъса списъка, натъпка нещата си обратно в чантата и излезе, като тръшна вратата.

– Виждате ли какви ги забърквате! – скара ми се Боуч. Излезе и също тръшна вратата.

Лежах и чаках да се появят черните петна, които после щяха да загнойт.

Отнесох се задълго и когато се събудих, денят вече преваляше. Екипажът на патрулният кораб беше оставил отворена вратата на тоалетната и следобедното слънце огряваше кабинета.

Моят пилот беше приклеknал и ме друсаше за рамото. Превърна се в инспектор на Короната, после пак стана пилот.

– Знам, че ми казахте да не ходя там. Ама по обяд чух, че сте болен, и си рекох – по-добре да отида до хангарите на апарата и да им кажа.

Сигурно пак припаднах. Той ме разтърси и се събудих.

– Когато съобщих на Хелър, той ми каза, че много съжалявал и се надявал по-скоро да се оправите и попита дали може с нещо да помогне.

Отново загубих съзнание. Той ме побутна. И се преобрази в турската танцьорка. Тя подложи ръка под раменете ми и ме повдигна леко.

– Хелър ви изпрати това – каза тя. – Цял кашон кутийки и десет фунта закуски. Хайде, приближете си устата до тази кутийка. Това е зелена искряща вода. А сега гълтайте. Точно така.

Имаше вкуса на бозата, която правят в Турция от ферментирало зърно. А това доказваше, че е истинска и е турска танцьорка. Дотогава се страхувах, че имам халюцинации.

Дойдох на себе си след време. Моят пилот още ме прикрепяше през раменете и ме накара да отпия още няколко глътки. Може би прекара в това занимание час-два, защото слънцето залязваше, когато го чух да ми казва:

– Ето, свършихме тази кутийка.

Отпусна ме да легна. Езикът ми вече не запълваше цялата уста.

– Къде се дяна танцьорката? – прошепнах аз. – Да не си отиде, когато разбра, че нямам с какво да ѝ платя?

Следващия път в стаята беше притъмняло. Главата ми се проясняваше. Езикът ми вече не беше подут. Пилотът ме повдигаше отново.

– Това е кифличка от онези, дето ви ги прати Хелър. Има какво ли не за ядене. Отхапете малко и дъвчете хубаво, да не се задавите с трохите.

Успях да преглътна. Вече можех да мисля, но сега пък ме заболя стомахът.

– Нямам с какво да платя на лекаря за хапчетата – честно признах пред пилота си.

– Лекар ли? – учудено повтори пилотът. – А, говорите за онзи „медик“! Ние помислихме малко и си припомнихме, че нищичко не бяхте хапнал, нито пил вече три дни. А два дни без вода стигат човек да се смахне. И да го хване треската. Така рече Хелър. И ми обясни какво да направя. Снелец му каза, че много ще се разстроите, ако излезе от хангара, нали било секретна мисия. Та затова той не дойде, а ми обясни как да ви помогна.

Порови из туниката си и извади нещо.

– Вижте, даде ми моите два кредита, които похарчих, и добави дващест за цялата работа и търчане насам-натам. Ето вашия дял.

Тикна под носа ми банкнота от пет кредита.

Веднага реших, че не беше нужно да убивам Хелър точно този ден.

И болката в стомаха ми изчезна!

Глава седма.

Два дни поред Боуч чакаше да се появят черните петна по тялото ми и да загнойт. Сигурно надничаше през дупка във вратата, защото когато най-после влезе, пак си беше същият като преди – гаден и непреклонен.

Вече нямах халюцинации, но не се отървах от кошмарите. Прекарвах повечето време в сън. Прогизнах от искряща вода и се надух от кифлички.

Боуч стовари купчината върху бюрото ми.

– Искрено се радвам, че вече можете да подпечатате всичко. Целият отдел работи като луд, за да подготви документите. Много зле им се отразява на настроението, когато накрая никои не подпечатва.

Чувствах се превъзходно и затова седнах да отхвърля работата. Прехвърлих цялата купчина за около час.

– Нямам повече работа за вас – каза Боуч някак враждебно. – Кога ще се изнесете оттук? – Видя, че се опитвам да измисля нещо, и продължи много нахално: – Вашият пилот занесе пет кредита на Мийли и можете пак да си получите стаята.

Припряно проверих джобовете си. Ами да, пилотът, да го „бибип“, не ми беше оставил петте кредита, а ги дал на Мийли! Това означаваше, че трябва да се махам от канцеларията, отново щях да се излагам на опасности!

Радостта ми се изпари. Сянката на Ломбар сякаш обикаляше навън.

– Това не ви е апартамент! – произнесе Боуч почти свирепо. Така го каза, че капациите на очите му изплюсяха.

Реших да се държа по-твърдо с него. Като размислих, стигнах до извода, че всъщност се криех тук. Тъй като никога не се вестях в кабинета си, никои не би ме потърсил точно на това място. Казах му:

– Трябва да взема някои стратегически решения. В края на краищата това е моят кабинет! Имам пълното право да седя тук и да мисля!

Единственият отговор, който получих, се състоеше в нещо като „Хъ-хъ“. Той величествено се понесе към вратата.

Почти незабавно ми се наложи да разбера защо Боуч искаше да напусна кабинета си. Нахълтаха хората на предприемача! Блъскаха се един друг и току ме поглеждаха неприязнено, искаха да ми покажат, че им губя времето. Започнаха да мерят и да трошат в тоалетната.

Така да бъде. Толкова дребна неприятност не би ме принудила да

изляза на открито под заплашително издайническата дневна светлина.

Тайният изход за бягство, който правеха строителите, ми припомни за моя скъп Бъгз Бъни. Представях си какво ли би направил на мое място. Но не се сещах за някой от неговите комикси, които би ми помогнал, и за нещастие мислите ми пак се насочиха към Хелър и мисията.

Не че можех да направя нещо, за да подобря положението, но исках да мисля за каквото и да било. Никак не съм щастлив, когато умът ми мързелува. Ако го оставя да си прави каквото му хрумне, винаги се потая в бездънните дълбини на ужаса.

Малки остатъци от еуфорията, колко сигурен бих се чувствал на Земята, ме докосваха от време на време. Сутринта преживях такъв момент и затова подготвих всички административни подробности на вълшебната поща. Боуч не ще спре изпълнението на заповедите, защото това би нарушило бюрократичната му машина. Ако някога все пак стигнех до Земята, щях да имам осигурени редовни куриери и интимни новини, нямаше и да слушам оплакванията на Боуч, че въглчетата на скъпоценните му хартийки били подгънати.

Липсваше ми занимание за запълване на времето и се заех с разнищване на полунощното видение. Отначало малко се стрясках, но си наложих да разбере защо. Причината беше в моя пропуск да извърша анализ на съня си!

На първо място трябваше да реша сън ли е или халюцинация. Но понеже няма начин да се приложи тълкуването на сънища към халюциациите, приех, че съм сънувал. И се хванах на работа.

Докато се занимавах с това, драсках по лист хартия. Научих този трик от един професор по първобитна етнология. Нарича се „убиване на напрежението“ и няма нищо общо с тълкуването на сънища.

Дяволът, разбира се, символизираше фигурата на бащата. Не беше трудно да направя този извод. А бичовете на екипажа бяха фалически символи. А, ето че стигнах до нещо съществено. Горелката, размахвана от фигурата на бащата, показваше гнусна завист. Следователно логиката подсказваше, че съм желаел сексуална връзка с майка си и затова мразех баща си. Това е! Приключих. Този сън никога повече нямаше да ме тревожи.

За съжаление дори с драсканиците тълкуването на съня не ми отне много време. Твърде сигурно и бързо се справям с психологическите проблеми.

Изведнъж ужасът пак се вкопчи в разума ми, имах тежко предчувствие! Екипажът на патрулния кораб! Няколко пъти бях минавал и в

двете посоки над Голямата пустиня и не зърнах никакъв разбит кораб. Почти обезумял, разсъждавах каква ли е била съдбата на екипажа. Ако тези космонавти се изтръгнаха на свобода, ако флотът научеше за отвлечането им, мъченията, които изтърпях в офицерския клуб, щяха да ми се сторят забавни!

Натиснах звънците. Макар и неохотно, един чиновник ми издири последните новинарски листове и аз забих нос в тях. Нито дума за катастрофирал кораб!

Но как така? Нима командирът на Втори смъртен батальон, чиито хора чакаха в засада космонавтите, бе продал кораба и екипажа на контрабандисти? А именно флотът пресичаше каналите за контрабанда между планетите. Ами ако заловят своя собствен кораб? Достатъчно е да избухне гражданска война и аз ще се озова между чука и наковалнята!

Преборих с с писъците в главата си. Психологията учи как да постигнете това. Започвате да броите бавно. Винаги помага. Но когато стигнах до двадесет, вече бях скочил и обикалях нервна кабинета. Блъснах се в един от работниците, който с работните си дрехи ми заприлича на капитана от моя сын.

Разтресох се и седнах, за да не привличам вниманието. Притиснах ръцете си към плота на бюрото, иначе прекалено личеше как треперят.

Принудих се пак да подхва на своя сын. Нали капитанът беше казал: „Сър, ние въобще не възнамеряваме да му кажем, освен ако той не ни подкупи много щедро.“ Аха! Ключовата дума беше „подкуп“. Имаше още намеци. Дяволът си тръгна чак когато го затрупах с фалшиви банкноти! Подкупих го!

И щом интуицията ми проникна още по-дълбоко, заскърцах със зъби – осъзнах, че всички в съня ме смятаха за осведомен относно нещо, което не знаех. Но какво?

Искаха да получат подкуп.

Пак задълбах. Поредната мълния в главата ми – екипажът знаеше това-онова за Хелър. И защо не? Нали бяха прекарвали петнадесет седмици с него.

Подкуп?

Да, но не бях сигурен дали наистина са ги закарали в Спитеос. Пък и откъде да взема пари за подкуп!

Така стиснах ръцете си, че кокалчетата им побеляха. Разполагах само с един начин да укротя нервите си. Длъжен бях да мисля!

Смъртният батальон. Сякаш докоснах камбанка, която звънна в главата ми. Спомних си, че подкупих дявола с фалшиви пари.

Разсмях се. Подсъзнанието ми бе потиснато от своя „цензор“. Някъде далеч долу, в първичния ум на влечуго, съществуващ генетично у всеки човек, вече се бях справил с всичко! И поради нормалния страх от сексуално самозадоволяване не си бях позволил да помисля за решението.

Колкото и да се плашех от необходимостта да изляза навън, сега ми се струваше, че е още по-лошо да остана вътре.

Съчиних заплетено прикритие за пътуването си – щях да кажа на Боуч, че отивам на лов. Тази е една от слабостите, които си позволявам – обичам да убивам малки пойни птички. А с това можех да се занимавам къде ли не и никой нямаше да ме проследи.

Извадих ловната си екипировка от шкафа и с престорено равнодушие излязох от кабинета си. Стараех се иглената пушка и ловната чанта да бият на очи.

– Който и да се обади, кажи му, че съм отишъл на лов, за да си укрепя здравето – гръмко съобщих на Боуч, като минавах покрай неговата дупка.

– Отървахме се – промърмори той.

Хитрината ми се оказа сполучлива.

ЧАСТ СЕДМА

Глава първа

Аерокарът беше целият почистен и лъснат отвън – с материали на флота. Пилотът беше облякъл нова униформа и дори се беше обръснал. Влияние на Хелър, да го „бибип“. Стомахът ми помръдна нервно.

– Радвам се, че сте по-добре – каза пилотът.

Умея да усещам присмеха. Затова му заповядах студено:

– Към Отдела по провокациите!

Той затвори вратичката и тръгнахме. Никой не се навърташе наоколо. Добре съм обучен да внимавам за подробностите. Не ни проследиха. Не бях заплашен от непосредствена опасност. Отпуснах се в креслото и се успокоих малко.

Не ми липсваха възможности. По една щастлива случайност шест месеца по-рано шпионирах буйно веселие на някои висши офицери от апарата. Не се събират често, защото забавленията понякога стават твърде груби и после се налага да прикриват скандалите. Бях избрали стар порутен хотел в провинцията, който отдавна беше забравил миналата слава и тълпите от гости. Заобикаляха го обширни пространства с изсъхнали храсти и гниещи дървета. Бях закрепил на ревера си миниатюрна камера. По онова време бях разочарован, че повишението ми се бави, и надничах за по-смущаващи сведения, с които чрез изнудване да ускоря кариерата си.

Внимателният ми поглед улови почти незабележим силует, който се шумгуна в храстите. Последвах го. Какъв късмет! На една пейка чакаше жена. Прокрадваща се фигура изникна зад гърба ѝ. В първите мигове не разбрах какво стана. Но от последвалата караница, заглушавана от буйното веселие, схванах, че жената чакаше някой от офицерите, но не и този, който се появи. Тя заплаши натрапника, че ще го издаде. Той или прекалено се уплаши, или вече беше пиян до безумие. Както и да е, не се поколеба да я изнасили. Направих няколко снимки иззад един храст наблизо. И накрая – самата красота. Той ѝ преряза гърлото, за да предотврати несъмнено очакващите го неприятности. И това увековечи в няколко снимки.

Онази вечер имаше още няколко обещаващи случки. Аз собствено-ръчно проявих цялата касета в лабораторията. Камерата, която

използвах, се оказа чувствителна и снимките бяха разкошни.

По-нататък дойде трудният процес по идентифициране на присъствалите. Не ми беше много лесно да се добера до досиетата им в апарата, но след време всяко лице от снимките се свърза с определено им.

И – о, чудо на чудесата, жената се оказа любовница на командира на Смъртния батальон! А мъжът от снимките с изнасилването и убийството беше началник на Отдела по провокациите!

Първо проучих дали командирът не е уредил работата, за да се отърве от омръзналата му мацка. Но научих, че и той провежда тайно издирване. Произшествието никога не се появи в новинарските листове, апаратът не одобрява подобна реклама. Но командирът се реши дори да стигне до „кенефните мухи“, тоест Вътрешната полиция, за да получи списък на закоравелите изнасилвачи-убийци.

Един ден нямах какво толкова да правя и потеглих към канцеларии-те на Отдела по провокациите. Името на началника му беше Рейза Тор. „Кенефните мухи“ на планетата Флистен няколко пъти опитвали да му досаждат с подозрения, че е изнасилвал и убивал жени, но нямали доказателства. Бил привлечен в апарата и се издигнал до поста началник на Отдела по провокациите. Заварих го сам, връчих му няколко снимки (множество копия бях скрил на сигурно място) и му казах:

– Нищо не ви заплашва. При изпълнение на служебните си задължения убих човека, който ги е направил, взех и оригиналите. Не са регистрирани в информационната система. Не ви искам пари – знаех, че е затънал в дългове, не би могъл да плати и сигурно не ще се поколебае да извърши убийство, – само бих желал да станем приятели. За да покажа приятелските си чувства, дойдох да ви уверя, че ще опазя сигурността ви.

Той припряно накъса снимките на парченца. Оттогава аз на практика притежавах Отдела по провокациите. Нищо от другите снимки не ми помогна в кариерата, това също не би могло. Трябваше да се задоволя с достъпното за момента.

Този отдел се специализира в насаждането на хора на пачи яйца. Когато правителството реши, че иска да докопа някого, поръчката отива в Отдела по провокациите. Негови хора се внедряват в банди и ги подучват да извършат смехотворно глупави престъпления, за които ги арестуват и екзекутират. Карат проститутки да компрометират разни типове, които биха могли да станат опасни, пробутват мръсотията на новинарските листове и им съсипват живота. С други думи, съвсем обикновена полицейска работа. „Кенефните мухи“ също се занимават с това,

но не с размаха на апарата, а и при нас повечето случаи са политически.

Надолу по река Уийл, където тя разширява калните си брегове, се намират безбройни, безредно пръснати схлупени складове. Някои разправят, че преди били складове за риба, когато тя още успявала да преживее в реката. Сега част от тях са собственост на големи компании. И никой от цивилните не подозира, че точно наред сред хаоса, чудесно замаскиран, си живее Отделът по провокациите.

Аерокарът летеше покрай бурната кафеникава река, после се спусна в тунела, водещ към отдела. Слязох и се изкатерих по неустойчивата стълба до кабинета на началника.

Той видя кой влиза и на лицето му се появи изражение на подгонен звяр. Бях се възползвал от услугите му един-два пъти. Нямахме от какво да се чувства заплашен.

– Виждам, че са те повишили – леко кисело каза Рейза Тор. Винаги ми се струваше някак хлъзгав, имаше навика да си държи едната ръка в чекмеджето, когато говореше с някого.

Е, да, носех отличителния знак на повишението си. Моят пилот предложи да го продам или да сменя камъните с фалшиви и да продам истинските. Но Ломбар би забелязал, както придърпваше хората за реверите. Много по-добре е човек да гладува, отколкото да привлече нежеланото внимание на Ломбар Хист. Гладът не е толкова болезнен!

Поздравих го любезно.

– Срещал ли си се с някое хубаво момиче напоследък? – Съвсем дружелюбен въпрос, исках да се отпусне малко.

Но той не си пада по приятелските отношения. Ръката му конвулсивно се напъха още по-дълбоко в чекмеджето.

– Какво искаш?

– О, само да походя при вас, да поогледам.

Той намръщено повика един от чиновниците.

– Дай му каквото поиска – заповяда Рейза Тор.

Тръгнах след чиновника. Чух тряска от затвореното чекмедже зад гърба си и могъщата псувня на Рейза Тор. Сигурно си прищипа някой пръст.

Знаех точно какво търся. Сред любимите номера на Отдела по провокациите беше пробутването на фалшиви пари. Фалшификатът е достатъчно изкусно направен, обикновено хората не могат да го разпознаят. Но всеки опитен служител в магазин и всеки касиер с проверяваща машина го засичат за миг. Казват на нещастника да почака малко, докато оправят рестото, и натискат с крак сигнала за повикване на Финансовата

полиция. Само няколко минути по-късно престъпникът е прибран, закаран в някой от Финансовите затвори и след малко изтезания и бърз процес го екзекутират. Това е наистина чудесна, безгрешна операция, отърваваща властта от някой мрънкащ недоволенник или пък възможен противник. В тези фалшиви банкноти се крие голяма сила!

Минахме покрай безкрайни редици дрехи от всички видове и размери, покрай рафтове с обувки и какви ли не други натрупани богатства. Събират ги преди всичко от морги, при злополуки и от бойното поле. Рядко се сещат да ги почистят и тежката смрад е донякъде прекалена дори за апарата. Вървахме край шкафове с лични вещи, хиляди квадратни ярдове с невъобразими предмети от невъобразими места, повечето обрани от мъртъвци, до последното парче жизнено необходими за правдоподобната маскировка на агентите от Отдела по провокациите. Надникнах в чекмеджетата с портфейли, защото понякога в тях остават истински пари, но някой от чиновниците ме бе изпреварил.

Складът с оръжията се проточваше на двеста ярда, тук можеше да се намери всяко налудничаво забранено въоръжение, което човек би успял да си представи. Пробутват ги на „революционните сили“, които после се впускат в смахнати опити за преврати. Най-често оръжията се взривяват в ръцете им и с това всичко приключва. Наистина умно измислено. Само ножовете заслужаваха доверие и все пак беше по-добре да се проверяват дръжките им за скрити взривни устройства, за действията се при допир до жива плът.

Най-накрая навлязохме в Службата за примамки. Сейфовете ѝ са претъркани с фалшификати – подправени скъпоценни камъни, за да бъде арестуван някой, фалшиво злато, фалшиви електронни карти, които вдигат тревога в полицията при първия опит да бъдат използвани, дори скалпени дипломи, които връчват на завършващите студенти, склонни да създават неприятности. Открай докрай интелигентно изпирана работа.

И пари! Застанах пред огромното хранилище и подканих чиновника от службата да го отвори. Моят придружител каза:

– Трябва да му дадеш каквото поиска.

Честно казано, купчините банкноти ми се сториха прекрасни. На жаргона на апарата ги наричаме „тоалетна хартия“. Но въпреки това гледката на неизброимите пачки чудесни златисти банкноти може да замае главата на човек, колкото и ясно да разбира, че гледа фалшификати.

Всъщност аз бях толкова изгладнял за пари, че малко се престарах. Взех четвъртинки, но се отказах, защото бяха твърде дребни пари.

Минах към банкнотите по един кредит, сравнително безопасни, защото кой би се вглеждал внимателно в тях. Но не исках да прекалявам, в джобовете ми нямаше много място. Вдигнах няколко пачки по пет кредита, после по десет, двадесет, петдесет и сто. Препълних си джобовете.

– Вие май смятате да избием цял взвод хора – отбеляза придружителят.

Казах си, че идеята не е лоша.

Опитах се да закопчая джобовете си. Не можах. И се отървах от повечето банкноти по един кредит.

Чиновникът от Службата за примамки ми поднесе таблото за електронната ми карта. Махнах му да се дръпне.

– Операцията е твърде секретна.

– Да, ама в такъв мащаб непременно ще предизвикате разследване – възпротиви се той.

– Шефът каза да му дадем каквото поиска. Сигурно действа от името на някой друг. Нали така? – Придружителят ми се стараеше да наложи заповедите на Рейза Тор. Умно момче.

Не устоях на изкушението да им вдъхна малко уважение.

– Императорът – прошепнах.

– Така си е, има да се разправя с доста врагове – отбеляза чиновникът. – Чувам, че принц Мортиуай завземал нови позиции в Калабар. Може би с това ще очистите някой от неговите бандити?

Смърщих вежди. Той сам ми предлагаше най-удобната версия. И си помисли, че прекалено се е доближил до истината. Кимна мъдро. Но после добави:

– Не се опитвайте да им давате много от стотачките. Тях даже „кенefните мухи“ ги разпознават. Току-виж, и копоите на Мортиуай се усетят, тогава те ще очистят вас, а не обратното.

– Ще внимавам – обещах аз. – Нито дума на никого, никакви записи!

– Правилно! Трябва да махаме въшки като Мортиуай. Знаете ли, че се заклея да унищожи апарата?

Придружителят ми възкликна:

– Тоя е тъпанар, да го „бибип“! Кое правителство може да си върши работата без апарата?

– Вярвате на измислици – казах аз. Така им напомних да си знаят мястото.

Но той само искаше да ми се подмаже.

– Тази униформа май многожко преживяла. Някакви

офицери от редовните части умрели при газов пробив миналата седмица, както го разследвали. Ама униформите им изобщо не са пострадали. Може да се намери и някоя с вашия размер.

Намери се. Малко лъхаше на газ. Преоблякох се. През това време на един рафт забелязах чанта. Понеже съм добре обучен, веднага познах какво представлява. Наричат я „магическо дъно“. Когато някой я отвори за претърсване, вътрешността ѝ се върти така, че търсещият никога не разбира защо претърсва все една и съща страна на чантата.

– Вземете я – приятелски ме посъветва придружителят.

Натъкках фалшивите пари вътре, но ми трябваше и друг пълнеж, за да стане възможно въртенето, нещо, което да се вижда при претърсване. Избрах си няколко консерви от рафта с надпис „Отровна храна“. В апарата сме свикнали да мислим за всичко.

– Само не ми предлагайте от тези фалшиви пари за бакшиш – усмихна се придружителят. – Твърде млад съм да умирам!

Изпръхтах. Хубава шегичка! Доста по-късно се досетих – намекваше ми за бакшиш с истински банкноти. Затова ме изведе с вкиснатата физиономия.

Но пък имах да мисля за толкова много други неща! Ако екипажът на патрулния кораб беше затворен в Спитеос, скоро вече нямаше да са в състояние да свидетелстват пред никого. Преди това обаче щяха да ми дадат необходимите сведения за Хелър, а после ще умрат – ако не от отровната храна, поне при опит да подкупят стражите с фалшиви пари.

Човек трябва да си изпипва работата. За оцеляването в апарата не стига само хитростта.

Глава втора

Поехме към изпълнението на милосърдната акция. Така е, за всеки по-добрата възможност е да умре, отколкото да гние в подземията на Спитеос. Напълно осъзнавах, че не се канех да извърша престъпление. Бих могъл да го нарека дори приятелски жест.

Освен това Хелър би ме убил, ако научеше, че екипаж от флота е бил отвлечен същата нощ, когато прибрахме и него. Мъртвците не могат да се разприказват, както често казваше любимият ми инструктор в шпионското училище.

Но на първо място стоеше възможността този екипаж да знае нещо за навигацията на Хелър, което би ми върнало контрола над него. Нали

капитанът им ми каза това в моя сън, а според психологията сънищата никога не лъжат.

Пилотът ми се обади:

– Надушвам газ!

Огледа се, ноздрите му се разшириха. Смъкна прозореца въпреки силния насрещен вятър и помириxa навън. Реши, че миризмата идва някъде отвътре.

– А, от вас е – заключи той. – Смърди като купчина трупове, струпани в колектор за отпадъци. А пък аз току-що изчистих всичко.

Пренебрегнах мрънкането му. Тъкмо минавахме над крайните квартали на Правителствения град и приближавахме планините, преграждащи пътя на настъплението на Голямата пустиня. Искях да подреда „магическото дъно“ както трябва. Изсипах съдържанието на пода в аерокара.

Макар и смъртоносни, парите несъмнено радваха погледа. Купища! Подреждах ги по седалките и се възхищавах на прекрасната златиста хартия.

– О, богове! – изпъшка пилотът. – Да не сте обрал сам-самичък някоя финансова служба?

Улових в гласа му уплаха и внезапно появило се уважение, което инак липсваше. Съжалих, че ще разруша илюзиите му, но се налагаше, за да не му хрумне идеята да отмъкне нещичко.

– Стой настрана от тези пари – посъветвах го. – До последната хартийка са подправени.

Подадох му една.

– Ама на истинска прилича – каза той и бързо ми я върна, сякаш беше отровна. – Кого искате да пратите при ексекюторите? Целия „Лагер Твърдост“ ли?

Не му влизаше в работата и той добре знаеше това. Без да отговоря, продължих да подреждам пачките. Но колкото по-дълго ги гледах, толкова по-слабо ставаше желанието ми да се разделя с тях. Спестовността ми е в кръвта.

Отсъдих, че не е подходящо портфейлът ми да изглежда прекалено празен. Взех две стотачки, няколко по петдесет и по двадесет и доста по пет и по един кредит. Сега портфейлът ми придоби прилично надут вид. Вършеше работа за фукане, но можеше и да ми струва живота. Прибрах го в туниката си и усещането беше доста приятно.

Разниших проблема как да купя информация от екипажа. Никак не ми се искаше да им давам голяма част от тези пари. Бяха съвсем като истински.

Отзад в пода на аерокара е вграден сандък за инструменти. Разбира се, моят пилот отдавна ги беше продал и вътре имаше много място. Вдигнаха капака и за последен път прехвърлиха възможностите в ума си.

Решението ми беше твърдо. Отделих оставащите банкноти по един и по пет кредита и ги сложих в „магическото дъно“. Всички други убийствено привлекателни хартийки набутах в сандъка за инструменти и го заключих. Претеглих дали да ги дам или да ги запазя и даването загуби битката! Внезапно вдъхновение ме накара да сложа и отровната храна в скривалището на чантата. Бях измислил друг начин да подкупя екипажа.

Вече оставихме планините зад себе си и аз се съсредоточих да оглеждам пустинята. Според заповедите на Ломбар някъде сред пясъците трябва да има разбит патрулен кораб. Белезникавата пустош нананяваше очите. Слънчевите танцьори пак играеха, но не над останки от катастрофа. Както и да е, можех първо да потърся екипажа в Спитеос, след това имах колкото исках време, за да търся следи в пустинята. Вероятно бе новинарските листове да не са научили за произшествието – в края на краищата са журналисти, следователно боклуци.

Кацнахме в „Лагер Убийство“. Аерокарът продължи по земята на колела из разровените улици и по моя заповед пилотът спря пред канцеларията на бардака.

Командантът на лагера би могъл да натрупа богатство от това място, но престарелите професионалистки, които го управляваха, не си даваха зор да извличат печалби. Бяха истински мърли. По подовете се виждаха всякакви отпадъци, а дежурната от управата не разполагаше дори с бюро.

Някога сигурно е била хубава, сега изглеждаше като всяка чиновничка. Четиристотин фунта лой преливаха над ръбовете на люлеещия се стол. Тя беше покрита само с мръсна хавлия и не вдигна глава, когато тропнах с крак.

– Искам една няма, за да накарам затворници да дадат сведения – казах аз.

Често отвличат момичета от планинските области на други планети и им прерязват гласните струни. И без това не знаят волтариански. Само няма проститутка можеше да получи разрешение да мине през тунелите. Повечето хора в „Лагер Убийство“ подозираха какво точно ставаше в Спитеос, но не биваше никой да научава подробности. Обичайна практика беше да се пробутва жена на някой затворник, ако отказваше да проговори и с мъчения. Мнозина от тази сган бяха готови на всичко

само за да преспят с жена.

Дежурната ме изгледа пренебрежително и протегна изцапаната си ръка. Така се отнесе с мен, че не се поколебах да я поверя на ексекуторите. Избрах една петдесетачка от портфейла и умело изиграх нежелание, когато я пъхах в лапата ѝ.

Тя се разплиска от възбуда като желе след попадение на взривострел и подреди гънките по лицето си в предразполагаща усмивка. Стискахе банкнотата и ѝ се наслаждаваше. Очевидно не беше квалифициран касиер.

– Може би ще задържа момичето по-дълго – добавих.

Но нямаше значение. Шефката нададе серия скърцащи викове към хола и не след дълго две други дърти повлекани доведоха младо момиче. Макар и крайно омърляна, пак си оставаше достатъчно хубава. Проверих гърлото ѝ – беше оперирано. Стоеше пред мен пребита, смазана от отчаяние. Казах си, че сигурно са я отвлекли от някоя затънтена провинция на Флистен по време на нападение. Но не ми се вярваше, че е способна да възбуди когото и да било, нищо, че беше хубава.

– Искам и от вашите измишльотини – настоях аз.

Имат всякакви сексуални уредчета, които вибрират и правят всякакви други неща.

Нямаше проблем. Още едно скърцане и дойде друга старица с купчина хитроумни приспособления. Сложих ги във видимата част на чантата.

Момичето беше препасано само с мръсно парче плат. Но дрехи не ѝ трябваха. Сетих се за още нещо.

– Доста мъже ще я използват. Може съвсем да я скапят.

А онзи дърт прилеп отвърна:

– Имаме стотици като нея. – Целуна петдесетачката. – Ако щещ, я убий. На кого му пука?

Друга дебелана ме погледна игриво и развърза своята набедрена превръзка.

– А за себе си искаш ли, миличък?

Ха, само това оставаше! Побързах да се махна.

Накарах момичето да носи чантата. Хитро. Ако намереха фалшивите пари, щяха да обвинят нея.

Казах на стражите при първата защитна преграда във входа на тунела:

– Това парче е за затворници. Ще ви бъда благодарен, ако вие я претърсите за оръжие и каквото друго се сетите. Прекалено е изцапана.

Един страж се ухили мръснишки, сложи си ръкавици, отведе момичето настрана и се зае с удоволствие да я опипва. Той и дежурният офицер така се увлякоха, че се наложи да им посоча чантата. Разбира се, сяха да намерят само машинките за секс.

Така и стана. Напомних им:

– Отбележете претърсването в пропуска.

– За какъв срок да го издам? – попита офицерът.

– Неопределен. Може и да не се раздрънкат от първия път.

Офицерът се засмя.

– Ще ми се и аз да знам някоя тайна, та да ме убеждаваш.

Накара ме да притисна картата си към пропуска и минахме през преградата. Момичето имаше още по-потиснат вид. Изненадах се, когато се изчерви при опипването по някои места. Обикновено проститутки-те са невероятно студенокръвни същества. Но и тази си беше боклук.

А в монорелсовия вагон тя сякаш се вцепени от ужас. Може би за пръв път се качваше на такова возило. Вярно, понякога вкараните в крепостта проститутки никога повече не се появяваха на бял свят – от прекомерна употреба или убити ей така, за развлечение. Но тя как би могла да знае това? Нали не разбираше волтариански?

Когато спряхме в Спитеос, не искаше да излезе от вагона. Принуден бях да я ударя, за да я извлека навън, после с голяма мъка я накарах да се изправи. Ритнах я и натиках чантата в ръцете ѝ. И през цялото време трябваше да я бутам, за да върви напред.

Просветна ми – бяха ме изиграли! Момичето явно е от онзи тип упорити гадинки, които само казват „не“ и ядосват клиентите. Пробутаха ми я, защото за тях беше безполезна! Да, обаче аз вече си бях отмъстил. Шефката на бардака нямаше да живее дълго, ако се опиташе да пазарува с петдесетачката. Стана ми забавно. Гадост за гадост, честна размяна!

Но една неприятност никога не идва сама. В стаята с картотеката полуголият чиновник – жълтокож, дълго се ровеше из книгата си. И без това в Спитеос не обръщат внимание на записите за влизащи затворници – никой от тях не излиза. Все пак стори ми се странно да не открие нито следа от моите хора.

Казах му вероятната дата и час на докарването им. Пак нищо. Вече бях готов да повярвам, че въобще не са ги довеждали, когато жълтокожият попита:

– Военни ли са били? А, първо това трябваше да кажеш. Провери в отделението за военни.

След подробните му упътвания сменихме няколко транспортни тунела. Открих, че сме слезли прекалено надолу, върнахме се – през цялото време бутах досадницата да върви – и се озовахме в друга част на Спитеос, доста по-близо до входа от първата канцелария. Този затвор е много объркан лабиринт.

Влязохме в помещение за стражи. Вътре се мотаеха към две дузини от тях, с униформи и защитни шлемове, някои играеха на зарове, други хъркаха.

Офицерът беше смачкан тип, но пък нещо друго можеше ли да се намери в апарата. Подчинените му явно бяха от дневната смяна, застъпваща от лагера. Не видях някой от вътрешните надзиратели.

Не прояви интерес към момичето, може би си падаше по мъже. Всъщност май нищо не го интересуваше, освен да отбие дванадесетчасовата си смяна, да се върне в лагера и да се отдаде на пороците си.

Ако можеше да му се вярва, преди около век затворниците-военни вдигнали бунт и оттогава дори обикновените войници, стига да се смятало, че от тях ще има полза в бъдеще, били натиквани в специално отделение за военни. Докато ми обясняваше това, не престана да се прозява.

Съобщих му броя на мъжете, датата и часа, когато най-вероятно са били докарани. Той си погледна часовника, сякаш само му губех времето. Но се насили да каже:

– Още цели два часа в тая воняща дупка!

Огледа се и откри картотеката под някакво захвърлено снаряжение. Седна на изпъстрена с петна маса и започна да рови из записите.

Поклати глава. Тъкмо вече мислех, че изобщо не са стигнали дотук, офицерът забодя пръст в страницата и го плъзна надолу.

– Объркал сте датата – заяде се той. – С две денонощия. Тук са, ама са доведени по-късно, отколкото казахте. Защо не си проверявате нещата по-внимателно! – Като че аз отговарях за затворниците! – В сектор 5 са. Нали разбирате, други сведения не мога да ви дам. Не че са тайна, ама нищо друго не е записано. Ето какво имаме: „Двадесет мъже, военни, потенциално опасни. Да бъдат задържани до второ нареждане.“ Второ нареждане не е идвало, значи още са тук. Ей, Джимп! – подвикна той на един мързелуващ подофицер. – Покажи на човека къде е сектор 5.

Забелязах, че никой от тях не удостои проститутката дори с поглед. Явно свободното си от смяна време прекарваха в лагера. Толкова по-добре. Значи екипажът на патрулния кораб не можеше да ги подкупи, за

да получи по-свободен режим, както би станало с обикновените надзиратели. Парите щяха да бъдат почти без никакво значение за тях и така по-вероятно биха открили, че са фалшиви. И тогава тези безмилостни бандити щяха да убият затворниците за опит да ги вкарат в беля. От вида на защитните им шлемове се почувствах окрилен.

Бутах проститутката след Джимп. Минахме през стари черни коридори, докато той спря и посочи.

– Там някъде са – и си тръгна.

Това място ми действаше зле на нервите. Проверих лесно ли се вади зашеметяващият пистолет от кобура, опипах ножа на врата си и взривострелите в джобовете. Повечето светлинни плочи отдавна бяха изгорели. Отнякъде се носеше шум на течаща вода. От дупката в пода на една килия изскочи голям гризач, стресна ме.

Всички килии бяха празни, ако не се броят купчинките кости. Имаше голяма разлика в сравнение с отделението, където държаха Хелър.

В този сектор за военни май нямаше кой знае какъв военен ред! Добре, че се сетих да се погрижа. Мъртвите екипажи нищо не издават.

Глава трета

Надзърнах през решетката в самия край на коридора. Там бяха – всичките двадесет мъже. Естествено, дрехите им бяха откраднати, така че се излежаваха голи по каменните одъри. Но не ми се видяха в прекалено лошо състояние. Стана ми ясно защо – на средата на килията белееше купчинка кости от гризачи и черна струя от пробил стените подводен поток се стичаше от тавана.

Натиках проститутката в най-близката килия. Искях да запазя изненадата за по-късно. Реших да действам по-живо. Извиках през решетката:

– Кой ви е отговорникът?

Висок як мъжага се надигна и дойде при мен.

– А ти кой си, по дяволите?

Не се отчайвах! Е, да, ядяха гризачи и пиеха вода, колкото можеха да оближат от стените. Дори и стражите едва ли ги навестяха по веднъж на ден, но този тук ми се правеше на храбрец.

Опитах военния подход:

– Искам да чуя номера на вашия патрулен кораб.

– Тъй значи, ясно ти е, че сме от флота – каза той. – А какво ще

стане, когато флотът научи какво сте направили с нас?

– Стига, стига – прекъснах го аз. – Тук съм, за да ви помогна. Човек, не е нужно да ми говориш така. Кажете си номера на кораба, искам и твоето име и чин.

Някой се обади:

– Няма значение, той и така ги знае.

Човекът зад решетката сви рамене.

– Капитан Соамс, патрулен кораб на флота номер Б-44-А-539-Г. Ти кой си и къде сте ни напъхали?

Аха, не знаеха къде се намират. Прекрасно!

Бих могъл да използвам два подхода. Първият е дружелюбието, вторият е размяната. Но дружеските приказки отнемат твърде много време.

– Срещу определена информация, получена от вас, бих могъл да ви снабдя с някои неща, които ще ви облекчат живота. И недейте да се парзирате. Не мога да кисна тук цяла вечност.

Другите също станаха и образуваха полукръг зад първия. А аз отидох да взема малко фалшиви банкноти от чантата. Не измъкнах момичето от скривалището. Върнах се и размахвах пачката.

– Ако ми съобщите всичко, което знаете за лицето Джетеро Хелър, бойния инженер, с който сте летели последния път, тези пари стават ваши.

Скупчиха се с допрени глави и дълго си шепнаха. Поведението на всеки показваше мястото му в йерархията. В екипажа на патрулните кораби няма Имперски офицери, твърде много са патрулите. Техният капитан има двама пилоти подофицери, един инженер подофицер, неколцина специалисти за второстепенни задачи като счетоводството и храната и няколко редови космонавти. Според вниманието към поредния шепот различавах кой какъв беше. Съвещавах се по реда на ранговете, но ужасно демократично. За тях разправят, че не се държали като в армията, защото през повечето време летят заедно в теснотията, а полетите са наистина дълги.

Не изглеждаха склонни да сключат сделката, затова добавих:

– Дайте ги като подкуп, за да получите храна.

Соамс се върна при решетката и погледна парите в ръката ми.

– Малко са.

Отидох до килията за още няколко банкноти. Сториха ми се достатъчно, за да получа съгласието на тези мъже. И си мислех злорадо, че чарът на Хелър не стигна, за да ми попречи.

Превърнаха всичко в представление по строева подготовка. Такива са си във флота. Всеки поред пристъпваше крачка напред, издекламираше си ролята, правеше крачка назад, отстъпвайки мястото си на следващия.

Този разговор с екипажа в Спитеос стана моят личен рекорд по изслушване на подлудяващи празни брътвежи.

Хелър бил висок и много привлекателен за жените. Хелър във всички случаи знаел какво точно трябва да се направи. Хелър бил смел и от нищо не се плашел. Хелър имал великолепен певчески глас. Хелър обмислял действията си. Хелър имал навика да разказва смешни вицове, когато положението ставало напечено. И всяко заявление беше обилно допълвано с примери.

Абсолютно непоносимо!

Накрая отстъпиха назад, Соамс посегна и взе парите. Смятах да си дръпна ръката, но той се оказа прекалено бърз.

Вгледах се в тях. Според моя сън – а те изумително приличаха на онези от съня ми – бяха казали, че знаеха повече, отколкото поискаха да споделят. Бях сигурен в това.

Върнах се да взема още пари. Само като си представех, че им платих за безполезни дреболии! Но нямах друг избор. В края на краищата щях да ги надхитря.

И започна парад номер две. Хелър бил невероятен атлет. Бил рекордър в скоростните полети. Веднъж ги уплашил до смърт, като се разходил с магнитни обувки чак до носа на кораба, за да измери честотите на вълни, отразявани от корпуса. Не намерил достатъчно дълго осигурително въже и затова на височина четиристотин мили над Блито-3 обикалял кораба отвън просто така. И подобни глупости. Дрънканици.

Свършиха. Соамс мушна ръка между прътите на решетката и грабна парите. Но аз усещах, че криеха нещо. Двама-трима се споглеждаха лукаво.

Отидох до килията и извадих кутиите с храната. Вече бях толкова бесен, че се наслаждавах на очакващото ги в най-близко бъдеще. Съвсем скоро щяха да бъдат трупове!

Вместо да му направят впечатление лъскавите етикети – консервите изглеждаха като истински и на вкус също не се различаваха, но смъртта настъпваше за броени минути, – онзи смахнат Соамс попита:

– Откъде ги влачиш всичките тези бръмбазъци? Не може да си ги крил по джобовете си.

Донесох чантата и им я показах, но не им обясних за „магическото

дъно“.

Тогава настъпи катастрофата! Момичето, да го „бибип“, от любопитство къде ходя или в търсене на път за бягство надникна от своята килия.

Соамс я видя. Тя несъмнено заслужаваше всичко, което щеше да ѝ се случи.

– Момиче? – възкликна той.

– Момиче? – в хор повториха останалите идиоти. Скупчиха се на решетката и се изреждаха да я опипват с погледи.

Е, вече знаех, че са ми вързани в кърпа. Дръпнаха се да си шепнат по реда на старшинството. Соамс пристъпи към решетката.

– Искаш да научиш разни неща за Хелър, нали? – попита той. Видя жадното ми лице и продължи: – Добре, ние знаем нещо, което е жизнено важно за теб. Дори бих казал, че като го научиш, ще отървеш кожата.

Ето това очаквах.

– Ей тук – той подритна долния край на вратата – има прозорче за подаване на храна. Рядко се случва да мушнат някакво ядене през него, но поне е достатъчно широко момичето да пропълзи. Като я гледам, дребничка е. И преспокойно можеш да пъхнеш чантата.

– Става – съгласих се аз. – Сега говорете и ще получите каквото искате.

– А, не – отсече Соамс, – та просто да си тръгнеш после. Нали си въоръжен, какво се притесняваш? Ако не ти харесат нашите приказки, ще отвориш вратата и ще си прибереш всичко обратно.

Какво ли ми оставаше? Пъхнах чантата. След това без особен успех започнах да се боря с проклетото момиче, за да я бутна през прозорчето. Имаше дълги нокти, каквито се поощряват в изостаналите райони на Флистен, за да личи, че момичетата не вършат къдна работа. Не ми се искаше да ме издере целия.

Един от космонавтите се приближи към решетката и каза няколко думи на някакъв чудноват език от онези, които никой не разбира. Момичето се вкамени. Мислено признах, че тези от флота доста свят са видели. Проститутката се промъкна при тях, без да се съпротивява.

Соамс разгледа консервите. Взря се в парите. Порови из чантата. Прехвърли купчината сексуални приспособления. И се обърна към момичето, легнало спокойно наред просторната килия. Не смеех да дишам. Той кимна най-после.

Почти притисна лицето си в прътите.

– Ето ти я и твоята информация. Слушай внимателно и ще

извлечеш полза.

Целият се превърнах в слух.

– Когато Хелър – започна капитанът – чуе и думичка само какво ни се е случило, ще те убие с голи ръце! Бягай като луд и току-виж, си се отървал!

Разбира се, първото ми желание бе да отворя вратата и да си взема всичко. Дори бих могъл да ги застрелям иззад решетката. Но не можех да държа под око всички наведнъж, а ми изглеждаха опасни.

Да вървят по дяволите!

Повлякох се по коридора, гордо пренебрегвайки техните присмехулни викове „Къркач!“. По-добре беше да се придържам към класическите правила на психологията. Първоначалният анализ на моя сън беше точен. И само жаждата ме подтикна да действам по друг начин. А най-дълбоката причина за неуспеха ми се криеше в желанието за сексуална връзка с майка ми.

Казах на офицера, че съм си свършил работата, дори му оставих пропуска за момичето. Макар че нямаше да й потрябва. И тя щеше да похапне от отровната храна! Бях уверен, че съм уредил всичко окончателно.

Глава четвърта

Отървах се от една грижа и реших да се захвана с инсценираната катастрофа на самия кораб. Не забравях, че заради нравите в апарата често се случваше някой проект да не бъде осъществен докрай, а не исках Ломбар внезапно да ме връхлети, ръмжейки: „Защо не си се погрижил за това?“, както стана при отвлеченията.

И за ужас на моя пилот, вместо да се върнем в Правителствения град, аз му заповядах да лети по рядко използвания маршрут към планините Блайк. Благодарение на Хелър имахме храна за много дни. Носех си иглената пушка и ловната чанта. Но все си повтарях, че само изпълнявам служебния си дълг. И така, летяхме неспирно.

Нито следа от разбит космически кораб. Размишлявах логически какво се бе случило. Щом екипажът е бил докаран в Спитеос с две денонощия закъснение, значи всъщност търсехме следи от също толкова дълго пътуване с пясъчен камион. Дори те не могат да се движат навсякъде из Голямата пустиня. Ако не са минали по прекия път между Правителствения град и „Лагер Твърдост“, значи са пътували по забравения

маршрут, който ги е забавил точно тези четиридесет и осем часа. Най-проста логика. В случай че не успееш и там да открия следи, оставаше последната възможност – продали са патрулния кораб на контрабандисти и са пристигнали в „Лагер Твърдост“ с аерокар. Тогава само боговете знаеха къде лети корабът в момента. От тази представа нервите ми трепнаха, но все пак упорито продължавах да търся разбит кораб. Ако го намерех, щях да пробутам новината на журналистите.

Пилотът изкопчи от мен с какво се занимавам и започна да помага в търсенето. Забеляза нещо и кацнахме. Но катастрофата беше толкова отдавнашна, че останките почти не се виждаха под засипалия ги пясък. Докато ги разглеждахме, зърнах пойна птичка от вида, който наричат тънкопей и се среща в пустинята. Улучих я. Беше само на няколко фута и не помръдваше, но изстрелът ми заслужаваше похвала. Сложих птичката в ловната чанта.

По-нататък, в посока към планините Блайк, се престорих, че съм открил следи от катастрофа. Оказа се скала, но аз ударих още два тънкопея.

Планините Блайк се издигаха все по-внушително. Ледените им върхове не са най-високите на Волтар, но техните тридесет и осем хиляди фута вдъхват уважение. Не можете да се разхождате на воля там. Въздухът е прекалено разреден, дори и в проходите между върховете.

След още две ненужни кацания, които попълниха улова ми с шест птички, моят пилот попита:

– Офицер Грис, разбити кораби ли търсим или сме излезли на лов?

За пръв път осъзнах, че наистина искам да ловувам. Колкото по-голямо разстояние и повече време ме отделяха от Хелър и „Влекач едно“, толкова по-добре!

Естествено не отговорих на пилота. Той би си помислил, че бягам.

Почти замръзнахме, докато прелетим над първото планинско било, но бързо се спуснахме към долините зад него. Целият район е покрит с ловни имения, собственост на лордовете и патрулирани от наети пазачи. Толкова е обширен с безкрайните си плата и клисури, че можете да потънете в неизвестност и никой никога няма да ви намери, ако сами не му се покажете. И навсякъде е пълно с всевъзможни видове дивеч, дори пренесен от други планети.

– Някой прелетя след нас над онзи рид – каза моят пилот.

Огледах се, но нищо не открих в небето. Аерокарите не са оборудвани със засичащи устройства. Нервирах се.

– Вече не го виждам – съобщи пилотът.

Сурово си внуших, че не бива да се поддавам на нервното напрежение, в края на краищата последните дни бяха тежко изпитание за мен. Още едно доказателство колко се нуждаех от този ловен излет!

Учудих се, че вече притъмняваше. Може би слънцето само се спускаше зад планините, но ми се стори, че изведнъж стана доста мрачно. А не беше никак за препоръчване да извършваме нощно кацане сред такава местност.

Веднага избрах едно по-удобно място – малко тревисто плато с няколко ниски дървета, точно на ръба на отвесна пропаст, падаща три хиляди фута към бурна река, покрита с пяна. Издигащите се в края на платото скали закриваха страшната гледка.

– Кацай! – заповядах на пилота.

Той се подчини, после изключи двигателите. Каква чудесна гледка! Само съскането на вятъра в клоните и тихото мърморене на водата далеч долу в клисурата. Отпуснах се. Очарователно! След малко излязох навън и тръгнах към назъбените камънаци на ръба. Изкатерих се по тях. От другата страна забелязах пътечки, утъпкани от животни, две-три пещери и реката, смалена от разстоянието. Дъното на дълбокия процеп беше съвсем черно, вече не различавах нищо освен разпенената вода.

Пилотът събра малко съчки. Поръсих ги със заряден прашец и когато въздухът го задейства, огънят запламтя весело. Захладня, мракът бързо се сгъстяваше.

Моят пилот оскуба перата на тънкопеите, набучихме ги на клечки и се захванахме да ги печем. След половин час най-нежни грижи те бяха готови за трапезата.

Седях си на един камък и похапвах. Огънят хвърляше ярки отблясъци. Срещу мен пилотът съсредоточено се справяше с поредната птичка. Посегнах да си взема още една.

Тряс!

Бластерният изстрел мина точно където допреди миг бе наведената ми глава!

Ударната вълна помете огъня. Повярвайте ми, изпълзах настрана като подгонено насекомо!

Пилотът чу накъде поех и ме последва. Прехвърлих се през скалите на ръба. Той се блъсна в мен и едва не литнахме заедно надолу към шумящата на три хиляди фута под нас река.

Прилекнах на пътечката сред камънаците. Нямах намерение да надничам над скалите. Поне не веднага.

– Бях прав – каза пилотът. – Някой ни е преследвал!

– Качи се и погледни какво става.

Той запълзя. Събори камъче, което повлече малка лавина. Звукът ни издаде.

Широка дъга срива горната част на скалите над нас. Шумът беше страшен! Който и да стреляше по нас, използваше ветрилна пушка. Електрическите ѝ разряди се пръскат в сектор от четиридесет градуса. Това не беше ловно оръжие! Не ни беше подгонил някой от пазачите на имението. С такива гадости си служеха военните. О, господи, кой ни гонеше по петите? Армията ли?

– Сигурно са ни сбъркали с някого – предположи пилотът и преди да го спра, закрещя: – Ей! Това сме ние!

Още един удар! Този път направо пръсна половината от прикриващата ни каменна стена. Нажежени до червено парчетии се стовариха върху нас.

Но нашият враг, който и да беше той, допусна грешка. Той или те ми позволиха да се огледам наоколо на светлината от изстрела. Клечяхме на пътечката. На десетина фута наляво открих пещера. А на три хиляди фута долу беше реката, невидима в непрогледната нощ.

– Бандити са – каза пилотът.

Вярно е, че в тези планини често се случват нападения. Но не беше вярно, че моят пилот е научил хитрините на занаята при контрабандистите.

Тряс!

Стреляха, ориентирайки се по гласа му!

Но аз умея да се оправям и в най-опасните положения. Прошепнах му:

– Владееш ли затихващия писък?

– Не.

– Нищо, само повтаряй каквото правя аз. Щом писна, ще се хвърля към онази пещера, после ти пициш и идваш след мен. Ясно ли ти е?

– Ама не знам как да викам! – прошепна той. Идиотът му с идиот! Толкова просто е обяснено във всички наръчници.

Креснах:

– Махайте се!

Тряс!

Нададох затихващия писък. Когато го правите както трябва, звучи сякаш затихва в далечината. Онези горе щяха да помислят, че са ме улучили и падам в пропастта.

Диво се метнах към пещерата.

А пилотът, пришпорен от неволята и може би изпаднал в истерия, повтори моя вик, надминавайки себе си. Малко оплеска работата, защото си удари коляното в пода на пещерата и изпсува.

Свивахме се вътре. След няколко минути петно светлина зашари по пътечката. Завряхме се още по-навътре.

Светлината угасна. Последваха още два по-слаби изстрела и пукот на пламъци.

Най-после в далечината двигателите на нечия машина заработиха с вой и изръмжаха при излитането. Звукът се заблъска из планинските склонове и постепенно затихна.

Смелостта ми се възвърна. Пратих пилота да огледа навън.

– О, богове! – изрева той.

Понеже стоеше на открито, без никой да го застреля, аз също се показах от пещерата.

– Закъсахме го в тия планини! – проплака той.

Аерокарът гореше.

– Добре – казах.

– Но нали не можем да излезем от планините! Нали и в проходите няма да ни стигне въздухът!

Изведнъж си спомних, че и моят пилот имаше някакво име. Никога не бях го използвал. Сега му беше времето.

– Слушай, Ске, не си ли мечтал за спокойствие сред гори и поточета? За живот сред природата? Без никакви грижи?

Това явно не му харесваше. Започна да псува бясно, втурна се към аерокара и се опита да угаси пламъците с пясък. Не си направих труда да му помогна, защото веднага забелязах, че гори двигателят. Нападателят умело беше отправил първия изстрел в кондензатора, а втория в отсека на генератора и токовия трансформатор. Този двигател никога вече нямаше да проработи.

Тананиках си щастливо. Намерих иглената си пушка в треволяка. Открих и ловната си чанта. Измъкнах леко препечените кексчета и малко кипналата искряща вода изпод седалката на пилота. И както се занимавах с това, внезапно погледът ми попадна на отворения капак на сандка за инструменти. Беше празен.

Седнах и се разсмях. Давех се от смях. За пръв път от толкова време ме обзе неудържимо веселие. Пилотът, който гасеше последните искри, ме погледна уплашено. Е, може пък да съм бил в лека истерия.

– Какво смешно има? – намусено попита той.

– Парите! Няма ги! – И пак се запревихах. – Тръгнаха са след нас,

за да ни ограбят. Кацнали са надалеч и са се промъквали тихо и предпазливо. Мислят си, че са ни убили. И...

Толкова беше забавно, че се захласнах в злорад кикот. Пилотът ме хвана за раменете, искаше да ме задържи да не падна. Не му обръщах внимание. Посмях се още. Накрая успях да проговоря.

– И всичко това, за да ни откраднат фалшивите пари! С такава сума ще предизвикат най-настъргено разследване. И ще ги пречукат без никакво бавене!

Ске отказваше да се забавлява.

– Да, ама аз само знам, че сме съвсем настрана от редовните маршрути, нямаме радиовръзка, не можем да се измъкнем пеша оттук и наоколо има само пропасти и диви зверове!

– Точно това е хубавото! – заявих му.

Наблюдавах го, докато отново разпалваше предишния ни огън. Нападателяте биха го взели за догарящия аерокар, ако все още поглеждаха назад. Той изрови няколко опечени птички и започна да ги чисти от полепналия пясък и прах. Аз седях и се хилех.

Нямаше го „Влекач едно“. Нямаше го и Хелър. Огромно разстояние ме делеше от графиня Крек. Ако някога ни откриеха, щях да обясня на Ломбар, че сме търсили разбития патрулен кораб и самите ние сме катастрофирали.

Предвкусвах щастливи години из тази пустош, пренаселена с дивеч. Всичките ми проблеми изчезнаха.

Сега ми се иска да беше така! Каква груба грешка допуснах, като си позволих да се чувствам щастлив през онази нощ!

Глава пета

След около три седмици моята „първобитна идилия“ беше безмилостно прекъсната.

Изтръгнах се от чудесното спокойствие на съня и установих, че дулото на ловна бластерна пушка ме гъделичка по врата.

Долините между планинските ридове представляваха земно въплъщение на мечтите – тревисти плата, величествени гори, живописни струпвания на скали, потоци, които бълбукаха или мърмореха никога несвършващите си истории, и навсякъде край нас се издигаха внушителни върхове, увенчани със снежни корони.

Освен пойните птички всевъзможен дивеч щъкаше напред-назад и

осигуряваше храна за корема, очите и ушите.

Бродехме ден след ден, от едно превъзходно място за нощувка към друго и всяко като че криеше повече очарование от предишното.

Имах си грижи с моя пилот Ске. За да получите нов аерокар, трябва да представите парчето от рамата с регистрационния номер. И затова той упорито, без инструменти опитваше да го откърти с камъни, огъваше неспирно метала с надеждата да го пречупи. Това занимание му отне дълги часове. И накрая трябваше да се натовари с двадесетфутовото парче от рамата, твърде тежко и неудобно за носене, винаги го препъваше при слизване по стръмни склонове или сред гъста гора.

Освен това носеше препечените кексчета и остатъците от искрящата вода в разкривени кутии, както и парцали от тапицерията, с които се завивах през нощта. А като прибавим и тежестта на нашия улов, можете да си представите що за товар тегнеше на раменете му. И докато аз се разхождах, наслаждавайки се на гледките и на опияняващия аромат, или стрелях по някоя пойна птичка, винаги усещах упрека в погледа, който пивваше в гърба ми, когато си мислеше, че не го виждам.

Един ден пълзях нагоре по стръмна пътека, а той се изтърколи обротно надолу поне три пъти – пречеше му удивителното свойство на металната греда да се запъва в калта. Чух го да мрънка. И както се клатушкаше върху несигурната опора на свличащата се пръст, реших да му отделия малко време и да го вкарам в правия път. Приседнах на един камък и започнах да му обяснявам смисъла на всичко.

Казах му, че всяко човешко същество има в себе си атавизъм, черти, които го дърпат назад в предисторията. Впуснах се в подробна лекция според най-добрите традиции на психолозите от Земята. Дори му направих анализ, който показва недостиг на атавизъм в психиката му. И вместо да ми благодари, той пак се плъзна надолу по пътеката, но този път се разпусва!

Аз обаче храбро опитах друг подход. Когато се дотърти до мен, обясних му, че всяко разумно същество от нашия вид има като наследство от еволюцията мозък на земноводно под полукълбата на главния. И точно този мозък подклажда слепия стремеж към подчинение. Постарах се да му нарисувам схема в калта. И поставих диагноза на неговите проблеми – земноводният му мозък мързелуваше и това го правеше сляп за необходимостта послушно да ме следва, където и да го водя. И отново благодарността му се състоеше само в сгромолясане чак до началото на пътеката.

Но аз не позволявах на проблема да помрачи изтънченото ми

удоволствие от пътешествието из тези обширни земи. Тук не само нямаше „Влекач едно“, тук не можех да срещна Хелър и Крек, а сянката на Ломбар ми изглеждаше съвсем прозрачна на хоризонта.

Дните минаваха, аз застрелях поне петстотин птички. Някои от тях падаха в трудни за достигане места, други се оказваха само ранени и моят пилот често се справяше със сериозни трудности, за да ги донесе, както беше претоварен.

Но той сам си усложняваше живота. Казах му да се отърве от регистрационния номер – отсега нататък нямаше да се нуждаем от аерокар, защо му беше да носи тежкото парче с надеждата да го смени срещу нова машина? Не успях да преодоля ината му.

И за други неща не се вслушваше в добронамерените ми съвети. Всеки път, когато се разполагахме за през нощта, вместо със сухи съчки той разпалваше огън с възможно най-суровите клонаци и в последния половин час от отивания си ден огромна пушилка от бял дим се издигаше като колона във въздуха, закривайки околния пейзаж. Колко упорито се опитвах да го вразумя, но той не се отърси от лошите си навици. Принуден бях да реша, че е напълно лишен от примитивен мозък!

Така че когато студеното дуло ме събуди онази сутрин, без учудване чух моят пилот да пелтечи с изтънял, напрегнат глас, а и най-слабите първобитни импулси в главата му биха го накарали да млъкне.

– ...и ние тъкмо да ги спипаме тия контрабандисти, а те, значи, ни се изплъзват и ни улучват! – разправяше Ске. – Ама ние си знаем дълга и толкова дни вече вървим след тях, търсим ги по следите, значи. Да ви кажа, оставят след себе си страхотни купчини улики. Само я вижте тая чанта! Натъкнахме се на нея снощи и какво да видим – пълна с пера от птички!

Умните хора първо изучават противника си. Двамата срещу нас носеха зелените дрехи на пазачи и на джобовете им отпред се виждаха избродирани емблемите на някакъв лорд. Сториха ми се гнусни типове. И добре въоръжени. Някъде отзад сред дърветата изпука клон – бях сигурен, че третият се крие за всеки случай.

– И за доказателство – продължаваше Ске още по-пискливо, – че ги нападнахме изневиделица и те се уплашиха от нас, ето ви и иглената пушка, която зарязаха!

– Глей ти – отрони тристафунтовият бик, като вземаше моята пушка. – Ще я конфискуваме. Хубаво пушкало.

– Вещественото доказателство е конфискувано от името на Короната – припряно се намесих аз. – Недейте да прочите на правосъдието!

– Това – внушително каза грамадният мъжага – е ловното имение на лорд Мок. Всичките половин милион акра. И каквото намерим тук, става собственост на лорд Мок!

По-точно на пазачите му, мислено добавих аз. Дулото натърти брадичката ми.

– Айде ставай! Идваш с нас.

Тогава забелязах примката на шията на Ске. Като че нямаха намерение да отведат и него, защото тристафунтовият пазач оглеждаше близките клони с очевидното намерение да го обеси. Е, какво да се прави! Винаги можех да намеря заместник на пилота си.

Ске обаче не се примири с идеята за скорошната си смърт. Вместо да лази и да хленчи, той дръпна въжето, разхлаби го и се изпъна в цял ръст, което не беше много впечатляващо, нали си е дребничък.

– Този – Ске ме сочеше с драматичен жест – е офицер Грис от апарата! Той изпълнява секретна задача, възложена му пряко от Императора!

Ефектът от тези думи наистина беше интересен. Трима мъже с насочени към нас пушки изскочиха иззад дърветата. Помислих, че ей сега ще увиснем един до друг със Ске на някой клон.

Той се освободи за момент и скочи към мен. Дръпна с прашене капака на джоба ми, сграбчи комуникационния диск и закрепва в него:

– В името на боговете, не стреляйте! Можете да улучите офицер Грис!

Сметнах постъпката му за прекалено глупава – дискът не можеше да покрие и една десета от разстоянието до най-близкия град. А Ске трескаво ми шепнеше:

– Кажете им, че всички са арестувани!

Примигнах. А тези селяндури напрегнато въртяха глави и се оглеждаха за неочакваната заплаха от стрелба. Селяндури, и то от най-тъпите! Явно лорд Мок не изискваше особено умствено напрежение от пазачите на своето ловно имение.

Станах.

– Всички сте арестувани – заявих.

– За това, че се представяте за пазачи! – викна Ске.

Предстоящото бесене или разстрел, или каквото там смятаха да правят с нас, се превърна в „Имаме документи!“ и „Откъде да знаем, че вие сте точно офицер Грис, а не браконьер?“.

Всеки показваше на всички значките и картите. Ске търчеше и пъхаше моята електронна карта под носа на пазачите.

Накрая ми заявиха – щели да вземат ловната чанта и пушката като „доказателства“, че наистина сме преследвали престъпници. Предложиха да ни качат на снабдителния им самолет, който на другата сутрин щял да излети за Правителствения град.

Ске се въодушеви и малко оставаше да пропее от радост.

Но не и аз. Сякаш небето падна отгоре ми. Не се съмнявах, че ме очаква катастрофа. Само от мисълта, че трябва да се връщам, стомахът ми се гърчеше.

Глава шеста

Крайно потиснат, седях и гледах чиновника от Транспортната служба.

Пазачите ни стовариха до сградата на службата в комплекса на апарата в Правителствения град без едничка благодарност за иглената пушка и ловната чанта.

Ске се справи със задачата да промъкне вътре металната греда от унищожения аерокар и чиновникът, вместо да го застреля на място, замърка от удоволствие над регистрационния номер. Пилотът ми подготви рапорт, озаглавен „Катастрофа при служебен полет“, и имаше дързостта веднага да поиска нова машина.

– Уууу! Ами че тук имаме повишение! – галовно произнесе чиновникът. – Вече сме от ранг XI! – Той игриво плясна Ске по китката. – Ах, ти, палаво момче такова! Не беше нужно да разбиваш предишния аерокар, за да ти дадем нов, само трябваше да го върнеш в нашата служба. Вие, пилотите, все ни карате да пишем излишни документи!

Само след секунда той вече се свърза с фирмата снабдител – „Супер-суперскорост“ – в Търговския град.

– Уууу, Чалбър, скъпи – мелодично се обърна към събеседника си. – Тук си имаме повишение. Скоричко да ни докарате от модел 794–86. – Той прикри с длан диска и се обърна към Ске: – В момента имат единствен, с пурпурна тапицерна и зелени лайсни. Подходящ ли е?

Пилотът ми нямаше нищо против и „скъпият Чалбър“ обеща собствено ръчно, за нула време да дохвърчи с новото ни возило.

– Ох, какъв си ми късметлия! – каза чиновникът на Ске. – Модел 794–86 е божествен! Отзад си има кръгъл диван, който лесно се превръща в легло.

– Чудо на чудесата! – възкликна пилотът ми, което беше

разбираемо, защото повечето нощи прекарваше в машината.

– О, да – изгука чиновникът. – Има си и шорички на прозорците, дори и страхотно барче. Ще трябва с теб да го опитаме как лети – две-три намигвания, – нали?

Помислих си, че още много има да науча за Ске.

Не след дълго „скъпият Чалбър“ пристигна, размени набързо и тайнствено няколко думи с чиновника, при което златисти хартийки смениха притежателя си. А, така ли било! Значи това била причината в апарата да се отчитат толкова чести и странни катастрофи!

Чиновникът подари една целувка на „скъпия Чалбър“ и когато придружаващият го аерокар тръгна с него обратно, последва тайнствен шепот със Ске и ясно забележим златист блясък.

Новият ми аерокар беше елегантен, признавам. Червени колела за приземяване и навсякъде яркозелени лайсни. Не бих казал, че се вписваше в правилата за секретност. А вътрешността му така лъхаше на чистота, че веднага ме отврати. Уморено се плъснах на дивана отзад.

– Миличък, дано по-скоро съобщиш за още някоя катастрофа – щастливо пожела чиновникът на Ске.

Налага се да призная, че бях сгрешил. Когато седна на пилотското място, Ске търкаше яростно следата от целувка на бузата си. Излетяхме към моя отдел.

– Като си помисля, май ми дължиш нещо – казах аз.

Трябваше да го повтора с гръмовен глас, макар че в новата машина шумът беше доста по-слаб.

– А, за парите ли говорите? – сети се моят пилот. Той отдавна имаше да ми връща един кредит.

Опита се да протестира – този един кредит му трябвал да си купи ядене, но отстъпи, защото знаеше докъде мога да стигна в раздразнението си. Прехвърли ми го през рамо. Колкото и да бях сигурен, че го е отделил от тлъста пачка, аерокарът се провираше сред наситено движение и засега не биваше да настоявам. Стъклата на задните прозорци бяха смъкнати и банкнотата едва не излетя навън. Замалко да се лиша и от нея!

В канцеларията на отдела зърнах първо двете момчета – Ту-ту и Олеле, които щом ме видяха, започнаха да се прегръщат и се обляха в сълзи. Другите чиновници липсваха, а не беше време за обедна почивка, нито пък краят на работния ден.

Боуч излезе прегърбен от своята стаичка и ме изгледа.

– Пак ли сте вие! – възкликна той. – Защо все идвате тук да

обърквате всичко?

Постарах се да му внуша, че съм отсъствал три седмици, а той все ме упрекваше свадливо, че им се мотая в краката!

Обиден се заврях в кабинета си. Хвърлих поглед на бюрото си, почти очаквах да намеря заповед за арестуването ми. Нищо. Само привичният прах.

Строителите си бяха свършили работата. Влязох в тоалетната и се уверих, че щом натисна определено място на стената, тя се завърта и ми открива пътя към стълбичката. Безшумно чупещото се стъкло невинно красеше прозореца. Реката се влачеше петстотин фута по-надолу.

Когато се върнах в кабинета, Боуч с присъщата му непоследователност стоварваше купчина хартии върху бюрото ми.

– Тъй и тъй сте тук, поне можете да подпечатате всичко това. Не придвижихте сметката на онзи предприемач, вече станаха две. Имаме да оправяме новите заплати и служебните разходи, от които ще имат нужда Туола и Одур. Пък и пристигна нова пратка от Блито-3, трябва да потвърдите получаването ѝ. Освен това разходите на отдела се увеличиха. – Той ме побутваше към бюрото. – Не мога да разбера, като сте решил да ни досаждате, защо поне не подпечатвате!

Захванах се с това, но му натрих носа – дори не четях книгата! Най-добрият начин да се държа с него беше надменното пренебрежение. Така отрепките научават къде им е мястото!

Внезапно се усетих, че подпечатвам празни бланки. А, така нямаше да се разберем. Нали първо трябваше нещо да напишат на тях. Станах дързък.

– Боуч, омеква ти главата вече. Забравил си да оформиш тези документи, преди да ми ги поднесеш. Старост, Боуч. Слабоумие!

Той гневно ми ги издърпа от ръцете. Излезе. Стана ми ясно, че му стъпках самочувствието. Само твърдост помага при тези отрепки. Ломбар правилно отбеляза, че твърде малко офицери от академията се намират в апарата – и колкото бяхме, работехме като роби, за да поддържаме поне сегашното равнище.

Станах и отидох в общите помещения на канцеларията. Каквито чиновници имаше там, веднага си намериха занимание из други стаи. Усетих нечие присъствие зад гърба си отляво. Ту-ту и Олеле. Бях ги заклейчил в нещо като капан – за да изчезнат, трябваше да притичат съвсем близо до мен. Затова стояха вцепенени от ужас.

Зад тях забелязах и трети човек, оператор от Отдела за обучение на апарата. И ето ти изненада – седеше пред абсолютно нов главен пулт!

И колко не на място, целият лъскав и блестящ, с новички клавиатури и светещи екрани сред праха и изгнилите мебели на канцеларията!

Сетих се какво става тук. Боуч тъкмо влизаше. Заговорих му много свирепо:

– Защо сте монтирали този главен пулт?

Боуч държи на разни глупости като опазването на тайната дори от други служби на апарата, затова заповяда на оператора да се махне и чак тогава ме удостои с внимание.

– Нали подпечатахте поръчката преди три седмици? Повишението ви дава право на това, макар че не искам и да мисля защо са решили да ви повишат!

Знаех, че ме заблуждава. В момента говореше провалът му отпреди осемдесет години.

– Докарал си това чудо, за да се възползват от него двете момченца!

Боуч избухна.

– Вие сте чудовище! Да не искате да измъкват сведенията от някакъв си мръсен стар лорд?

– Точно това искам! Данните, до които дават достъп тези машини, не включват и информацията на Ендоу. Най-добре да побързат да се напъхат в леглото му или ще спомена и сестрите им във вълшебната поща!

Двете момчета и без това вече бяха потърсили утеха в прегръдките си, а при последните ми думи се строполиха в безсъзнание.

Боуч изфуча навън, събаряйки столовете по пътя си. Вратата на неговата дупка се затръшна с трясък. Не разбирах от какво се разстрои толкова.

Прекрачих през момчетата и седнах пред пулта. Все пак добре. Мой собствен главен пулт! Превключих го от режим на обучение в положение на нормална работа. Извадих от гнездото електронната карта на главния чиновник Боуч – от възбуда беше си я забравил вътре – и тъкмо се канех да пъкна моята, размислих и оставих неговата.

Набрах името и длъжността си, а това ми отне немалко време, защото сред десетките милиони офицери на Волтар има точно двадесет и две хиляди шестстотин осемдесет и един на име Солтан Грис и не исках машината да ме сбърка с някого.

„Заповеди за арестуване?“

„Все още не“ – отвърна екранът.

„Финансово състояние?“

Машината веднага отговори с тревожни червени светлинки:

„Внимание, внимание, внимание! Поради грешка въпросният

офицер е превишил с един кредит сумата на едногодишния си аванс. Спиране на всякакви други плащания до отстраняване на грешката.“

Надявах се, че вече съм натрупал пари за последните три седмици и ще мога да ги изтегля. Но не! Що за късмет имах?! Разполагах с един кредит и можех да го изпратя. И докато бърках в джоба си, машината продължи:

„Предупреждение! Ако въпросният офицер загуби някоя от щатните си длъжности по каквато и да било причина или бъде понижен в ранг, или бъде глобен, веднага се свържете с Военния съд на Финансовата служба.“

Вътрешностите ми изстинаха. Ами ако се простя с „Мисия Земя“?

Планините имаха своите пазачи, а Правителственият град – Финансовата служба. Никъде нямаше да намеря укритие!

Не че тепърва научавах какво ми е положението, но заплахата да се превърна в обитател на канавките из някой квартал с бордеи, разчиташ за прехраната си на боклукчийските контейнери, ако и в тях намерех нещо, така ме парализира, че петсекундното предупреждение за прекратяване на достъпа започна да мига, преди да се сетя, че още не съм си оправил финансовото състояние.

Веднага набрах „Грешката е поправена“, надрасках името и длъжността си на парче хартия и заедно с банкнотата го пхнах в пощенска капсула. Натиках я в люка за изпращане, набрах адреса на Финансовата служба и тя потегли с гръмко съскане.

След малко на екрана светна: „Поправянето на грешката е регистрирано.“

Бързо опитах пак: „Финансово състояние?“ , а машината отговори: „Съжалявам, но са необходими два месеца за привеждане на документите в съответствие с новите обстоятелства.“

И без да ми даде време за протести, запя старата си песен:

„Предупреждение! Ако въпросният офицер загуби някоя от щатните си длъжности...“

Блъснах с юмрук по клавишите и изключих пулта. Да ги „бибип“ всички! Трябваше да им платя с фалшива банкнота! Щяха да видят те!

Толкова бях ядосан и разстроен, че забравих за двете неподвижни тела и се препънах в тях.

Навън дълбоко си поех дъх, за да се овладее. Киселите миризми в този район на апарата и тежката смрад на река Уийл не можеха да се сравнят с планините Блайк!

– Офицер Грис – обади се Ске някъде от сенките и ме стресна, –

дали не е по-добре да се отбием до хангарите на апарата, преди съвсем да е мръкнало?

Преди да са ми отнели мисията и заплатите, помислих горчиво аз. Веднага го послушах и се пъгнах в аерокара. Имах намерение да започна тази мисия, дори и да ми струваше живота, което беше най-вероятно.

Глава седма

Висяхме над хангарите на апарата и чакахме да се освободи площадката за кацане. Бях зареден с такава решителност и припряност, че ставах нетърпелив. Сигурно друг би се наслаждавал на меката следобедна светлина, потънал в разкошния диван на аерокара, но на мен само канавки ми се мяркаха пред очите. На хоризонта на запад виждах смътните очертания на Ардокус, престорено веселото име, което използват за Скапания град. Дори от толкова далеч изглеждаше мръсен и порутен. Прав беше Ломбар – такива места заслужават да бъдат изтрити от лицето на планетата! Но не и аз заедно с тях!

– Какво чакаме? – не издържах.

Ске сви рамене.

– Заради онзи товарен транспортър от флота висим.

Паниката пак се събуди някъде дълбоко в мен. Нали се бях погрижил Хелър да стои настрана от флота? Вгледах се – точно над прицелния кръг на площадката транспортърът подскочаше нагоре и надолу, донагласяваше нещо огромно с цвят на бронз, някакъв цилиндър. Спускахе го върху колесна платформа.

В същия миг пилотът освободи товара и въжетата започнаха да се навиват на барабаните си. Той не ги изчака, а изчезна някъде в небето със синия си кораб.

Платформата потегли към хангара и моят пилот се спусна устремно към площадката.

Никак не ми хареса, че флотът се навърта около нашата мисия. Споменът за екипажа на патрулния кораб, може би отдавна измрял в занданите на Спитеос, и думите на Соамс едва не ме накараха да побягна.

Но съвсем прясната заплаха от компютъра тегнеше над мислите ми. Излязох и препуснах след товарната платформа. Тя вече се пъгнаше в хангара. Куката на крана се спускаше, за да закачи халките на цилиндъра.

Естествено на куката се возеше Хелър. Отдръпнах се.

Някои от плочите в горната част на корпуса на „Влекач едно“ бяха махнати. Хелър с жестове показваше на оператора накъде да насочва куката. Стъпи върху бронзовия цилиндър и я препъхна в халките, после нагласи стопора ѝ. Този път се издигна нагоре върху цилиндъра.

Прочетох надписа по стената на чудовището:

„НЕ ОТВАРЯЙ! КРАЙНО ВЗРИВООПАСНО!“

О, богове, изплаках в душата си. Че нали корабът и без това си беше летяща бомба?

Операторът на товарната платформа се смъкна от кабината си. Неговата част от работата свърши и той вече си палеше димна пръчица.

– Други типове от флота навъртаха ли се насам напоследък? – попитах го аз.

– Ама какво ви става? Не ги ли видяхте? – И той не бе забелязал, че съм отсъствал три седмици.

– Добре де, бяха ли тук или не? – настоявах аз.

– Е, не са, от два-три дена тоя е първият. Нито вчера, нито днес са идвали други.

– А това тук какво е? – продължих да му досаждам аз.

– Нещо не ми е ясно, да им го „бибип“ – отбеляза той с поглед, прикован в люлеещия се цилиндър. – Не може да се сменя преобразовател на времето, както си летиш. Щом вземат още един, значи ще минават през добре оборудвана база с ремонтна работилница. Да ви кажа, и аз някога бях техник по двигателите, преди да получа кошмари от тоя Космос.

Хелър вече насочваше цилиндъра през отвора в корпуса на „Влекач едно“.

– Не даде на никого да се занимава с това – съобщи операторът. – А може и никой да не е искал. Да ги „бибип“ тия двигатели „Бъдеше-минало“! Опасни са дори в боен кораб. Не са ги правили за тая работа, съвсем не им е мястото в някакъв влекач. Чудя се какво ще прави с тоя резервен преобразовател.

Хелър махаше към крана, за да попадне цилиндърът точно на мястото си. Виждах го като дребно петънце. Кандилкаше се напред-назад заедно с туловището на преобразователя.

– Приятелски съвет от мене – каза операторът. – Никога не отваряйте някоя от тези машинарии. Това на етикета си е вярно. Може да ви откъсне ръката! Ама имам и по-добър съвет: никога не стъпвайте в тоя проклет влекач!

Присъствието му ме притесняваше. Отидох по-навътре в хангара. Дневната смяна стражи се мотаеха безгрижно наоколо. Дори не ме погледнаха. Приблжих се до подофицера.

– Много неща ли докараха от флота? – попитах го.

Той се огледа.

– Повечето от екипите на предприемачите май вече са си тръгнали.

Това определено не беше отговор на моя въпрос.

– Как изглеждат товарите?

– Е как изглеждат дългите сандъци? – раздражено отвърна той.

– Къде ги слагат? – продължих да настоявам.

– В долния товарен сектор, разбира се. Ей – той се вгледа в мен с присвити очи, – какво ви става, ослепяхте ли?

Очевидно и този не беше забелязал дългото ми отсъствие.

Куката вече се вдигаше над отвора в корпуса, цилиндърът беше закрепен на мястото си. Хелър се взеше на куката, която се спусна към пода като бомба. Скочи от нея миг преди да се прасне в бетона с трясък.

– А, Солтан, здрасти – поздрави ме той, все едно че бяхме прекъснали разговора си предишната вечер, – нали помниш какво ти казах – всички бележки и факти за културата липсват в материалите от предишните наблюдения на Блито-3. Виж все пак дали можеш да се добереш до тях, бива ли? – И изрева към кабината на крана: – Чудесна работа, майсторче, много благодаря!

Махна му приятелски, запъти се към влекача и изчезна в люка. Край на работата за деня. Хората се пръскаха. Слънцето залязваше.

Не след дълго чух познатото „Хей-хо, хей-хо, хей-хо“ – маршовата стъпка на гвардейците от флота, толкова чужда за територия на апарата. Грохотът от обувките на нощната смяна. Влязоха и поздравиха подофицера от дневната смяна. И веднага:

– По местата! Страж Ип, твоят пост е в кораба!

И неотличимата от тях графиня Крек се промъкна през люка.

Целият взвод поскача и повика малко, после хората се разотидоха. Всичко си беше както преди!

Снелц се затътри към захвърленото гравитационно кресло и седна. Реших да си поприказвам с него. Запали си димна пръчица.

– Днеска в пустинята излезе страшен вятър. Ще запалите ли една от моите? – неохотно се обади той.

– Не мислиш ли, че ми дължиш нещо повече? – заплашително казах аз.

– О, така ли? – Снелц мушна ръка в един страничен джоб и я

извади, стиснал банкнота от пет кредита. – Не знам защо си мисля, че ви ги дадох преди няколко дни. Нищо де, ето ви парите.

Твърде вероятно беше да ми дължи значително повече. Но като осъзнах, че и той въобще не бе забелязал отсъствието ми, съвсем се скапах. Прибрах банкнотата и бавно се отдалечих.

Имах пет кредита. Това ми вдъхна достатъчно смелост, за да се прибера „в къщи“.

Изкатерих се по стълбите отстрани, като гледах да не стъпвам на счупени стъпала. Някой ходеше по коридора. Беше тъмно. Промъкнах се колкото можах по-тихо покрай стената към своята стая. Знаех пътя наизуст. Често го правех. Майстор съм на безшумното придвижване.

На вратата нямаше резета. Плъзнах я настрана. Вътре беше включена светлинна плоча, а само на три фута от мен стоеше Мийли.

Както ме гледаше, не би се поколебала да ми претършува джобовете. Бързичко размахах петачката и я оставих на подложената си длан.

Тя не ми благодари. Дори не ми напомни, че ѝ дължах пари за миналата година. Само каза:

– Що не се сетиш да преметеш пода! Смърди на умряло!

И си тръгна.

Лежах в потрошеното си легло и се вглеждах в мрака. Нямаше ме три седмици. Можеше и да съм мъртъв, откъде щяха да разберат, че не е така? И ни веднъж през този ден нито един човек не ме попита: „Ти къде се губиш, бе?“

Глава осма

Но ако съм си мислел, че ще остана незабелязан и всичко ще си продължи завинаги по утъпкания път, бях оплел напълно конците. Въобще не успях да предвидя, че на следващия ден налудничавите, безотговорни действия на Хелър ще бутнат камъчето, което повлече лавина от събития, довели до катастрофата.

Събудих се преди разсъмване от чудовищен глад. Паникьосах се от възможността да огладнея и ожаднея дотам, че да преживея още един сън с дявол от Манко. Бедността ми попречи да хапна през целия предишен ден. Не исках още веднъж да ме разпитват какво трябва да знам като ръководител на Краля на подземния свят.

Веднага се облякох и слязох в страничното дворче, подритнах моя пилот и му заповядах моментално да отлетим към канцеларията с пълна

скорост, какво от това, че било още тъмно.

Имах едничка надежда – да стигна там преди Боуч и да опустоша чиновническите запаси от горещ „главотръс“. Изключително лукав план – бях го украсил дори с извинението, че се наложило да ползвам главния пулт. Опитах се да увенчая плана с легендата, че съм работил като роб цяла нощ, но не ми се вярваше Боуч да я преглътне и затова се отказах.

В канцеларията включих осветлението на най-слаба степен и започнах работа с комплект честотни карти, за да отворя шкафа за „главотръс“. Смея да се похваля със способностите си на „ключар“, както наричаме занаята помежду си. Почти незабавно не само държах в ръка кутия с горещ „главотръс“, но и суха кифличка, забравена от някого.

Пиех бързо и си изгорих устата. Притичах до главния пулт, опасявайки се да не си счупя някой зъб от вкамененото тесто. Все пак дотук добре – изпреварих всички и никой не ме видя. Великолепното ми обучение отново си каза думата.

Седнах пред пулта. В плана ми имаше един пропуск – чудех се каква информация да поискам. Боуч си беше прибрал електронната карта, принуден бях да пхна своята. Екраните светнаха и едва не угаснаха отново, докато съчиня нещо, което да прилича на въпрос. Ужасно рано за изтискване на мисли от главата ми, с горещ „главотръс“ или без него – все едно!

Спомних си какво ми каза Хелър предния ден и с облекчение набрах: „Блито-3. Всички културологични и етнологични приложения към наблюденията допреди сто години.“

Екраните сякаш примигнаха нерешително. Накрая главният пулт се осмели да съобщи: „За съжаление поисканите сведения са изтрити от информационните банки.“

Що за скандал, помислих си. Можех да си представя заличаване на някой скорошен файл, но не и всичко до последните сто години. А Хелър ми поиска точно тези материали. Трябваше да му представя поне нещо, доказващо, че съм бил зает през последните дни. Набрах: „Поправка: същите данни допреди двадесет години.“

„Съжалявам. Изтрити са.“

Компютърът ме предизвикваше. Тези машини лесно влудяват човека, особено сутрин. Станах непредпазлив.

„Поправка: всички материали от този род – от ден-днешен до праисторията.“

Компютърът отговори: „Ама много съжалявам. Като гледам чия

електронна карта обслужвам, ти много добре знаеш, че тези данни са напълно заличени.“

Да го „бибип“! Не разполагах с нищо, което да изтъкне пред Хелър желанието ми да помагам. Вбесих се. Аха! Набрах: „Моля да получа копия от заличените данни.“

Това накара екрана да се замъгли за малко. После светна: „Как да дам копие от нищо?“

Да им го „бибип“ на всички компютри! Пълна липса на логика. Не могат да мислят. Смръщих вежди. После стигнах до някакво решение.

„Моля да получа номера и самоличността на лицето, което е разпредило заличаването на данните.“

Компютърът обмисли искането ми и за мое учудване реши да го удовлетвори!

„Ломбар Хист.“ Името длъжността, номерът и отпечатъкът от електронната карта! Невъобразимо – великият Ломбар Хист беше позволил името му да остане в машината!

Без да се бавя, набрах: „Искам копие.“

Хартията с готовност изпълзя от пулта. Заверено копие, гласящо:

„Всички културологични, етнологични, политологични и подобни материали, отнасящи се до Блито-3, с настоящата заповед се заличават напълно, което се отнася и до бъдещи постъпления в информационните банки. Заповедта е регистрирана на съответната дата преди двадесет и пет години, издадена от Ломбар Хист, Главен директор на Координирания информационен апарат, Външно управление на Волтарианската конфедерация. Приложено копие от отпечатъка на електронната карта на горепосоченото лице.“

Ето, сдобих се с нещо, което щеше да докаже пред Хелър, че имам работа и съм подръка. Сгънах копието и го прибрах в джоба си. Тъкмо щях да изключа машината, когато дочух гласове от съседната стая.

– Но аз не искам да ходя там! – проплака Ту-ту.

– Горкичкото, знам какво ти е – отвърна гласът на Боуч. – Но онова чудовище е способно и на най-смахнати постъпки.

Не разбирах за кого говореше. Последва шумно изсекване.

– Стой мирно – отново каза Боуч. – Избърши си носа с тази кърпичка. Гледай сега, цялата пудра от лицето ти се размаза.

Същият шум.

– Ето – продължи Боуч, – тук съм ти приготвил пакет с никому ненужна информация. Същото ще получи Хист по редовните канали. А ти вземи пакета, ще го сложим в това куфарче за секретна кореспонденция,

и го занеси направо в канцеларията на лорд Ендю. Не го показвай на никого в приемната, дори на секретаря му. Настоявай, че си длъжен да го предадеш лично на лорд Ендю, насаме. Те ще те претърсят за оръжие – недей да се притесняваш. Ще те пуснат при него. Лорд Ендю ще отвори куфарчето. Веднага ще разбере, че си му занесъл глупости, и ще те попита защо си го направил. А ти ще му отговориш, че си го видял на последния парад и те е поразила любов от пръв поглед.

Хлипане. После шумно изсекване. Накрая Ту-ту каза:

– Разправят, че бил страшно голям!

– Да, знам, нещастнико. Вземи малко крем. А сега тръгвай, преди този отвратителен „бибип“ да измисли нещо още по-лошо!

Искрено казано, бях шокиран. Боуч би могъл и да попадне зад решетките, като нарича един лорд „отвратителен бибип“. Но подслушаният разговор си имаше и добрата страна. Боуч се грижеше моят проект да влезе в действие. Станах от пулта. Дори се двоумях дали да не му кажа колко се радвам на неговото по-добро отношение, когато оттатък с рев се посипаха псувни.

Подобно изригване не бих очаквал и от космически пират! Витиеватото сквернословие завърши така:

– ...и ще повикам някой от Вътрешната сигурност да ми каже какво е станало с този шкаф!

Уф! Бях забравил да го затворя. Помислих си, че май дойде времето да се възползвам от тайния изход за бягство. Но горещият „главотръс“ и кифлата ми дадоха сили, одързостих се и минах покрай зейналия шкаф.

– Какво ще кажеш да пийнем по кутийка „главотръс“?

А той само яростно ме проследи с поглед. Излязох най-спокойно, но мисля, че ме подозираше.

Пак събудих моя пилот и му заповядах да ме закара в хангара на апарата. Така, без да подозирам, се запътих към мрачната си среща с горския Бог на злата съдба.

Времето на спокойствието ми беше свършило. Завинаги.

ЧАСТ ОСМА

Глава първа

В хангара цареше суматоха.

Пристигнахме точно когато предприемачите прашаха хората си за поредния работен ден и навсякъде се гълпяха какви ли не специалисти. Носеха различно оцветени работни комбинезони на своите фирми и както се провираха и търчаха в привиден хаос, оформяха сцена на бързина и трудолюбие, непозната по тукашните места от памтивека.

Никъде не виждах Хелър. Дневната смяна от взвода се мотаеше из хангара, значи Крек я нямаше.

След като ме блъснах и препънах няколко пъти, на косъм се измъкнах изпод бясно подкарана товарна платформа. Принуден бях да се дръпна в едно спокойно ъгълче. Намерих си купчина боклук на апарата и седнах, решен да не подлагам нервите си на това изпитание. Уморяхах се само като гледах суетнята.

Една група се бяхтеше в машинната зала на главните двигатели, явно прикрепяха резервния преобразовател на времето. Началникът им час по час изскачаше навън да попсува колко малко място имали.

Хелър се появи. Беше се отбил в комуникационния възел. Имаше спокоен и делови вид. Състезателната му шапка стърчеше високо на темето и тъкмо прибираще някакъв списък в джоба си. Исках да отида при него и да му дам бележката за изтритите данни, но той забеляза възбудения техник и на бегом се насочи към него.

– Не са го проектирали да се побира вътре! – завайка се човечецът. – То и другаде из кораба няма място за толкова обемиста резервна машина, ама как да го напъхаме където вие искате?

– Мисля, че ако преместим стартовия генератор с два фута – успокояваше го Хелър, – ще го наместим някак. Кажете на онези специалисти по „Бъдеще-минало“ да дойдат при нас. Малко сложничко е да се мести стартовият генератор, но ще се справим.

– Сложничко, а! – повтори техникът. – Само една жичка да объркаме и вече не ще е сложничко. Щото след взрива нищо няма да остане! Ама нали вие си пъхате главата, офицер Хелър, а не аз!

И той се втурна да търси шефа на групата по „Бъдеще-минало“.

Вкиснах се. Не ни стигаше, че имаме най-опасните двигатели в

света, ами трябваше и да бърникаме из генератора. Отпуснах глава на ръцете си.

Всички хора, занимаващи се с двигателите, се скупчиха в главната машинна зала, разнасяха се удари, псувни и гейзери от искри. След около час се чу общ тържествуващ възглас. Хелър излезе с двамата началници на групи, смееха се. Каквото и да бяха правили, успяха.

Следващият екип получи сигнал, изпъпли върху корпуса и се зае да връща по местата им махнатите плочи. Приличаха ми на миниатюрни кукли. „Влекач едно“ не е голям кораб, но падането и от четиридесет фута завършва с внушителен плясък. Извърнах глава – не понасям височината.

Ужасна блъсканица. По разцветките на работните облекла различих осемнадесет отделни групи, които едновременно се занимаваха с нещо по кораба. Но Хелър не ще успее да ме заблуди – той само се стараше да печели време. Добре ми беше известно, че във всеки космически кораб могат да се правят безкрайни промени и подобрения. Дори бихте могли да махате онова, което сте монтирали вчера! Налагаше се изводът, че Хелър няма никакво намерение да потегли за изпълнение на мисията. И защо ли да го прави? Имаше прекрасно жилище, макар и във вътрешността на полуразглобен кораб. Имаше и Крек. Защо да отива където и да било?

Последва нещо, което съвсем ме разстрои. Камион на флота нахлу с рев в хангара и шестима техници се изсипаха от него. Почти успяха да се сбият със стражите, но Хелър веднага успокои страстите.

Техниците изнесоха някакъв сандък от каросерията. Беше дълъг и смайващо тежък. С подгъващи се крака го понесоха към кораба и го вкараха вътре. След малко излязоха. Един от колегите им от апарата се присмя и вървящият най-отпред човек от флота направи две бързи крачки към него, за да го просне на пода с юмручен удар.

Сред виковете „Къркачи“ и „Сини задници“ – така в апарата наричат хората от флота, „син задник“ е едно неприятно насекомо – едва не започна масов побой.

Хелър пак се намеси и ги разтърва. Помогна на техника да стане, а той каза:

– Не се отнася до вас, офицер Хелър. – Така всичко утихна.

Но аз бях много любопитен що за сандък донесоха. Промъкнах се незабелязано в кораба. Пилотската кабина приличаше на проскубана птица – монтираха в стените ѝ система за изкуствена гравитация и част от пултовете бяха с разгопени вътрешности. Но това въобще не ме

интересуваше.

Плочите на пода в коридора бяха вдигнати и се виждаше складовото пространство под тях. Бързо приклекнах, за да огледам.

Сандъците бяха шест на брой. На тях имаше изписани букви – А, Б и така нататък. Наглед здраво закрепени – колкото и да се мъчех, дори не можах да повдигна някой и на един инч. Какво, по дяволите, криеха под капациите си? Каква нова заплаха за провала на тази мисия съдържаха?

Никакво предположение не ми идваше наум. Страхувах се да не ме хванат, както надничах, затова побързах да се изнижа навън.

И се блъснах право в Хелър! Седеше на опорните греди в коридора и ме гледаше въпросително. Казах си – е, сега оплесках всичко.

Той ми протегна ръка и ме издърпа нагоре, след миг стоях до него. Чаках гневът му да ме помете.

Взираше се в мен някак несигурно. Не ми ставаше по-леко от факта, че стоях върху почти несъществуваща опора, бях сигурен, че ще се плъзна, ще падна обратно в склада и ще си счупя някой крак.

– Солтан – меко каза Хелър, – имам чувството, че напоследък ме избягваш.

Избягвал съм го! Сляп идиот! Не ме беше виждал цели три седмици!

Стори ми се малко натъжен.

– Когато излезе толкова внезапно онази нощ, сигурно казах или направих нещо обидно за теб. Ако е така, моля те да ми простиш.

Той забеляза колко ми е трудно да се задържам върху тънките опорни греди и ми помогна да се преместя на по-сигурно място.

– Солтан, харесва ли ни или не, но двамата с теб сме принудени да вършим работа заедно. Аз поне бих желал да се разбираме.

Направо ме довърши. Най-малко ми се искаше да се забърквам в подобни разговори! И не ми харесваше начинът, по който представяше нещата. Не биваше дори да подозира как щеше да бъде провалена тази мисия.

– О, аз също – излъгах го набързо.

Бръкнах в джоба си и му подадох бележката от компютъра за заличените данни.

– Станах рано тази сутрин, за да изпълня молбата ти. Ето, това е.

Той погледна листчето с интерес. Обърна го да види има ли нещо написано от другата страна. Сви рамене и го прибра.

– Не се съмнявам, че се опитваш да помогнеш с всичко, което е по

силите ти. Благодаря ти, че правиш това. – Помисли малко и продължи: – Солтан, помниш ли какво казахме в академията: „Много работа и малко пиене водят до нещастия“? Мисля, че може и да си се преуморил.

Той си мислел! Нищо не правех! Не и за да му помагам. Никога, за нищо на света!

Хелър щракна с пръсти.

– Точно така! Дължиш ми една вечеря! – Вторачих се в него с празен поглед. – Спомни си! Аз бях първият офицер, когото срещна в деня на повишението ти. Срещал ли си и други офицери същия ден?

Разтърсих глава, повече за да се отърва от шока, отколкото да отрека.

– Върховно! – заяви Хелър. – Значи, искам да си изпълниш задължението. Веднага, още тази вечер!

Той се разсмя весело и ме тупна по рамото. Знаех какво ме очаква. На вечерята трябва да присъстват и момичетата на поканените офицери заедно с приятелката на празнуващия, ако има такава.

– Ето какво ще направим – продължи Хелър, – ти само докарай своя аерокар отвън един час след мръкване и ще се отбием всички в някой изискан нощен клуб, където ще ни почерпиш! Така ще се помирим и ти ще си отдъхнеш малко.

Припряно го прекъснах:

– Чакай, чакай. Не мога да изляза с тази униформа.

Сведох поглед към дрехите си. И преди трите седмици, прекарани в горите, воняха на газ, а сега бяха жалка картинка.

– А, за това недей да си блъскаш главата! – каза Хелър. – Само ела тук след залез слънце – той посочи офицерската стая за почивка, – вземи един душ, а пък аз ще ти приготвя цивилен вечерен костюм.

Плясна ме по гърба, преливаше от жизненост.

– Уговорихме се, нали? Радвам се, че ще можем отново да се почувстваме приятели! Ще се видим довечера! – И излезе във възможно най-добро настроение.

А моите душевни сили ме изоставиха, търкаляйки се надолу в някаква дълбока мрачна яма. Не разполагах и с един жалък кредит. Електронната ми карта беше безполезна. Ако се опитах да пробутам от фалшивите пари, щях само да си изпрося смъртната присъда. Той несъмнено предполагаше, че бях платежоспособен като повечето офицери – парите не са най-насъщната им грижа. Всъщност и да искаше да ми стори зло, не можеше да измисли нещо по-страшно.

Хрумна ми една спасителна идея. Зад херметично затворената

врата в края на коридора ме очакваха сребърни перила и орнаменти, да не говорим за златните вази и чинии.

Приближих се на пръсти и казах „Отвори се“ с всеки глас, който успях да изтръгна от гърлото си. Не помръдваше!

– ОТвори се! ОтвоРИ се! Отвори СЕ! ОТВОРИ СЕ, ДА ТЕ „БИБИП“!

Един от техниците извика от пилотската кабина над мен:

– Казахте ли нещо?

Тръгнах си.

Може би щях да си устроя правдоподобна въздушна катастрофа, преди да наближи вечерта. Да речем, от десет хиляди фута височина и – право надолу! Като че друго не ми оставаше.

Глава втора

В девет часа през онази съдбоносна вечер графиня Крек напусна влекача, маскирана със защитен шлем и противогаз, а Снелец и другите стражи внимаваха да не вдигат очи от заровете, с които се забавляваха в тъмното ъгълче на хангара.

Щорите бяха спуснати върху прозорците на аерокара. Моят пилот изчезна някъде.

Хелър поспря замалко при играчите и каза нещо на Снелец, после безгрижно се намести в аерокара на пилотското кресло.

Аз седях отзад с усещането за неприятна чистота по тялото си и притеснен от своя искрящ цял вечерен костюм. Налагах си маска на спокойствие, но треперех от ужас поради близкото присъствие на графиня Крек.

Аерокарът излетя в нощта и набра скорост, опитвайки се да е в унисон с пилотската треска на Хелър.

Графинята се освободи от защитния шлем и противогаза, започна да оправя разрошената си коса. Пак трябва да призная, че изглеждаше великолепно – лицето ѝ беше самото съвършенство, косата наподобяваше бледо сияние, а вечерната рокля пулсираше в светли оранжеви отблясъци. Очите ѝ искряха невинно като на дете. Колко измамна е външността понякога – надявах се да доживея до края на вечерта, без тя да ме смеле от бой за граматическа грешка или лоши маниери на масата. И само боговете знаеха какво би направила, когато станеше ясно, че не мога да платя сметката.

– О, Солтан – каза тя, – имаш нова машина! И цялата блести!

Графинята се настани по-удобно на кръглия диван, извивайки тялото си като котка. Огледа обувките си – бледозлатисти.

– Харесват ли ти новите ми обувки?

И те излъчваха пулсираща светлина като роклята. Отдръпнах се нервно. Знаех какви ритници раздаваха тези крака. Смъртоносни!

През незакритите плътно прозорци виждах мъждукащата панорама на твърде специализираните в ролите си градове на Волтар, пръснали се под звездите. Стрелкащите се в ранната вечер машини образуваха сложни фигури в небето. За момент се отпуснах. Каква величествена нощ!

Но ние не се движехме в правилната посока! Нима служех за прикритие на колективно бягство? Не летяхме към Веселия град. Насочвахме се към Нафуканите хълмове!

– Не си ли се обърнал нещо? – попитах гърба на Хелър. При Нафуканите няма нито един нощен клуб. Нали там живеят само мръснишки богатите!

Хелър се позасмя, без да ме удостои с поглед. Вече насилваше аерокара да лети с около петстотин мили в час. Благодарих на боговете, че новият поне не се тресеше така. Позволих си да се надявам, че са предвидили да издържа и на такава скорост.

– Отиваме да вземем дамата, която ще ти прави компания тази вечер – най-сетне каза той. – Не можем да те оставим да се чувстваш самотен и да ти разваляме настроението, нали си домакин днес!

О, богове! Не бих могъл да платя сметката за трима, само четвърти човек липсваше! А жена, която насмогваше на каприза си да живее на Нафуканите хълмове, сигурно имаше и изключително скъпи прищевки. Предвижданията за собствената ми неплатежоспособност изведнъж станаха къде по-мрачни.

Небостъргачите на Нафуканите хълмове са разположени сред изкуствени поточета и езерца, чиято вода се изпомпва нагоре по склоновете, без да се жалят пари за това. Нощем гледката омагьосва. Между другото най-скъпите апартаменти са по върховете на сградите. И с тревога, преминаваща в паника, забелязах, че не кацаме долу пред някой вход, а приближаваме куполообразна къща сред два акра собствено дворче, пъчеща се върху най-високия небостъргач. Обитателите ѝ биха могли според настроението си да се любуват на необгледните пейзажи или да се преструват, че градината препречва достъпа на външния свят до уютното им спокойствие. Скъпотия!

Що за жена живееше в този разкош? Сигурно от тези, които могат

да похарчат целогодишната заплата на младши офицер за кутийка с някаква фантастична пудра! Вече не смеех да си мисля докъде щеше да стигне сметката за вечерта!

Хелър произнесе кодова дума в скрит микрофон. Светлините в градината и къщата угаснаха. Ама че липса на чувство за секретност! Внезапното изчезване на тези ярки светлини несъмнено щеше да привлече вниманието на евентуалните наблюдатели на мили наоколо.

Хелър без никакви затруднения кацна върху площадката сред градината.

Някой с плащ и качулка изтича изпод тъмната сянка на близко дърво и скочи в аерокара.

Вратичката трясна. След миг изчезнахме в нощното небе.

Смехът на новата ни спътничка беше прекрасен.

– Колко е забавно! – Тя смъкна плаща и качулката.

Хайти Хелър! Неговата сестра! Най-познатото лице в цял Волтар. И макар че настроението ми се смъкна поради тази нова проява на непредвидливост, нейната красота би могла да разтрепери от възбуда и каменно изваяние. Носеше рокля в искрящо тъмносино, в контраст със светлата кожа и коса, но точно съвпадаща с цвета на очите ѝ. Един поглед стигаше на всеки мъж, за да запрегльща конвулсивно.

Събрах си ума, колкото да предупредя Хелър и графиня Крек да не произнасят публично името на Хайти. Споразумяхме се да използваме името на майка ѝ – Линдъс. Молах се безмълвно мозъкът на Хелър да не изключи, ако се наложи да представя сестра си на някого в клуба.

– Хайти – викна той през рамо, – това е кавалерът ти за тази вечер, офицер Солтан Грис. Солтан, това е момичето! Засега ще приемем, че се казва Линдъс.

Хайти се настаняваше на дивана. Кимна ми, явно беше свикнала с многобройните приятели на Хелър. И се зае да оглежда изпитателно графиня Крек. Хелър, да го „бибип“, дори включи вътрешното осветление в аерокара, за да ѝ помогне.

– Джети – обади се най-сетне сестра му, – ти си мъжът с най-изтънчения вкус във Вселената!

Графиня Крек засия!

Момичетата си стиснаха ръцете.

– Олеле, олеле! – въздъхна впечатлената Хайти, като продължаваше да разглежда графинята.

По дяволите боговете, изръмжах вътрешно. Тази жена, за която говориш и за която хвалиш брат си, е осъдена за убийство, излязла

нелегално и само замалко от тъмниците на Спитеос! Хайти, може и да си най-възхитителното създание на Волтар, но си страхотна гъска!

– Струва ми се, че би трябвало да си от Манко – каза тя.

– Така е – потвърди Хелър. – Нейният род някога притежавал имения в Аталанта.

– Дали не познавам някой твой роднина? – любезно се осведоми Хайти.

– Едва ли – отвърна графиня Крек. – Загубили сме земите си преди векове. Но както мнозина постъпват, предците ми запазили титлата си, а нямат дори квадратен ярд, където да им поставят надгробен камък.

Двете момичета се засмяха. Предположих, че това е местна шега от Манко.

– Ако се съди по твоя изговор, родът ви е успял добре да съхрани благородническите традиции – отбеляза Хайти.

Недоумявах какво искаше да постигне. Държеше се като брачен посредник. Изведнъж ми просветна – Хелър сигурно се бе свързал със сестра си и ако можех да си обясня правилно любопитството ѝ, бе казал – о, добри богове!, – че ще я запознае с момичето, за което смята да се ожени. Неизброимите бъдещи затруднения се блъскаха в главата ми от желание да се представят на моето въображение.

– Не бих казала – въздъхна графинята. – Майка ми имаше забележителен талант в дресурата на животни. Нейният род притежавал обширни гори и явно умението да общувам с животните ми се е предало по наследство. А пък баща ми съвсем кривнал от пътя – станал цирков магьосник. Обикаляли по цялата Манко и дори по други планети. – Тя се усмихна. – Страхувам се, че произходът ми е по-скоро сценичен, Хайти. Приличаме си. Първата ми поява пред публика била шест месеца след раждането ми. Участвала съм в номер, при който един зава уж ме изяждал, а накрая съм се появявала на гърба му.

Хайти се закиска от удоволствие. После сякаш се замисли, опитваше си да си припомни нещо. О, богове, изпъсках наум. Тези от шоубизнеса са опасни хора. Помнят и най-дребната подробност. Графинята оплеска всичко!

Хайти неочаквано шракна с пръсти.

– Ами да, „Кристалите“! „Кристалите“!

Графинята отново показва колко е глупава. Също се засмя и закима с глава.

– Вярно, това беше артистичното им име.

– Значи баща ти е граф Крек! – ахна Хайти. – А майка ти е

Ейлиена! Че тя беше най-великата дресьорка на диви животни! При това невероятно смела.

Очаквах Хайти да добави още нещо – че си припомня и дъщерята на семейството, чието име било Лисус Моам, която завършила университета, започнала работа в Образователното управление и обучавала деца как да грабят банки и да убиват. Но тя само каза:

– О, изпълнението им беше великолепно! Толкова съм доволна, че се запознахме! Ще запазим таланта в семейството.

Това последното ме завъртя като вихрушка. Какво семейство, бе? Вече не се съмнявах, че Хелър твърдо възнамерява да се ожени за графиня Крек. Невъзможно!

Но за Хайти въпросът беше уреден. Тя потупа нежно графинята по ръката и каза на Хелър:

– Накъде си ни подкарал с такава скорост? – И без да дочака отговора му, се обърна към Крек: – Джетеро признава само два вида скорост – газ до ламарината и пак газ до ламарината. Ще трябва да се примириш с това, миличка. Но иначе е голям симпатяга.

Хелър се усмихна доволно на репликата ѝ.

– Чуйте само дребосъка, който все ме ръчкаше да карам по-бързо. Отиваме в „Артистичния клуб“.

– Ох! – изпъшка Хайти. – Не се ли намира на Улицата на клубовете? Към края на онзи квартал, който е претъпкан само с такива заведения? Там винаги се навъртат репортери, надяват се да засекаат някоя знаменитост. Щеше ми се да отидем в някое по-закътано местенце.

Колко точно съвпадение с моите желания! Стана ми по-приятна.

– Солтан си избра „Артистичния“ – настоя Хелър. И без да ми даде възможност да протестирам, продължи: – Всъщност го избрахме, защото там всички носят бални маски. Не е възможно някой да те познае. Маските са ей в онази кутия.

Така си беше. Извадих ги – четири на брой. От най-тънките, само ги притискате към лицето си, дърпате шнурчето за загряване и боята се нанася върху кожата. Най-лесната маска, после се измивате без проблеми. Разгледах ги и реших, че ги е избирал моят пилот. Бяха обозначени с буквички – С. Г., Дж. Х., Х. Х. и Г. К. Нямахме как да си харесам някоя, затова просто ги раздадох.

С голяма изненада открих, че в аерокара над дивана бяха монтирани огледала, и момичетата започнаха да си прибират косите назад, за да се заемат с маските.

На гърба на етикетчето малка рисунка показва как ще изглеждате с

маската. Думите на Хайти ме стреснаха:

– Уф, защо си избрал за мен тази секси нимфа от горите! Знам, в последните три филма играх все сладострастни дамички. Наложил ми се да науча толкова много сексуални песнички, че май други не съм и чувала наскоро. Но както и да е, мисля, че би избрал тази сладка нимфа при всички случаи.

Да му го „бибип“ на моя пилот!

Тя си нагласи маската и дръпна шнурчето. Захвърли вече ненужната подложка в кутията и се вгледа в отражението си. Изкикоти се.

– В живота не си падам по хрускането на мъже. Но сега кой би се усъмнил?

Очите ѝ мятаха пълни с нея погледи, устата ѝ беше свита като за целувка, а синьото по бузите символизираше копнеж. Така тя беше още по-хубава. Нищо не би успяло да закрие красотата на Хайти Хелър. Не намирах спокойствие. Маската нямаше да попречи на никого да разпознае Хайти.

И графинята се нагласи. Огромни светещи очи и козина на черни и оранжеви петна. Лейди Лепъртидж! Като че се нуждаеше от подчертаване на своята свирепост! Но поне добре служеше за прикритие и подхождаше на бледооранжевите рокля и обувки.

Хелър посвети на аерокара само едно коляно и си сложи маската. В отражението на предното стъкло видях какво лице си направи. В пиеските го наричат „Стоманеният човек“ – на всяко око по една грамадна звезда със стоманени отблясъци. Почти никаква промяна. А снимките му доста често се появяваха в новинарските листове. Вече се нервирах.

Накараха ме да сложа своята маска. Да, сега вече бях сигурен, че моят пилот ги е избирал. Също познат до болка герой – Демонът с глиганските зъби! Ужасяваща грозота! Ске въобще нямаше вкус.

Присмиваха се на маските си, не забравяха и моята, после Хайти и графинята приятелски забърбиха за сценичните преживелици и за Манко. Не беше тайна за никого, че станаха приятелки от пръв поглед.

Вече виждах мятащите се из небето лъчи. Този квартал с клубовете доста изпъкваше дори и във Веселия град. Свих се от страх – мястото беше претъпкано! Сякаш за момент сянката на Ломбар надвисна върху целия град. В какво се забърквах? Ако бях проявил мъничко разум, щях навреме да повредя аерокара. Сега беше късно. Плъзнах се в боклукчийския люк, на път към мрачната яма за хора без късмет.

Глава трета

Хелър запрати аерокара надолу, сякаш пак се возеше на кука от кран. Преплитащите се светлини ме заслепиха. Не знам как го направи, но приземи машината меко като перце, отскубнало се от опашката на птичка, и то точно в средата на асансьорната площадка на клуба. Момичетата изприпкаха навън и аз се канех да ги последвам, но Хелър остана при асансьора. Не сваляше поглед от нашия аерокар, докато не видя точно къде го постави товарният манипулатор на площадката. Дори си записа номера на мястото и чак тогава се запъти към вратата.

Фасадата на „Артистичния клуб“ не се отличава по нищо от всички клубове наоколо – променящи се светлинни фигури и букви, от които се разхвърчаваха многоцветни искри.

Момичетата бяха отскачили до тоалетната да си проверят маските пред огледалата, женска им работа. А насред входа стоеше клубният портиер в белоснежен вечерен костюм. Едната му ръка леко се подаваше напред с дланта нагоре. Знаех какво се иска от мен – петкредитова банкнота, за да ни отведе до някоя от по-хубавите маси. Не само с пет кредита за бакшиш, не разполагах с други банкноти освен с фалшивите! Заковах се на място като спънат.

Хелър каза:

– Ще се отбия да си оправя маската.

И аз останах срещу дивия звяр – като такъв ми се привиждаше портиерът в този миг – с голи ръце!

Не за пръв път през онази вечер косата ми щръкна.

След това по неизвестна за мен причина се показа друг служител (може би управителят?), махна ми от вътрешността на клуба и аз бързо се вмъкнах покрай зовящата длан на портиера.

Хелър се присъедини към мен след миг, момичетата също се показа и предполагаемият управител ни въведе в главната зала.

Вечерта едва-що започваше, но повечето маси вече бяха заети. Маски, маски, маски, от всички разновидности и форми, хаос от прикрити самоличности.

И тази гръмотевична музика!

Обувки, обувки, обувки. Всеки въобразим и невъобразим цвят, по който пробягваха немирните светлинки под пода.

И маси, маси, маси. Управителят ни заведе на една леко издигната над пода и близо до стената. Веднага проверих – наблизо имаше

авариен изход.

Настанихме се и започнахме да разглеждаме залата. Имаше отделено място за оркестъра, а над него танцова площадка. Отдясно беше разположена сцена, зад нея – тежки завеси.

Изпълнителка на балади стоеше пред оркестъра с почернено лице и кървави сълзи и потискащо посредствено изплакваше сърцето си в песен.

Питах се къде ли има табло с цените на клуба. Макар че не можех да платя, каквито и да бяха те, все пак ми беше интересно. Най-накрая го открих под стъклото на масата. Трябваше да натисна едно копче, за да се освети отдолу, но и без да го натискам, добре разчитах буквите и цифрите. Останах с впечатлението, че всички цени са закръглени на по пет и по десет кредита! При това подредени в многобройни колони. Нищо по-евтино от пет кредита на човек? Страхотия!

Певецата свърши мъчението и тук-там ѝ изръкопляскаха. Тя се върна на масата при своята компания.

Стана един мъж и се запъти към танцовата площадка. Измъкна от вечерния си костюм някакви малки колелца, подпали ги и ги запремята във въздуха. Човек би си помислил, че непременно ще си изгори ръцете, но пламъците бяха само светлинен ефект.

– Точно затова го наричат „Артистичния клуб“ – обясняваше Хелър на графинята. – Всеки, който е дошъл тук, е длъжен да изпълни нещо. И така през цялата нощ.

– А някои от тях не изпадат ли в сценична треска? – попитах го аз.

– Ами управата на клуба е помислила и за това – успокои ме той. – Следят много внимателно и ако само един човек от масата се уплаши, удвояват цялата сметка.

– Забавно хрумване – отбеляза графинята и се разсмя.

Аз не се присъединих. И без да имам възможност да платя сметката, мисълта за удвояването ѝ ме вледеняваше.

– Гладна съм – заяви Хайти.

Аз като домакин трябваше вежливо да я попитам:

– Какво би искала да си поръчаш?

Хелър махна на стоящия наблизо сервитьор жълтокож. Той натисна копчето и по изумителен начин холограма на менюто се появи пред очите на всекиго от нас.

Замалко да умра на място, когато видях отново тези цени от по пет и десет кредита. Насилих гърлото си да заработи.

– Поръчвайте си каквото ви душа поиска – насърчих ги весело.

Прозвуча ми повече като погребална песен.

Всички решиха, че искат „планински скокливци“ – дребен дивеч, внасян от Чимптон, твърде отдалечена планета. Как не се задавиха! По десет кредита порцията!

След тържествено обсъждане избраха червена искряща вода. По десет кредита кутийката.

После се спряха на пламтящо-леден кекс за десерт. По петнадесет кредита.

Моята способност за мълниеносно смятане веднага ми представи сбора – сто и пет кредита.

От управата ни сервираха безплатно препечени кифлички. Щедрост, няма що! Сигурно бяха най-скъпият клуб на Волтар.

Позволих да ми поръчат същото като за себе си. Щом ми предстоеше затвор или екзекуция, по-добре щях да понеса съдбата си с пълен корем. Защото имах много симпатични възможности за избор – или да използвам електронната си карта и да застана пред военен съд, или да си послужа с фалшиви пари и набързо да ме разстрелят.

Донесоха ни планинските скокливци и аз започнах да разрязвам своя – почти очаквах да намеря в него диаманти при тази скъпотия.

Хелър ми прошепна:

– Недей да се тревожиш толкова. Всичко ще бъде наред. Отпусни се и си прекарай добре. Нека и момичетата се повеселят.

Той пък какво ли знаеше! Тази вечеря, да я „бибип“, за мен означаваше край на всичко! Утешавах се, че мнозина офицери след такова празненство по случай повишението са гладували по месец-два. Отпих от червената искряща вода, но не ми стана по-леко.

А те се шегуваха, бърбеха за глупости и явно се наслаждаваха на поднесените ястия. И аз си похапвах. Бях гладен.

Когато и последната искрица от пламтящо-ледения кекс потъна в устите им, Хелър повика с пръст пърхация наоколо жълтокож и поръча за всички още червена искряща вода. Общо дотук сто и осемдесет кредита!

Пиха за чисто небе и ярки звезди. Пиха за успех и още повишения. Пиха за прозрачно намеKNата „мисия“. Пиха за следващи роли на Хайти.

Хелър поръча още веднъж. Двеста и двадесет кредита!

Вече седяха удобно облеGNати и гледаха артистичните номера на другите гости. Някои бяха добри, други – много зле, някои слизаха почти без ръкопляскания, други получаваха истински овации.

Тъкмо бях потънал в безчувствено вцепенение. Неизбежността на предстоящото ме смазваше. Не можеше да бъде по-лошо.

Оказа се, че можеше!

На масата ни замига светлинка. Хайти ме мушна с пръст по рамото.

– Ти си пръв от тази маса.

– Аз?!

– Разбира се – усмихна ми се тя. – И най-хубаво ще бъде да се представиш добре. – Вече се смееше с глас. – Ако не те харесат, току-виж, удвоят сметката!

И тримата започнаха да се давят в кикот, стори им се невероятно смешно. Сигурно червената искряща вода ги блъсна в главите. Но за мен настъпваше истинска трагедия!

Сковано станах, за да се кача на сцената и да бъда разкъсан от вбесената тълпа.

Глава четвърта

Крачех механично, подтикван от заплахата за удвояване на сметката. Вече изминах три четвърти от пътя, когато се сетих, че не мога да я платя и без тази глоба. Какво правех тук, по дяволите?

Смелостта пред лицето на тълпата е нещо неразбираемо за мен. Как един актьор, певец или танцьор дръзва да застане сам и да погледне публиката, която отвръща на погледа му – това надминава границите на въображението ми.

Застанах на сцената и се обърнах да ги погледна. Огромен, яростно светец прожектор веднага направи очите ми безполезни. Сякаш плуващи отделно от носителите си, маските до една се вглеждаха в мен. Под тях бяха обувките, размазващи из въздуха цветната мъгла на отблясъците, готови да ме лишат от живот, както си представях в този миг.

Ами ако се втурнат всички наведнъж и ме разкъсат?

С други думи, страдах от сценична треска.

Дотогава неясно ми се мяркаше идеята да рецитирам стихотворение. Като дете бях научил няколко. А за „Храбрият Хек се би при Блим“ дори получих подарък. Отворих си устата. Но и да ме заплашеха с разстрел на място, пак не бих си спомнил първата строфа!

Настървено си припомних всички вицове, които бях чувал през живота си. Имаше един много смешен за двама агенти от апарата, които се смятали взаимно за жени, докато не се озовали в леглото. Отворих уста

да го разкажа. Хлъц! Последното нещо, което бих споменал на това място, беше апаратът!

Коленете ми омекваха. А публиката проявяваше нетърпение. Огромният прожектор ме гледаше безмилостно. Маската ми на зъбат демон като че се топеше от горещината.

И отведнъж ме озари идея. Естествено е всеки ловец да познава и използва характерните птичи викове. Бях се усъвършенствал в подмамването. Докарвах птичката на няколко фута от пушката си и чак тогава я застрелвах.

Исках гласът ми да внушава самонадеяност, но май забележимо трептеше.

– Планински тънкопей!

Устата ми беше пресъхнала, но някак успях да си свия устните и наистина възпроизведох птичия зов.

Мълчание.

– Горски пискун! – обявих аз и го имитирах.

– Блатна кокошка! – съобщих и закудкудяках леко сипкаво като блатна кокошка.

Публиката мълчеше. Нито намек за ръкопляскане. Нищо!

Мислех трескаво. Не изрових от паметта си виковете на други птици. Или присъстващите очакваха от мен още имитации, или предполагаха, че ще застана на ръце или ще направя задно салто.

Внезапно мълчанието им ме вбеси. Вторачих се ядно в тях и им казах с обвиняващ тон:

– Както щете, ама на птичките им харесва!

Буря от смях едва не ме помете от сцената! Тропаха с крака и се държаха за stomасите. Не можеха да спрат.

Изнизях се към своята маса. А хората наоколо се кискаха неспирно. Хайти ме потупа по ръката:

– Мисля, че се държа много смело.

Следващият изпълнител подмяташе светлинно ударен барабан и го налагаше в сложен ритъм. Когато свърши, се чуха гласове:

– Хареса ли им на птичките?

Някой дори се разхълца от смях.

На сцената се качи момиче, за да изпее нещо, и след последния акорд на оркестъра публиката отново закрещя:

– А това хареса ли им на птичките?

И буйно веселие.

Когато мъжът, балансиращ върху някакво буре, скочи от него,

публиката веднага попита:

– А на птичките хареса ли им?

– Ти си гвоздей на програмата – каза Хайти.

Започнах да осъзнавам, че пожънах успех, и вече бях готов да се изпъча гордо. Поредната поръчка на искряща вода посрещнах, без да трепна.

Но колко мимолетни са редките моменти на щастие в живота! Отметнах глава, отпивайки от кутийката, и тогава видях живия ужас.

Ложата на журналистите!

Подаваше се навътре в залата, над главите на тълпата. Преброих трима репортери и – о, богове! – екип с камера от „Домашен екран“!

Хайти проследи стреснатия ми поглед.

– А, доста внимание отделят на този клуб – каза тя и сви рамене пренебрежително. – Издирват таланти, все търсят нещо ново. Освен това събират „пълнеж“, както го наричаме в занаята – не го използват, ако има по-интересни събития през деня. – Тя се усмихна. – Според мен онези от новинарските листове висят тук само за да не ходят на работа!

Подобреното ми настроение се изпари безследно. Ако има нещо, от което и ние в апарата се отвращаваме, това са репортерите и ако въобще е възможно нещо да мразим още по-силно, това са репортерите с камери. Ломбар ставаше неудържим, когато заговореше на тази тема. „Жертвите нямат право на информация“ – беше един от любимите му лафове. На сянката му сякаш омръзна да се навърта навън и направи крачка към входа на клуба.

И като капак на всичко светлинката за следващия изпълнител пак огря нашата маса. Хайти се дръпна колебливо. Хелър докосна ръката на графинята и те станаха.

Безгрижно тръгнаха към танцовата площадка – графиня Крек в своята преливаща бледооранжева рокля и маска на лепъртидж и Хелър в искрящосин вечерен костюм и огромните стоманени звезди на очите. Проектор се насочи към тях и ги съпроводи.

Графинята вдигна ръка. Вдясно от нея се намираще маса за сервиране, препълнена с високи бутилки и чупливи съдове върху широкия квадрат на блестяща бяла покривка. Тя застана пред тази крехка шарения и хвана плата за единия ъгъл. Попитах се дали не иска да прекатури цялата маса, но само с едно движение на китката дръпна майсторски покривката!

С тихо шумолене тя се плъзна от масата и увисна в ръката на графиня Крек. Нищо друго не помръдна!

Хората в залата помислиха, че това беше целият номер. Тук-там се чува ръкопляскания.

Но грешаха. Графинята извика нещо на оркестъра. Сега двойката застана в центъра на танцовата площадка. Крек развя големия бял квадрат във въздуха – по диагонал беше към един ярд. С мигновени движения го сгъна. Пъкна едното ъгълче между зъбите на Хелър и захапа срещуположното. Лицата им бяха на не повече от шест инча разстояние.

Оркестрът засвири игрива народна мелодийка. Хелър и графиня Крек скръстиха ръце зад гърбовете си и започнаха танц със сложни движения на краката.

– „Манко Манчо“! – с удоволствие ми обясни Хайти и запляска с ръце от радост като малко момиченце. – Гледай ги само – побутна ме тя. – В забавачниците на Манко учат децата на този народен танц! Как ли го помнят още!

Всеки захапал своето ъгълче от покривката, те тържествено изпълняваха геометрична плетеница в абсолютен синхрон с музиката.

Изведнъж зъбите им отпуснаха по една гънка от плата и лицата им се раздалечиха на един фут. Музиката продължаваше, но те вече не съгласуваха стъпките си. Последователно, с помитащи махове на стъпалата като че се стремяха да се препънат взаимно, но всеки път краката на „жертвата“ бяха във въздуха. Отново и отново.

Хайти ми се стори леко озадачена. Танцът се превърна в нещо сложно.

– Но това не е „Манко Манчо“!

Вярно, не беше. Наблюдавахме първото елементарно упражнение за краката в боя без оръжие, но изпълнено като танц. Надявах се да не покажат прекалено явно уменията си. Онази камера на „Домашния екран“ не се отделяше от тях. На апарата най-малко му трябваше да познаят Хелър, да не говорим за графиня Крек!

Публиката засили ръкоплясканията. Заскърцах със зъби – паднете, направете нещо, за да провалите това представление, ще вземат да пуснат записа!

В края на поредната музикална фраза се чу пукот. Отпуснаха още от захапаната покривка. Раздалечиха се на цял ярд.

Хелър сигурно даде сигнал на графинята. Застагнаха с главите надолу! Направиха полуобръщане и вече бяха с гръб един към друг, все още свързани от плата. Подпрени на пода на ръце и глави, започнаха ритмично да удрят стъпала.

Зрителите се оживиха. Това никак не ми хареса!

В пълен синхрон те подскочиха нагоре, повториха полуобръщането и застанаха с лице един към друг. Акробатика, представена като танц. Но публиката не беше виждала подобно изпълнение, зашумя възторжено. А в ложата на пресата екипът на „Домашен екран“ работеше трескаво. Лудница!

Не знам как го направи със стиснати зъби, но Хелър викна нещо на диригента.

И започна най-майсторската част, поне според скромното ми мнение. В ръкопашния бой има една техника, състояща се в кръгов удар с крак към главата на противника, а той се премята през ръце, за да го избегне. И тази двойка побъркани, без да пускат покривката от челюстите си, започна да си играе на атака и защита, всеки поред нападаше и избягваше удара.

Отначало бавно – единият риташе, другият отскачаше презглава, движенията се ускоряваха непрекъснато. Вече се премятаха, без да докосват пода с ръце.

Музиката ускори темпото. Ударите и скоковете също.

Накрая се виждаха само две размазани цветни петна – едното оранжево, другото синьо, като два въртящи се диска, приковани един към друг!

Хората в залата пощуряха. Скочиха на крака и се развикаха бясно. Само защото никога не бяха виждали акробатични и бойни номера, превърнати в танц.

Оркестърът вече не успяваше да насмогне на темпото.

Гладко и изящно, двата диска спряха въртенето си. Музиката завърши с дълъг акорд. Хелър и графиня Крек се отделиха. Блестящата покривка висеше в лявата ръка на графинята. Хелър се покланяше.

Реших, че това е краят на представлението. Публиката споделяше заблудата ми. Крещяха и си натъртваха дланите от приветствия.

– О, личи си, че има опит като артистка – викна Хайти на ухото ми.

Защото графинята се кланяше наляво и надясно с по две стъпки във всяка посока – общоприетата благодарност на изпълнителя към публиката. Нещо като малък танц, много приятен за зрителите. По белия плат в лявата ѝ ръка минаваха леки вълни, които отразяваха светлините от прожекторите наоколо.

Внезапно графинята ИЗЧЕЗНА!

Не тръгна нанякъде, нито пък стана прозрачна. Където стоеше преди миг, сега имаше само празно пространство! Публиката шумно и треснато пое дъх. Аз бях повече от стреснат. Току-що избяга

затворник!

Лъскавото парче плат бавно се спусна на пода.

И Хелър ми се видя изненадан. Така се оглеждаше!

Взря се в покривката. Дръпна се и застана на длани и колене. Предпазливо припълзя до покривката. Надигна леко едното ъгълче и надникна под него. Поклати глава. После се замисли.

И стовари ръка върху плата. Обиколи го пълзешком отвсякъде. Внимателно се надигна с покривката в ръце.

И най-тъпият сред присъстващите би трябвало да се досети, че Хелър търси своята партньорка из диплите на парчето.

Вече изправен, грижливо разгъна плата. Публиката се подхилваше. Той не откри нищо и объркано тръсна покривката. Сведе очи към пода, за да провери паднало ли е нещо от нея. Стоеше унило и не знаеше какво да прави. Всички вече се заливаха от смях.

Хелър захвърли измамилата го покривка и решително тръгна към най-близката маса. Погледна под нея – никакъв резултат. Надникна под кутийка с питие – нищо. Вдигна чиния. Пак нищо. И в пристъп на внезапно вдъхновение свали шутовската шапчица на един от седящите край масата, за да провери в нея.

Хората се задъхваха от смях.

Нещо тупна до мен. Уплашено погледнах с крайчеца на окото си – в тъмнината седеше и весело се зъбеше графиня Крек.

Готов да признае поражението си, Хелър провери и в ръкавите си. Обърна се към нашата маса и с церемониален жест посочи на осветителя къде да прикове вниманието на зрителите.

Всички видяха графинята. Смълчаха се за секунда, после избухнаха в невярващи викове и бурни овации.

Графиня Крек се изправи като пружина и се поклони. Хелър се върна до нашата маса и вниманието неохотно се насочи към следващото изпълнение.

– Как го направи? – попита Хайти, измъчвана от професионално любопитство. Графинята се изкикоти.

– Нали виждаш завесите там отзад? Само трябваше да отклоня погледите им, като размахам покривката, после се плъзнах настрани зад завесите. Минах отзад през сцената, изпълзях на четири крака покрай стената и със салто скочих на мястото си. Съвсем лесно.

Хелър дори не дишаше тежко, нито пък графинята. Поръчаха още искряща вода. Загубих представа за сметката, но мъртъвците не се интересуват от сметки. Хвърлих поглед на ухиления екип от „Домашен

екран“.

Сянката на Ломбар напираше да нахълта в клуба.

Глава пета

Гледах тези двама идиоти – седяха си, подаваха си кутийките, смееха се, въвличайки Хайти в разговор. Много красиви бяха. И не знаеха, че Ломбар би заповядал убийството на всеки, без да му мигне окото, ако престанеше да се нуждае от тях. Несъмнено би го направил, стига само да заплашеха с постъпките си операциите на апарата на Блито-3. Нямаше как да им кажа това.

Музиката не спираше, номерата се редяха един след друг.

Накрая светлинката се премести отново на нашата маса.

– О, не – възкликна Хайти. – Надявах се да ни пропуснат. Само аз останах на тази маса. – Тя се изправи. – Няма защо да се тревожиш, Солтан, няма да ти удвоят сметката. Ще отида да им попея, за да си заслужа вечерята.

Тя се запромъква между масите към сцената. Никой не ѝ обърна особено внимание. Скочи горе и синята рокля заискри. Каза няколко думи на диригента. Той се обърна към музикантите, един от тях порови в купчина инструменти и извади каквото му поискаха.

Представляваше пълно с електроника полукълбо, наричат го ритмокорд. Диаметърът му е около осемнадесет инча. Хайти притисна заоблената част към корема си и ловко пристегна колана на гърба си. Хвана ударника с дясната си ръка. С игра на разперените пръсти на лявата в различни положения и на различно разстояние от инструмента от него се извличат акорди. Обикновено са хармонични. А като наподобяват с ударника удари във въздуха, изпълнителите подреждат звуците в ритъм. Когато на ритмокорда свири майстор, музиката е дива, заплетена, зовяща.

Хайти пак заговори на диригента. Той като че се изненада и се вгледа втренчено в нея.

Казах си – е, това е, този я позна! Или по гласа, или заради песента, която поиска. Едва не скочих и не се разкрещях, заповядвайки ѝ да се върне на масата. Не посмях. Извих глава към екипа на „Домашен екран“. Май мързелуваха. Репортерите също.

Ослепителен лъч освети Хайти. Синята рокля пръскаше искри. Маската ѝ на сладострастна горска нимфа привлече погледите. Вдигна

дясната си ръка. Диригентът очакваше да започне ритъма, за да му се подчини.

Ритмокордът изтрещя мощно. Оркестърът го подкрепи с лавина от звуци.

Първата мелодия Хайти само свиреше, без да пее. Но какъв секс излъчваше! Тялото ѝ се въртеше и извиваше, лявата ръка сякаш намекваше за нещо, докато извличаше акорди. Дясната се мяташе в такт с ритъма. Зашеметяващо!

Между хората в залата почти видимо прескачаха електрически разряди. По музиката от ритмокорда, по движенията на танца разбираха без съмнение, че пред тях е излязла съвършена професионалистка. Бяха като замаяни. В нощния клуб не се чуваше друг звук, освен магията на ритмокорда и оркестъра.

Тя започна мелодията отначало и този път запя. Гърленият ѝ глас беше самата съблазън. Но звучеше и комично.

„Бях млада и веднъж
срещнах странен мъж.
Знаел древен език и
би ме научил!“

– О, богове! – извиси се мъжки глас. – Та това е Хайти Хелър!

Хайти му отвърна с предизвикателен акорд. Нов писък от публиката:

– Хайти! Хайти Хелър! – Тези хора бяха смахнати до един.

„Някога било по-интересно
и древните го правели по-лесно.
Знаел древен език и
би ме научил!“

Нови акорди. Примамливи извивки на тялото. Дори през шума на буйстващата тълпа дочух как някой навън извика:

– В този клуб е Хайти Хелър!

„Но нужно е по-мекичко легло
да се отпусна на бедро.
Знаел древен език и
би ме научил!“

Хората от „Домашен екран“ подскачаха от възбуда. Отвън се носеха викове. Нима толкова бързо плъзна мълвата и другите нощни клубове трескаво бълваха тълпи, които прииждаха насам? Да! На входа се блъскаха нетърпеливи пришълци. А седящите досега гости на клуба наскочаха и се втурнаха към сцената.

– Хайти! Хайти! – Най-страшната лудница във Вселената!

„Полека стигнахме до песента
и много дълга беше тя.
Знаел древен език и
би ме научил!“

Техникът усили звука, за да не потъне гласът ѝ във врявата на блъскащата се истерична тълпа.

Тъпканицата ставаше непоносима, хората до сцената опитваха да се покатерят горе и всички крещяха:

– Хайти! Хайти! Хайти!

Звукът отново се усили.

„Езикът никак не е труден
и каня ви аз без принуда.
Ще ви науча!“

Музиката ревеше. Ръце се протягаха към Хайти, сцената се пълнеше с разни типове. Хелър скочи и започна да си пробива път напред, за да я спаси от пощурелите зрители. И всичко това под безжалостния прожектор, а само какво правеше горе екипът на „Домашен екран“!

Почти натикаха Хайти в оркестъра. Десетки ръце се опитваха да я докоснат. Тълпата я погълна! В този миг Хелър застана до нея.

Но тя не спираше танца и песента!

Хелър я вдигна високо над жадните ръце.

„Елате при мен на урок!“

Точно в тази секунда сграбчих дръжката на пистолета си, преместих регулатора на иглен лъч и по навик, без да се прицелвам, с първия изстрел пръснах най-големия прожектор.

Не го направих, за да помогна на Хелър. А защото зад тълпата се мярна мъчещият се да си пробие път към мен жълтокож, стискаше в ръка листче, на което можеше да бъде само сметката за вечерята!

Експлозията на лампата оглуши всички.

Завъртях се. Бях запомнил мястото на таблото с превключвателите зад сцената и без да ми трепне ръката, го пръснах на парчета! Настъпи непрогледен мрак.

И над притискащия тъпанчетата ми до болка шум се извиси нов писък:

– Полицията! Идва полицията!

Включи се мътното аварийно осветление. Ами да, нямаше съмнение – долових движението на сини униформи. Полицайте нахълтаха в тълпата, готови да потушат безредиците.

Мощна ръка ме сграбчи за яката и ме извлече от сепарето с такава сила, че излетях хоризонтално във въздуха. След миг ме влачеха по пода.

Трясна вратата на аварийния изход. Вече ме тътреха по алеята. Замалко да си изгърва пистолета.

Стигнахме до аерокара. Вратичката се отвори и аз бях хвърлен вътре. Чак тогава видях кой ме измъкна от клуба. Графиня Крек!

Погледнах нервно към аварийния изход. Вътре светлините и звуците сякаш се събираха в готовност за взрив.

Изскочи и Хелър. Още държеше сестра си високо на изпънатите си ръце.

Зад тях се носеше плътна вълна от синьо. О, богове, нямаше да се отървем от полицията!

Графиня Крек се метна в аерокара и ме изтласка навътре. Хелър дотича, набута сестра си в машината, графинята ловко я пое и я настани на дивана.

Хелър незабавно се вмъкна на пилотското място.

До неговата вратичка щръкна глава в полицейска каска.

– Ще пристигнем в хангара преди тебе, Джет. Всичко мина гладко!

Снелц! Снелц в полицейска униформа!

Аерокарът се изстреля нагоре. Бяхме свободни!

Може би се почувствах така, защото Хайти Хелър се смееше до пръсване – и нищо чудно, да бъдеш знаменитост в Конфедерацията изисква стоманени нерви. А може би в главата ми още подскачаше пиетието. Но бях някак въодушевен. Като не платих сметката, изплъзнах се от възможността или да ме съдят за превишаване на аванса, или да ме ликвидират за пробутване на фалшиви пари. Какъв късмет!

Кацнахме в градината на Хайти сред облаците. Тя отвърза ритмокорда и Хелър я увери, че ще уреди връщането му в клуба. Хайти

целуна него и графинята и дори докосна ръката ми.

Застана под притихналите в мрака дървета и извика:

– Благодаря ви за чудесната вечер! Желая ви късмет! Джет! Одобрявам! – После изчезна.

По пътя към хангара ни се обади нощната смяна от контрола на въздушното движение и се наложи да спра ръката на Хелър в последния момент – по навик посягаше за своята електронна карта. Дадох му моята. Не биваше да оставяме и най-бледата следа тази нощ!

Кацнахме отпред. Машината на стражите вече беше там. Снелец и хората му седяха в слабо осветената вътрешност на хангара, хилеха се и пиеха по чашка. Графиня Крек си сложи противогаза и защитния шлем и побърза да изтича към влекача.

Хелър си седеше на пилотското място, а собственият ми пилот вървеше към нас с някакви големи кутии в ръце, явно Джет чакаше него. Пилотът не бързаше и Хелър се обърна назад към мен:

– Мисля си, че все пак трябва да ти се извиня. Днес следобед не знаех, че те насилвам да празнуваме повишението ти в неподходящ момент. Не е нужно да ходиш там утре, за да плащаш сметката. Когато онзи портиер си протегна ръката за бакшиш, нямаше как да не забележа, че ти се обърка. Сетих се, че сигурно си закъсал с парите и тази вечеря може да ти се е сторила доста мръсен номер. Затова отидох в стаята на управителя и подпечатах с картата си празна бланка за сметката ни.

Сърцето ми май се канеше да спре.

Ске пристигна с кутиите. Хелър му каза на следващия ден да върне полицейските униформи в театралното студио и да занесе ритмокорда в клуба.

Излезе от аерокара и се обърна към мен:

– Беше страхотна вечер. Надявам се, че добре си се забавлявал. Лека нощ!

Отдалечи се.

Знаех какво ще ми навлече с този отпечатък от електронната си карта. Всичко щеше да гръмне по „Домашен екран“ и в новинарските листове. Великият съвет щеше да научи, че още не сме тръгнали.

Всички ще се скупчат на главата на Ендюу.

А Ломбар щеше да се заеме лично с моята глава! Защото собствените му операции на Блито-3 можеха да излязат на бял свят!

Разгърси ме пристъп на ярост. Как ми се искаше да убия Хелър!

И незабавно ме сви стомахът.

Глава шеста

След една нощ на кошмари, с тегнеща от болки глава, с болен стомах, отказващ дори мисълта за горещ „главотръс“, около обяд на следващия ден седях върху купчина ръждясали плочи от корабна броня и тъпо гледах непоносимото оживление в хангара на апарата.

Очаквах най-лошото. Но ме връхлетя нещо по-лошо и от най-лошото.

Моят пилот се върна, след като отнесе комедийните полицейски униформи и ритмокорда. Сега крачеше към мен. Самодоволната му усмивка би трябвало да ме подготви за новините.

Не ми даде хапчетата за глава, които му бях поръчал, нито лекарствата за стомах.

Просто пусна новинарски лист в скута ми. Махна се и ме остави да си страдам на воля.

В очите ми се наби огромна снимка на Хелър, вдигнал Хайти високо над обезумялата тълпа. И осветлението беше под такъв ъгъл, че стоманените звезди край очите му не личаха – истинският Хелър, без никаква грешка!

А историята не беше набутана някъде из последните страници, за да я пропусне някой. Невероятни заглавия на първа страница!

„ИЗСТРЕЛИ ЗАСТРАШАВАТ ЖИВОТА НА ХАЙТИ ХЕЛЪР!

ПРОЧУТИЯТ БРАТ СПАСЯВА ЗВЕЗДАТА НА «ДОМАШЕН ЕКРАН» ОТ БАНДИТСКО НАПАДЕНИЕ

ПОЛИЦИЯТА ВЪЗСТАНОВЯВА РЕДА ВЪПРЕКИ БЕЗОГЛЕДНАТА СТРЕЛБА

РАЗГНЕВЕНАТА ТЪЛПА ТЪРСИ ГНУСНИЯ УБИЕЦ

Снощи в «Артистичния клуб» на Веселия град, по време на обичайно буйство на почитатели, обожавачи Хайти Хелър – най-знаменитата звезда на «Домашен екран», започна хаос от изстрели и намеса на полицейски части за борба с безредиците. Неизвестен маниак с тежко армейско въоръжение застраши живота на хиляди хора.

Без да трепне под лавината от смъртоносен огън, Джетеро Хелър, Имперски офицер и прочут боен инженер, със свръхчовешка сила измъкна сестра си изпод унищожителните изстрели.

Полицията за борба с безредиците нахлу в клуба и безстрашно се хвърли в битката за възстановяване на реда, като даде неустановен брой жертви.

Случайно съвпадение позволи на екип от «Домашен екран» да заснеме част от произшествието и репортажът се излъчва непрекъснато от три часа сутринта по всички междупланетни канали на мрежата.

В интервю, дадено рано сутринта в дома ѝ в Нафуканите хълмове, Хайти Хелър с присъщата на творческите натури храброст заяви, че не е била ранена по време на инцидента. «Моля ви, успокойте моите милиарди почитатели, че съм в отлично състояние» – беше единственият коментар, който тя направи. Но нашият репортер забеляза следи от вероятно насилие по лицето ѝ.

Оказа се невъзможно да открием Джетеро Хелър за интервю. Досега се смяташе, че той е зает със секретна мисия, поверена му от Великия съвет, и отдавна е отпътувал от Волтар. Говорител на Короната, с когото се свързахме още при зори, направи опит да отрече продължаващото присъствие на Хелър на планетата, като каза: «От напълно надежден източник знаем, че Джетеро Хелър е напуснал Волтар преди известно време. На днешното заседание на Великия съвет въпросът ще бъде представен за обсъждане.»

Директорът на полицията във Веселия град Чалп скромно прие похвалите за бързата намеса и предотвратяването на трагични последици. «Моите хора са навсякъде – каза той. – Винаги са готови за всичко.»

Когато нашият репортер изказа предположението, че произшествието е обикновен рекламен трик за повишаване престижа на «Артистичния клуб», управителят гневно заяви, че не е имал представа за присъствието на Джетеро Хелър или неговата сестра в клуба снощи и че в никакъв случай не би позволил да бъде запален животът на един идол за милиарди зрители.

Засега няма следи от бандата, открила стрелба в клуба.

(Очаквайте днес и утре нашите специални подборки от материали: ХАЙТИ ХЕЛЪР – ЖЕНА ИЛИ БОГИНЯ? и ЖИВОТЪТ И ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ДЖЕТЕРО ХЕЛЪР, СКРОМНИЯ ГЕРОЙ, ПРЕВЪРНАЛ СЕ В СИМВОЛ НА ФЛОТА.)“

Загубих ума и дума. Всичко бяха объркали. Та аз не бях банда! Бях само един човек.

Колкото и да разсъждавах, все стигах до извода, че за всичко беше виновен Снелц. Ако не беше сключил това глупашко споразумение винаги да бъде на стража около Хелър, нямаше да вземе под наем полицейските униформи и да тръгне след него, за да му е подръка. Снелц се престараваше. Само защото чу изстрели, трошене на стъкло и писъци, той реши, че Хелър се нуждае от неговата помощ. Как можа да нахълта с хората си заради такава дреболия! Снелц причини неприятностите. Налагаше се да поприказвам по-сурово с него.

Но постепенно се примирих с пълната безполезност да предприемам каквото и да било. Не представлявах нищо повече от парченце дърво, захвърлено в ревящата река на съдбата. Нима имаше смисъл да ги обвинявам, че всички тайно са се съюзили срещу мен?

Останах върху купчината отпадъци и чаках брадвата да се стовари върху главата ми и веднъж завинаги всичко да свърши. Бях абсолютно безчувствен.

Рано следобед дори не се размърдах, когато голям камион паркира пред хангара. Надписите на него гласяха:

„Компания за образователни помощни средства.

Доставете удоволствие на своите ученици.

Забавлението е основата на просвещението.“

Двама работници слязоха от камиона и свалиха дълъг сандък от каросерията.

Някой повика Хелър и той се спусна от горната част на кораба, където възстановяваха херметичността на свързките между плочите на корпуса. Отиде при новодошлите. Преливаше от енергия и добро настроение, както винаги червената му шапка стърчеше килната на темето. Какво ли знаеше той за житейските несгоди? А брадвата висеше и над него. Тази мисъл ме развесели малко, но скоро се превих от вече привичните болки в стомаха.

Той нареди на работниците да внесат сандъка във влекача. Знаех къде ще го сложат – в долния склад.

Половин час след това още не бях помръднал от мястото си. Равнодушно гледах влизания в хангара пореден камион. По него беше изписано:

„Компания за геоложки прибори. Ако смятате, че цените ни са твърде високи, купете нещо от нас и го препродайте още по-скъпо. Продажби само с държавен лиценз, снабдяваме най-квалифицираните металолози.“

Двама работници слязоха и извлякоха дълъг тежък сандък. Хелър

ги упъти как да го разположат в кораба.

Седях и чаках. Знаех, че моментът приближава, не сандъците ме интересуваха.

Ето, дойде. Усещах. Нещо като просмукал се във въздуха черен отровен газ.

Глас иззад струпаните палети, смразяващ шепот:

– Офицер Грис!

Глава седма

В мръсния ъгъл се спотайваше Ломбар Хист, маскиран като работник.

Страховитото му лице излъчваше онова напрежение, което показваше, че е съсредоточен в заниманието си. Държеше бележник в ръцете си. От тайното си убежище виждаше отлично влекача и суеятщите се около него екипи на предприемачите. С разноцветните си работни облекла и ясно изписаните по гърбовете им имена на фирмите го улесняваха да си състави пълен списък.

Застанах до него и затреперих. С внезапно движение Хист измъкна от джоба на работната си куртка екземпляр от новинарския лист и го натика в лицето ми. Не беше нужно да го чета. Макар и друго издание, на първата му страница се мъдреше същата ярка снимка на Хелър със сестра си на ръце.

Ломбар отново бясно задраска в бележника си. Но в един момент все пак свърши и ме издърпа зад палетите.

– Ти, отвратителен „бибип“ такъв! – изсъска. – Заслужаваш да те очистят ей сега, още тук! – Плясна с длан по бележника. – Значи всички тези бизнесмени си работят, хвърчат не знам си какви суми, а ти си къташ всичко в джобчето, а? Прибираш бакшишите само за себе си!

Е, това не бях подготвен да чуя. Каква несправедливост! Само ако бях опитал да измъкна нещичко от предприемачите, щяха да се втурнат при Хелър с жални оплаквания и той с ненормалните си офицерски понятия за чест просто би ме набил за назидание! Но не смеех да си отворя устата пред Хист.

– Хайде, какво ще ми кажеш за свое оправдание? – грубо попита Ломбар, а кехлибарените му очи святкаха диво. Нито искаше отговор, нито го изчака. – Имахме късмет, да го „бибип“, че точно днес беше срещата на Великия съвет!

Но само в каква бъркотия ни напъха! Още в първата минута Короната ни захапа! О, Ендюу трябва всеки ден да благодари, че аз му помагам. Когато Короната ни насмете защо Хелър не бил потеглил, успях да отбия удара, но не и благодарение на тебе!

Накарах Ендюу да изтъкне пред Великия съвет, че субсидията е толкова нищожна, та недостигът на средства е спрял началото на „Мисия Земя“. Възползвах се от случая да я увелича до тридесет милиона кредита вместо три. Ще излъжем, че тук са работили и други фирми, от онези, които притежаваме. И ти, да ти го „бибип“, ще подпечатваш послушно сметките! Разбра ли?

Всичко, което успях да разбера, бе, че все още не лежах във вид на бездиханен труп в краката му. И за това бях благодарен.

– И за отплата, вонящ боклук такъв, ще започнеш мисията не покъсно от деня, който ти посоча! Наложих се да обещаем ускоряване! Благодарих се на късмета си!

Благодарих.

– Какви са тези сандъци, които пъхат в кораба? – раздразнено попита той. – Влачи вътре всякакви неща и съм сигурен, че с тях иска да постигне успех в мисията. А ти добре знаеш, че трябва да се провали. Колко пъти да ти повтарям, че не бива да прави нищо, което да ни пречи!

Не искаше отговор от мен. Помисли и каза:

– Както и да е. След два дена ще докарам тук специална група. Ти ще замъкнеш Хелър някъде и ще проверим какво товари.

През един процеп между палетите виждахме влекача. Хелър се плъзна с лекота по въжетото и скочи на бетонния под. Махна с ръка и петима от персонала на хангара веднага изприпкаха при него. Слушаха го с интерес и се позасмяха веднъж, после припряно се понесоха нанякъде, съвсем не като служители на апарата, за да изпълнят молбата на Хелър.

Хвърлих поглед на Ломбар. Горната му устна се повдигна нагоре в израз на неподправена омраза. Очите му мяхаха огън. Промърмори нещо под носа си за „спортисти“ и „Имперски офицери“, добави и „сноби“, всичко примесено с поток от мръсотии. Несъмнено ненавиждаше всички като Хелър.

После ненадейно се извъртя с лице към мен.

– Може да си имаш неприятности с екипажа. Тоя, да го „бибип“, ще вземе да ги омае. Ще му станат верни. Ако аз не се погрижа, ще ти отнеме контрола върху екипажа. – Той потъна в размисъл. – Да, да, така ще направим. Аз ще назнача капитана и подчинените му в деня на отлитането на този влекач.

За пръв път събрах смелост да кажа нещо. Изкряхах:

– Ама корабът е с двигатели „Бъдеще-минало“! Много е бърз. И страшно опасен.

– Толкова по-добре – каза Ломбар. Той ме чу! – Значи двигатели „Бъдеще-минало“. Става по-трудничко, но ще ти намеря екипаж, какъвто ти трябва!

Още стисках в ръка новинарския лист. Той го грабна и си го прибра в джоба.

– Сетих се и за друго. Чу ли поне някакви слухове кой изтърва онази, първата история за Хелър и за мисията? Не си, значи. Така си и мислех. Но аз търся. Търся. Вечно всичко трябва сам да върша, но ще го пипна, който ще да е!

Хелър ръководеше монтажа на поредната плоча от бронята. Ломбар надникна към него през цепнатината. И изпсува. Стори ми се освирепял.

Сграби ме за реверите, придърпа ме към лицето си. Като с магия се появи жилото и той болезнено ме плясна с него по крака, за да чуя добре речта му.

– Ще се махнете оттук с тази мисия в деня, който аз определя! Ако не го направите, наистина в този хангар ще налетят инспектори на Короната и всички ще се пържим в адовете! Проклетата мисия застрашава целия ни проект за Блито-3! Едно денонощие преди тръгването ви пак ще се видим с тебе! Така че размърдай се. И накарай Хелър да се размърда! Махай го от планетата! И ако не се справиш навреме, ще те убия сам, с голи ръце! – Жилото пак ме плясна. – И последното – за наказание, че се опита сам да се облажиш, и един кредит няма да ти отдели от допълнителната субсидия! Ти си крадец!

Пусна ме и аз едва не паднах. Постоях малко, втрещен и замаян. Не след дълго разбрах, че Ломбар си е отишъл – стар товарен аерокар отлетя от площадката.

Отново можех да дишам. Накарах краката си да проработят и те ме отнесоха до купчината ръждясали вехтории. Рухнах върху тях. Не ми се вярваше, че съм още жив и още имах своите четири заплати. Почти започвах да се съживявам напълно, когато ме нападна непоносима мисъл.

Ломбар каза, че ще определи деня, в който трябвало да тръгнем. Но дори не намекна кога ще настъпи този ден!

Започнах да пресмятам. Към субсидията бяха прибавени нови двадесет и седем милиона кредита. Значи Ендоу и той щяха да се нуждаят от два-три дена, за да измислят някакви фирми фантоми и да ги регистрират, после още толкова, за да съчинят сметките и да ги подпечатат.

Знаех, че не биха се отнесли безгрижно към подробностите. Всъщност само възможността да лапнат лично двадесет и седем милиона ми спаси живота, не хранех илюзии за това. Но кога щеше да настъпи денят?

Ново хрумване не ми даваше спокойствие. Много, ама много се съмнявах, че ще убедя Хелър да приключи набързо преоборудването на кораба и да потеглим най-после. В това ми беше най-болният проблем! И с него се налагаше да се захвана веднага.

А от самата мисъл да притисна Хелър стомахът ми се гърчеше!

ЧАСТ ДЕВЕТА

Глава първа

Да бях изчакал малко, поне да mine шокът от появата на Ломбар. Но както ме пришпорваше прясно съживената тревога, бях уверен, че трябва да действам веднага, ако исках да се махна от тази планета.

За да внуша на Хелър желанието да тръгне незабавно, налагаше се да го откъсна от графиня Крек!

Нуждата така виеше в главата ми, че ми подсказа настоятелно един жизненоважен факт, който още не бях използвал срещу Хелър. Нали в началото на кариерата си бил наказан, защото не позволил екипажът му да бъде обучен чрез електрошок. Реагирал с насилствени действия, отвращавало го препичането на мозъци. Дори заявил, че никога не би приел да работи с такъв екипаж.

И все пак се забъркваше с жена, която в обучението не би могла да използва нищо друго!

Видях Хелър да влиза във влекача.

Сега беше моментът!

Опънах туниката си. Проверих дали зашеметяващият пистолет излиза леко от кобура, ако се наложеше да стрелям.

И преливащ от решителност, влязох през въздушния шлюз.

Намерих Хелър в пилотската кабина. Техниците бяха сглобили уредите почти в готово състояние и той мереше някакво приспособление на екрана пред креслото на астропилота.

Стоях с гръб към коридора. Вътре нямаше никого освен нас. Исках по-бързо да се справя с положението.

– Хелър – казах му, – има нещо, което не знаеш.

– Вселената е пълна с такива неща – отвърна той, без да спира измерванията.

– А помниш ли – продължих – как на косъм ти се размина военният съд, защото си отказал да позволиш на обучаващия офицер да използва електрошок върху твоя екипаж?

Вече имах цялото му внимание. Дори извъртя глава към мен, смръщил любопитно вежди.

– Затова е необходимо да научиш нещо. Ти мразиш обучението чрез електрошок. А Крек те прави на глупак! Тя нищо друго не

използва! Тя е само една мръсна лъжкиня, която...

Юмрукът му излетя с такава сила, че дори не видях движението!

Стовари се върху устата ми!

Изхвърчах назад като блъснат от монорелсов вагон, плъзнах се по гръб в коридора.

А той, без да се бави, тръгна към мен. Изражението на лицето му ясно подсказваше, че ей сега ще ме убие!

Сграбчих дръжката на пистолета.

Но ръката ми отказваше да го извади от кобура!

Опитах пак. Не можех да принудя мускулите на тази ръка да помръднат!

Изведнъж получих пълна парализа от рамото до върховете на пръстите си!

И не се съмнявах, че ще бъда убит. Той се отпусна на пода пред мен.

– Обаче има нещо, което ти не знаеш! – заяви натъртено. – Още първия ден, когато влязох в тренировъчната зала, видях онези гадни машини. Огледах ги една по една. Проверих схемите и пултовете за управление. Тези машини не бяха използвани от много години! Всички бяха безнадеждно изгнили!

Гласът му режеше като иглен лъч.

– И те съветвам да внимаваш, когато дрънкаш лъжи за графиня Крек!

Сега по-сигурно от когато и да било усетих приближаващата смърт. Напрегнато се мъчех да измъкна пистолета. Но ръката ми категорично отказваше да проработи!

А пламтящите сини очи пред мен като че пробиваха дупки в черепа ми.

Ръката му посегна към един от вътрешните джобове на туниката. Представих си как ще извади взривострел или нож и ще ме довърши.

Направих последно неистово усилие да насоча пистолета. Пръстите ми вече не желаеха да получават заповеди от мен!

Хелър държеше някакъв документ. Не, изрезка от новинарски лист.

– Потърсих материали за случая в годишниците на новинарските листове. Пишат за предсмъртното признание на помощника на Лорда на образозанието за Манко. Прочети сам.

Обърна изрезката към мен. Видях я. И толкова. Защото очите ми сами се извъртяха към него от ужас.

Още един опит да измъкна пистолета. Мускулите ми не желаеха да

се напрегнат! А Хелър се взираше в парчето хартия.

– Тук недвусмислено посочват, че Вътрешната полиция на Манко предотвратила опит за грабеж и престъпникът бил застрелян при бягство. И този тип се оказал помощникът на Лорда на образованието!

Умирал от раните си и поискал да направи признание. Разказал, че забелязал у една от новопостъпилите на работа невероятни способности да обучава. Баща ѝ, цирковият магьосник граф Крек, наскоро загинал при самолетна катастрофа. А нейната майка, прочутата дресьорка Ейлиена, от мъка се уединила и заживяла самотно.

Помощникът признал, че дълговете от комар го разорили. И измислил план. Отвлякъл Ейлиена. После казал на дъщеря ѝ – Лисус Моам, че ще изтезава майка ѝ до смърт, ако Лисус не обучи около четиридесет деца, които той щял да подбере от бедняшките квартали.

Казал ѝ, че това е проект на правителството и че лично той изпълнявал заповеди на апарата. Младите агенти щели да проникват във вражески укрепления и да се връщат с информация. Обещал ѝ, че щом изпълни исканията му, ще освободи жива и здрава нейната майка Ейлиена.

Когато обучението на децата било завършено, той ги накарал да обират банки. Много се страхувал, че можели да останат свидетели на тези обири. Дал на децата оръжие и им обяснил, че трябвало да избиват охраната. Те отказали, но помощникът се възползвал от обичта им към Лисус. Заплашил ги, че ако не убиват стражите, той със собствените си ръце щял да я унищожи. Децата не се съмнявали, че е способен да го направи. И им набил в главите, че ако някога проговорят, ако само споменат името му, щял да убие Лисус Моам чрез бавни мъчения.

Лисус Моам изпълнила задачата си, а този смахнат гадняр застрелял майка ѝ. И държал Лисус под ключ, за всеки случай, ако полицията хване децата.

Разбира се, накрая били заловени, може би той сгрешил в замисъла на поредния обир или прекалил с алчността си. Но пък успял да предсстави Лисус Моам като подбудителка, така се спасил от подозрения.

Децата били екзекутирани, а Лисус осъдена на смърт, но заради таланта ѝ апаратът я откъмнал и на нейно място умряла някаква джебчийка.

Апаратът държи в затвора си невинен човек от почти три години! Дори не сте имали честността да ѝ кажете поне!

Погледът му не оставяше съмнение, че след секунди или минути и аз ще намеря смъртта си!

Храбро поднових усилията да овладее ръката си. Никакво движение!

– Аз – изрече Хелър – ще предам този случай в ръцете на правосъдието. Ще очистя името ѝ от несправедливите обвинения. И ще се ожена за графиня Крек!

Той посегна към мен. Ето, канеше се да ме убие!

Отчаяно се борех с ръката си.

Но той само ми помогна да стана и ме поведе към салона на екипажа. Настани ме в едно кресло. Взе от близкия шкаф салфетка и я намакри.

Както стоеше с гръб към мен, посегнах отново към пистолета. Напразно. Ръката ми все едно не съществуваше. Бях вцепенен!

Върна се при мен и започна да почиства съсирената кръв около устата ми.

– Съжалявам, че те ударих. Не мислех какво правя. Реагирах от гняв. Уверявам те, не ми е присъщо да се държа така. Само исках да те накарам да млъкнеш, а не да те просна на пода.

И боговете не биха ми помогнали, ако искаше да ме удари с пълна сила!

– Едва днес сутринта получих изрезката – обясни той. – Исках да я изненадам тази вечер и да я помоля да се омъжи за мен. Не се съмнявам, че можем достатъчно време да отлагаме началото на мисията, за да снемем обвиненията срещу нея и да направим сватбата. Мисията не е толкова спешна. Планетите не се затриват за ден-два.

Може би студената вода или вече омекналият глас на Хелър ми се отразиха добре. Но щом се изправих срещу новата заплаха за отлагане на мисията, събрах смелост да говоря.

– Не, не, не – казах му. – Не бива да започваш юридически действия за оневиняването ѝ!

Той се дръпна назад като опарен.

– Не знаеш какви трудности те очакват – давех се от бързане аз. – Когато регистрират нечия смърт, унищожават всички документи за човека! Тя вече не съществува дори в главната документна система. А помощникът на лорда също е мъртъв. Признанието му засяга само хора, които са мъртви според законите. Вътрешната полиция също е унищожена досието си за случая. Ще ти се наложи да защитаващ недействителен човек. За света на живите не съществува нито Лисус Моам, нито графиня Крек. Така е записано в общата информационна система. Проверих!

Неговото объркване ми вдъхна дързост. Във флота не изучават гражданско-процесуалните уловки. Освен това му казвах истината.

Впуснах се в нови обяснения.

– Според закона не можеш да възкресяваш мъртъвци. Според закона мъртъвците не могат да имат документи, въобще никакво положение. Според закона не можеш да се ожениш за мъртва жена! И единственото доказателство, с което разполагаш, е една изрезка от новинарски лист – според закона тя не е доказателство!

Но не му казах, че при най-малкия намек за възможно излизане на затворник от Спитеос на бял свят затворникът ще бъде убит незабавно. Същност самият Хелър извади голям късмет, че знаеше за крепостта и още беше жив. При това само заради идеята на Ломбар по-скоро да го отпрати към Блито-3 и защото Великият съвет знаеше името му. Не би му стигнало въображение да разбере късмета си!

Колебаеше се. Ако успееш да го махна оттук, грижите му за графиня Крек нямаха значение. Нападнах с блестящ удар.

– Аз съм опитен в тези неща, а ти не си. Ако се заемеш колкото може по-скоро с тази мисия, давам ти думата си, че след завръщането ни ще ти помогна. Ще те ръководя в този процес, ще те напътствам. А без помощта ми няма да успееш в освобождаването и връщането й в света на хората.

Бях спокоен за обещанието си. Той нямаше да се върне, никога. Учудих се от внезапното гадене в стомаха ми. Предположих, че причината е в удара.

Погледна ме смутено и питащо и каза:

– Ще помисля.

Виждах, че не бива да настоявам повече. Страхувах се от него. Ръката ми все още вдървено стискаше дръжката на пистолета.

Излязох веднага. Бях се оказал безпомощен пред лицето на смъртта. Не можех да се опомня от уплаха!

Глава втора

Навън, в сумрака на хангара, пак опитах да пораздвижа ръката си. Пълна парализа. Люлееше се насам-натам, но лакътят и китката не се сгъваха в отговор на сигналите от главата. Пръстите не помръдваха. Усетих, че дните ми са преброени.

Натрапчивите мисли за поредното задържане на мисията, за

заплахата със смърт от Ломбар, за възможната загуба на заплатите ми и неизбежния след това съд, за зовящите ме канавки в бордеите си оставаха достатъчно мъчителни. Но мигновено отстъпиха назад почтително пред моята безполезна ръка.

Служител от апарата не се разболява и не осакатява. Ако го ранят или е физически неспособен да си върши работата, свършено е с него. Не излиза в пенсия. И ако в работата си е имал достъп до тайни, не го изхвърлят на улицата. Просто му пробиват дупка в главата с грижливо насочен изстрел и го пускат в най-близката дълбока яма.

Чувството, че съм притиснат в ъгъла от глутница диви зверове и нямам с какво да се защита, ме тласкаше към безумна паника. Щом не бях способен да стрелям, оказвах се безпомощен пред всеки човек от апарата, с когото се срещнех лице в лице. Познавах мнозина, които с удоволствие биха ме премахнали.

Постарах се да прикрия безсилието си и се затътрих към своя аерокар.

Беше късен следобед, работата наоколо вече не кипеше и не се виждаха бързащи хора.

Моят пилот явно беше прекарал напрегнат ден в обиколки по различни поръчки на Хелър. Ске се излежаваше отзад на дивана и се наслаждаваше на мирна дрямка. Постоях край машината и го разглеждах през отворения прозорец. Вече смятах да дръпна вратичката и да му заповядам да ме откара някъде, но нова мисъл спря лявата ми ръка.

Нямах пари!

Очевидно се нуждаех от преглед при лекар. Твърде ясно помнех как онзи шарлатанин от публичните домове си тръгна, щом откри, че нямам и едничък кредит.

А Ске сигурно има пари у себе си, за да изпълнява поръчките. С лявата ръка безшумно отворих вратичката. Без да разклатя аерокара, се наведох над пилота.

С лекота, дошла от опита, претършувах предните два джоба на туниката му.

Късмет! Обучените ми пръсти напипаха банкнота от десет кредита.

Дръпнах се с намерението да си тръгна.

– Почакайте! – умолително се обади Ске. – Тези пари не са мои! Бяха оставени като депозит за театралните полицейски униформи. Трябва да ги върна на офицер Хелър!

Лъжеше. Той винаги лъже. Надявах се, че не беше забелязал състоянието на дясната ми ръка, иначе би могъл да ме нападне. Заотстъпвах,

за да не ме докопа.

Сега проблемът ми се състоеше в намирането на лекар. Не биваше да ходя при някой, който ще пусне слуха за осакатяването ми. Тъкмо си блъсках главата как да уредя прегледа си, когато вниманието ми се отклони към един транспортен кораб.

Огромен колесен кран излезе от хангара, сграбчил кораба в ноктите си. Кацналият на опашката си транспортър се издигаше на четиристотин и петдесет фута. Беше черен, стар, очукан и овехтял. Превозвач на военни части на апарата! Когато приключваха с ремонта, презареждането или каквото там ги правеха в хангара, изкарваха ги с кран в зоната за отлитане. Обикновено ставаше около залез слънце – предполагаше се, че довеждат екипажа от казармите и го пхат вътре да прекара нощта в подготовка за сутрешния старт.

Този изглежда щеше да отлети към някоя от планетите на Конфедерацията. Може би екипажът наброяваше около петдесет души. А преди зазоряване между две и пет хиляди говеда от частите на апарата щяха да се запътят към кораба и да се натъпчат като трупове в килийките си за пътуването. Корабът би трябвало да отсъства от Волтар много месеци, а дотогава и аз с мъничко късмет щях да се махна.

И сигурно имаха офицер медик на борда!

Виждах своя шанс. Чудовищната грамада се извисяваше над мен. Във въздушния шлюз за персонала скучаещ страж ми препречи пътя.

– Длъжен съм да инспектирам кораба преди отлитането – казах му и бръкнах в джоба за картата си.

Стражът не я и погледна. Влязох. Както винаги, насреща се носеше вонята на кораб от апарата. Подготовката за полета не включваше почистване – безтегловността често причинява повръщане и вероятно във вътрешността още смърдеше на хранителни остатъци, избълвани по време на първия полет преди векове.

Когато корабите висят под крана, коридорите им стават отвесни. Принуден бях да се катеря и не ми беше лесно да се задържам с една ръка по перилата. Особено трудно минавах през разклоненията за страничните коридори. А тесните дупки за офицерите и екипажа се намираха чак към носа. Опасявах се, че ще се загубя в това гигантско, тлъсто тувовище. Упътващите стрелки трудно се различаваха под натрупаната мръсотия, а табелките вече не служеха за нищо. Блъсках се непрекъснато и с облекчение дочух отгоре далечен звук.

Пееха. Вместо да се занимават с подготовката на кораба, неколцина от екипажа може би седяха в столовата и изплакваша душите си в песен.

Пригласяше им гъгнене от преносим въздушен орган. Сега подхващаше акордите на нова мелодия. Винаги съм смятал, че космонавтите не са като нормалните хора. А космонавтите на апарата са неизлечимо луди.

Запяха песента „Скърбите на космонавта“. Подхожда само за погребение! Защо все за такива песни се сещат, преди да излетят? Дали заради махмурлука?

Катерех се и въобще не се почувствах по-добре от тази смазващо тъжна мелодия. Полагах усилия да не падна. Хленченето отекваше из коридорите като в гробница.

Планети-мъртъвци,
звезди без светлина,
летим в безкрайна пустош,
край нас е все нощта.

Ръката ми се плъзна по метала и още малко оставаше да рухна двеста фута надолу.

Очи, що ни забравят,
ръце, що нямат нежност,
сърца като стомана
провождат ни небрежно.

Мъчех се да стигна по-бързо горе. Страховитият вой ме поглъщаше.

Стихиите вселенски
еднички дом ни стават.
Прокълнати, отритнати,
пак мрак ни приютява.

За втори път щях да падна. Ехото сред металните стени правеше песента още по-унила и страшна.

Не си за тук ти, земна твар!
Нагълтай въздух на земята!
И дръж се здраво за пръстта!
Че СМЪРТ те чака в небесата!

Предпазливо промуших глава през вратата. Песента тъкмо свърши

и всичките двайсетина кретени тихичко си подсмърчаха.

– Тук някъде има ли доктор? – попитах, без да погледна никого.

Неимоверно и недодялано човекоподобно, вероятно търсено на половината планети за безбройните си престъпления, обърна плувнали в сълзи очи към мен и безмълвно ми посочи по кой коридор да тръгна. Въздушният орган поднови жалбите си.

Много време ми трябваше да разчета наклепаната табела:

МЕДИЦИНСКИ ОФИЦЕР. НЕ ВЛИЗАЙТЕ!

Напрягайки единствената си ръка, преодолях съпротивата на магнитната ключалка и се препънах на вратата. Непоносима миризма на червиво месо и гъсти пари от „Тап“ ме посрещнаха. Някой хъркаше на жироскопното легло. Доста го тръсках, докато се събуди.

С празния си поглед този лекар беше достоен представител на своята професия, не както подобни типове обичат да я виждат в песнички и романчета, а в действителност – жалка човешка развалина.

– Ръката ми – казах. – Изведнъж се парализира.

– Ами купи си нова – отвърна той с намерение да се върне към хъркането.

Преборих се с него и го принудих да седне.

– Имам пари – съобщих му.

Веднага се стегна. Това е то професионалистът.

– Искам да ми кажеш какво не ми е наред.

Свалих си колана с кобура и някак се освободих от туниката, без той дори да се престори, че иска да ми помогне. Започна да преглежда здравата ми ръка и се наложи да го поправя.

Сред множество прозявки и още глътка-две „Тап“ той ми задаваше въпроси и опипваше ръката. Въпросите се състояха преди всичко в пълно с надежда „А тук боли ли?“.

В стаята имаше и подобие на машина, накара ме да застана пред нея. Смятах, че ще ме преглежда с нея, но зад себе си чух весело бълбукане.

– Няма рани, няма счупени кости, няма изгаряния – промърмори лекарят. Сви рамене и ми посочи да се облека. Взираше се в мен с доста учуден поглед.

– Аха – отрони той, – знаем вече какво не е наред.

В това време аз си закопчавах колана. Направи движение, сякаш го сърбяха пръстите. Показах му банкнотата от десет кредита. Имах

намерение да го попитам може ли да ми върне ресто, защото преглед като неговия не би струвал повече от два кредита.

Той просто пхна парите ми в джоба си. Отново зина сънливо и каза:

– Диагнозата е следната – не си в състояние да използваш ръката си.

Забелязах признаци, че ей сега ще се катурне върху жироскопното легло. Преградих му пътя.

– Отработи си парите по-старателно!

Докторът ме изгледа скупаещо.

– Искаш да ти ръся научни термини, тъй ли? Ами добре – имал си временна истерична парализа в мускулите на горния крайник.

И тръгна към леглото. Креснах:

– Това с нищо не ми помага!

– Че какво толкова има да ти помагам? – вдигна рамене той. – Случайно не забеляза ли, че съвсем нормално си служеше с ръката, когато си навличаше туниката и колана?

Зяпнах. Преместих поглед надолу. Свих ръката си в лакътя. Нищо й нямаше! Наистина си служех с нея съвсем нормално!

Той окончателно се намести на леглото.

– Чакай, чакай! Каква може да е причината?

– Машината показа, че нямаш чужди тела в главата, нито нещо, което да притиска гръбначния мозък. Така че няма причина.

Направих гласа си заплашителен.

– Най-добре ще е да ми кажеш от какво се предизвиква такова състояние!

Той разбра, че няма да захърка, без да ме изхвърли или да ми каже нещо, което да ме удовлетвори.

За кой ли път сви рамене.

– Истерия... Шок след сражение... Ти си офицер, значи не са ти въздействали с електрошок. Толкова причини може да има...

– Например? – вече се надвесвах отгоре му.

Погледът му се замъгли.

– Предразположеност към неврози, преминала временно в остра форма... Или пък хипноза...

– Напъни се още малко! – заповядах.

– Само за десет кредита? Да не съм ти някой главорез от Скапания град!

– Дадох ти пет пъти повече от обичайната цена!

– Да, ама и беше пет пъти по-разтревожен – констатира той.

Бутна ме да се измитам, отпусна се в леглото и не след дълго захърка. Истински професионалист.

Глава трета

Обиколих няколко пъти аерокара, докато разсъждавах. Вече пригъмняваше. Непрекъснато свивах и разпусках ръката и пръстите си. Работеха чудесно.

Стараех се да проумея какво всъщност ми каза онзи касапин.

При моята начетеност в земната психология знаех, че греша за „предразположеност към неврози“. Не съм невротик. Оставаше хипнозата. Но освен при езиковото обучение не бях подлаган на хипноза.

Поне едно беше сигурно – в това състояние се излагах на жесток риск. Ами ако се случеше отново? Точно когато се опитвам да застрелям някого и щрак! – ръката ми отказва. Косата ми настръхна.

Не смеех да отида при някой шарлатанин от апарата. Бърникането в моето подсъзнание би му разкрило прекалено много. И онзи веднага ще доложи, че дрънкам наляво и надясно държавни тайни – значи край!

Какво още каза касапинът, да го „бибип“? Аха, не бил „главорез от Скапания град“. Това беше ключето за сейфа. Бях виждал техните табели. Разработката на плана не ми отне много време, забележителният ми талант в тези неща не се затрудни.

Отворих вратичката на аерокара. Моят пилот захленчи:

– Как ще обясня на офицер Хелър, че не мога да му върна депозита за униформите?

Ударих го. С лявата ръка, защото още не се доверявах на дясната. Но го ударих.

Влязох в машината.

– Веднага ме закарай в Отдела по провокациите!

Полетяхме през здрача към Правителствения град, спуснахме се към водите на река Уийл и скоро се гмурнахме в тунела на полусрутениите складове.

Затрополих по стълбата.

Рейза Тор се готвеше да се прибира у дома. Смръзна се. Май пребледня като чаршаф, но в тази слаба светлина не бях сигурен.

Реших, че е по-добре да му отпусна малко нервите.

– Срещал ли си хубави момичета напоследък? – попитах го

дружелюбно.

Придружителят при предишното ми идване стоеше отзад. Стори ми се, че са имали проблеми с крадци или разправии помежду си, защото държеше в ръка заредено оръжие.

Рейза Тор му каза с някак задавен глас:

– Аз ще се оправя.

Тръгнах пред него. Вече познавах мястото наизуст. Отидохме в секцията с цивилни дрехи. Рейза Тор се влачеше след мен, а подчиненият му се скри някъде.

– Искам дрехи на някой смахнат по ролярите – казах му. – Като за каране по улиците. Нещо обикновено.

Рейза забележимо се опомняше. Предположих, че е преживял тежък ден. И без това по природа си беше нервен и не винаги проявяваше здрав разум. Запъти се към първия попаднал пред очите му рафт и взе екип за ролър – те са лъскави, направени са от тънка броня, предпазваща тялото. Но по този навсякъде бяха изрисувани яркоалени пламъци, забелязваше се от цяла миля, а и от такова разстояние дразнеше очите.

– Не, не – спрях го аз.

Отместих го от рафта и си подбрах черен екип с моите размери. Кръвта от злополуката личеше по яката, но човек в неволя не бива да проявява капризи.

– Сега да видим и каските – казах и застанах пред съседния рафт.

Отново взе да ми се бърка, искаше да ми пробута каска с някакви огнени пера по нея и без предпазител за лицето. Бутнах го и си взех каска без пера, но с предпазител.

– Сега и един троен нож.

Преместихме се при оръжията. Намерих каквото търсех. Страхотни са тези ножове. Престъпниците ги използват, когато искат да извършат особено кърваво убийство. При забиването десетинчовото острие е тънко като игла. Щом дръжката опре в тялото, острието се разделя по подобие на тясно ветрило на три части, остри като бръснач. При издърпването повлича и доста от карантите. На дръжката дори е монтиран пръстен за по-силно теглене. Някои от спецовете в боя с ножове разправят, че трудно вадели това чудо от старателно намушкан труп, но според мен се шегуват.

– Стига, бе – отрони Рейза Тор. – Кого ще колиш?

– Малко се съмнявам, че ще ти върна нещата – уведомих го.

– И аз се съмнявам – отвърна той.

Реших да не се заяждам за това несправедливо обвинение към

моята честност. Горях от желание да се заема със своя проект.

Наместих се в аерокара и заповядах на пилота да поеме по обикновен маршрут към предградията на Скапания град. Настъпваше нощта, но още не беше започнало претъпканото движение в небето. Хората в другите градове се готвеха за вечерята си. А в Скапания едва ли много хора щяха въобще да вечерят.

Макар и бедни, жителите му са твърде жизнени. Сред овехтелите му постройки се намират местенца, отличаващи се с бурна дейност. Но проблясващите тук-там светлини само подчертаваха гнетящия мрак, вместо да го разсеят. Петдесет квадратни мили мизерия са пръснати около застояло езеро. Никой няма представа кога е бил построен Скапаният град, а може би още в момента на появата му старостта го е погълнала.

От ухо на ухо се предаваше легендата, че като млад Ломбар имал навика да устройва палежи тук. Никак не ми се вярваше. Стремешът му към разрушение се проявяваше в къде по-впечатляващ мащаб, а и той мразеше бордеите. Нали веднъж ми спомена, че всичко това трябвало да се заличи от планетата, а населението да бъде избито. Струваше ми се, че мястото просто плаче за подобно радикално лечение.

Намерих каквото търсех – едно от ярко осветените петна. Младешките от Скапания град си имат леговища, в които се събират на тълпи. Понякога вътре свири състав, от най-некадърните. За един кредит можете да си купите двадесет кутийки от тукашния „Тап“, но пак не си струва парите.

Около тази бърлога имаше много скупчени ролъри.

Наредих на пилота да избере място за кацане по-далеч от светлините на станция на „кенефните мухи“. Някога може да е било и парк. Накарах го да изключи вътрешното осветление, за да не види и той какво се готвех да направя.

Помъчих се малко, докато се освободя от униформата и навлека маскировката си. Нахлупих на главата си черната каска. Оставих всякакви уличаващи ме документи и обичайните оръжия на апарата до униформата. Взех само тройния нож и тънка пачка фалшиви банкноти. Казах на пилота да не мърда никъде и да не включва никакви светлини.

Затихах напълно безшумно, воден от трясъка на оркестъра. Спрях на почтително разстояние от ярките многоцветни лампи. Твърде много недорасящи танцуваха под тях.

Бързият оглед ми показа ролър от по-мощен тип в най-непрогледните сенки. Справих се с блокиращата ключалка. Толкова лесно се

оказа, младокът направо заслужаваше да му отнема играчката!

Избутах роляра, докато се отдалечих достатъчно, и чак тогава бясно го подкарах по това, което подигравателно наричат булевард в Скапания град. Машината отвяваше вихрушки от боклук. Зловонието на езерото почти се втвърдяваше във въздуха.

Районът, към който се устремих, беше известен с перверзните си уреди, електрическото възбуждане и майсторите по бърникане в глави. След десетина минути покрай мен започнаха да се стрелкат зле осветени реклами. Намалих скоростта.

Навсякъде по зданията се виждаха избледнели надписи като: „Промийте изгнилите си черва“, покани за посещение при „специалистките по възбуда“ и обяви, че „Тук предлагаме електрическо стимулиране на пениси“. Най-последно съзрях на едно отличаващо се дори тук с разрухата си свърталище грозно написана на ръка табела: „Лекувам глави. Преглеждам мозъци. Специалист по нерви. Хипноза. Прочиствам вътрешности. Елате при доктор Катсуиц, преди да е станало късно.“ Това беше моят човек.

Поколебах се само защото входът беше твърде близо до наблюдателен пост на „кенефните мухи“. Всъщност двете врати бяха на не повече от тридесет фута една от друга. Удобно за полицаята – ако някой загинеше в ръцете им, винаги можеха да припишат жертвата на доктора. Но за мен беше прекалено оживено място.

Обърнах се и завих в страничната уличка. Назъбените останки от развалини ми даваха достъп до желанието за мен етаж. Избрах и прозореца.

Покатерих се незабелязано като котка и се мушнах вътре през него. Озовах се във вестибюл.

Наоколо имаше хора. Една жена излезе, прекоси коридора и влезе в друга врата. Разбира се, не ме видя. Бива ме за това.

Плъзнах се безшумно по коридора и намерих вратата на доктор Катсуиц. Процепът под нея беше осветен.

Събрах дързост и влязох.

Глава четвърта

Човекът лежеше в обятията на механичен мастурбатор. Така се бе съсредоточил в заниманието си, че не забеляза как нахълтах. Тряснах вратата зад себе си. Той скочи като опарен от машината и си закопча

панталона.

– Тъкмо проверявах новия модел, за да видя дали да го препоръчам на клиентите си.

Лъжеше. Уредът ми изглеждаше износен от употреба. Този тип носеше странични предпазители за очите и ми напомни за Боуч. Приличаше ми на същество, топено година-две в масло, и съдейки по миризмата, маслото още тогава е било отдавна гранясало.

Огледах кабинета му. Твърде мръсен. А по две от стените се точеха рафтове един над друг с наредени стотици прозрачни стъкленици. Всяка съдържащо нещо, накиснато в прозрачна течност. Потръпнах. Човешки мозъци.

Той ги посочи с широк плавен жест.

– Моите най-добри клиенти – обясни любезно. Гласът му също бе дълго топен в масло. – Сигурен съм, че ще можем да удовлетворим желанията ви.

Представих се с името Ип – вероятно най-разпространеното на Волтар. Съобщих, че един мой приятел си има проблеми и бих искал да получа съвет как да ги разреши.

Той ме настани в продънено кресло и се свлече на табуретка срещу мен.

Разказах му, че моят приятел нямал никакви чужди тела в себе си, нито счупени кости, че не страда нито от шок след бойни действия, нито от невроза. Но му се случило ужасно нещо – опитал се да стреля при самозащита и ръката му отказала да се подчини. След по-малко от час парализата изчезнала. Но моят приятел работел в твърде опасна област и не можел да си позволи неспособност да борави с оръжия и да застрелва хора.

Той прояви съчувствие. Потупа ме по главата, оставяйки мазно петно. Стана и от един шкаф взе хипношлем. На тилната му страна се забелязваше небрежно надраскан надпис:

„Откраднато от Волтарианския университет.“

– Смятам – каза докторът, – че вашият приятел е бил подложен на хипноза. Само си сложете този шлем и ще видим какво можем да направим, господин Ип.

Стори ми се разумно. Шлемът удобно пасна на главата ми. Той започка каишката под брадичката ми и включи напрежението.

Мигновено започнах да чувам гласа му като мъгляв шепот. Питаше ме за какво ли не и устата ми сякаш сама отговаряше. Не вниквах в думите. Продължи не знам колко време. А аз се бях отнесъл из други

моменти и други места.

Изведнъж като че в същата стая прозвуча ясен и силен глас:

„Сега ще изслушаш няколко заповеди. Изпълнението на тези заповеди няма да зависи от твоята воля.

Мисли за името Джетеро Хелър. Мисли за това, как изглежда той.

Първа заповед – всеки път, щом помислиш за причиняване на рани или вреда на Джетеро Хелър независимо по какъв начин, ще получаваш усещане за болки в стомаха.

Втора заповед – ако съзнателно се стремиш или се съгласиш да бъде извършено физическо изменение или осакатяване на Джетеро Хелър, ще започнеш неудържимо да повръщаш.

Трета заповед – ако замислиш или участваш в разрушаване на кариерата на Джетеро Хелър, ще сънуваш кошмари, в които ти се явява дявол от Манко, и ще усетиш, че полудяваш.

Четвърта заповед – ако поискаш да отровиш, удариш или застреляш Джетеро Хелър, ръката ти веднага ще се парализира напълно.

Когато се събудиш, ще ти дам текст, който ще прочетеш. В него се съдържа думата подчинение. Щом я прочетеш, тези заповеди ще овладеят съзнанието и тялото ти. Ще бъдеш абсолютно неспособен да им се противопоставиш и завинаги ще им се подчиняваш безпрекословно.

Сега ще забравиш и ще заличиш от паметта си всичко, което ти казах, но въздействието му върху теб ще продължи без ограничения. Забрави, забрави! Ти не знаеш откъде си получил тези заповеди. Забрави, забрави!“

Чувах думите отчетливо до болка.

В мъглата пред очите ми се избистри едно лице. Графиня Крек!

Онзи ден в тренировъчната зала! Когато отпрати всички останали и ме подлъга, че „трябвало да ми провери произношението“. Денят, в който ми даде книгата, на чиито страници няколко пъти срещнах думата подчинение.

В главата ми някакво слънце избухна в свръхнова звезда! Хипношлемът се изключи. Без пауза преминах към трескаво будно състояние.

Графиня Крек!

Да я „бибип“! Сто пъти да я „бибип“!

Тя и само тя, заради идиотското си желание да защити Хелър, ме прати за безкрайни седмици в най-дълбокия от адовете! И всичко това само защото си изпълнявах нормалните задължения!

Странната болест, от която се превивах всеки път, щом между другото си помислех как да навредя на Хелър! Дяволът от Манко в моя

кошмар! Паническото бягство към планините! Парализата на ръката ми! Пълната ми неспособност да се заема с тази мисия и да бъда нормален както винаги!

Всичко си дойде на мястото. Но вече свърши!

Заповедите вече нямаха власт над мен!

Да ти го „бибип“, графиньо Крек!

А, почакай и ще видиш какво ще направя с този твой „бибип“ Хелър.

И с теб!

Всеки ад, измислен на всяка от планетите, ще бъде прекрасен в сравнение с адовете, в които ще ви натикам!

Глава пета

Половин час седях така и кипях от бяс.

Постепенно се сетих за доктор Катсуиц. Беше ме оставил на спокойствие. Отдавна махна хипношлема от главата ми и се разположи на скамейка в отсрещния край на стаята. Не откъсваше поглед от мен. Забеляза, че съм дошъл на себе си.

Исках да си тръгна и да се захвана с моите работи. Бръкнах в джоба си и извадих фалшива петкредитова банкнота. Той не беше обучен касиер. Защо пък да не оставя на приятелите му – „кенефните мухи“, да му видят сметката?

Подадох му банкнотата. Той се усмихна.

– Боя се, че не са колкото трябва, офицер Грис.

Замръзнах. Как беше научил името ми? Нали не носех никакви документи!

– Не пет кредита – добродушно каза той. – Струва ми се, че пет хиляди са по-подходяща сума.

Постарах се да мисля бързо.

– Не разполагам с толкова пари.

– О, не се съмнявам, че можете да се слобиеете с тях. А сега бихте могъл да ми дадете всичко, което имате. Останалото – на вноски, да речем, до края на седмицата.

– Не знаете нищо освен името ми!

– Да, името и още някои случки. Като например двајсетина космонавти от флота, умрели в тъмница. Според мен флотът би се зарадвал безумно да научи за съдбата им.

Престорих се, че се прегърбвам от отчаяние. Глупаво въртях в ръцете си каската, нахлупих я и спуснах предпазителя. И предал се окончателно, извадих остатъка фалшиви банкноти от портфейла си. Станах и тръгнах към него. Чакаше ме с протегната длан.

Ръката ми вече от нищо не страдаше и това никога нямаше да ѝ се случи отново.

Дланта, която му подаваше парите, леко трепна. Дръжката на десетинчовия нож се плъзна от ръкава в пръстите ми.

А този „бибип“ още се хилеше като победител!

Скочих напред. Десетте инча стомана се забиха в сърцето му.

Очите му се разшириха от изненада и в тях изплува обречеността на труп.

Дръпнах ножа към себе си и отстъпих встрани. Острието се разтвори на три в тялото му. Карантии и потоци кръв шурнаха на пода.

Падна с лице в локвата.

Побутнах го с крак. Беше мъртъв. Много мърляво мъртъв.

Когато рухна, банкнотите се разхвърчаха. Събрах ги и изтрих кръвавите петна от лъскавата хартия в самото му. Върнах ги в джоба си.

Прегърсих кабинета и намерих записите, които тайничко беше направил. Унищожих ги.

Той не издаде нито звук, когато умря. Аз също пазах тишина. Отидох до вратата и лекичко я отворих. За миг ми се стори, че зърнах някого надолу по коридора, но той припряно се скри от погледа ми. Очевидец?

От другата страна по коридора приближаваха стъпки. Жена на средна възраст. Както изглеждаше, би трябвало да работи в сградата.

Изпречих се пред нея. Държах в ръка окървавения нож. Тя се закова на място. Подадох ѝ ножа с дръжката напред.

– Бързо! – изрекох тихо и настоятелно. – Вземете това и го занесете направо на полицаите, кажете им, че доктор Катсуиц е убит.

Тя искаше да изпищи. Но ниският тайнствен глас обикновено предотвратява подобни неприятности, ако го използвате правилно. Очите ѝ се изцъклиха.

Стисна дръжката и се втурна надолу по стълбата към поста на полицията.

И отново неясно движение в сенките. Кой ли ме наблюдаваше?

Но пък и на кого ли му пукаше? Никакви показания нямаше да им свършат работа. Бях спуснал предпазителя на черната си каска. Затичах към прозореца. Никой не ме последва.

Спуснах се по стената като пъргаво насекомо и яхнах ролъра.

Разнесе се вой от сирената на полицейския пост. Да вървят по дяволите! Тихо избутах с крака ролъра до края на уличката и излязох на друг „булевард“. Возилото ми не вдигаше шум. Отдалечих се на два квартала и чак тогава изстисках от двигателя пълна мощност.

Разбира се, щяха да арестуват жената. Полицейското правило: „Първо арестувай, който ти е подръка“, щеше да задейства с пълна сила. Според регистрационната им система това вече се водеше разкрито престъпление. Бъдете грижливи, винаги съм казвал. Не оплитайте конците.

Закарах машината до зверилника на младежите и го оставих където си беше преди. Дори се забавих, за да го блокирам по същия начин.

Не след дълго се мушнах в аерокара. Шумоленето на дрехите ми събуди пилота. Излетяхме. Когато минахме над река Уийл, хвърлих през прозореца екипа и каската в ревящата вода.

По-късно през нощта лежах буден в стаята си. Каквото и да сполетеше Хелър и графиня Крек, сами си бяха виновни. Никога дотогава не бях изпитвал такава жажда да причинявам смърт. Дори си казах поучително – в никой ад няма демон толкова зъл, колкото е тайно хипнотизираният човек, разкрил заговора срещу себе си. И никой демон не би посмял да съчинява толкова мръснишки разнообразни планове, както аз през цялата нощ.

Хелър вече беше безпомощен в ноктите ми и аз имах намерение да се възползвам колкото може по-отмъстително от този факт!

Глава шеста

Станах на разсъмване. Високомерно се въздържах от забележки към моя пилот въпреки дребнавите му вайкания за онзи депозит – както изглежда, Хелър му беше простил, но пилотът, представете си само, се чувстваше виновен! Нахлух като буря в офиса на отдела, където ранобудният Боуч посмукваше горещ „главотръс“. Грабнах кутийката от ръката му и я довърших! Дори не останах, за да се насладя на изумлението му.

Спуснах се по стълбите към скритите в подземията стаи и отидох в секцията за подправяне на документи. Всеки отдел на апарата разполага с такава секция, без тях не можем да работим нормално. Действията обикновено са насочени срещу бунтовни и недоволни граждани.

Малцина биха дръзнали да изработят фалшификатите, които измислих.

Под надвисналата сянка на Ломбар, подгонен от заповедите му (но и с лека тръпка на отмъстително злорадство, признавам), аз отместих разнообразните писала и печати и старателно започнах да съчинявам.

Доста време ми отне с многобройните задрасквания и допълнения, но успях, преди да дойдат двамата щатни фалшификатори.

Настаниха се на бюрата си и аз оставих черновите пред тях. Усмигнах се на уплахата им.

– Не ми се вярва да имаме подходяща хартия – измънка по-старшият.

– Намерете! – заповядах. – Незабавно. Намерете!

Той дълго рови из разни чекмеджета и кашони. Накрая измъкна два листа, необходими за тази работа.

Другият фалшификатор също се намеси:

– Според мен нямаме и подходящи печати.

– А според мен имате! – възразих аз.

Побледнелите лица на двамата ясно показваха страха им, но аз това и очаквах. Разполагам с предостатъчно материали срещу всекиго от тях, които не бях въвел в главната информационна система, и те се решиха да извършат новото престъпление, утешавайки се, че е по-безопасно от разкриването на многото им предишни.

Фалшификаторите са изключително забавни хора. В душата им се забелязват зачатъци на артистична дарба, дори гордост на художници и скоро двамата потънаха в старание и мастило. Не беше нужно да им казвам, че трябва великолепно да си свършат работата. И без това уважаваха занаята си. Имаше и друго – ако в двата документа останеше и най-дребен пропуск, разкрит от неподходящ служител, половината Управление на вътрешната полиция щеше да се впусне в издирване на виновните. Нуждата води до съвършенство!

Седнах на сандък с още неизползвани заповеди за екзекуция и зачаквах. Фалшификаторите си прехапваха езиците, писалките им мъчително бавно изрисуваха сложните извивки и украшения, неизбежни в подобни документи. Не ми се стори дълго това двучасово чакане, защото двамата изработваха абсолютни шедеври.

Най-после стигнаха и до печатите. Само на един от документите трябваше да се добавят и восьъчни печати.

Запотени, едновременно горди и паникьосани, те духаха върху восяка да се втвърди по-бързо.

Младшият отново огледа творенията за някакъв недостатък.

Старшият ги сравняваше придирчиво с оригинали от илюстрациите в някаква книга.

– Боговете да са ни на помощ! – възкликна младшият. – Ами че нашите изглеждат по-истински от истинските! – В гласа му се прокрадна самодоволство. – Като си помисля, единственият начин да разберат, че не са истински, е да ги проверят в Имперските изходящи дневници. А никой извън Дворцовия град няма достъп до тях! Съвършени са!

Старшият добави две официални папки и тънък водоустойчив плик на леки раета. Докато оформяше комплекта, той ми каза:

– Разбира се, вие знаете, че притежаването на фалшифициран подпис и печат на Императора води до мъчения и бърз разстрел. Никога няма да стигнат до нас при разследване. Ние вече забравихме с какво се занимавахме току-що. Но само ако ви хванат, както ги носите, офицер Грис, свършено е с вас! Повече от свършено дори.

Протегна ми пакета, но още не го пускаше от ръката си.

– Разкопчайте си туниката да го залепя на корема ви. – И докато се занимаваше с това, добави: – Признавам, хитро сте го измислил, защото те няма да попаднат в документната система, а и никой не би ги търсил там. Но ще ги търси в Имперските дневници. И ако който и да е се опита да представи документите в Дворцовия град, веднага ще последва сверяване с дневниците. Коего пък ще покаже, че такива документи никога не са били издавани, и представилият ги ще бъде заловен моментално, изтезаван и ликвидиран.

Закрепи пакета и докато закопчавах туниката си, той ме изгледа мрачно.

– Надявам се, че знаете какво правите. Много внимавайте на кого ги показвате. Пазете всичко това в най-дълбока тайна. Ако ги дадете на някого, той може да насочи разследването към вас.

Отворих вратата, а той врътна глава.

– Богове, ама вие сигурно страшен зъб имате на тия хора, офицер Грис!

От устата на фалшификатор, чиято работа всекидневно обричаше хора на смърт, това беше чудесен комплимент.

Въобщо не влязох в кабинета си. Искях да отида на много места през този ден.

Всъщност имах време, колкото поискам – все още беше десет сутринта, но наредих на пилота:

– Я надуй двигателя!

Той успяваше да поддържа едва двеста мили в час сред

претъпканото сутрешно небе.

– Ама вие за кого ме мислите, по дяволите? – отвърна кисело. – Не мога да карам като Хелър и вие най-добре го знаете!

Напоследък ставаше непоносимо нагъл. Тъкмо се пресягах напред, за да го плясна по врата, и се сетих – ако паднем и оцелеем, току-виж, някой открие пакета. Насила потиснах гнева си и го оставих да си приказва.

Голямата пустиня препускаше назад под нас. Днес още повече слънчеви танцьори играеха сред пясъците, но не ми беше до тях. Очите ми не се отделяха от грозната грамада на Спитеос, набъбваща пред нас.

Предвкусвах сладостта на отмъщението.

Глава седма

Когато влязох в тренировъчната зала, заварих обичайния трескав хаос. Всичко беше почистено отново и смърдеше на армейски дезинфектанти. Помощниците на Крек дресираха различни хора за бъдещите им задачи. Специален агент упражняваше уменията си за изстрелване на електронни иглени бомби. Двама бойци с метални нокти се учеха как привидно да се разкъсват на парчета без никаква вреда, освен петно изкуствена кръв. Магьосник и човекоподобно май си сменяха ролите постоянно, като всеки караше другия да изчезва от сцената.

А ето я и графиня Крек, моя дивеч. Тя никого не обучаваше, може би с това се занимаваха отскоро само помощниците ѝ. Носеше цял искрящосин тренировъчен екип. Копринената ѝ коса беше пристегната назад със синя лента. Блестящите обувки отразяваха светлините, докато тя се въртеше на халките в един ъгъл. Изхвърляше се във въздуха, правеше няколко бързи ножици с крака, после се обръщаше с главата надолу и успяваше да улови халките със стъпалата си. Много грациозно го правеше.

Излъчваше щастие. Когато заставах до нея, чух я да си напява лекомислена мелодийка. Видя ме и изведнъж усмивката ѝ се стопи. Но все пак скочи от халките.

– Здравсти, Солтан – каза тя, вече нащрек.

Аз бях самото възплъщение на вестоносец – радостен, но и тайнствен. Огледах се предпазливо и съзрях едно уединено ъгълче зад някакви стари машини.

– Имам прекрасни новини за теб – прошепнах. Минах зад

машините и я подканих да дойде при мен.

Тя реши да ме послуша. С бързите си погледи подчертах, че не искам никой да ни подслушва и наблюдава и че не бива никой да ни завалява неподготвени. Свих пръст и я повиках да дойде още по-близо. Прошепнах:

– Току-що се връщам от височайша аудиенция.

Тази фраза можеше да означава само едно-единствено нещо.

– При Императора? – попита тя. – Точно ти?

Придадох си скромнен вид. Сведох очи и опипах неловко изумрудения знак на ранга ми.

– Е, истината е, че ме приеха, защото Джетеро е толкова известен. – Знаех, че ще се хване на тази въдица. – Но в светлината на славата му всеки може да отрази някой лъч. Добрата ми съдба ме свърза с него в едно начинание.

Тя слушаше напрегнато.

– Нали разбираш – казах, – много се тревожа да не ми се случи нещо лошо.

Аха, тази кучка, да я „бибип“, си въобразяваше, че още ми действат нейните постхипнотични заповеди. Кимна сама на себе си – смяташе, че много добре разбира грижите ми.

– Затова полека дръпнах някои конци – продължих с най-невинното си изражение. Пак се озърнах, за да проверя сами ли сме, пристъпих към нея и сниших глас. – Не би трябвало да ти казвам всичко това. То е най-тайната сред държавните тайни. Внушително ми обясниха, че не бива никой да чува и думичка за нея!

Успях да изобразя следа от недоумение в погледа си.

– Не знам защо почувствах такава нужда да дойда и веднага да споделя с теб.

Ах, как налапа кукичката тази гадинка с нейните номера! Погледнах я като малко момченце, а жените трудно устояват на това, нали се събуждат майчинските им инстинкти.

– А и не знам как самичък да се оправя. Страшно ми е необходима твоята помощ.

О, охотно щеше да ми помага! Всичко, свързано с Хелър, беше най-важното, ако не и единственото нещо за нея.

Продължих с доверителния си тон.

– Може и да ме накажат жестоко, че разкривам всичко. – Показах съжаление за бърливостта си и дори се дръпнах назад. Но жените ми приличат на гъби, напоени с любопитство.

– Обещавам, че никой нищо няма да чуе от мен! – настойчиво прошепна графинята.

– Ако чуе, свършено е с мен. Но нямам друг избор, нужна ми е твоята помощ. Нека седнем някъде.

Донесох две табуретки в закътаното ъгълче. Обърнахме се към стената и така за всеки ставаше двойно по-трудно да разбере какво си говорим. Разкопчах малко туниката си и посегнах към пакета. Но не го извадих. Жаждата ѝ да научи какво става се засили толкова, че надделяваше над способността ѝ да мисли трезво.

– Тази сутрин, още преди зазоряване – зашепнах, въздушна лимузина от Дворцовия град ме откара тайно. Честно да ти кажа, отначало се разтреперих от страх. Помислих, че ме отвеждат на разпит. Стигнахме до двореца по обиколен път и ме въведоха през скрита врата. Озовах се в обширна зала с басейн. Признавам, не съм и предполагал, че слагат такива скъпи килими около басейните там. Наложих се да чакам половин час и да ти кажа, никак не се чувствах добре.

И после дойде той! Не вярвах на очите си, нали съвсем рядко се показва пред някого. Влезе в ослепителен сутрешен халат. Самият Клинг Надменни! Честно, едва не умрях. Стоях там, дори без да съм си облякъл поне парадна униформа.

Негово величество попита: „Това ли е служителят, който отговаря за «Мисия Земя»?“, и придружаващият ме офицер потвърди.

Императорът си свали халата и влезе да поплува. Не знаех, че плува всяка сутрин, а басейнът е инкрустиран с диаманти! Представи си само!

Стоях и чаках, уплашен до припадък, не знаех в какво съм се провинил. След малко Негово величество излезе от басейна, изтегна се на възглавници и двама от неговите жълтокожи започнаха да го парфюмират. Посочи място пред себе си и придружителят ме избута натам.

Негово величество каза: „Винаги съм вярвал, че Джетеро Хелър е един достоен мъж.“

Както и очаквах, тя реагира мигновено. Очите ѝ се разшириха. Сто и десет планети, десетки милиони офицери – никой не би очаквал от Императора, колкото и блестяща да е паметта му, да знае името на някакъв си младши офицер. Сега тя алчно поглъщаше всяка моя дума. Казах си – сама си го изпроси, кучко, и ще си получиш заслуженото. Продължих:

– После Негово величество ме погледна въпросително и каза: „Значи има някаква друга причина да се отлага отпътуването за изпълнение на мисията. Затова заповядах да те доведат тук да отговориш на въпроса

ми!“

Вече очаквах да произнесе смъртната ми присъда. Е, не мога да твърдя, че съм от безумно храбрите. Боя се, че трябваше да призная някоя неща. Не, не – добавих припряно, – недей да подскачаш така! Всичко свърши чудесно.

Вълна от веселие ме заля при тези мои думи. „Чудесният“ им край щеше да означава пълна съсия и за двамата.

– Прости ми, графиньо. Аз съм офицер и знам как да изпълнявам дълга си. Дори като ти разкривам това, излагам себе си на опасност. Но какво друго можех да направя? Между другото – леко се отклоних от темата – Джетеро показа ли ти изрезката? Онази, в която пишат и за теб?

Тя вероятно не знаеше, че и аз бях посветен в цялата история. Кимна. Аз продължих:

– Досега не бях чувал за това. Ако знаех, щях да предприема нещо по-рано. Но да свърша разказа си. Бях принуден да разкрия на Негово величество истинската причина за отлагането на мисията.

Почти чувах как сърцето й лудешки бие в гърдите.

– Негово величество много се разсърди. Каза ми, че най-мощни и тайни държавни дела зависят от успешния край на мисията. Стори ми се твърде разгневен и само като си помислих, че това би могло да навреди на Хелър, стомахът ми се сви от болка! Ужасно понесох тази мисъл.

Лековерна кучка! Мислиш си, че още ми влияят твоите внушения. Ще ми платиш, да ти го „бибип“! Само как кимаш многозначително!

С дълга въздишка показах колко болезнено бе преживяването ми. И подхванах отново лъжите си.

– Колкото и зле да се чувствах, просто трябваше да му се примоля. Да ти кажа право, дори жълтокожите, които го мажеха с парфюми, се уплашиха, че някой се осмелява да моли Императора за нещо. Но макар и да не ми е известна причината, отчаянието ме тласкаше неудържимо.

Казах му, че и аз знам, и той също – Джетеро Хелър е единственият, който може да изпълни мисията на Блито-3. Той прие довода ми, защото Джетеро бе извършил и първоначалните наблюдения. И тогава направих нещо, което никога не съм си представял, че е възможно. Предложих... помисли си само, предложих нещо на Клинг Надменни! Не знам откъде се събра толкова смелост у мен... но предложих решение – ако изчезнат личните проблеми на Джетеро Хелър, мисията ще започне незабавно!

И знаеш ли какво направи той? О, напълно очевидно е защо е наш

Император! Още същия миг извика писари и започна да им диктува. Записаха всичко. После се обърна към мен и каза: „Никога не си позволявай мисълта, че не се грижа за добруването на своите офицери и другите си поданици. Силата на властта отчасти се крепи и на справедливостта. Но както виждаш, вторият документ остава неподписан. Не можеш да си представиш колко важна е за държавата тази мисия. Заеми се с нея.“ Махна да ми дадат документите и да ме изведат.

Озърнах се крадешком, за да се уверя, че не ни обръщат внимание. Дори шумът на тренировъчната зала беше като далечно ехо. Отлепих пакета от корева си.

Почтително разгърнах първия документ и го завъртях към нея, за да го прочете.

Украшеният с винетки и емблеми, грижливо изписан текст гласеше:

„СЕКРЕТНО

ДА НЕ СЕ ПОКАЗВА ПРЕД НЕУПЪЛНОМОЩЕНИ ЛИЦА
НЕКА ЗНАЯТ ВСИЧКИ:

Ние, Клинг Надменни, Върховен и Безспорен Повелител на обширни царства и галактики, звезди и планети, известни в цялата Вселена като Волтарианската конфедерация, Император на всички владения, завладени и още незавладени,

с настоящото тайно повеляваме:

МИСИЯ БЛИТО-3, секретна и жизненоважна за държавата, от днешна дата да бъде проведена с най-голяма експедитивност, бързина и ефективност, без никакви компромиси и бавене.

Даваме ненарушимата си Императорска дума за следното:

Когато Джетеро Хелър, ранг X, боен инженер от флота, приключи успешно горепосочената МИСИЯ, макар че тя е лесна и не крие опасности, ще бъде подходящо възнаграден. Тук отбелязваме, че той е служил като боен инженер на предните линии три пъти по-дълго от средната продължителност на живота в тази професия и е неразумно да се очаква, че ще може да оцелее още по-дълго. Следователно заявяваме:

След завръщането на упоменатия Джетеро Хелър, при единственото условие, че бързо е довел мисията до пълен успех, той ще бъде назначен като Имперски служител в Дворцовия град, освободен от продължителните отсъствия и опасностите във флота.

ПОДПЕЧАТАНО, ПОДПИСАНО, УТВЪРДЕНО,
ЗАВЕРЕНО И ЗАВЕДЕНО НА НАСТОЯЩАТА ДАТА:

КЛИНГ НАДМЕННИ
ИМПЕРАТОР!“

Тя едва дишаше. Всички тези приказки за секретност! Колко хитро постъпих! Точно премерих всяка своя дума. А кучката седеше насреща и очите ѝ сияеха като звездици!

След малко като че ли се опомни.

– Ти каза, че документите били два.

– Да, но другият не е подписан. Негово величество прояви изключителната си разсъдливост. Иска нещо в замяна. Иска тази мисия. Обеща да подпише втория документ, ако му бъде представен след успешно то приключване на мисията. Виж какво пише в него.

Разгънах втория фалшификат пред очите ѝ. Също бе украсен и грижливо написан.

„СЕКРЕТНО
ДА БЪДЕ ПОДПИСАН СЛЕД УСПЕШНОТО
ПРИКЛЮЧВАНЕ НА МИСИЯ БЛИТО-3
НЕКА ЗНАЯТ ВСИЧКИ:

Ние, Клинг Надменни, Върховен и Безспорен Повелител на обширни царства и галактики, звезди и планети, известни в цялата Вселена като Волтарианската конфедерация, Император на всички владения, завладени и още незавладени,

с настоящото тайно повеляваме:

Особата от женски пол, някога позната като Лисус Моам, от рода Крек и затова също позната като графиня Крек, след предсмъртното признание на истинския подбудител на многобройни престъпления се възкресява от света на мъртвите и ѝ се възстановяват не само документите и самоличността, но и всички земи, някога притежавани от благородния род Крек.

На упоменатото лице даваме и Императорското си благоволение да се омъжи за Джетеро Хелър, но само след като бъде назначен за Имперски служител при преместването му от флота.

НЕВАЛИДНО, ПРЕДИ ДА БЪДЕ ПОДПЕЧАТАНО,
ПОДПИСАНО, УТВЪРДЕНО И ЗАВЕРЕНО, НО ЗАВЕДЕНО
НА НАСТОЯЩАТА ДАТА КАТО ДОКУМЕНТ С
ПРЕДСТОЯЩО ПРЕДСТАВЯНЕ ЗА ПОДПИС.“

Бузите ѝ горяха от вълнение, а очите ѝ се изцъклиха от стъписване. Едната ѝ ръка потрепваше пред гърдите. Не ѝ беше много лесно да си

поеме дъх.

Аха, кучко, хвана се! Вече гледаш нависоко, нали? Прибрах документите в папките, после във водоустойчивия плик.

– Сега виждаш – продължих невъзмутимо, – че спестих на скъпия ти Джетеро тревогите и неприятностите на юридическата безсмислица по възстановяване на твоята самоличност. Всичко, което трябва да направи, е да подхване бързичко мисията, да я завърши, без да се тутка, да се върне, да представи тези документи в двореца и остатъка от живота си ще прекарате като в прекрасен сън.

Голямо удоволствие беше. Хелър нямаше да се върне никога. А човекът, представил тези фалшификати в Дворцовия град, дни наред би се молил да го споходи смъртта, преди да го довършат. Разбира се, чак дотам нямаше да се стигне.

– Има само една пречка – казах аз.

Тя отведнъж съсредоточи вниманието си.

Заговорих гладко:

– Предполагам, че Джетеро няма да се съгласи с освобождаването си от флота. Нали го знаеш какъв е – това би било равносилно на смъртна присъда за него.

Тя се замисли. Явно съзнаваше, че в думите ми има истина. А аз не спирах:

– Ето за какво ми е необходима твоята помощ. Аз съм ръководител на мисията и се предполага, че само аз знам за съществуването на тези документи. Страхувам се, че Джетеро ще побеснее и ще се опита да използва влиянието на разни свои приятели, за да промени всичко. И Императорът ще се разгневи невъобразимо. Това би означавало Джетеро да се изложи на голям риск.

Тя виждаше опасността.

– Нека да говорим разумно. Тази мисия е съвсем лека, нищо страшно няма. Колкото по-скоро тръгне, толкова по-скоро ще се върне. Трябва да ми помогнеш – без да му казваш нищо за документите, ще го убедиш да тръгне, да се справи за нула време с мисията и да се върне. Ще се наложи да използваш всичките си женски уловки. Мога ли да разчитам на тази помощ?

Наблюдавах я, лицето ми с нищо не издаваше истинското бъдеще на Хелър. Графиня Крек премисли всичко много грижливо.

– Ще го направя, но при едно условие.

Чаках.

– Ако се съ согласиш аз да съхранявам документите, ще направя

всичко по силите си, за да убедя Джетеро да тръгне незабавно и да се върне по-бързо.

Въобще не се учудих. Бях помислил предварително за тази възможност и пресметнах, че и така опасността някой да разкрие документите остава нищожна. Дори се радвах, че тя ще държи при себе си тези фалшификати. Сякаш полагах голям печат на смъртта точно по средата на хубавото ѝ челце. Да я „бибип“!

– Ако ми обещаеш най-сериозно – казах на свой ред, – че няма да ги показваш на Хелър и няма да му споменаваш за тях, можеш да ги задържиш. Но – добавих съвсем правдиво, макар и с едно наум – много е опасно за теб. Това са Имперски документи и човек в твоето положение рискува, като ги притежава.

– Все пак може да се случи – отвърна тя, – че ти, така да се каже, ще ги забуташ някъде. Мисля си, че е по-сигурно аз да ги съхранявам, нали, Солтан? Така ще се появят на бял свят, когато е необходимо.

Тъжно поклатих глава.

– Би трябвало да проявяваш повече доверие към мен. Не ще навреди на Хелър.

И тя това си въобразяваше.

Взе водоустойчивия пакет, провери дали документите са все още вътре, затвори го и го закрепил на тялото си. Когато оправи дрехите си, по нищо не личеше, че крие нещо.

После ме удостои с поглед.

– Длъжна съм да ти благодаря, Солтан. Напълно заслужи моята признателност.

Благодареше ми, че ѝ забих нож в сърцето!

Тръгнах си.

По обратния път към Правителствения град насила се въздържах от радостни крясъци и кикот. Допълнителната власт, която получих, беше като маслото върху филийката. Само с една думичка да намекнех, щяха да я претърсят и поверят на грижите на специалисти по бавната смърт чрез изтезания. Е, това не влизаше в сметките ми. Но така ми ставаше по-весело.

Големи усилия ми струваше да се успокоя. Още много работа имах. Твърде много работа! Това беше само началото!

Глава осма

Насочихме се право към Комуникационния комплекс. Всеки знае, че движението около него е най-натовареното в света. Въздушни и наземни машини, пешеходци – десетки хиляди хора минават оттам всеки ден, за да си платят сметките, да поръчат приемане на още канали от „Домашен екран“, да проведат трудно осъществими разговори с планетите от нашата звездна система или просто да помрънкат колко лошо ги обслужват. Моята цел беше Централният справочник в купола на най-високата кула на комплекса.

На Хелър му предстоеше операция, за да вмъкна „наблюдател“ в главата му, при това операция без грешка!

Моят пилот не си затвори устата – мърмореше и се вайкаше колко претоварени били транспортните маршрути наоколо, все се опитваше да опази боят върху новичкия аерокар, а не да я пренесе върху някоя друга машина.

Аз бях твърде зает отзад. Извадих от джоба си фалшива горна челюст и я наместих под устната си. Покрих очите си с цветни лещи и сега вместо кафяви изглеждаха яркозелени. Махнах знака за моя ранг и го прибрах в джоба си.

Пилотът вмъкна аерокара под навеса на купола и паркира в ниша, над която висеше табела:

ДЕСЕТ МИНУТИ! ЗА ТЕБЕ СЕ ОТНАСЯ!

Напомни ми:

– Не се бавете много или „кенефните мухи“ ще ми намачкат бронята!

– Не след дълго ти ще си богат човек – съобщих му. – Така че млъквай.

– Ей – внезапно се оживи той, – нима ще ограбите това място?

Смахнат тип! Никой не държи пари в Централния справочник.

Промъквах се през рехавата тъпла. Едва ли в залата имаше повече от две хиляди души, задаващи въпросите си, много столове пред гишетата бяха свободни. Търсех някоя чиновничка, която да се окаже кретенка. Ама върховно тъпа. Открих я съвсем просто – другите клиенти заобикаляха бюрото ѝ. Не смятах да губя време при нея.

– Случаят е крайно спешен – казах ѝ. – Нужен ни е абсолютно най-добрият специалист по целология на Волтар.

Косата ѝ бе подредена във висок хълм, приличаше на храмова

постройка. Може би повтаряше очерганията на черепа отдолу. Бях принуден да ѝ обясня какво е това целолог. Тя го набра върху клавиатурата пред себе си и символите се появиха върху екрана на бюрото. Прочетох ги, както бяха наопаки. Мога да го правя. Всеки в апарата може.

– Искате ли комуникационния му номер? – попита пълната с вакуум глава. Нали това им е работата в Централния справочник!

– Първо трябва да се уверя, че наистина е най-добрият. Позволявате ли?

Пресегнах се над екрана към редиците клавиши. Започнах да набирам каквото исках, тъпото същество само си седеше и ме гледаше с любопитство.

От тези справочни комуникационни пултове можете да измъкнете какви ли не данни. В тях са подредени всякакви професии, както и предприемачи. Казват ви къде можете да намерите този или онзи в момента, ако въпросният тип има навика да отговаря на обаждания. И за да не объркате нужния ви човек с някой друг, предоставят ви пълната информация от неговата електронна карта. За всеки случай, ако поискате нов вид услуга от тях, имат сведения и за кредитната му категория.

Беше лесно като урок в забавачката да си извадя всички изтъкнати целолози на Волтар, да узная кредитната им категория – а тя е показателна за напредъка в кариерата – и чрез пълната информация от електронните им карти да разбере къде се намира в момента всеки от тях. Освен това тези данни до последната буква ми бяха услужливо разпечатани на принтер.

Храмоподобният череп ме гледаше как се оправям с пулта ѝ от обратната страна на бюрото. Току-виж, в момента се учеше как да работи с него. Кой знае?

Когато сгънах купчината листове, възкликнах:

– Олеле, че тези вземат прекалено скъпо!

Списъкът не съдържаше такива сведения, но празноглавата чиновничка кимна мъдро. Ама откъде ги намират тези момичета? От най-загътените райони на Тауго ли? Където мъжете още имат опашки?

Поисках данни за целолозите, които наскоро са се възползвали от включването в справочника, тоест току-що завършилите обучението си и минали успешно през практическите изпити. Сдобих се и с началните им кредитни оценки заедно с биографиите и произхода им. Не забравих и копията от електронните им карти. Купчината стана цял фут дебела.

– А сега чий комуникационен номер искате да ви намеря? – попита възпльщението на гениалността.

В този миг прибирах подмишница безбройните, плътно покрити с текст листове.

– Но вие вече го намерихте! – казах й любезно. – Много ви благодаря. Бяхте толкова услужлива. Заслужавате повишение.

Малко преди това бях уловил погледа на един от шефовете й и с любезното си отношение към момичето показах, че всичко вървеше нормално.

Излязох тържествуващ. Все едно, че бях провел пълно шпионско разследване на професията. Без никаква следа и без веднъж да покажа картата си.

Хелър щеше да си получи уредчето в главата и според съвършения ми план нито той, нито някой друг щеше да научи за това. А човек с „бръмбарче“ в главата попада в робска зависимост.

Край аерокара не се виждаха „кенefни мухи“. Но пилотът измърмори:

– Много се забавихте!

– За твар, очакваща скорошно забогатяване, прекалено скимтиш. Вдигни се до някое празно място в небето и остани там.

– Вие носите хартийки. Това не са пари. Никого не сте ограбил!

– Дай ми само още едно денонощие. А сега тръгвай, преди аз да съм ти смачкал бронята вместо полицаите!

В тишината на десет хиляди фута над движението се освободих от маскировката си и прегледах придобивката.

Избрах професор Гирант Слахб – един от най-прочутите целолози. Вероятно той беше патриархът на тази наука в другото, западното полукълбо на Волтар. Пенсioniрал се. Имал навика да блокира комуникационната си линия. Естествено бе събрал тлъста пачка. Шансовете някой да влезе във връзка с него изглеждаха почти нищожни.

А сега – талантливите младоци. Имаше много кандидати. Търсех самотник, който не членува в никакви клубове, но пък е натрупал отчаящо много неплатени сметки, и чиято чакалня е винаги празна въпреки блестящите оценки в дипломата му.

Името му беше Прахд Битълстифендър и произхождаше от източното полукълбо на Волтар. На двадесет и пет години, неженен и беден. Струваше ми се невероятно някога да се е срещал с професор Гирант Слахб, който е бил пенсионер, преди Прахд да напусне детската градина. Скоро безделничещите целолози щяха да намалееят с един.

Поверих всички листове – освен нужните ми – на слънчевите небеса над Правителствения град и заповядах на пилота да се насочи към

Отдела по провокациите.

Вече се плъзгахме над кафеникавите вълни на река Уйил, когато той ми каза:

– Няма да взема от вас никакви фалшиви пари!

Сигурно си припомняше тъжните за него дни в планините Блайк. Присмях му се. А той отбеляза:

– Днес доста чудато се държите, офицер Грис.

– Аз съм нов човек – съобщих му.

Не ми се видя окуражен от моята промяна. Но аз наистина сякаш летях над земята без крила. Всичките ми умения и дарби кипяха с пълна сила. Крек си го получи, Хелър също щеше да го отнесе. Ала двамата заслужаваха и повече от онова, което щеше да ги сполети!

Гмурнахме се в тунела. Хвъркнах нагоре по стълбата. Рейза Тор си беше същият – все така подозрителен. Някакъв вроден недостатък на личността, нямаше съмнение. Може би параноя?

Ръката му се пъкна в чекмеджето. Смешен навик.

– Как се държат жените с теб? – попитах го, само и само да облекча напрежението му.

Придружителят изскочи зад гърба ми, но Тор му каза:

– Аз ще се оправя с него.

Поведох го, щастлив и жизнерадостен. Без бавене се запътих към секцията за дрехи и се зарових в тях. Рейза Тор следеше търсенето ми с непресторен интерес. Направи някои неуместни предложения, искаше да ми пробута погребален костюм.

Намерих първата необходима ми дреха – палто и панталон като в представленията на „Домашен екран“, когато искат артистът да изобрази стар, мъдър учен. Избрах подходяща шапка с увиснала периферия, после и бастун.

Взех си обикновена чанта за дрехи и натъпках всичко вътре. Върнах се при рафтовете и отново разрових. Открих всекидневна униформа на Армейското разузнаване, със знаци и всичко останало. Цветът е направо гаден – като яйчен крем, но поне кройката придава поносим вид. Около дупката от нож на гърба петното съсирена кръв не беше голямо. Никой нямаше да забележи. Добавих и шапка. От съседните рафтове взех знак за ранг XIII, с фалшиви камъни естествено, но пак си бяха яркочервени и блестящи. Пъкнах униформата в чантата.

Пак порових и този път измъкнах с нищо незабележителен граждански следобеден костюм, с обувки и другите принадлежности.

– Какво, по дяволите, правиш, Грис? – намеси се Рейза Тор. – Пак

ли те е прихванало да избиваш купища хора?

– Не се впрегнах от тона му. В твърде добро настроение бях.

– Наистина се занимавам с държавни проблеми – отговорих му. – Толкова легално нелегално е, колкото можеш да си представиш. Имам задача да проникна в Асоциацията на пенсионираниите проститутки и да ги подбудя да се присъединят към ударните сили на принц Мортиуай, на Калабар.

– Искаш да кажеш, че заминаваш за Калабар?

Той опипваше дрехите, сякаш проверяваше качеството на плата. Отвори някои от джобовете. Мислех си, че търси забравени пари. Каква грешка!

Минах в тяхната секция за дегизиране. Сдобих се с фалшива кожа, изкуствени зъби, перуки, разноцветни лещи и пудра в разнообразни оттенъци. Успях да ги натъпча в чантата. От друга секция донесох портативен диктописец, използван за подправяне на заповеди в полеви условия.

Тор ме следваше неотстъпно. Когато минахме през оръжейната секция, дори не спях.

– Какво? – попита той. – Този път никакви трупове?

– А, не и с вашите самовзривяващи се играчки – отвърнах. – Ето какво ми трябва.

Това беше секцията за фалшиви електронни карти. Забих нос в кутиите.

– Я почакай! Тези нещица са в списъка за незабавен арест.

Усмихнах му се. Избрах си една от Армейското разузнаване. Добре изглеждаше. Офицер Тим Снахп. Прибрах я в джоба.

– А сега – съобщих му – ще ми изработиш още две.

– Не може! – изцвили Тор. – Да те „бибип“, Грис! Толкова идиотски грешки правиш, че непременно ще ми докараш някое разследване на главата!

– Ох, Рейза – въздъхнах с присмехулна тъга. – Точно ти ли ще ми говориш за грешки? Цъ-цъ!

Той отиде при машината и нареди на оператора да се махне. Казах му имената на професор Гирант Слахб и на Прахд Битълстифендър заедно с нужните подробности. Машината за електронни карти в Отдела по провокациите е абсолютно същият модел като използваната от Финансовото управление за действителни документи. Но тук я използваха само за да вкарат някого в беля.

Длъжен съм да призная, че Рейза Тор работеше първокласно.

Довърши фалшификатите и ги набути в машината за остаряване. Обърна се към мен.

– Ти си опасен, Грис. За употреба на истински фалшификати екзекутират, дори да си от Отдела по провокациите. Всичко си има граници.

– Добре, нека да прекрачим поне една. – Подадох му недействителната карта от Армейското разузнаване. – Сега ми направи една със същото име, но промени серийния номер, за да не предизвика веднага сигнал за арест. И повиши „офицер Тим Снахп“ в ранг XIII, не забравяй да го пратиш на Флистен. Разбрахме ли се?

– Няма да получиш отговор от компютрите – възрази той.

– Не, но номерът ще мине поне за едно денонощие, защото данните няма да съвпадат с нищо налично. А и кой знае какви каша забърква Армейското разузнаване на Флистен? Направи каквото ти казвам. Офицер Тим Снахп може би ще има прищявката да заведе на вечеря нечия любовница.

Юмруците му се свиха в такъв гърч, че едва не си счупи сам ръцете. Но понякога се налагаше да му напомня, че шантажът не бива да се приема лекомислено.

Чувах как скърца със зъби, докато работеше. Сгреши и взе друга празна карта.

През това време направих последна обиколка и си избрах това-онова, което ми хващаше погледа. Друго засега нямаше.

Потупах го утешително по рамото. Имаше нужда от успокояване.

– Оригиналите са в едно невероятно сигурно място. Жива душа не може да ги открие, освен ако с мен се случи нещо. Няма за какво да се тревожиш. Така че махни тази гримаса от лицето си. С мен нищо няма да се случи и оригиналите няма да попаднат в пощата на път към командира на Смъртния батальон.

Пръстите му яростно стискаха дръжката на пистолета. И при последното изречение конвулсивно го издърпаха от кобура. Лицето на Рейза Тор изгуби всякакъв цвят.

Пак го потупах. Прибрах плячката си и му обърнах гръб.

А Рейза Тор можеше да се пържи в адовете колкото си иска. Моята жертва беше Джетеро Хелър. Вече се прицелвах в него.

Отмъщението имаше вкус на най-скъп „Тап“ и всяка глътка бушуваше в главата ми.

Хелър щеше да потегли с тази мисия, щеше да е безпомощен в ръцете ми и никога нямаше да се върне!

Глава девета

Да пхнете „бръмбарче“ в някого, без той да усети, не е прост за изпълнение замисъл, особено ако този някой е добре запознат с дължините на вълни и така нататък. Но пък Хелър проявяваше забележителна глупост по отношение на шпионажа. По-сложно ставаше заради намерението ми не само той да остане в неведение – никой никъде не биваше да научи за това освен мен. Не исках натрапници да се бъркат в личните ми планове!

Както и да е, несъмнените ми способности на офицер от апарата можеха да преодолеят огромните трудности. В сегашното си настроение бях уверен, че ще постигна целта си.

Първо беше нужно да си осигуря тайна операционна зала. Неподвижен в небето на десет хиляди фута над Правителствения град, обмислях как да стане това. И си спомних за вдовицата Тейл.

Скоро след постъпването ми на работа в апарата постоянно давах дежурства в нощната резервна група, обичайно задължение за новодошлите офицери. Постъпи сигнал от Центъра за екзекуции на Вътрешната полиция – имали престъпник, който ги умолявал да го свържат с апарата. Понякога го правят, надявайки се вместо неизбежната смърт да ги преместят в частите на апарата под фалшива самоличност. Досадно всекидневие.

Отзовах се на сигнала с лека скука и в килиите на очакващите реда си за екзекуция открих хилава, трепереща развалина, блъскаща се в стените и молеща да не я ликвидират. Заловили го, докато се опитвал да ограби с взлом жилището на полицейския шеф в Нафуканите хълмове! Това беше проява на изключителна глупост и не ми се вярваше дори апаратът да намери място за такъв кретен, но все пак реших да го разпитам. Казах му какво мисля за умствените му дарби, а той се опита да ми докаже, че не е чак толкова тъп. Бил осъществил множество хитроумни номера. Поисках да ме убеди.

Две-три години по-рано тъкмо тършувал из някакво имение в покрайнините на Нафуканите хълмове, бил заровил ръце до лактите в сребърни прибори, когато бил сгачен от дребна жена с огромен пистолет. За негово учудване тя не повикала „кенефните мухи“. Сякаш се радвала, че го заварила. Дори го накарала да седне и да пийне чашка, за да си успокои нервите.

Както се изяснило, тя отдавна си мечтаела да стане вдовица.

Съпругът ѝ бил оттеглил се от бизнеса индустриалец, при това безсилен, а тя – млада жена, последна от поредица починали в очакване съпруги.

Вместо да се настани в болница, където му било мястото, нейният престарял, но мръснишки богат мъж накарал да построят малка сграда зад къщата – всъщност цяла болница в миниатюра. И там се отдал на болеките си в компанията на лекар и съобщителна система, чрез която дърпал юздите на всички служители в голямата къща. Никой не можел да мръдне, без той да научи и да го смърти от болничното си легло.

Колкото и да бил престарял, можел да изкара така още двайсетина години, а сегашната му жена не ставала по-млада с времето. И затова сметнала, че току-що заловеният грабител ѝ бил пратен от небесата.

Искала съпругът ѝ да бъде убит.

Уговорили се – тя щяла да се отбие при майка си, а този кльошав побърканий, мислещ се за престъпник, трябвало да нахълта в болницата под предлог, че ще граби, и да убие убедително съпруга ѝ. В замяна на това тя се задължила да му плати петстотин кредитите.

Всичко минало според плана. Но тъпият смахнат не можел да предвиди какво ще го връхлети – вдовицата Тейл се оказала нимфоманка. Тя се опитала да го изнуди, за да ѝ топли леглото. А той не я понасял! Избягал чак на Флистен и съвсем скоро се върнал оттам.

Глупчото не разполагаше с никакви улики срещу нея, които биха послужили за изнудване. Нямаше никакви доказателства. Цялата история беше безполезна.

Аз обаче проявих хитроумието си. Накарах го да опише всичко като самопризнание. После го заверих при полицаите, за да се превърне в предсмъртна изповед, и им казах да прекарат този тип през мелачката за боклук, както си беше предвидено за сутринта. Нищожният му ум изглеждаше неподходящ дори за апарата.

Сведенията не биха ми стигнали, за да изкрънкам пари от нея, но все пак имаха своята цена. Не ги регистрирах, защото със смъртта на нищожеството всички записи за него и без това бяха унищожени. Един ден се чудех какво да правя и наминах при вдовицата Тейл.

Имението беше хубаво – пет акра земя в предградията с просторна къща, а отзад сред дърветата се белееше миниатюрната болница. Според паметната плоча на портала вдовицата я запазваше в памет на скъпия починал съпруг.

Трябваше да бъда по-предпазлив, след като млад мъж изскочи през страничния вход и отфуча нанякъде с ролъра си. В този миг почуках на

вратата отпред.

Вдовицата Тейл ме въведе в къщата, с удоволствие изслуша уверенията ми, че съм неин приятел, каза ми, че нейното имение винаги ще ме посреща като скъп гост, и се опита да ме заведе в спалнята. Нямахте от какво да се плаша. Обикновено съблазняване. Постарах се да стоя подалеч, за всеки случай.

Но сега можех да се възползвам от милата покана и след малко пилотът ми настани машината върху площадката в задния двор. И ето я малката болница, стоеше си сред дърветата. А вдовицата Тейл, оскъдно покрита с халат, седнала до басейна, изпищя колко се радвала да ме види отново.

Надигна се от шезлонга.

Полата на халата ѝ се заклеши отдолу.

Халатът изпърха към басейна.

Аз почервнях като тухла.

Ръката на вдовицата сграбчи отлитащия халат. Неприличната статуя в края на сърцевидния басейн се хилеше подигравателно, а водата се лееше от устата ѝ. Подобни случки тук бяха всекидневие.

Тя се покри с халата и с приятен смях го уви около себе си.

Вдовицата Тейл не изглеждаше зле – на около тридесет и пет години, русокоса и със замечтани сини очи. Устните ѝ бяха малко отпуснати. На лицето ѝ веднага биеха на очи две големи бенки. И под халата личеше, че гърдите ѝ са прекалено увиснали, но нямахте нищо отпуснато в погледа, с който ме поглъщаше.

Тя ме накара да седна до нея край басейна и безсмислено усмихващ се слуга ни поднесе напитки.

Докато посърбвахме искряща вода, аз ѝ обясних, че са ме подкупили (това би разбрала най-лесно) да направя услуга на един лорд, чието име няма да споменавам. Неговият син МРАЗИ жените и ако нещо не се направи, край – никакви наследници. О, тя най-горещо изрази разбирането си, че такова нещо не може да се търпи! Казах ѝ, че таен доктор ще извърши тайна операция на този таен млад мъж, за да промени отношението му към жените. Тя сподели мнението си, че охотно ще участва в толкова патриотично начинание и както винаги мога да разполагам с имението.

Не само това имах на разположение. Обходихме трите стаи на болницата.

Спряхме до леглото, където нейният съпруг толкова ловко се бе простирил с живота.

– Трябва да легнете, за да се уверите колко е удобно – каза вдовицата Тейл.

Косата ми настръхна от паника, когато чух следващите й думи:

– Никъде няма да намерите по-подходящо легло за каквото и да било!

Заотстъпвах, но босият й крак се плъзна зад обувката ми.

Халатът на Тейл плъсна на пода.

Дясната ми обувка отхвъркна към отсрещната стена и падна с глух тропот.

Лампа се заклати на стойката си.

Маса с инструменти се разтнесе и задрънча.

Лампата рухна на пода.

Двойният прозорец се отвори с трясък под напора на страховит вятър.

Поне вратата към двора ми се струваше устойчива. Хванах се и успях да се удържа на крака. Бях потресен.

А статуята все се хилеше и лееше вода в басейна.

Трябва да внимавате кого изнудвате.

След час вече се отдалечавахме от имението. Макар изтощен и измъчен, запазвах веселото си настроение. Постигах целите си. Открих и допълнителна възможност – ами ако Хелър се забърка с вдовицата Тейл, Крек разкрие измяната и го убие? Прелестна перспектива.

Моят пилот не пропусна да забележи раздърпаните ми дрехи.

– По този начин ли ще стана богат човек? Или пък вие й платихте с фалшиви пари?

Да, наистина ставаше по-нагъл с всеки изминал ден. Нима не искаше да признае поне пред себе си, че обаянието и приятната ми външност доведоха до днешната случка?

– Като я гледам, с всекиго би се задоволила – продължи да досажда той.

– Кацни до някоя книжарница! – заповядах му.

Не биваше да отклонявам вниманието си от проекта. Имаше предостатъчно тънкости, които трябваше да изпирам.

В книжарницата минах набързо край щандовете с техническа литература. Видях книга на професор Гирант Слахб със заглавие „Клетките, които съм срещал“ и както очаквах, накрая открих и негова снимка! Скрито я откъснах от книгата, помотах се още малко вътре и след секунди отново бяхме във въздуха.

Избрах от чантата си каквото беше необходимо, настаних се пред

огледалото и като непрекъснато сравнявах резултата със снимката, приложих познанията си от учебния курс на апарата „Заблуждаваща маскировка, напреднала възраст“. С фалшивата сбръчкана кожа това не беше проблем.

Показах новото си лице на пилота заедно със снимката.

– Как е?

– Ей, ама така е много по-добре – изхили се той. Колко плесници по врата натрупваше за по-нататък!

Освободих се от униформата и навлякох панталона и палтото на „стария мъдър учен“. Напълно убедително.

Заех се с портативния диктописец. Удобно помагало е. На дъното има запаси от хартия, възможен е избор на разнообразни шрифтове. Съчиняването на фалшивия договор не ми отне много време – щях да си имам работа с крайно неопитен в административните въпроси човек, лишен от достъп до информацията в компютрите.

Пилотът зави към Скапания град. Някакъв подмазващ се на обществеността надут „бибип“ се опитал да построи там цял болничен комплекс „за бедните“. Огромната руина се простираше на осемдесет акра. А в околностите й бяха пръснати малките „приемни“, където лекари довършваха пациентите, изгървани от болницата. Има множество паркинги за кацане, повечето празни, защото кой би искал да го съспият, дори при нищожните цени на Скапания град? Все пак движението се оказва достатъчно наситено, за да не изпъква един аерокар в повече.

Приземихме се на разстояние от избраното място. Закуцуках натам, като тежко се подпирах на бастуна си.

„Приемната“ на доктор Прахд Битълстифендър се намираше в най-жалката съборетина. Трябваше да заобиколя петдесетина боклукчийски контейнера, всевъзможни животински трупове и да изкача три аварийни стълби, за да се добера до нея. И по тази пътечка с препятствия се очакваше да минават пациенти?! Истински естествен подбор – лесно е да се лекува човек, който е стигнал до тази приемна.

Не намерих чакалня, нито сестра. Само нова-новеничка диплома. Превъзходно. Пристъпих навътре и си помислих, че няма никой, но на дивана се размърда купчина новинарски листове. Новоизпеченият доктор Битълстифендър. Той живееше тук!

Уморено седнах на най-близката табуретка. Всъщност усещах истинска умора след посещението при вдовицата Тейл. Театралният ефект едва не се провали при опита на табуретката да се катурне назад заедно с мен.

Младият доктор стана. Висок и с дълги крайници, той ми се стори непохватен. Главата му притежаваше забележителна копа безезникава коса, стърчаща под невероятни ъгли като избледняла под слънцето слама. Светлозелените очи издаваха жаждата му да прояви професионалните си умения. Би могъл да мине за хубавец пред някои жени, но хлътналото му лице ясно показваше, че гладува. Твърде чистата операционна престилка очевидно бе откраднал от болницата и съдейки по липсата на други дрехи наоколо, това беше единственото връхно облекло, с което разполагаше. Добре, по-добре, още по-добре. Късметът не ми изневеряваше.

Пренебрегнах професионалния му поздрав. Казах му с несигурен старчески глас:

– Млади човече, вероятно никога не сте чували името ми. Аз съм професор Гирант Слахб.

Последвалият ефект беше направо драматичен. Очите му се изцъклиха. Почти застана мирно. Подадох му фалшивата си електронна карта:

– Тъй като не ме познавате, моля ви да погледнете, за да се уверите.

Той погледна. Вече заекваше от напрежение:

– Но... но... п-професоре! Това е чест за мен! Аз... аз се запалих по целологията от вашите книги... ъ-ъ-ъ... ами...

Литна към бюрото си, отвори най-долното чекмедже и взе две кутийки с „главотръс“. Препусна към лабораторния нагревател за клетъчни култури, оглеждайки се трескаво за някоя празна колба. Толкова бързаше, че изтърва кутийките. С тях паднаха две колби и се разбиха на парчета.

– Дойдох да проверя – изграчих аз – дали сте компетентен в своята професия.

Той забрави за „главотръса“. Втурна се към шкафа и започна да тряска вратичките една след друга. Извади купчина хартии, видя, че е сгрешил, хвърли ги на пода, намери нужните и като се препъна на равно място, внезапно ги стовари в скута ми.

– Аз... аз не се държа така – запъна се той. – Но вие ме стреснахте, аз... ъ-ъ-ъ... такова де, от два дена не съм хапвал нищичко!

О, това се казваше късмет! Но не само късметът помагаше. Човек трябва да си отбира от занаята. Така е при новоизлюпените специалисти. Блъскат се в зубрене десет години, после пет години вършат из болниците работата на дипломираните лекари и накрая ги изритват да гладуват, наслаждавайки се на пълна лична, финансова и административна независимост. За която обаче въобще не са подготвени. Че кой печен

целолог обича конкурентите?

А броят на нещастните младоци набъбва с хиляди всяка година.

Погледнах каквото ми представи. Разписание на трудни операции със статистика за резултатите. Деветдесет и девет процента и пет десети успешни! Висок резултат. Обикновено постигат трийсетина процента. Нищо чудно, че по-възрастните му колеги са го зарязали на произвола на съдбата!

Но изпитните комисии в болницата не бяха пестили възторжените отзиви. Почти го препоръчваха като достоен да оперира клетките на самия Император! Той дори имаше петдесет случая на имплантирани чужди тела в нервите за регулиране на слуха и зрението!

Не знаеше какво да очаква. Стоеше пред мен като прегладняло животно в очакване да му подхвърлят мръвка.

Може би щеше да се окаже прекалено добър за Хелър. Може би се престаравах. Някоя упорита инфекцийка или сбъркана клетка, отделяща сбъркана течност, вероятно беше точно каквото Хелър заслужаваше. Но вече нямаше начин да се откажа.

– Знам – започнах, – че сигурно имате успешна практика и не бихте искали да ви откъсват от работата, от вашите приятели и любими...

– Професоре! Моля ви, моля ви! Аз... аз трябва да ви призная нещо. Нямам приятели и любими. Ако искате от мен да направя нещо...

Да, липсата на вечеря говори на висок глас. Донякъде съжалих, че написах толкова едра сума на договора. Късно беше за поправки.

Неловко, с вдървени от старост пръсти измъкнах хартийката.

– Когато правителството поиска препоръка от мен, казах им, че не би било честно да изложа мнението си, преди лично да поговоря с вас. – Поколебах се видимо. – Наглед сте приятен младеж и според успехите ви досега бих казал, че сте достатъчно компетентен... – Млъкнах.

Почти умираше от напрежение. Така е с младите специалисти – толкова са свикнали да стоят мирно пред някого и да бъдат изпитвани, че желанието им да не се провалят ги потапя в непрекъсната истерия.

– Не винаги – казах – е приятно да се озове човек на някоя чужда земя, далеч от дома. Въздухът може и да е добър за дишане, местните жени – привлекателни и сговорчиви, гравитацията поносима, а храната съблазнителна. И заплащането може да е достатъчно, но там да няма за какво да си харчите парите. Ако се придържахме към истината, на такива места не остава друго, освен да работите по необикновени плетеници от проблеми и да си блъскате главата с надеждата да направите някое откритие, което ще разтърси Вселената.

Той изстена, изпаднал вече в екстаз. Вакуумът около него замалко щеше да издърпа листа от ръката ми.

– А в този случай основният недостатък е изискването при заемане на длъжността – абсолютна секретност. Само една изплъзнала се думичка може да нанесе удар по цялата Конфедерация. Необходим е лекар, който ще приключи задълженията си тук тихомълком, без да привлича внимание, и просто ще излезне от сцената незабелязано. И най-незначителното нарушаване на тайната, разбира се, отменя назначаването.

О, той умеел да пази тайна! Всъщност професията само на това и разчитала в отношенията с пациентите. Можел да излезне. Можел да излезне безследно.

– Остава и проблемът с първата операция, която ще послужи като проверка – продължих аз. – Казаха ми, че ще предоставят на кандидата възможност да се прояви, обаче ме помолиха да не споменавам това. Но тъй като сме колеги, не желяех да се подлагате на проверка, без да сте уведомен за нея. Поставих това като първо условие. Те подчертаха, че и нищожен намек пред пациента или пред някой друг анулира предложението.

О, това не било проблем! Никакъв!

– Сега – трепна гласът ми – искам да ви попитам – смятате ли, че можете незабелязано да имплантирате чужди тела на зрителните и слуховите нерви? Такава ще бъде изпитателната операция.

О, без изобщо да се затрудни! Дори и насън!

– Но може би няма да харесате договора – изграчих и му го подадох.

С такава сила го изтръгна от пръстите ми, че едва не го скъса.

Знаех текста наизуст. Нали току-що го бях напечатал!

„СЕКРЕТЕН ХУМАНИТАРЕН ОТДЕЛ
ПРАВИТЕЛСТВО НА ВОЛТАР
ПОСТАНОВЯВА СЛЕДНОТО:

От настоящата дата лицето
ПРАХД БИТЪЛСТИФЕНДЪР,
дипломиран целолог, се назначава за
ГЛАВЕН ЦЕЛОЛОГ
на строго секретната Станция Х.

Заплатата му се определя на ПЕТ ХИЛЯДИ КРЕДИТА годишно, като се предвижда и покриване на направените необходими разходи.

След провеждането на изпитателна операция, от чийто резултат зависи изпълнението на настоящия договор, лицето според получените заповеди ще отпътува към заповяданото му място за изпълнение на възложените му задачи.

Подпис:...“

Заверка:...“

– Ох... – отрони Прахд, но не посмя да каже друго.

– Подпишете отдолу – подканих го. Дадох му писалка, той подскочи към нестабилното си бюро и подписа. Успя да намери електронната си карта и я притисна към хартията.

Протегнах ръка и Прахд с нежелание се раздели засега с договора. Използвах картата на професор Гирант Слахб и „заверих“ договора с нея.

– Има още няколко подробности – съобщих му. – Искам да съставите два списъка. Първият да съдържа всичко необходимо, за да оборудват малка временна болница за една операция. Другият – всичко необходимо за малка, но напълно оборудвана болница на далечна планета, където не можете да разчитате на никакви уреди и помощни материали.

О, за него нямало нищо сложно в съставянето на подобни списъци. Започна да драска и сякаш никога нямаше да свърши. Трябва да призная – познаваше работата си до такова съвършенство, че не направи нито една справка.

Накрая ми подаде списъците.

– Сега да ви посоча човека, който отговаря за вас и чиито заповеди ще изпълнявате – офицер Солтан Грис. Длъжен сте да поискате от него да ви представи картата си, защото всичко е строго секретно и трябва да се уверите, че е той. Ще се свърже с вас. Вие не трябва да го търсите.

Приключете с всички свои задължения. Кажете на всички, че замислените за изолиран район на Флистен, за да работите сред едно от местните племена. Уредете всичко така, че да не получавате и да не пращате пощенски съобщения.

После ще отидете на този адрес и ще чакате. Там ще ви посрещне една очарователна дама, която много ще се радва да ви види.

Естествено, тя щеше да се зарадва. И да го охрани добре, за да издържи по-дълго в леглото ѝ!

– Там ще намерите някои уреди – продължих, – но ще получите още. Офицер Грис ще дойде с пациента за изпитателната операция. Налага се да ви предупредя – офицер Грис е сравнително добродушен

човек, но в секретните дейности е педантичен и придирчив. Знае всичко. Колегите му дори твърдят, че можел да чете мисли. Той е един върховен гений. Ако научи, че сте се изгървал пред някого за каквото и да било, дори пред пациента, боя се, че ще изпадне в ярост. Именно той ще ви връчи копие от договора. Но само в случай, че резултатът от операцията е задоволителен. Напълно ли ме разбрахте?

О, той разбираше.

– Добре, само помнете – почти забравих за старческото треперене на гласа си, – че продължителността на вашия ангажимент зависи от подчинението ви на офицер Грис и на никого друго! – Смених тона. – Възщност той има благородно сърце. Ако станете негов приятел, ако просто се посветите на удовлетворяване и на най-незначителните му желания, уреден сте до края на живота си. Има силно, макар и прикрито влияние в правителството. Един от най-блестящите служители е.

Осъзнах, че се увличам. Станах и се запътих към вратата.

– А, сетих се – искам да ви помоля за една дребна услуга. Имате ли някое старо палто, което няма да ви липсва? Тази вечер е твърде мразовита, почти се разболях вече.

Обърна стаята с главата надолу. Намери древна наметка, надупчена като решето. Но на яката отвътре беше изписано неговото име. Помогна ми да загърна треперещите си рамене.

– Толкова съм ви благодарен – казах му. – Ще се погрижа да ви върна дрехата.

– О, няма нужда, задръжте я! – възкликна той. Нали богатството сега надминаваше и най-безумните му мечти! Можеше да си позволи гардероб, претъпкан с дрехи.

Е, предполагам, че вдовицата Тейл наистина ще му подбере нещо от дрехите на своя убит съпруг. Така че Прахд беше добре уреден. Засега.

Помогна ми да изкуцукам надолу по стълбите и ме остави да си търся път сред планините боклук. Чух как закрепя неистово в стаята си. Последва грохот и трещене на вече достатъчно изпочупените мебели. Така се проявяваше представата му за стягане на багажа и уреждане на сметките преди тръгване.

Малко преди да стигна своя аерокар, усетих как някой напрегнато ме наблюдава иззад боклукчийски контейнер, но щом се огледах, човекът се скри. Разбира се, би било пълна глупост да предположа, че може да ме познае. Свих рамене – някой пълен с напразни надежди крадец.

Върнах се в канцеларията на отдела, където се възползвах от написаните на ръка списъци и съчиних фалшива предсмъртна бележка от

името на Прахд, която щях да оставя до фалшивата му електронна карта и скъсаното палто на брега на река Уйил – след няколко дни, когато той замине за Блито-3. На доктор Прахд Битълстифендър му предстоеше да изчезне завинаги от Волтарианската конфедерация. Идиот! Не съществува никакъв Секретен хуманитарен отдел. Никакви хуманитарни отдели в тази Империя. Изумително е на какво са склонни да вярват хората, ако желанието им да вярват е прекалено силно. Никога не би ми хрумнало да плащам пет хиляди кредита годишно за каквото и да било!

Глава десета

На сутринта се отбих в хангара да преценя положението.

И без това не се съмнявах в плановете си, а сега заварих живо доказателство за стойността им. Вътре гъмжеше от екипи на предприемачи – като ята насекоми! Така бързаха, че всеки момент очаквах някой да си строши врата!

Плочите от бронята на влекача отдавна бяха закрепени по местата си. Сега крановете спускаха дълга перка, като онези по гърбовете на рибите.

Хелър както винаги стърчеше горе и насочваше товара, всичко ставаше много бързо! Преди да се опомня, перката вече застана, където той я искаше, и работниците се скупчиха около нея, за да я монтират, а Хелър се спусна към пода с куката на крана. Видя ме и затича към мен.

Изтръгна пачка хартии от задния си джоб и ги набута в ръцете ми.

– Това са приключените работи. – Стори ми се запъхтян, съвсем нетипично за него. – Проверих ги до една. Цените са истинските, тестовите са успешни. Моля те, подпечатай ги с твоята карта... ето тук, долу, под номера на всяка сметка.

Сякаш с магическа пръчка ми предостави опора, на която да се облегна и да се заема с документите. Започнах да подпечатвам.

– А какво стана с тази склонност на двигателите „Бъдеще-минало“ да се взривяват? – попитах го. – Изобрети ли нещо?

Той май въобще не си спомняше. Видя кацащо пътническо возило от флота. От него излезе млад офицер. Отзад вървеше ординарец с две малки чанти, приличаха на калъфи за камери. Хелър си прибра подпечатаните сметки и припряно тръгна да посрещне новодошлия.

Който се оказа не друг, а офицерът от Флотското разузнаване, проверил документите ми след побоя в онзи клуб! Така гласеше и надписът

на джоба му отпред – ФЛОТСКО РАЗУЗНАВАНЕ.

Стиснаха си ръцете. Хелър каза с щастливо нетърпение:

– Значи успя да ги донесеш!

Ординарецът му подаде калъфите и се ухили весело. А офицерът додаде:

– Последните два в наличност. Нали знаеш, че отдавна не ги използват. Престанаха да произвеждат регулируеми темпоскопи още когато се отказаха от двигателите „Бъдеще-минало“ в малките кораби.

Хелър тържествуваше над отворения калъф.

– Чудесно!

– Трябва да ми обещаеш, че няма да попаднат в ръцете на цивилни – добави приятелят му от Флотското разузнаване. Пъкна в ръцете му и разписка. – Да ти кажа, интересни са тези нещица. Преди да ми се обадиш, не бях и чувал за тях. Познавах само големите, тромави и неподвижно монтирани темпоскопи в бойните кораби.

Хелър извади машинките, за да се увери, че са изправни. Зъбеше се доволно, докато ги проверяваше. А за мен си бяха непознат вид малки камери и нищо повече. Приятелчетата от флота са луди – хлапета, които се радват на играчките си. Хелър подпечата разписката със своята карта.

– Няма да искам да ме развеждаш из кораба – каза оня от разузнаването. – Явно си готов да го пришпориш.

– Точно така! – заяви Хелър. – Никакво време не ни остана! Много съм ти задължен, Бис.

Пак си стиснаха ръцете и Хелър препусна с калъфите в ръце. Изкрещя нареждане на някакъв предприемач и се гмурна в кораба. Само след миг се появи, но вече без калъфите и със скорост пет пъти по-висока от нормалната се метна към поредния екип специалисти.

Усмивах се щастливо сам на себе си. Номерът мина! Графиня Крек му беше влязла под кожата предната нощ, както само жените могат, стига да си втълпят нещо. Хелър се стремеше като ракета към съдбата си, при това бясно желаше да я срещне в цялата ѝ мрачност.

Не си струваше усилието да отговарям на подигравките на офицера от Флотското разузнаване. Нека си съска. Всичко вървеше според желанията ми!

Бях си съставил график за целия ден. Сутринта се възползвах от фалшивата електронна карта на Прахд Битълстифендър, която скоро щеше да бъде заличена от системата, и извлякох от главния пулт всички необходими фирми. Знаех точно какво продават. Тази, която си избрах да посетя първа, беше и най-голямата сред тях. По получаваните от

фирмата държавни поръчки се уверих, че са затънали до бизнесменските си шиш в корупция.

Кратък полет до Търговския град и вече се представях в приемната на санитарно чистия, надменен и огромен офис на директора на „Целологични прибори и материали Занко“.

През високите прозорци се откриваше безкрайна панорама на потъналите в индустриална мъгла покриви на Търговския град.

Секретарят явно си мислеше, че бях твърде жалък, за да искам среща със самия шеф – опита се да ме накара да седна и да чакам. Казах му:

– Слушай, канцеларски плъх такъв, поръчките за милиони кредити никого не чакат. Веднага ме пусни да вляза!

Това предизвика желаните от мен обаждания, поклони и отворени врати.

Шефът им, огромен лъскав началник, облечен според последната мода в блещукащ делови костюм, протегна своята огромна, хлъзгава, стерилно чиста ръка в ръкавица, раздруса моята и ме покани да седна в най-разкошното кресло за гости. На светещата табела върху бюрото му беше внушително изписано КОЛТАР ЗАНКО.

Казах си безмълвно – Колтар, предстои ти да направиш богати някои хора. На глас изрекох:

– Директор Занко, отдавнашният близък приятел на семейството ми, професор Гирант Слахб, препоръча вашата фирма. Искрено се надявам, че сте готови да доставите каквото поискаме от вас.

О, несъмнено той и фирмата били насреща! Предложи ми спрейче, за да се преборя с умората на деловия човек. Предположих, че по включената съобщителна система бе чул за милионите кредити.

– Работа по секретен проект – казах и му представих номера на проекта. – Не мога да ви кажа нищо повече от регистрационния номер, но ви предлагам поне него да проверите със своите компютри. Както и електронната ми карта. – Продиктувах му и нейния номер.

Сигурно секретарят му подслушваше на апарата си. Още преди да запаля грамадната димна пръчица, връчена ми от Занко, секретарският глас прогърмя от пулта на бюрото:

– Всичко е точно, шефе. И двата са действителни. Неизразходваната сума е около двадесет и пет милиона кредита.

Това не беше изненада за мен. Предната нощ проверих сметката. Много дни щяха да минат, докато Ломбар и Ендоу съчинят достатъчно компании, фалшиви поръчки и фактури, за да изпомпат такава огромна сума. Но някои от сделките трябваше да бъдат истински и аз

възнамерявах да им помогна малко, въпреки забраната на Ломбар да се облажвам.

Занко стана още по-дружелюбен. Подхвърлих двата списъка върху бюрото му.

– Можете ли да ги изпълните изцяло?

– Обикновено – съобщи ми той величествено – тези въпроси се уреждат чрез нашия отдел за продажби, обаче...

– Секретният характер на проекта и обемът на поръчката...

– Ясно. – Но той се понамръщи. – Поръчките по двата списъка не биха надвишили една трета от милиона по предварителна оценка.

– И затова бих искал да изключите пулта си.

Усмихна се и докосна един-единствен клавиш. Всички светлини по бюрото му изчезнаха.

– Всъщност ще се наложи да удвоим сметката. Половината от сумата ще преведете незабелязано на Ломбар Хист, Главен директор на апарата.

– Аха – отрони той. Но ми изглеждаше малко обезпокоен. – Все пак така стават само две трети от милиона.

Бях забелязал тлъст каталог на бюрото. Получих любезното съгласие на Колтар да го използвам. Извадих писалка и започнах да го прелиствам, като отбелязвах всяко интересно за мен нещо и изписвах количествата на поръчките – електрически скалпели, контейнери за мигновено загряване, седем разновидности инжекционни апликатори за обезболяващи разтвори, предпазни престилки... и така нататък.

Той търпеливо изчакваше.

Въображението ми се изтощи. Взех основния списък и учетворих поръчката за полезните неща, които бързо свършват – разни химикали и енергийни пакети. Вече стигаха за закръпването на една-две армии.

С интерес установих, че той през цялото време пресмяташе с малък джобен компютър. Или зрението му беше превъзходно, или знаеше точно кои стоки на кои страници от каталога са описани.

– Но и така без удвояването имаме само четиристотин и шестдесет хиляди – оплака се той.

– Ами добре, ще ви кажа какво ще направим. Предполагам, че имате някои по-екзотични изделия, които не рекламирате. Прибавете и тях към поръчката. И надуйте истинската сума до четиристотин и деветдесет хиляди кредита.

– А защо да не бъде половин милион? – попита той.

– Защото ще понагласите цената на някои от стоките ви и така ще

направите всичко половин милион, но ще ми дадете десет хиляди в налични.

О, за него не било проблем. Поиска позволение отново да включи бюрото си и след секунди в кабинета му се тълпяха по-младши началници, счетоводители, отговорници по складовите наличности, отговорници по транспорта и хора, които просто им носеха принадлежностите, докато те изписваха безбройни накладни, фактури и инструкции. Прекрасно възплъщение на върхова деловитост.

Аз си придадох величествено изражение и пуфтях с прекомерно дългата димна пръчица. Скоро всички се изнесоха и оставиха купища хартии на бюрото. Колтар очакваше да извадя картата си и да се заема с подпечатването им. Вместо това отворих още едно спрейче под носа си.

– Още нещо остава – казах му. – Вземете някой малък лист – ей онази синя бланка ще свърши работа – и напишете: „До офицер Грис. Смятам вашето искане за персонална комисионна за възмутително и отказвам да го изпълня. Ние се занимаваме с честен и законен бизнес.“ И се подпишете.

Той ме послуша и ми подаде изписаното листче.

– А сега – подсетих го – десетте хиляди!

Някой от чиновниците вече ги беше донесъл. Във фабрична опаковка, която не беше на очи. Подаде ми ги. Не проявих дребнавост да ги проброя. Ние, магнатите на бизнеса, трябва да си имаме доверие.

Започнах да подпечатвам. Всеки път, щом картата ми допреше хартията, усмивката му сякаш се разширяваше с половин инч. Когато приключих, главата ми като че се разцепи на две. Стори ми се прекалено доволен. Смяташе да пробута некачествени изделия или химикали.

– Като Главен инспектор на проекта – му казах – съм длъжен да ви предупредя, че ще направя рекламации за всеки недостиг, за негодни химикали или грешки в опаковането на пратките.

Усмивката му леко се сви.

– А ако Ломбар Хист някога научи за тези десет хиляди, ще заявя, че всичко е пристигнало негодно за употреба.

Той ме изгледа мълчаливо. После скочи и раздруса ръката ми.

– Аз високо ценя своите взискателни клиенти, офицер Грис. – Разсмях се. – Ние постигнахме пълно разбирателство помежду си.

– Ще мина през вашия експедиционен отдел и ще ги уведомя закъде да адресират поотделно двете пратки. Ще им поискам и петдесет резервни етикета, за всеки случай – нещо може да се отлепи по пътя.

Колтар ми връчи пакета. Сложих го заедно със синята бланка в

стара торба, която носех сгъната в джоба си. Той ме придружи до експедиционния отдел, в който кипеше оживление, а след това чак до аерокара. Дори ми махаше с ръка, когато излетяхме.

– Вече богат ли съм? – вкопчи се в мен Ске.

Пъхнах в лапата му десет кредита.

– Богат си.

А в себе си усещах топлина като от цял галон червена искряща вода.

Изведнъж вече не бях беден! Можех да си купя колкото искам кексчета и горещ „главотръс“!

– Някакъв тип следеше нашия аерокар – каза Ске. Не изглеждаше щастлив като мен. – Мисля си, че някой се е лепнал за вас.

– Дрънкаш глупости! – сопнах му се аз. – Кой би си направил труда да се занимава с абсолютно законна сделка на държавата? Ей там долу виждам заведение с „главотръс“. Кацни, за да закуся.

Нямаше да позволя на никакви щуротии да ми провалят този чудесен ден!

Сега и небесата не могат да ти помогнат, Хелър, казах си, докато хищно впивах зъби в първото кексче. Един умен Грис може и да не е достатъчен да се справи с теб. Но един умен и богат Грис е направо несъкрусим! Свършено е с теб!

ЧАСТ ДЕСЕТА

Глава първа

Вече поех по пътя към богатството, но първо се налагаше да залича някои следи. Винаги съм следвал девиза „Бъди прилежен“.

Още изсмуквах трохите от зъбите си, когато се запътих към най-близкия съобщителен център, и започнах да тъпча машините със стотни от кредит. Сдобих се с плик за поздравления, украсен лист за честитка, съпровождаща подаръците, и с писалка. Облегнах се на тясната масичка и написах следното:

„Поздрави за Ломбар.

Щастлив съм да Ви поднеса своя подарък преди отпътуването.

Х. досаждаше, че трябвало да закупим тези материали, и аз веднага се намесих, за да защита Вашите интереси.

Надявам се, че постъпих правилно.

Винаги на поста си, Ваш подчинен

Солтан.“

Факсимилето от документ струва една стотна от кредита. Получих копие от милионния договор със Занко и изрисувах грамаден кръг около общата сума, написах знака за деление и цифрата 2.

Добавих стрелка и до нея името Ломбар. Не се съмнявах, че ще разбере съобщението ми. В апарата сме майстори на импровизираните шифри и кодове.

На поздравителния плик написах: „За Великия Шеф“.

Дойде ред и на синьото листче с отказа на Занко да ми даде комисионна. Притиснах го до стъклото и пуснах още една стотна от кредит, за да получа копие, върху което по диагонал написах: „Моля Ви, бихте ли облекчили мъничко забраната?“

Реших да се поотпусна и за още две стотни купих голям плик, сложих всичко вътре и го адресирах формално и секретно до Ломбар Хист като Главен директор на Координирания информационен апарат.

Разбира се, не използвах обикновената поща. Тръгнах надолу по улицата към мястото, което апаратът беше уредил като свързочен пост –

магазин за женско бельо. Дадох плика на агента със заповед за незабавно изпращане.

Почувствах се средоточие на добродетели. Представях си как ще замърка Ломбар, когато получи подаръка! Може би дори щеше да каже: „А, този Грис е идеалният служител.“ Ломбар никога не отказва пари!

Закусих доста добре. Бях си купил пет внушителни кексчета и успях да нагълтам само четири и половина. Като всеки добродушен благодетел подхвърлих остатъка на Ске. Той само погледна следите от челюстите ми по него и го остави на седалката. Неблагодарник!

Нищо не можеше да засенчи радостта ми.

– Към Енергийния град! – заповядах величествено. – Булевардът на Металния пазар!

Моят пилот шумно измърмори нещо. Стори ми се естествено – никой не обича да лети над Енергийния град, дори ако му се налага спешно. За момента се опитвах да не се притеснявам. Не ми се удаваше лесно.

Въздухът над района е наситено жълт. Не от дим, а от въздействието на мощните индукционни полета върху атмосферата – влияят твърде силно на молекулите, независимо дали са в газове или колоидни разтвори. Индукционните полета се излъчват от великански преобразователно-енергийни генератори, които ръмжат и тътнат, осигурявайки почти изцяло енергията за тази част от планетата и едновременно снабдявайки я с повечето редки метали. Превръщането на един елемент в друг произвежда и енергията, и металите. Всичко е много точно и умно измислено. Но прахът от смлените руди и отпадъците от тежките летящи камиони замърсяват въздуха неприятно. Целият комплекс с внушително издигащите се елипсовидни преобразователи и оформените край тях улици с елипсовидни извивки бил създаден преди сто двадесет и пет хиляди години, по време на нахлуването, и макар че оттогава се е разширил неимоверно, намират се хора, които твърдят, че никой никога не го е чистил.

Пилотите и шофьорите мразят да минават над това място и през него. Машините им се цапат страшно. Уредите и свързочните системи започват да се държат смахнато. Лъчите на транспортния контрол се изкривяват и катастрофите не са рядкост. И ако към всичко се прибави приличащото на въздушна битка промъкване през пристигащите и отлитащите за всички краища на планетата возила, не е чудно, че някакъв остроумец нарекъл комплекса „Град на псувните“.

Ске бълваше мръсотии и на зигзаг приближаваше Металния

булевард. Проточилата се на две мили поредица от плътно натъпкани магазини и складове не е гледка, която бихте избрали за разходка през почивния си ден.

Моят пилот започна истински да псува чак когато го накарах не само да следва извивките на булеварда, но и да подскача напред-назад по него. Пренебрегнах шума от предната седалка. Вглеждах се в големите светлинни табла с цените. Променят се всеки ден и никоя от фирмите не знае какво ще сложи на таблото си другата, така че хитрец като мен не отива просто за да каже на първия търговец: „Искам три камиона олово.“ Това не е бизнес.

Накрая си избрах най-ниската според мен цена и наредих на пилота да кацне пред офиса на „Най-надеждната фирма за метали – опаковани, плащате и откарвате“.

Влязох. Свикнали са да търгуват с агенти на предприятията от Промисления град и при тях няма пазарлъци. Само „Здрасти“ и „Товарете в камиона“. За тях не е всекидневие да видят някой с лъскав аерокар, който пуши дебела димна пръчица и ги гледа отвисоко. Изненадаха се. Работата с метали сякаш им придаваше метален външен вид. Дори и дрехите им като че бяха направени в леярната.

– За военните входът е отстъпък – издрънча гласът на продавача.

– Частна покупка – уведомих го аз.

Сложих торбата на тезгяха, а той тръгна нанякъде. Извадих купчина златисти банкноти и той се върна.

– Покупка с налични?

Зениците му се метнаха наляво-надясно, за да проверят гледа ли ни някой друг. Знаех какви мисли щъкаха в главата му – колко от парите би могъл да отмъкне за себе си.

– Днес – казах му – продавате златото единадесет кредита за фунт тегло.

– Специална партида – отвърна той. – Чисто до една хилядна от процента.

– Мисля си дали имате като за мен по десет кредита за фунт?

– Я елате в тази стаичка – бързо ми каза той.

Започна трескаво да мъчи една овехтяла изчислителна машина. Сложно си беше – колко да открадне от стоковите запаси и да прибави към поръчката, за да станат по десет кредита за фунт. После още колко да открадне, за да нагласи и нещо за себе си.

Но в моите изчисления нямаше неясноти. Исках да си оставя хиляда кредита за харчене. Не ми хрумна да върна част от изтегления аванс –

където отивах, не ми предстояха никакви разходи в кредити. Разполагах с девет хиляди за покупката и исках да получа срещу тях деветстотин фунта злато.

След дълго щракане и мръщене той намери решение. Всъщност не ощетяваше кой знае колко своята фирма. Оловото вървеше по три фунта за кредит. Преобразуването му в злато, което е с по-малък атомен номер, излъчваше огромни количества енергия и така покриваше разходите по процеса. Основните разходи на енергийната компания идваха от опаковането и откарването на метала до фирми като „Най-надеждната“, която на свой ред си прибавяше комисионни. Единствената причина цената на златото да остава толкова висока бе предпочитанието на енергийните гиганти към по-леки метали като резултат от преобразуването, така по-лесно задоволяваха нуждите от електричество. Самите метали винаги бяха на второ място. Така че изчезването на няколко слитъка не би му причинило сериозни неприятности. Щяха да ги отпишат като „обичайни липси и брак“.

– Значи спояваме сделката? – попита той.

– Още една дреболия. Искам тежки и здрави сандъци за слитъци, девет на брой, всеки с вместимост сто фунта злато.

– Плаща се допълнително.

– Как е името на фирмата от южната ви страна? – попитах го.

– Значи спояваме сделката!

С подвиквания „Ей, Ип“ и „Ти там“ той подкара на работа подчинените си. Сред отпадъците намериха девет очукани, но още здрави сандъци, които се заключваха.

Вдигнах един петдесетфунтов слитък. Златото има измамен вид. Слитъците са малки, но тежки. Този почти ми изтръгна ръката от рамото. Чудно мек. Чисто злато. Блестящо, прекрасно! Златото е толкова красиво!

Моята покупка беше настанена в сандъците – осемнадесет петдесетфунтови парчета. Търговецът подправи записите в списъците на наличните количества и товарната количка излезе на предната рампа.

Изброих девет хиляди кредита в подобните на клещи пръсти. Получих си разписката. Ударихме си ръцете.

Сделката приключи. Работниците се прибраха, а количката остана на петдесетина фута от аерокара ми. Но машината не можеше да се призмъкне до рампата, защото тогава как щях да отворя вратичката? Извиках Ске. Посочих му товара.

Той се напъна да вдигне първия сандък, но поспря, за да ми хвърли

гаден поглед. Подканих го с нетърпелив жест.

Беше горещо и прашно. Както и да е, запотеният Ске скоро нареди деветте сандъка по пода на аерокара.

Вдигнах пръст като лорд.

– Сега към хангара, човече.

Аерокарът подскочи тромаво и сякаш се запрепъва из небето. Ске ръмжеше, а машината изписваше криволици. Това поведение ми се видя безсмислено – едва на косъм превишавахме предвиденото максимално натоварване.

Тръскането ме затрудняваше, но си избрах от резервните етикети, получени от Занко, и залепих по един на всеки сандък. Бяха от потъващите надписи – когато ги залепите, те проникват във веществото на сандъка и нищо не може да ги заличи. Надписите гласяха:

„ОПАСНО!
ВРЕДНО ЗА ЗДРАВЕТО!
РАДИОАКТИВНИ ЦЕЛОЛОГИЧНИ МАТЕРИАЛИ!
«КОМПАНИЯ ЗАНКО»
НЕ ПОЕМА ОТГОВОРНОСТ
ЗА СЕРИОЗНИ ИЗГАРЯНИЯ ИЛИ СМЪРТ,
ПРИЧИНЕНИ ОТ ОТВАРЯНЕ НА ТОЗИ КОНТЕЙНЕР.“

Яркочервени! Истинско удоволствие за очите! И светеха на тъмно!

И докато запрашеният аерокар непохватно се препъваше из небето, и аз светех – отвътре.

Деветстотин фунта злато означаваша десет хиляди и осемстотин тройски унции.

А на Блито-3 средната цена на златото беше най-малко шестстотин долара за унция в момента, да не споменавам за черния пазар и Хонгконг.

Това означаваше, че някой си Солтан Грис щеше да си играе с шест и половина милиона долара. Видя ми се толкова много, че не си затрудних мозъка с пресмятания на разликите в притеглянето на двете планети. На кого му пукаше за милион повече или по-малко?

Можех да купя тълпи от турски танцьорки.

Бих могъл да купя, ако стигнех дотам, и цял каталог адски преживявания за Хелър. Изхилих се, защото на английски името му звучеше почти като „ад“⁶.

---

6. Heller – Hell (ад). Бел. прев.

Един не само умен Грис, един не само богат Грис, а надменен, милионер, важна клечка, тлъст котарак Грис беше не просто несъкрушим. Той бе неумолим като съдбата!

– Това да не ви е камион! – изсъска Ске, докато с мъка изравни машината, канеща се да заоре нос надолу.

Защо ли да му обръщам внимание? О, власт, власт, кой казваше, че ти не си сладка? Във въображението ми Хелър – окъсан, смазан, прегладнял, с протегната паничка за подаяния, тръгна насреща ми по улицата и се примоли за четвърт долар, аз издърпах ръкава на шитото ми по поръчка само от вкопчените костеливи пръсти и затръшнах вратата на лимузината си пред обляното в сълзи лице.

Глава втора

В хангара на апарата всичко беше наред. Ске тежко отпусна аерокара на площадката, премина на наземно движение и се затъркаляхме.

От мястото си виждах продължаващия кипеж около „Влекач едно“. Бяха привършили работата по монтираната перка. Сега правеха нещо с покритието на целия корпус. Освен всички останали екипи, около стотина мъже в яркожълти дрехи пръскаха яркожълта течност, която ментално почерняваше, щом докоснеше метала.

Знаех какво става – Хелър сменяше оригиналното поглъщащо покритие, нанесено от флота. Веднага се виждаше разликата – старото леко избиваше към сиво, а новото беше толкова черно, че сякаш въобще го нямаше. Поглъщащото покритие поема всички идващи към кораба вълни и просто ги изяжда. Абсолютно никаква енергия не се отразява обратно – нито като видими, нито като невидими лъчи. И най-жадно търсещите лъчи и екрани не получават нищичко, отразено от тялото на кораба. Той става напълно невидим, освен ако закрие за страничния наблюдател светлината на някоя звезда например. И прави за смях най-съвършените детекторни устройства.

Усмихнах се, като се сетих – целият този труд, за да бъдат излъгани първобитните засичащи системи на Блито-3. Дори опърпаните, остарели, осакатени кораби на апарата успяха да сторят това. После веселието ми се изпари – поглъщането само увеличаваше опасността „Влекач едно“ да се пръсне на атоми. Та корабът просто нямаше да излъчва нищо! Ще си пробива път в Космоса и само ще поглъща полета и светлина... Припряно отместих поглед, за да се освободя от тези натрапчиви

видения.

А, това вече беше по-радостно! „Бликсо“! Току-що кацнал. Късметът ми не ме изоставяше!

Един от няколкото товарни кораба, пътуващи до Блито-3 и обратно, „Бликсо“ не беше нито най-добрият, нито най-лошият. Те са малки транспортъори, дълги около двеста и петдесет фута. Изглеждат кльошави и леки, но поемат солиден тонаж и при това целият полезен. Освен двадесетте си души екипаж побираха към петдесет-шестдесет пътници. Техните изкривяващи пространството двигатели ги тласкат по цели шест седмици, понякога малко повече или пък малко по-бързо. Неуютни и износени от времето, те все пак лесно се промъкват и не са опасни от който и да е товарен кораб. А най-хубавото им качество е посредствената външност – никой не забелязва как изчезват от Волтар и после се връщат, просто кораби сред хилядите други.

Посочих „Бликсо“ на Ске и той подкара машината натам, възбудата не ми позволяваше да се влача половин миля пеша.

Сигурно бяха окачили кораба под крана преди не повече от половин час, огромната товарна платформа тъкмо го бе оставила върху бетонния под на хангара и сега се изтегляше настрани.

Но не само платформата напускаше „Бликсо“. Зад широките екрани, разположени наоколо за по-голяма секретност, се чуваше тракането на малки кранове.

А наблизно конвой от бронирани въздушни камиони чакаше, подреден в къса колона. Един по един припъзляваха напред. Под прикритието на екраните „Бликсо“ се освобождаваше от своя скъпоценен товар.

Първият камион, затворен отвсякъде след натоварването му, излезе и се отмести. Когато и останалите се присъединяха към него, щяха с рев да се понесат над пустинята, официално към „Лагер Твърдост“, но истинската крайна точка си оставаше Спитеос. Просторните складови зали на древната крепост щяха да се запълнят още малко. Засега количеството беше незначително, но с изминаващите месеци то щеше да нараства. Ломбар сигурно очакваше с нетърпеливо злорадство да види пристигането на конвоя.

Половин рота стражи от апарата стояха в кръг, за да не допуснат проникване в района. Но за тях задачата не беше важна. Облягаха се безгрижно на бластерните си пушки и бърбраха за проститутки и комарджийски случки.

Пренасянето на съкровището нямаше да продължи много. Седнах да почакам и най-сетне всички въздушни камиони се напълниха,

конвойт се изтегли към площадката и един след друг тежко се надигнаха към небето. Грохотът се отдалечи към „Лагер Твърдост“.

Бутнах Ске да ме откара по-близо до командира на стражите, светкавично размахах под носа му електронната си карта. Стоящият наблизко ординарец я провери на контролното си табло, минахме през екраните и спряхме пред стълбичката към въздушния шлюз.

В действителност аз като началник на Отдел 451 ръководах полети-те на тези товарни кораби. Но не бихте си помислили, че е така, ако бяхте видели отношението на космонавта, препречил входа. Несъмнено изпитваше ужасен сърбеж да се махне оттук, да отиде в града и да се напие като свиня.

– Кажете на капитан Болц, че офицер Грис е тук! – заповядах.

– Вие му кажете – отвърна космонавтът. Винаги са кисели след полет.

Но аз не разполагах с време да оправям дисциплината. Тъкмо се измъквах от аерокара, когато във въздушния шлюз избухна шумна препирня.

Трима грамадни стражи, явно изпратени от Спитеос за тази работа, бутаха и дърпаха излизания пътник... е, пленник би било по-точно.

Нищо необичайно, затова отстъпих, та по-лесно да го извлекат, но винаги наостреният ми слух улови какво казваше той:

– Махнете си тия „бибип“ ръце от моя „бибип“ врат и свалете тия „бибип“ белезници от моите „бибип“ ръце!

Говореше на английски! Не на турски или арабски. Английски!

Човекът изглеждаше посмачкан, много разрошен и омърлян от пътуването. Беше набит и забележително мускулист, с черни очи и коса, мургава кожа. Облечен бе в останки от вечерен костюм, със синя риза на черни раета. Но не това ми направи впечатление. Ръцете му бяха оковани в метални, а не електрически белезници, а на глезените нямаше никакви. Отгоре на всичко не беше упоен, а съвсем буден и груб! Крайно нежелателно нарушение на правилата.

Групата се свлече на бетонния под и аз попитах водещия страж:

– Искам да видя заповедите ви, къде са? Аз съм офицер Грис и това е грубо нарушение.

Използвах най-сухия си официален глас. Само от това разбират от-репките на „Лагер Твърдост“.

Стражът взе да прелиства заповедите. Стана ми ясно, че пленникът не беше само един.

– Тук се казва да си е както трябва, щото го водим за много важен

разпит.

„Както трябва“ означава без опии в кръвта. Опасна практика.

– Кой е издал заповедта? – раздразнено попитах аз.

Стражът заби очи в хартиите, после ме изгледа внимателно.

– Ами вие, офицер Грис.

Какво да се прави, само една от хилядите заповеди, които се налагаше да подпечатвам. Погледнах написаното. Заповедта беше подписана от един от личните секретари на Ломбар, занимаващ се с разпитите и разследванията. По гърба ми мина ледена тръпка. Надявах се да са довели когото трябва. Ломбар мрази гафовете. Прочетох името на пленника и се обърнах към него.

– Казвате се Гунсалмо Силва, така ли? – попитах го на английски.

– Американец ли сте? – изръмжа той. – Американец? Кое е това място, да го „бибип“? Какъв е тоя ад, „бибип“? Иисусе Христе, ама какво правя аз в това сборище на летящи чинии?

– Моля ви – казах търпеливо. – Гунсалмо Силва ли се казвате?

– Виж какво, мой човек, искам веднага да ми доведете скапания консул на Съединените щати! Ама веднага, чуваш ли ме? Знам си проклетите права! Докарай ми тук консула на Щатите, ръфляк смотан, да не ви скъсам гадните „бибип“!

Очевидно не смяташе да отговори на въпроса ми. Махнах отегчено на стражите да го отвеждат. Поне не отрече, че се казва Гунсалмо Силва.

Докато го натиквах в машината, успя да ми кресне през рамо:

– Ще напиша на моя конгресмен за тая история!

Ами желая ти късмет! В стаите за разпит на Спитеос май не беше лесно да си купи пощенски марки за Съединените щати.

Засега не извеждаха други пленници. Тръгнах наперено по вътрешните проходи към капитанския салон. Болц си седеше вътре – едър мъжага, побелял космически ветеран, загрубял от стотината години, прекарани сред звездите. Отпускаше се след кацането. Беше си свалил туниката и се виждаха гъстите косми по гърдите му. Може би произхождаше от планетата Бинтън, това показваха превитите му рамене и провисналите устни.

Видя ме и ми предложи едно кресло на пружини.

– Настанете се удобно, офицер Грис. – Бях говорил един-два пъти с капитан Болц и се радвах, че имам работа с него, а не с някой друг. – Тъкмо си изплаквам гърлото, преди да стъпя на твърда земя. Ще ми направите ли компания?

Вече вадеше бутилката от шкафчето до масичката. Досецах се

какво беше питието – „Джони Уокър Блек Лейбъл“. Земно уиски! Не знам защо го предпочитат капитаните по този маршрут. Та то направо ти отсича главата! Сипах си три капки не за да пия, а да предразположа Болц.

Той побъбри известно време за полета: всичко било както винаги, почти се напъхали в облак космически боклук, край еди-коя си звезда електромагнитните бури били по-силни този път, гръмнал конвертор на главните двигатели, двама от екипажа лежали в карцера за откраднати стоки... Скука.

Чаках и ето – късметът ми отново проработи! Научих причината за дружелюбието му. Отиде до вратата, за да се увери, че никой не подслушва. Приведе се към мен и ме лъхнаха тежки спиртни пари.

– Грис, скътал съм в гардероба двайсетина кашончета уиски. Искам да ги прекарам покрай стражите и да ги дам на един приятел във Веселия град. Как мислите, дали...

Разсмях се от удоволствие. Свих пръст и той ми подаде бланката. Притиснах картата си към нея. Дотогава си представях, че това ще ми струва скъпичко!

Той грейна. Щеше да припечели по петдесет кредита на бутилка. Погледна ме замислено.

– Случайно купих едно черно момиче този път. В бардаците много се търсят. Имате ли нещо против да я прибавим в пропуска?

Все по-добре.

– Карай да върви – отвърнах.

Той потри пръсти.

– Колко?

Закисах се гръмогласно.

– Болц, нали сме стари приятели! Не ти искам пари. Дори нямам нищо, което да ми откарате нелегално до Блито-3.

– Значи остава да ви дължа услуга.

– Както кажеш. Сега може ли да се заемем с работите на кораба?

В паузата между уискито и приближаващата печалба Болц потъна в благодушие.

– На вашите заповеди, офицер Грис.

– Кога потегляте натам?

– Може да минат десетина дни. Трябва да сменим конвертора. Значи десет дни. Но в края на краищата вие заповядвате тук, офицер Грис.

– Добре, десет дни ме устройват. Преди да тръгнете, ще трябва да качите на борда някои товари. Първият е младеж на име Туола.

Болц бързо пишеше с огромната си лапа.

– Дали му прилява от безтегловността...

– Той е куриер на секретна поща. Често ще му се налага да пътува. Така, Туола е малко... луд по мъжете. Не му позволявайте да говори с никого от екипажа и другите пътници. И да не се забърква в истории.

– Ясно. Заключен в каютата – заключен „бибип“.

– Другият е учен. Посветен е в някои тайни и участва в изпълнението на тайна задача. Не го включвайте в списъците. И не бива да говори с никого.

– Ясно. Заключен в каютата – заключена уста.

– Освен това ще има три товарни пратки.

– Ей, това е прекрасно! – оживи се Болц. – Нали знаете, към Блито-3 нищо не товарим освен ядене и резервни части. Тъй значи! Истински товар! Добре. Корабът лети по-приятно. Знаете ли, офицер Грис, пътуваме с прекалено лек товар.

– Радвам се, че одобрявате. Голямата партида е от „Целологични прибори и материали Занко“. Разни здравни измишльотини, за да си направим полева болница на онази планета.

– Я, направо ми светна пред очите. Може някой най-последно да я оправи онази венерическа болест, дето е плъзнала там. И в момента двама от моите глупаци се мъчат от нея! Да ги „бибип“!

– Малко по-късно ще пристигне втора, по-малка партида от същата фирма, която в момента се подлага на инспекция. Съдържанието ѝ е твърде крехко, така че не я подмятайте.

– Да не я подмятаме – прилежно записваше Болц.

– Сега да видим имате ли покрит с олово херметичен склад, където можем да сложим сандъци с радиоактивни материали?

– Ами да, имаме един. Но те няма да гръмнат, нали?

– Стига никой да не ги отваря. Но са толкова важни, че аз лично ги докарах. Може ли някой от подчинените ви да ги постави в склада веднага? И да ги заключим?

Оказа се, че можеше – успя да хване някого, преди да е отпрашил към града, за да се повесели. Скоро с помощта на Ске деветте „радиоактивни“ сандъка се наредиха спретнато в склада. Аз врътнах ключа и го прибрах в джоба си.

Болц ме изпрати до въздушния шлюз.

– Добре, ама как ще ги разтоварим, щом ключът е у вас?

Ухилих му се. Имах чувството, че летя.

– Когато кацате на Земята, капитане, аз ще съм вече там да ви

посрещна. Оттам ще управлявам цялото шоу!

Той ме плясна по гърба и сърцето ми едва не спря.

– Това се казва добра новина! Значи още там ще ми подпечатвате пропуските за нещицата, които промъквам! Ще се видим на площадката за кацане!

– С бутилка уиски в ръка, само за вас – уверих го.

– Чакайте малко – промърмори той озадачено. – Как ще стигнете дотам преди мене? Дъртят „Бликсо“ не е спринтьор, ама нищо друго няма да тръгне преди него.

В пролуките между другите кораби се виждаше „Влекач едно“. Отличаваше се по гъмжащите отгоре му работници. Болц се вгледа внимателно.

– Не се сещам. Какво е това чудо? Май е от флота... о, богове, от онези влекачи с „Бъдеще-минало“, а? Офицер Грис, не знаете ли, че един от тези изроди се пръсна на парчета? Аз пък си мислех, че са извадили от употреба всички леки кораби с „Бъдеще-минало“. О, щом е така, офицер Грис, никак не ми се вярва да ме посрещнете!

И с двете си ръце изобрази взрив.

Не беше най-доброто хрумване от негова страна. Но се насилих да обещавам, че много ще внимавам, и му пожелах лек полет. Тръгнах си.

Предстоеше ми твърде напрегната работа. От днешния ми график оставаше най-опасната част. Щях или да успея, или да се поваля напълно. Само за проблема как да си намеря „бръмбарчета“ за Хелър можех да мисля.

Когато отлитахме, Болц още стоеше пред въздушния шлюз и тъжно клатеше глава.

Глава трета

Достигнахме височина десет хиляди фута. Моят пилот се преструваше, че си е пресилил гърба, и току разтриваше ръцете си. Казах му да лети към Веселия град. Полагах старания да се гримирам, а той все пускаше управлението и се опитваше да изсмуче кръвта от драскотините, причинени от острите ръбове на сандъците. Влезе ми пудра в очите и го напусвах.

– По-леко! – заповядах и добавих едно-две силни прилагателни.

Той се съсредоточи. Довърших промяната на лицето си. С малко жълтеникава течност, чийто цвят смекчих с бледожълта пудра, успях да

имитирам характерния за висшата класа на Флистен вид. Сложих на всяко слепоочие парче изкуствена кожа и спуснах надолу угълчетата на очите си. С черните лещи очите ми добиха доста зловещ поглед. Останах доволен. Надянах къса черна перука и почерних космите на лицето си. Превъзходно!

С пъшкане се освободих от всекидневната си униформа и облякох яйчените дрехи на Армейското разузнаване. Провесих на врата си знака за висок ранг, обух жълти ботуши с остри токове и на главата ми кацна плоска шапка. В джобовете си сложих своя портфейл и електронната карта на Тим Снахп.

Полюбувах се на отражението си в огледалото. Какъв надменен, красив аристократ! Тим Снахп, ранг XIII, демоничният ас от Армейското разузнаване на Флистен! Как се заглеждат момичетата! Как треперят всички гузни съвести в армията, как се гърчат враговете под злия поглед!

– Отивате някъде да ви застрелят ли? – с надежда попита пилотът.

– Отивам във Веселия град, в най-хубавите барове. Завий към северния квартал.

– По това време армейските офицери висят в Мръсния клуб – измърмори пилотът. – А той е в южния квартал.

Не го удостоих с отговор. Твърде ясно личеше желанието му да ме дразни. А и бях зает със сгъването на цивилния костюм и с въоръжаването си. Освен това беше прав.

Кацнахме на една пресечка от Мръсния клуб.

– Ти – казах му – можеш да отидеш някъде и да си похарчиш пачката. Не си ми нужен до утре сутринта.

– Пачка! – изпръхтя той. – Че нали тия десет кредита ги дължа на офицер Хелър!

Не му мина номерът. Непокколебимо наредих да ми се маха от очите. Почувствах облекчение, че не се налагаше да търпя присъствието му.

Проверих оръжията си. В кобура ми имаше метателен пистолет. Видът му е армейски, но всъщност няма нищо общо с военните. Изстрелва плоски метални тригълници, които просто нарязват тялото на филийки. Беше спомен от първите ми дни в апарата, прибрах го от един труп. Разполагах с два 800-киловолтови взривострела, но не исках да ги използвам – щом натиснеш спусъка и всички си мислят, че започва война. Отзад под яката беше моят специален нож. За днес паролата беше „Тишина“!

В чудесно настроение се запътих през остатъците от снощни

купони. Пред погледа ми се пъчеше Мръсният клуб. Всъщност това не е истинското му име, официално се нарича Игрален клуб на сухопътните сили. Но армията отказва да има нещо общо с него, защото важните клечки в тяхното управление не би трябвало да търпят нещата, които стават тук. Те самите си позволяват същото, но никога не биха си признали.

Клубът е висок петнайсетина етажа и се е разпрострял поне на двадесет акра площ, всичко това под покрив. Пред входа две бластерни оръдия изригват вечния си огън, а голо момиче с генералска шапка се излежава върху пламтящата дъга. Военните са си глупаци.

Влязох с надеждата, че изглеждам достатъчно тайнствен за ролята на офицер от Армейското разузнаване. Никога не разбрах защо обличат хората от тази служба в цвят на яйчен крем, другите от армията носят шоколадови униформи.

Вестибюлът има поносимо приличен вид, а първите две зали са обикновени закувални. Едва когато влезете в третия бар, разбирате защо не бива никога да водите сестра си тук. До средата стените са стъклени и зад тях се разхождат момичета. Не танцуват. Дори тук-там са покрити с плат. Но това са жените, които в момента нямат с кого да се занимават в леглата горе и се мотаят зад стъклото в очакване някой от клиентите да насочи лъчевия маркер към една от тях. Избраницата се качва горе с точния стрелец и му дава възможност да прояви още от уменията си.

В петата зала всичко е като парада на момичетата, само че са замесени от животни. По същия начин ги посочват и отвеждат горе. Хората от армията много се застояват по бойните полета далеч от дома и придобиват чудати наклонности.

Бродех безцелно и грижливо си придавах безгрижен вид, ала си държах очите отворени, търсех определени опознавателни знаци – същия ранг като моя или по-нисък. Но засега не ми излизаше късметът. В този ранен следобед не можех да очаквам тълпи. Пръснатите нарядко опознавателни знаци и рангове си говореха щуротии и тихичко се наливаха.

Минах през комарджийското отделение и влязох в суперкомарджийското. Твърде рано беше, за да са сложили момичетата на колелата. Връзват ги с разперени ръце и крака, дисковете се завъртат, а играчът хвърля по тях ръчни гранати-играчки, направени от плат. Ако гранатата улучи гърдите, „взривява“ се, всички интересни места по тялото на момичето се осветяват ярко и дъжд от чипове сякаш излита от нейната

„бибип“. Поне така твърди управата. Но момичето винаги може да нагласи движението на колелото и гърдите си, самият аз играх веднъж часове и нищо не получих.⁷

Започнах да се тревожа. Обиколих шестнадесет зали, без да открия знаците на службата, която търсех. Може би офицерите от Снабдителния отдел бяха прекалено печени, за да си губят времето на такива места?

Върнах се в Бункера. Имат си и имитация на полеви свързочен възел, който обаче поднася „Тап“. В сепаретата масите са оформени като полеви бюра и е мрачно като в адовете. Вече се готвех да отида в Полевата болница – където сервират „кървави“ коктейли и сервитьорките изобразяват полуголи медицински сестри, – дори прекрачих прага, но шестото чувство ме накара да надникна в едно забутано ъгълче на Бункера.

Да! Знаците! Хищно свитият юмрук на снабдяването!

Човекът отпуснато се облягаше на „бюрото“, пред него се забелязваше локвичка от разлято питие. Той като че дремеше.

Прокраднах се към него, за да не го събудя. Шоколадовата туника беше извита настрана и не можех да видя ранга му. Наложих се да го обърна към себе си. Аха, ранг XII! Равен на командващ десетхилядна част. Разбира се, в снабдяването не водят войски в бой.

Не беше нужно да проявявам такава предпазливост, онзи хъркаше в пиянски сън. Тъкмо да претършувам джобовете и една сервитьорка – в Бункера те носят дрехи на полеви куриери, но без панталон – дойде да види какво желая. Поръчах си обикновена искряща вода.

– И донесете голям контейнер с двойно силен „главотръс“ за моя приятел – добавих.

– Отдавна беше време да се появи някой от приятелите му – заяви тя. – Кисне при нас от ранно утро. Май не се грижите много един за друг. – И се оттегли, капризно нацупена.

Довърших си тараша. Според електронната му карта той се казваше полковник Раджаба Стинкинс от Волтарианските нападатели,

---

7. За да се придържахме към фактите, трябва да посочим, че играта „Момиче на колело“, позната в армията като „Да гръмнем мадамата“, не използва живи млади жени, а триизмерни електронни илюзии. Не е вярно, че собствениците мърдат гърдите настрана с помощта на стандартни бойни схеми за балистични прогнози, предвиждащи траекторията на гранатите. (Бележката е включена в текста по настояване на собственика на Игралния клуб на сухопътните сили, който заплаши, че в противен случай ще даде под съд издателите. От редакторите.

Снабдителен отдел. Превъзходно. Със сигурност нищо не знаеше за Флистен. Кожата на лицето му белееше като планински сняг.

Беше твърде месест мъж, склонен към трупане на тлъстини. Хъркаше си невъзмутимо. Претърсих го основно, без да се притеснявам. Намерих току-що издадени документи за развод и снимки на пет деца. Значи това била причината да се налива до козирката. Човек лесно може да си направи подобни изводи, особено с моите познания в земната психология. Давеше мъката си.

Момичето се върна с поръчката. Подпечатах сметката с неговата карта. Тя се понамръщи, но само докато ѝ подхвърлих една от неговите петкредитови банкноти.

– Щом е решил да се напива – казах, – може да си плати и за изтрезняването. Бяхме съученици. Винаги си е бил пияница.

– Аш ли шъм бил пияниша? – изломоти той. Събуждаше се. – Това ши е клевета, да жнаеш! Никога не шъм пил преж живота ши.

Момичето реши, че шегата е много хубава, и се отдалечи с поклащане на голите си бедра.

Захванах се да изсипвам горещия „главотръс“ в гърлото му.

– Полковник, трябва да изтрезнеете. Не подхожда на един мъж да се препъва и пада при всяка несполука в живота! Винаги може да се случи. Но не може да...

– К,ви нешполуки, бе? – прекъсна ме той.

– Ами вашите. Да се наливате от мъка...

– Кой ше налива от мъка, бе? Аш пражнувам! Тъкмо ше отървах от оная дъртофелниша, да я „бипип“, жаедно шъш нейните пет гадни ишшадия. От два дена пражнувам, йееее!

Какво да се прави, диагнозата не винаги е безгрешна. Независимо от причината, налагаше се да докарам този полковник от снабдяването до работно състояние. Преди да свърши нощта, щеше да е мъртвец.

Залових се с работата си – чрез земна психология, горещ „главотръс“ и хапчета за ободряване да подготвя жертвата си за заколението. Късметът не ме напускате.

Глава четвърта

Само крайната цел ме накара да се трудя толкова усърдно за изтрезняването на замаяния полковник. Но Хелър трябваше непременно да си получи „бръмбарчето“, и то така, че нито той, нито някой друг да

заподозре. Освен това исках само аз да контролирам устройството в главата му. Ала докато се потях от усилията, започвах да се чудя струва ли си труда. Минаха четири часа!

Полковникът май размишляваше за същото. Притисках студена мокра кърпа към челото му и се опитвах да го задържа на стола, за да напъхам още една таблетка в устата му.

– Ама защо ми правиш това? – поиска да научи той.

Аха, значи наистина изтрезняваше!

– Заради доброто име на професията – излъгах.

– Че аз не съм се излагал – възрази полковникът.

– Не, не – казах. Реших да скоча с главата надолу. – Армейското разузнаване на Флистен е затънало в особено труден случай. Намекнаха ни, че вие сте най-сдържаният и най-надеждният офицер от снабдяването тук.

Той ме изгледа недоумяващо.

– Никой не ми е казвал такова нещо досега!

– Какво пък, време е истината да излезе на бял свят – вдигнах рамене аз, а в същото време безгласно се молех да не ни заплашва подобна катастрофа.

Той помълча дълбокомислено.

– Без „бибип“, нали? Някой ви е казал, а?

– Такова е мнението и на компютрите, а те никога не грешат.

– Истина е – уведоми ме най-сетне, като се изпъчи.

– На Флистен – продължих аз – имаше кражби на най-секретните и важни наблюдателни устройства, създадени досега. Тежко престъпление, засяга сигурността на държавата. Дори и на Императора.

Огледах се скришом, за да покажа нежеланието си някой да разбере за какво си говорим.

И малко се обърках, защото установих, че наистина ни следят. Тъмен силует на вратата към Полевата болница се скри, щом го зърнах.

Реших, че беше някое пиянде. Тук винаги е пълно с пияндета. Отново се съсредоточих в плановете си.

Бутнах свития си юмрук под носа му. Леко разтворих пръсти. Очите му се забиха в електронната карта на Тим Снахп от Армейското разузнаване.

– О, и без това знам, че сте от разузнаването – махна с ръка той. – Нали си личи по униформата.

– Исках да сте напълно сигурен, защото никой не бива да чува това, което ще споделя с вас. Имам ли вашата дума?

– Не е нужно да се съмнявате в честта ми – отговори малко високомерно.

– Добре, значи постигнахме пълно разбирателство помежду си. Уверявам ви, високо ценя вашето обещание да помогнете.

– Винаги съм насреща – отзова се той.

Не знаех дали е изтрезнял напълно. Е, наглед беше така, но с офицерите от армията никога не можете да бъдете сигурни.

– И така – на работа! – казах делово. Наведох се към него и заговорих съвсем тихо. – Тези наблюдателни устройства бяха откраднати. Най-последните модели. И... – доближих се до ухото му, натъртвайки всяка дума: – ...имаме основания да смятаме, че крадецът е бил нает от самия производител! – Забелязах как се стресна полковникът. – Само той би могъл да знае за съществуването на устройствата. Смятаме – тупнах го по ревера, – че производителят ги е откраднал от Флистен, за да ги продаде тук, на Волтар!

– Не може да бъде!

– Може! Хитро измислен начин за извличане на двойна печалба.

– Да му го „бибип“ на тоя тип!

– Както знаете, свръхсекретните наблюдателни устройства се продават само на упълномощени офицери по снабдяването на съответните служби. Тези бяха предназначени изключително за армията, следователно могат да бъдат продавани само на нея.

– Това го знам.

– Ето какво ще направим. Вие ще се престорите, че бихте искал да купите...

– А, няма как да стане. Не си нося чантата с документите.

– Нали ми обещахте!

Той се прегърби над масата.

– Вярно.

– Проявявате се като добър патриот. Компютрите бяха прави. – Това помогна и реших да продължа. – Въобще не е нужно да купувате каквото и да било. Искам просто да разглеждате изделията, като че обмисляте покупката. А пък аз, без те да подозират, ще огледам серийните номера и ще ги сравня с номерата на откраднатото. И ако се окаже, че сме прави в подозренията си, веднага ще си тръгнем, ще се обадя на началниците си от разузнаването, ще организират хайка и ще приключим веднъж завинаги с този случай. – Той сякаш се колебаеше. – Така вашето и досега безупречно досие ще бъде чудесно допълнено, несъмнено и със заповед за награда. – Тези заповеди не ги изписват по надгробните

камъни, добавих наум.

В снабдяването не са разглезени от много награди, по униформите им почти не се забелязват разноцветни ширити. Така окончателно го хванах на въдицата.

– А сега – казах му, докато той плуваше в блаженство – ще се измъкна навън да се обадя.

Пъгнах се в нишата, регистрирах неговата електронна карта и се обадих на номера, който вече бях подбрал грижливо – на малка фирма за специализирана електроника, която кресливо се наричаше „Компания «Очите и ушите на Волтар»“. Никой не ми отговори. Погледнах часовника си. Толкова дълго се мъчих с изтрезняването на полковника, че работното време бе свършило. Бях подготвен и за това, имах номера в жилището на собственика. Пак се възползвах от полковнишката карта, за да се свържа.

– Съжалявам, магазинът е затворен – ми каза собственикът.

– Дори и за договори от няколко милиона кредита? – попитах.

Той натисна клавиша, даващ му достъп до картата на събеседника. Шумно си пое дъх.

– Ще събера всичките си служители там...

– Не, не! – припряно го прекъснах. – Устройствата, от които се интересуваме, са най-секретните ви изделия. Не искаме никой да научи, че обмисляме толкова мащабна поръчка. Бъдете така добър да дойдете сам. Трябва да опазваме тайната!

– Удобно ли ви е в 19,30?

Дотогава щеше да се стъмни. Прелестно!

– И не включвайте вътрешното осветление – добавих. – В града са забелязани агенти на бунтовниците от Калабар. Но вие няма от какво да се страхувате. Ще ме придружава въоръжен телохранител, преоблечен като цивилен технически експерт.

Той се съгласи и прекъснахме връзката.

Проверих дали полковникът разполага с личен аерокар.

Когато приближавах масата, сервитьорката без панталон тъкмо протягаше сметката за подпечатване и полковникът тревожно ровеше из джобовете си.

– Загубил съм си картата!

Невъзмутимата ловкост е втора природа за всеки опитен агент от апарата. С полковнишката карта в ръка се наведох да потърся по тъмния под около обувките му, сред захвърлените салфетки. Надигнах се и пунах картата на масата.

– Би трябвало повече да внимавате – го посъветвах. – Никога не губете електронната си карта!

Той я взе с благодарност и подпечата сметката.

– Вече си мислех дали да не използваме вашата! – ухили се полковникът.

Само това ми липсваше! Скоро две убийства щяха да ми увиснат на шията. Никакви следи в този клуб! Не, благодаря! Дадох на сервитьорката пет кредита бакшиш – от неговите пари.

Нямахме много време и аз го побутвах да бърза. Щом излязохме, неговият аерокар потегли към нас. Той имаше и пилот! Не бях помислил за такава възможност. А този ми се стори такъв здравеняк, че вероятно се бръснеше с бластер. Излишни усложнения! Въобразих си, че личен аерокар означава машина без пилот. Но в армията все такива ги вършат. За всичко раздуват щатове. Плановите на Ломбар за съдбата на отрепките биха премахнали проблема с излишното население!

Излетяхме. Полковникът попита:

– Няма ли да усетят, че сте по петите им, ако ви видят с тази униформа?

Точно този намек очаквах отдавна. Излязох от клуба с безвкусната униформа на Армейското разузнаване само за да ме запомнят така – би ми помогнало при евентуално разследване.

– Помислил съм и за това. Ако позволите – и минах по-назад в просторния пътнически салон на аерокара. – Моля ви, изключете вътрешните светлини. В разузнаването се налага да спазваме някои изисквания.

В тъмното съблякох дрехите с цвят на яйчен крем и ги смених с обикновен цял граждански костюм. Уверих се, че всички оръжия са по местата си в новото ми облекло. Сложих си очила като на отруден учен. Направих им знак да включат осветлението.

– Я гледай каква промяна! – възхитен каза полковникът.

Тъпак, да го „бибип“! Нищо не промених в грима си, само добавих очилата.

– Да се погрижим за още нещо – имаме работа с безразсъдни хора. Вашият пилот въръжен ли е?

Олеле, каква разлика от скучното всекидневие в снабдяването! Вълнуващо! Пилотът потупа своя кобур. Настоях да погледна дали оръжието му е в изправност. Щом pistolетът попадна в ръцете ми, отворих го, проверих заряда и преди да го затворя, скришом огънах контактния електрод, за да не протича напрежение.

– Всичко е наред – казах, подавайки оръжието на пилота.

Предстоеше ни немалко път до Търговския град, страхувах се да не закъснеем. Открих къде беше разположена малката тъмна фабрика с магазин пред нея, пилотът насочи машината надолу и кацна пред задния вход.

Глава пета

Собственикът, да бъде благословен, ни чакаше съвсем сам. Жиливият застаряващ мъж така потриваше ръце, че според мен малко оставаше да им смъкне кожата.

Магазинчето представляваше малко складче, демонстрационна зала и ниша с рафтове и тезгях. Наблюдателните устройства не заемат много място.

– Полковник, аз съм Спърк, собственикът на „Очите и ушите на Волтар“ – представи се той. – За мен е удоволствие да ви услужа. Обаче вие знаете, че секретните устройства можем да продаваме само на армията...

Полковникът му показва картата си.

Аз само за секунда размахих пред очите му картата на професор Гирант Слахб.

Чудесно! Казах му, че ни интересуват последните разработки на устройства, имплантирани в черепа.

Спърк не ни поведе към рафтовете. Там бяха обикновените „бръмбарчета“ за съпруги, желаещи да заловят мъжете си в изневяра, или за служители от Вътрешната полиция, интересувачи се от навиците на своите началници. Той внимателно набра комбинацията, отваряща масивната врата на сейфа, и започна да вади от него истинските съкровища.

– Голям късмет имате, че тъкмо разработихме някои прекрасни новости – доволно изрече той. – Преминаха лабораторните и промишлените изпитания с най-високи оценки. Откровено казано, когато се обадохте, вече смятахме да ги предложим на армията.

Ох, това се казва късмет! Добре, че още преди месеци дочух слуха за тях и той излезе верен!

Спърк сложи една кутия на тезгяха. Те са сякаш само за диаманти – целите са плюшени отвътре. Взе щипци от чекмеджето, отвори капака на кутията и сякаш беше скъпоценен камък, вдигна уредчето с щипците.

Едва се забелязваше!

– Най-новото. Старите трябваше да се поставят в пряк контакт със зрителния нерв. А това тук работи по принципа на индукцията. Може да бъде разположено и на два инча от зрителния нерв, стига да е под костта, при това предава силно и точно.

– Не ми е много ясно – проточи полковникът, играеше си добре ролята.

Снабдих се с оптически увеличител и се престорих, че гледам цифрите на предмета в щипците на Спърк. Цифри ли? И през лещите трудно виждах устройството.

– Това е отразяващ предавател – обясняваше Спърк. – Включва се от абсолютно нова, неподлежаща на засичане вълна от външен източник. Това – той потупа друга кутия, която още не беше отворил – изпраща постоянна вълна към отразяващия предавател, който на свой ред, след тайното му имплантиране в черепните кости, прехваща и усилва сигналите по зрителния нерв и ги препраща на приемника – пак потупа първата кутия.

Веднага ни показва следващата кутия. Вътре видях подобие на „Домашен екран“, но по-малко.

– Крайният резултат – каквото вижда обектът, се появява и на този екран.

– Триизмерно ли е изображението? – попитах го.

– О, не, съжалявам. Не сме напреднали чак толкова. Но картината е великолепна, абсолютна!

– Обхват? – отново попитах.

– Активаторът-приемник може да бъде и на двеста мили от обекта.

Ами сега? Как да следите някой, намиращ се в Съединените щати, когато вие сте в Турция? Милите са прекалено много!

– Твърде близък радиус на действие – заявих.

– А, това лесно се оправя с усилвател 831 – каза той и тупна друга кутия. – Увеличава обхвата до десет хиляди мили. И включващият, и отразеният сигнал минават през усилвателя.

Можех да дишам отново. Тъкмо вече се проклетисвах, че всичко е било напразно.

За пред полковника „проверих“ серийните номера на приемника, усилвателя и екрана. После казах:

– Но това не решава проблема със звука!

– Ами! – отсече гордо Спърк. Дойде ред на следващата кутия. С щипците ни показва нещо подобно на първото устройство. – Това е по-

просто. Звукът се приема чрез вибрациите на черепните кости. Отразяващият предавател за него се имплантира на милиметър-два от зрителния. Работи със същия приемник и усилвател, а екранът има и аудиоканал. Нашите учени са помислили за всичко.

Освен за това – на какво е способен един офицер от апарата, допълних го мислено.

– Значи – обобщих аз, – тези две устройства, поставени до окоото или в слепоочието, ще предават всичко, което обектът вижда и чува, и сигналите се приемат на десет хиляди мили? Вълната е нова, така ли?

– Неуловима! И не признава препятствия. Нито един от известните досега детектори не я засича. Това е вълна с голяма дължина, тя носи модифицираните сигнали от предавателя.

– Ами емоциите?

– О, съжالياвам! Учените ни не са се сетили за тях. Ще си запиша. Емоциите. Добра идея. Боя се, че засега са само зрението и слухът.

– Хипнопулсари? Нали знаете, натискате копче и обектът се унася.

– О, моля да ме извините. Произвеждаме и тях, но в момента запасите са изчерпани. Нито един не е останал.

Да го „бибип“!

– Нещо като електрически удари, за да бъде обектът послушен?

– А, тези ли? Имахме няколко. Изпълнихме поръчка за апарата, но не сме предвидили допълнителни бройки.

Да го „бибип“ сто пъти!

Скришом намигнах на полковника.

– С колко от тези вътрешночерепни устройства разполагате? С колко пълни комплекта?

– Само два – отговори Спърк. – Още не ги произвеждаме масово. Но можем веднага да започнем.

– Нека да огледам двата комплекта заедно с всички резервни части и енергийните пакети.

Започна да ги подрежда на тезгяха.

– Енергийните пакети няма да ви причиняват главоболия. Издържат две години, не се повреждат, не зависят от климатичните условия. Създадохме ги за армейски нужди. Нали разбирате, по този начин един шпионин във вражеска територия не е принуден да праща съобщения. Ръководителят му просто приема всичко, което шпионинът вижда и чува. Именно осъществяването на връзката проваля шпионите. А така на практика бихте могли да се намирате на обратната страна на планетата и да получавате каквото поискате от своя човек.

Пак се престорих, че сверявам номерата на всеки детайл. А в действителност исках да бъда напълно сигурен, че нищо не липсва.

Двата комплекта кутии не бяха прекалено обемисти. Огледах ги грижливо.

– Всичко ли е тук?

– Абсолютно всичко. Резервни части, енергийни пакети, всичко. Дори и инструкциите за имплантиране. Ето ги. Боя се, че са написани на технически език, тъй като са предназначени за професионални целозози, но не се съмнявам, че армията има на разположение достатъчно от тях.

Той се засмя. Това беше последният смях в живота му.

Дръпнах се назад, насочих метателния пистолет и му срязах гърлото.

Полковникът, уплашен от потоците кръв, не се оказа старият непоклатим боец, за какъвто го мислех. Бих могъл да очаквам, че ще схване положението – открил съм откраднати части и екзекутирам престъпника. Но той нищичко не проумя, а посегна за пистолета си! И се прицелваше в мен!

Какво друго бихте могли да очаквате от снабдяването?!

– Какво правите, по дяволите? – изрева той.

В момента единствената ми грижа беше да няма бластерни изстрели близо до чувствителните уреди. Шокът от ударните магнитни вълни би ги съсипал.

Полковникът не успя да се прицели по-високо от върховете на обувките ми.

Прострелях го в гърлото! Той се заклати назад, изтърва пистолета и се хвана за гръкляна.

Плановете ми тръгнаха наопаки. Мислех си, че полковникът ще разбере действията ми. Загубих самоконтрол.

По коридора откъм задната врата трополяха ботуши.

Забравил бях за пилота!

Спря на двайсетина фута от мен. Гледаше как неговият полковник умира в гърчове сред фонтани от кръв.

Пилотът светкавично измъкна пистолета си. Прицели се и натисна спусъка. Нищо не се случи. Тогава той направи нещо много глупаво – захвърли пистолета, изтегли от ботуша си огромен нож и се хвърли към мен.

Стрелях и не улучих! Да им го „бибип“ на тези неточни метателни пистолети! Имах само още едно острие!

Ножът се издигна за удар. Стрелях и се изтърколих настрани. Пилотът заби ножа на два инча в пода и падна мъртъв върху него. Що за касапница стана! Навсякъде кръв! Но аз само исках да си взема кутиите.

– Не мърдай, Грис!

Глас откъм вратата за съседната стая! И насочен към мен взривострел.

Глава шеста

Собственото ми оръжие беше празно. А взривострелът сочеше точно в мен.

Хванаха ме!

Очевидец на всичко, а телата лежах на пода!

Зловеща тъмна фигура се промъкна в стаята.

– Казвах ти, че правиш грешки, Грис.

Рейза Тор! Шефът на Отдела по провокациите!

Показа ми нещо, което държеше в лявата си ръка.

– Заснех всичко, което стана тук, Грис. Хвърли този пистолет!

Защо не? И без това беше безполезен.

– Такъв некадърник си, Грис.

– Хайде, извикай хората си – казах му.

– А, никакви мои хора няма тук. Мога и сам да се оправя с теб. В тази камера са записани всичките ти глупости. С нея заснех и срещите ти с жената пред кабинета на онзи хипнотизатор... впрочем тогава постъпи доста умно, тя вече е екзекутирана. Разполагам със запис и на разговора ти с целолога в Скапания град и не се съмнявам, че и той скоро ще умре. Записах приказките ти с този проклет тъпанар, полковника, в Мръсния клуб. И пълна картинка от мацаницата, която оплеска тук.

Дрънкането не е страшно като стрелбата. Нека си плещи.

– Значи ти беше гадникът, който взриви аерокара ми в планините Блайк!

– И който прибра обратно онези фалшиви банкноти преди ти, слабоумник такъв, да ги пръснеш навсякъде и да ни докараш някое разследване на главата. Като правиш шуротии, нямаш мярка, Грис.

– Ти се опита да ме убиеш там – промърморих обидено. – Нима подхождат такива постъпки между братя офицери от апарата?

– Не знаех, че си уредил вълшебна поща, за да стигнат онези мои

снимки при командира на Смъртния батальон. Това, че и в този миг си жив, дължиш само на снимките. ИСКАМ ОРИГИНАЛИТЕ И ВСИЧКИ КОПИЯ!

Вдигнах рамене.

– Да не мислиш, че ги нося навсякъде със себе си? В моя кабинет са. Хайде да си говорим направо. Ако ти ги дам, ти ще ми дадеш камерата си и всички оригинали. Става ли?

– Точно това искам! О, богове, уморих се от тревоги за теб! Ами ако някой друг те беше убил? А ти си лесна жертва, Грис. Хайде, размърдай се. Отиваме в твоята канцелария.

– Как успя да ме проследиш? Не си чак толкова печен.

– Тъкмо ми напомни – най-добре махни „бръмбарите“ от дрехите, които носиш. Прикачих ти ги, докато избираше при мен. Грис, ти си некадърник.

– Ще сключим споразумение с теб – казах му. – Помогни ми да разчистя всичко това, после отиваме в моя кабинет и правим размяната. Нали не искаш да оставим тези следи след себе си?

– Прав си.

– Имаш откраднатата машина отвън, нали? – попитах го. Той кимна. Продължих: – Засега сме в примирие. Помогни ми и веднага тръгваме. Давам ти дума, че ще направим размяната.

Това като че го успокои.

Опипах трупа на полковника, за да си прибера острието. Мърлява история. После обърнах пилота по гръб и измъкнах острието от гърлото му. Много мърлява. Взех си острието и от гърлото на Спърк. Много, много мърлява.

– Приличаш на касапин! – потърси се Рейза Тор. – Омаза си ръцете и дрехите с кръв.

Чуйте го само – шефът на Отдела по провокациите ще ми говори за кръв!

Цели две минути загубих да търся острието, пропуснало пилота. Сребристото връхче едва се показваше от рамката на вратата. Помогнах си с щипците за електронни детайли.

Отворих касата. Вътре намерих само дребни пари, но все пак ги сложих в джоба си. Съборих я на пода.

Избрах голям кашон от рафтовете, с нежна грижа сложих в него двата комплекта с упътванията, старателно го залепих, маркирах го с голямо X. Рейза Тор ме съпроводи до аерокара, където внимателно настана кашона на задната седалка.

Върнах се, снабдих се с още няколко големи кашона и опустоших големия сейф. Не знаех за какво служат тези сложни уреди и нямах време да се занимавам с указанията за употребата им. На кого ли му пукаше що за измишльотини взех! Произшествието трябваше да прилича на голям обир.

Дори накарах Рейза Тор да носи някои от кашоните до аерокара. Задната седалка се запълни догоре.

След това истински впрегнах Рейза да поработи. Извлякохме тялото на полковника навън и го сложихме отзад в неговия аерокар. Извлякохме и пилота и го закрепихме пред пулта за управление.

Освободих предпазителя на взривострела му – сега и най-малкото друсване щеше да предизвика стрелба. Набутах го в изстиващата ръка на полковника.

Поизпотих се с автопилота, но най-сетне го нагласих. Включих двигателя. Издърпах лостовете и машината подскочи нагоре, все по-високо в небето, май се насочи към Скапания град. Вероятно след час-два горивото щеше да свърши или пък аерокарът щеше да се блъсне в друг по транспортните маршрути.

Порових за кутия със спирт за почистване, полях тезгяха и трупа на Спърк. Запалих спирта и пламъците забучаха.

– Да се махаме оттук! – подкани ме Рейза Тор.

Стискаше камерата в ръка. Пъхнахме се в откраднатия аерокар.

– Аз ще карам – заяви той и остави камерата до себе си. – Ама ти направо се престара!

– Вярно е – съгласих се и забих десетинчовото острие на специалния нож в гърба му.

Огънят бушуваше в магазина. Някъде далеч се надигна вой на пожарна сирена.

Изблъсках тялото на Рейза Тор, за да се настани на пилотското място. Аерокарът излетя към нощното небе и скоро се смеси с другите машини.

Стигнах до река Уийл. Закрепих аерокара неподвижно. Извадих ножа и го почистих.

Почти точно над района на Отдела по провокациите изхвърлих трупа на Рейза Тор. Твърде лошо – вече нямах достъп до отдела, но нали скоро щях да съм много далеч оттук! Утре, ако ми хрумнеше, щях да пратя по пощата снимките как уби любовницата на командира на Смъртния батальон. Поетичен отънък. Не, може би по-добре на новинарските листове. Не, най-добре да не го правя. Нека труповете почиват в мир.

Човек може да прекали с артистичното начало в душата си.

Отлетях към канцеларията на своя отдел. В този късен час нямаше никого и нищо. Моят аерокар си беше там, паркиран и заключен. Отнеох плячката в мазето под кабинета си.

Прекарах около час в отстраняване на всякакви следи от „Очите и ушите“, вместо тях залепвах етикети на „Занко“ по кашоните и кутиите. Излишните неща натоварих в откраднатата машина, превключих я на автоматика и я оставих да отлети нанякъде, все някога щеше да катастрофира. Един от девизите ми е: „Помагайте на полицията.“

Дрехите с петна от кръв или водещи към Отдела по провокациите до последното парцалче изчезнаха в дезинтегратора. Измих всичко от себе си в тоалетната и се преоблякох в собствената си униформа.

За да положа последните щрихи на картината, опаковах старото палто на Прахд Битълстифендър, картата му и предсмъртната записка и адресирах пакета до полицията с бележка „Намерено на брега на Уийл“. Сложих го на пода до бюрото си с указание да бъде изпратено след десет дни.

Всичко поемаше по нормалния си път. Отворих тайното скривалище за компромати под една разхлабена плоча на пода и извадих оригиналите на снимките за убийството, извършено от Рейза Тор. Прегледах всички записи от неговата камера и цялата купчина боклук потъна в дезинтегратора.

Тъпакът му с тъпак! Ако го бях довел тук, можеше да види скривалището ми и много се съмнявах, че би удържал на дадената дума. Вероятно дори би се опитал да ме убие, щом си прибере снимките. А що се отнася до неговите записи, те бяха безполезни. Навсякъде в тях аз бях маскиран. Никой не би ме познал. Все пак Рейза беше очевиден. А в апарата отдавна съществува поговорка, която дори той би трябвало да помни – „Безгрижните умират млади“. Прозях се. Заключих кабинета и се запътих към своята стая, за да поспя поне малко.

В края на краищата денят се оказа претрупан със случки! Но не прекалено много за живота на офицер от апарата. Честно казано, трудно ми е да си представя как едно правителство въобще би могло да работи без интелигентни и всеотдайни хора като нас, които да му служат. Цялата система би рухнала.

Глава седма

Денят започна малко кисело. Моят пилот потъна в отвратително настроение. Когато пристигна с аерокара да ме вземе, аз любезно го попитах дали е прекарал добре свободната си вечер, а той през целия път до канцеларията ми досаждаше със забележки като: „Че може ли човек без пари да прекара добре?“, и: „Човек може и да умре от глад, ако дълго остане без нищо за хапване“. За капак добави раздражено една история, как някакъв офицер загинал при катастрофа, защото пилотът му много се тревожел от бедността си. Моето настроение си беше добро. Оставих го да си мърмори.

Щом стигнахме, го натоварих да носи кашоните с надпис „Занко“ от мазето до аерокара и той все ги хвърляше грубо на задната седалка, като процеждаше през зъби: „Аз се трепа до смърт да я изчистя тая машина, а сега пак ще я оклепаме“, и: „Това не ви е камион“. Не издържах и отидох да си купя кексче и горещ „главотръс“. Бях доволен, че се сетих да взема дребните пари от касата в онзи магазин, щяха да ми стигнат и за обилен обяд с вечеря после.

Седнах отпред да похапна на спокойствие и когато той се настани на мястото си, малко сгорещен и потен, отново подхвана безкрайната си реч за глада. Казах му меко, че нищо не е останало от кексчето и „главотръса“, и дори разклатих кутиятката, за да се убеди, но нищо не помагаше. Той си позволи да вдигне новинарски лист и да ми го подхвърли, оправдавайки се със заяждане:

– Целия го прерових и нищо да не намеря за вашите работи снощи! Не сте работил, ами сте си гледал кефа! Вие имахте свободна вечер, а не аз!

Невъзмутимо му заповядах да се насочи към имението на вдовицата Тейл в покрайнините на Нафуканите хълмове и зачетех „Сутрешното О, НЕ!“ – новинарски лист, излизащ на зазоряване и почитан от отрепките. Пилотът ми малко бъркаше – бях се набутал на първа страница!

**„СКЪРБЯЩ ПОЛКОВНИК ОТ СНАБДЯВАНЕТО СЕ
САМОУБИВА**

**БИВШАТА МУ СЪПРУГА ИЗПАДА В ИСТЕРИКА ОТ
СМЯХ**

Според добре осведомен източник от Вътрешната полиция късно снощи полковник Раджаба Стинкинс (Снабдителен отдел, Волтариански нападатели) с последна решителна стъпка сложил

край на своята житейска трагедия. На осемнадесет хиляди фута над Голямата пустиня той пръснал на парчета себе си, своя пилот и аерокара си с мегаволтов взривострел.

Неговата бивша съпруга е настанена за болнично лечение след часове неудържим смях. Хора от Игралния клуб на Сухопътните сили твърдят, че дори намесата на близки отдавнашни приятели в последния момент не помогнала.

Волтарианските нападатели ще извършат погребение с военни почести на това, което е останало, в събота. Канят се гражданите да присъстват на церемонията.

Полковник Стинкинс остави след себе си пет чудесни деца. Не можахме да се свържем с двете най-големи, тъй като са затворени в изправително училище.“

По-нататък излагаха кариерата му в служба на родината, от която ясно личеше, че е прекарал дълъг и приятен живот зад бюрото си. Погледнах по-надолу. Аха, ето го:

„ОГЪНЯТ ОПУСТОШАВА ПРОМИШЛЕНИЯ ГРАД

Снощи стена от всепоглъщащи пламъци бушуваше из потъналия в нощно спокойствие район на електронни фирми. Петнадесет души са изчезнали, предимно пазачи.

На сутринта половин квадратна миля овъглени и димящи руини бе всичко, останало от тридесет и една процъфтяващи фирми.

Ръководители на Противопожарното управление смятат, че най-вероятната причина за пожара е късо съединение в завода на «Електронни играчки Джимбо».

Конкурентите празнуват...“

Почти накрая в списъка на погълнатите от пламъци фирми се мъдеше „Очите и ушите на Волтар“. Нито дума за Спърк. Може би го бяха взели за пазач. Продължих нататък. Още един репортаж:

„ОТКРАДНАТО ВОЗИЛО ПАДА ВЪРХУ БОЛНИЦА

Снощи машина, заявена преди това като открадната, се е стоварила от небето върху Болницата на добросърдечното милосърдие.

Нейният управител, доктор Мъф Чъф, който не е бил там по време на инцидента, каза, че щетите са минимални и се

ограничават само с отделението за бедни деца. Тъй като покривът е рухнал, точният брой на жертвите още не е известен. «Все едно, смятахме да зарежем това отделение, сподели управителят. Нужни са ни повече средства и повече лекари. Сега ще подадем искане за увеличаване на фондовете.»...“

Прелистих страниците. Намерих малко съобщение:

„ОФИЦЕР ОТ АПАРАТА, ПРЕГАЗЕН НАСРЕД НЕБЕТО

Трупът на офицера Рейза Тор от Координирания информационен апарат бил открит в ранните сутрешни часове от скитник, ровещ из боклуците на река Уийл.

Инспекторът от Контрола на движението Роауф Роауф каза пред нашия репортер, че следите ясно показват – Тор е бил ударен от минаващ аерокар и е паднал от височина десет хиляди фута.“

Засмях се. Доверете се на пресата, тя винаги ще ви осведоми за истината!

Носехме се напред през прекрасното утро и скоро се снишихме над имението на вдовицата Тейл. Изпитвах такова самодоволство, че си останах на седалката, загледан в басейна. Като слънце ме топлеше отвътре мисълта, че щедро раздавам щастие на този свят.

Край водата седеше доктор Прахд Битълстифендър, облечен в халат с поне няколко номера тесничък за него. Около шезлонга му се търкаляха петнайсетина празни кутийки. А в скута му почиваше огромен поднос с планина от кексчета, които той поглъщаше с глада на хищник, едно кексче – една хапка.

В тревата се изтягаше по корем вдовицата Тейл. Полите на халата й бяха вдигнати чак до врата и отдолу не носеше нищо. Подпираше брадичка на дланите си и погледът й с възторжено обожание поглъщаше доктора.

Каква сцена на блаженство след плътски наслади! Честно, за миг си въобразих, че съм благодетел на цялото човечество. Вълните, излъчвани от вдовицата Тейл към Прахд, почти се виждаха в трептящия въздух под утринното слънце.

С десет секунди закъснение те осъзнах, че аерокарът е кацнал, а през това време въздушната струя едва не отнесе листата от клоните на дърветата.

Излязох. Те извиха глави към мен.

Но какво виждах? Вдовицата Тейл имаше лепенки и превръзки по лицето, а и цялата горна част на тялото ѝ беше омотана в следоперационни бинтове! Нима са се били? После се сетих, че Прахд вече се е заел с работата си. Може би се упражняваше. Тренираше си точната ръка, като ѝ махаше бенките и стягаше увисналите гърди.

Пресрещна ме непохватно на половината път към тях. Още преживяше и пътьом си бършеше ръката в халата.

– Аз съм офицер Грис – казах му съвсем тихо.

Показах му електронната си карта. Огледах се крадешком на всички страни. Попитах го:

– Нормално ли се настанихте?

А той ме гледаше странно.

– Всичко наред ли е? – продължих да го разпитвам. – От „Занко“ изпратиха ли необходимото?

Той кимна и каза:

– Гласът ви е точно като на професор Гирант Слахб!

Е добре, значи си имах работа с проникателен интелект. Но обучението в апарата винаги си казва тежката дума.

Усмихнах му се.

– Надявам се! Той е чичо на майка ми.

И незабавно – почит! Възхищение!

– Професорът е чудесен човек – отбеляза Прахд.

– Несъмнено – сърдечно се съгласих аз. – А сега да поговорим за работата. Готов ли сте за изпитателната операция?

Тръгнахме към болницата. Той се заклатушка пред мен. Празни кашони и кутии, малки и големи, се трупаха покрай стените. А болничната стая на покойния инвалид беше напълно променена и в средата ѝ се пъчеше голяма преносима операционна маса. Лампите бяха в готовност да осветяват отгоре. Наредените скалпели – да режат и пробиват. Бургите – да се завъртят. Колбите – да отглеждат клетъчни култури. Нагревателите – да нагриват. Каква гледка!

– Виждам, че вече сте използвал масата – отбелязах.

Той леко се изчерви – тогава чак забелязах няколко издайнически петънца по масата.

– Не, не, имам предвид вдовицата Тейл.

Изчерви се по-силно и заприлича на ритнато кученце.

– Не, не, не – натъртих. – Говоря за нейните операции.

– А, това ли било! – въздъхна той, моментално успокоен. – Горката жена! Толкова е лесно да се премахнат петна и бенки от лицето. Нито

има причина гърдите ѝ да са увиснали. Като се присади мускулен катализатор в *mammoa ferrosa*...

Какъв вдъхновен целолог! Предотвратих веднага изнасянето на нещо като „лекционен курс 205“.

– Добре. Знам, трябвало е да се убедите в изправността на оборудването.

– О! – той грейна. – Как работи оборудването! Но има още някои неща, които мога да направя за нея...

Казах си – обзалагам се, ще ги направиш. Например с главите надолу в басейна или ще опитате горе в клоните за разнообразие.

– Изпитателната операция! – твърдо напомних аз.

Той целият се превърна в слух.

– Предполагам, осъзнавате колко е секретна и колко по-секретно е вашето присъствие тук. Дойдох днес, за да проверя дали сте готов и имате ли нужда от допълнително оборудване.

– О, богове – възкликна докторът, – тук разполагам с повече неща, отколкото по време на болничната ми практика!

– В тази операция ще имплантирате един комплект. Искам внимателно да изучите инструкциите и да подготвите всичко. Не бива да допускате гафове. Неприятно ми е да ви напомням, но бъдещето ви зависи от тази изпитателна операция. Моят дядо...

– Искате да кажете чичото на майка ви, нали?

– Моят дядо беше целолог – бързо добавих аз. – Чувал съм да казва, че по първия пациент всичко си проличава. И макар че чичото на майка ми е много впечатлен от досегашните ви постижения, аз съм човекът – казах много сурово, – на когото трябва да се харесате. Само думичка, че сте тук, излишна драскотина със скалпела в операцията и... – Махнах като за сбогуване.

Това го стресна.

– О... аз... аз... ще ви се подчинявам, офицер Грис. Аз... ще... н-н-напра...

Тръгнах към вратата и изревах:

– Пилот! Донеси онези кутии!

Намерих свободно място за складиране. Ске си мърмореше под носа, но започна да снове напред-назад и да мъкне товара. Кутията със знака Х беше донесена сред първите, извадих упътванията с „бръмбарчетата“ за зрението и слуха, един комплект. Сложих ги на масата. Дадох му подробни нареждания и завърших с думите:

– Изучете тези устройства. С тях ще се занимавате при

изпитателната операция.

Той обеща. Колкото и да го разубеждавах, че останалото не е интересно, продължи да тършува из кутиите. Всъщност въобще не исках да знам какво имаше в тях.

– Не всичко тук е с целологично предназначение.

– Приложениято им е в свързани с целологията области – уверих го компетентно, но как ли бихте могли да определите като целологичен инструмент далекобоеен, миниатюрен, джобен, електронен, автоматично насочващ се по звук прицел за пушка – това не съм в състояние да измисля.

Ске най-после свърши с разтоварването и с ръмжене се върна в аерокара. Младият доктор Битълстифендър изведнъж се откъсна от огледа на уредите.

– Но по тези кутии има кръв!

Горкият аз! В апарата наистина е наложително качествено обучение при подобни натоварвания. Възкликнах:

– Ужас!

И лудешки препуснах към машината. Ске уморено седеше на мястото си, много изпотен и намусен.

– Искам да ти видя ръцете! – настоях аз.

Той с удоволствие се подчини. Вярно, сандъците със златото бяха го понарязали тук-там, но недостатъчно, за да кърви.

Стиснах здраво дланта му.

– Аха! Виждам тресчици!

Специалният нож излетя от ръкава ми. Забодох го в плътта!

Той писна.

Сграбчих и другата му ръка, преди да ми избяга. Прободох я!

Пак изпищя.

С едно движение скрих ножа в ръкава си.

Младият доктор Битълстифендър идваше по поляната към нас.

– Нещастен е – съобщих му, – но аз вече извадих тресчиците. Може би е най-добре да му превържете ръцете. Не е свикнал с тежка работа.

Кръвта капеше начесто.

– Но аз бих направил същото с по-малка болка! – възкликна докторът.

– Понякога крайните мерки са наложителни.

Ске се вторачи в мен с пламтящи очи. Ала болката изведнъж го победи и той притисна длани една в друга, за да я облекчи.

Младият доктор Битълстифендър ме погледна с пораснало

уважение и поведе скимтящия Ске към болницата.

Глас до лакътя ми:

– Те ще се забавят. Искам да говоря с вас. Бихте ли дошъл с мен в къщата? Там ще бъдем сами. – Беше вдовицата Тейл.

Трябваше да усетя какво ме чака. Тя ме въведе в разкошна дневна, цялата в бяло и златно. Издигащото се слънце щедро огряваше искрящия бял килим.

Крачето, обуто в пантоф, се плъзна зад ботуша ми, както отстъпвах назад.

Ударът от падането ми на килима разклати усмихнатото амурче върху подставката. А Пратиа ми казваше:

– Не мога да ви се отблагодаря за това, че го доведохте тук.

Шапката ми изхвъркна през отворения прозорец, докато тя полугласно напяваше:

– Вчера прекарахме чудесен ден.

За миг зърнах един слуга, който метеше преддверието с порочна усмивка на лицето си. Пратиа си знаеше своето:

– После Прахд и аз прекарахме още по-прекрасна нощ.

Пръстите ми безполезно се вкопчиха в края на килима, тя продължаваше:

– Точно така, най-чудесната... чудесната...

Амурчето се заклати опасно. Гласът на Пратиа стана напрегнат:

– ...чудесна... чудесна... чудесна...

И когато се чу тръпнеш стон, пердетата се свлякоха на пода.

Ухиленото амурче отново застана стабилно на подставката. Със съвсем нормален глас Пратиа ми каза:

– Той наистина е много мил. Трябва да видите колко е надарен.

Туниката ми лежеше смачкана на пода, далеч от моите търсеши пръсти. Опитвах се да я придърпам към себе си. Пратиа пак се задъха:

– Дойде толкова прегладнял!

Наложи се да изоставя туниката засега.

Амурчето отново заподскача. А Пратиа нареждаше:

– Толкова прегладнял... прегладнял... прегладнял... Ох! Ох! Оох!

Едва не си счупих пръстите от стискане на килима.

– Ето! – потръпна Пратиа.

Амурчето с трясък се разби на парченца.

Метлата на онзи слуга вдигна облак прах.

Ръката ми отчаяно докопа туниката, Пратиа отпуснато говореше:

– Само исках да знаете колко великолепен е той в леглото.

Вкарах крака си в ботуша.

– Е, благодаря, че ми казахте – обадих се аз.

Няма нищо по-обезсърчаващо от подобни занимания с жена, която ви разправя колко е страхотен някой друг. Изтощително.

Изненаданото лице на слугата, който надникна, би трябвало да ме предупреди.

– О, не си отивайте! – възкликна Пратиа. Ботушът ми излетя през прозореца, тя викна: – Още не съм ви разказала всичко!

Знаех, че Ске вече си поглежда часовника.

И пердетата от другата страна се смъкнаха с въздишка.

Неясните гласове отвън показваха, че слугата си приказва със Ске до аерокара. Може би за времето.

Накрая ме връхлетя нетърпеливият вик на пилота:

– Офицер Грис! Цял ден ли ще стоите там?

В двора цареше тишина и спокойствие. Слугата се беше преоблякъл в нова униформа. Ске вдигаше шапката и ботуша ми от тревата.

Спрях на вратата, мъчех се да закопчея туниката си. Трудничко – половината копчета липсваха и дрехата ми висеше от всички страни.

Ске ми подаде шапката и ботуша.

Цъфнало в широка усмивка, на прозореца изникна лицето на вдовицата Тейл.

Младият доктор Битълстифендър излезе от болницата и се запъти към къщата. Вдовицата Тейл профуча край мен, собственически го хвана подръка, вперила пълен с обожание поглед в очите му.

Младият доктор ми стисна ръката.

– Офицер Грис – каза развълнувано, давеше се от сълзи, – никога няма да мога да ви се отблагодаря!

Тя също ми протегна ръка със сияещ поглед и измърка:

– Солтан, нали е прекрасен младеж?

Добре, де, казах си, хубаво е да оценяват добрината ти, макар и чрез друг мъж в случая.

Бързо полетяхме нагоре във величественото утринно небе.

– Защо не вземете да оставите тая симпатична жена на спокойствие! – изляя Ске.

Помислих си – само ако можех!, загледан в смалвящото се имене. Двамата бързаха към стаята, в която аз току-що загубих поредната битка. Дано боговете се смият и по-скоро отида на Земята!

Глава осма

Насочихме се към хангара на апарата, но моят пилот твърде зле се справяше с аерокара. И двете му ръце бяха така увити в дебели превръзки, че той ги използваше като оправдание – не можел да борави с лостовете.

Реших, че киселото му държание прехвърли границата на допустимото. Ако си поговорехме както трябва, щяхме да си облекчим отношенията занапред.

– Какво каза на този доктор за мен?

Той продължи да управлява машината в мълчание – ако това клаушкане във въздуха заслужаваше думата управление.

– Ама наистина ли искате да знаете?

– Облекчи си душата – подканих го. – Няма да те наказвам.

– Е, първо му казах, че ако ще си има вземане-даване с вас, ще направи добре да си пази гърба.

Чудесно, помислих си. Дори твърде добре.

Моят пилот се престори, че е изтървал лоста, и аерокарът подскочи нервно. Подозренията ми се засилиха.

– И какво друго му каза? Помни, нищо не те заплашва.

Той дълбоко пое дъх. Когато отвори уста, от нея капеше отрова.

– Казах му, че сте типичен офицер от апарата – садист, подлец, скапан „бибип“, който и майка си би продал за стотна от кредит!

Праснах го!

За щастие комуникационният диск избръмча.

Хванах се за седалката, за да не се ударя при наклона на аерокара, и взех диска.

– Офицер Грис?

Кръвта ми взе да се съсирва във вените. Познах гласа на старшия чиновник от канцеларията на Ломбар Хист. Измънках утвърдително.

– Шефът заповяда веднага да се появите в хангара, ако ще да си съдерете задника от бързане. Чака ви там. – Връзката прекъсна.

Въображението ми превключи на аварийен режим. Дали Хелър е избягал? Или Хист е открил отсъствията на графиня Крек? Нима не е харесал моя подарък? Или директорът на „Занко“ се е раздрънкарал за десетте хиляди кредита?

Мозъкът ми завря от страх.

А моят пилот се хилеше зло.

– Ти си карай! – креснах му. – Изстискай от тази брамка петстотин в час, веднага!

Ето това е начинът да се отнасяте с отрепките. Плащах си за проявеното преди малко дружелюбие.

Не, друга беше причината. Всичко започна с появата на Хелър. Хелър развърташе всекиго! Той беше Божие наказание!

И сега най-вероятно Хелър бе забъркал кашата, която ми докара Хист на главата. О, богове, няма не заслужавам да го отведа от тази планета и да си го разигравам там, както си искам?!

Какво, по дяволите, бе открил Ломбар? Какво искаше?

Когато кацнахме пред хангара, няхах нужда от указанията на веднага изсочилия страж. Точно до главния вход изпъкваше отвратително жълт „предприемачески“ камион с надпис „Мишки и насекоми“ по каросерията. Това беше измислица на Ломбар. Прикрил се е като фирма за унищожаване на вредители. Често го правеше, подхождаше на убеждението му, че всички отрепки трябва да измрат, освен това беше хитро. Идващите от други светове космически кораби по правилата се подлагаха на дезинфекция, така получаваше достъп до всички части на кораба, без да събужда излишни подозрения.

Суетенето на работниците по „Влекач едно“ вдигаше оглушителен шум. Още един камион и още един екип на никого не правеха впечатление. Но какво смяташе да прави Ломбар?

Припълзах до гнусния камион. Отвътре ме наблюдаваха – вратата се отвори с трясък и една ръка насила ме изтегли в тъмнината.

Ломбар седеше на табуретка. Нагласил се бе в гадно жълт работен комбинезон. Горящите кехлибарени очи бълваха огън под козирката на предпазната каска.

– Да ти го „бибип“, добре се сети да ми изпратиш онзи подарък! – изсъска той. – Защото от няколко дни обмислях дали да те махна от тази мисия!

И без това треперех, а сега съвсем се разстроих. Това му е лошото на Ломбар – непоследователен е. Забрани ми да вземам рушвети, а когато въпреки опитите ми да го заблудя е разбрал, че съм си го позволил, оставя ме да нарушавам забраната... Не, не. Просто се обърках и мислите ми тръгнаха накриво. Усещах колко е несправедливо всичко. Ако знаеше само какви усилия полагам...

– Ти доложи – прекъсна мислите ми Ломбар, – че в кораба внасят някакви сандъци, аз самият забелязах някои от тях. Сега ще ни отведеш при тях!

Някой ми набута в ръцете същия жълт комбинезон с надпис:

„КОМПАНИЯ «УБИЙТЕ ГИ»
УНИЩОЖИТЕЛИ“

Бързо го навлякох.

Видях, че освен нас присъстват още трима. Двамата познавах. Първият се казваше Приай, специалист по отваряне и затваряне на каквото и да било, без някой да забележи. Вторият – Бам, един от майсторите по саботаж в апарата, широко известен сред престъпниците в Конфедерацията. Третия – дебеличък учен – не познавах. Но това беше естествено – апаратът използва буквално хиляди учени, специалисти по всякакви дреболии, които някога сте чували или пък не. И тримата също носеха неприятните жълти дрехи и каски.

Ломбар надничаше през страничното стъкло, пропускащо светлината само в една посока. Погледна към служебните помещения на хангара.

– Ха, и предприемачът дойде.

Надзърнах. Кацаше украсен аерокар, от него излезе много дебел човек и припряно запуфтя към канцеларията.

– Хайде сега, малък тлъст „бибип“ – промърмори Ломбар, сякаш предприемачът в далечината можеше да го чуе. – Изиграй си ролята!

Скоро от канцелариите тичешком излезе един страж.

Хелър работеше сред голяма група хора. В ръката си държеше малко приборче за звуково сондиране на корпуса, с което проверяваше погълщането на звуковите вълни, дебелината на плочите на бронята и здравината на свързките им. Люлееше се на въже от едната страна на кораба и минаваше от плоча на плоча. Това се прави всеки път преди и след насянането на ново покритие. Работеше доста бързо, помагайки си с магнитите на обувките, истинско акробатично представление. Другите записваха данните и нагласяваха неговото и своите въжета. Малката червена шапка почти щеше да падне от темето му, а цифрите излитаха в непрекъснатата монотонна поредица и се чуваха дори в патардията на хангара.

Стражът малко тромаво се покатери на скелето под Хелър и кресейки с цялата сила на дробовете си, успя да привлече вниманието му. Хелър повика млад инженер, който пое грижите за приборчето и продължи работата, макар и забележимо по-бавно.

Плъзна се надолу по въжето, затича в тръс към канцелариите.

– Прекарахме те, скапан сноб такъв – подхвърли Ломбар към отдаляващия се Хелър.

Новопристигналият предприемач му показваше някакъв чертеж, а той поглеждаше през рамо към влекача, като че не искаше да го отвличат от работата му. Но предприемачът не спираше да му досажда. Хелър сви рамене.

Подофицерът и един страж от дневната смяна на взвода отидоха при тях по негов знак. Не след дълго четиримата се натовариха във въздушната лимузина на предприемача. Отлетяха.

Ломбар се засмя крайно неприятно.

– Типично за въшльовците, които се наричат Имперски офицери! Идва при него предприемачът с някакъв тъп проблем, моли за помощ, казва, че чертожниците му нямало да се оправят без съветите на експерт. И Имперският офицер тича – нали си мисли, че без него светът би загинал. Да му го „бибип“ на тоя кретен! Всезнайко! – Гласът му изтъня подигравателно: – „Има ли нужда някой от помощта ми?“ – Изръмжа: – Нищо чудно, че Волтар доникъде не може да я докара с такива порядки! Знам ги аз такива като Хелър! Надути идиоти!

Той отвори вратата и ни махна.

– Хайде! Да го видим тоя товар!

Натоварени с всевъзможни приспособления за дезинфекция, ние делово тръгнахме към въздушния шлюз и влязохме в кораба. Никой не ни обърна внимание, стражите най-малко от всички.

Откачих плочите на пода в коридора и ги вдигнах. Скоро всички се блъскахме долу в малкия склад. Бам, саботьорът, влезе последен и нагласи плочите над главите ни. А Приай, специалистът по отваряне-затваряне, залепи фенер на стената, за да виждаме какво правим.

Сандъците се оказаха шестнадесет на брой, всички дълги, всички заключени, всички здраво закрепени по местата си.

Приай незабавно се зае със своята задача. Бързо направи серия снимки, за да върне всичко после както си е било. Освободи сандъците от задържащите скоби. Използвайки малък комплект инструменти, махна капаците и ги струпа до стените.

Бяха екип от най-добрите. Щом някой сандък разкриеше съдържанието си, ученият за секунди оглеждаше всичко.

В претъпкания склад беше горещо. Във влекачите не оставят много място за складиране. Ломбар смърдеше лошо дори и за моите навици, особено в тази теснотия. Може би вонята на бордеите излизаше през порите му, на бордеите, които толкова презираше. Тревожих се Хелър да

не ни завари внезапно. Струваше ми се, че клечим тук от часове.

– Това ли е всичко? – попита ме Ломбар.

Помислих малко. Оставаха двата малки калъфа, заврени някъде из кораба. Но аз знаех какво представляват. Кимнах.

Ломбар не ме гледаше. Както винаги, сам отговори на въпроса си.

– Разбира се, че е всичко. Проучих чертежите на този боклук – друг склад няма. Прегледах какви поръчки е направил. Само глупости за корпуса, електроника и прибори за управление. Никакви оръжия. Това е добре. Корабът е беззащитен. Един изстрел и вече го няма.

Изгърпнах. Надявах се, че в този момент няма да съм вътре в него.

– Е? Какво? – нетърпеливо се обърна Ломбар към учения.

Явно му омръзна да седи тук, а ученият като всички себеподобни се шураше насам-натам и се съвещаваше сам със себе си, разглеждаше едно или друго и си водеше бележки. Проклетниците успяват да изглеждат мъдро и когато си мислят само за почивка и кутийка „главотръс“. Учените от апарата си получават заплатите, за да изучават технологиите на противниците и да дават мнения за тях, а не за истинска работа. Ако трябваше честно да си заслужат парите, сигурно биха измрели от глад.

Най-сетне той приключи.

– Основната част от товара са най-разнообразни дреболии, части за ремонт като проводници и кондензатори, все такива неща. Той най-вероятно си мисли, че ще действа далеч от базите и се бои от повреди в кораба. Резервни части. Боклук.

Ломбар изръмжа. Лицето му показваше, че друго не е и очаквал от глупав „бибип“ като Хелър.

– Сега да видим – продължи ученият, – сандъци номера 2, 3, 4 и 5 са друга работа. Съдържат елементите, необходими за сглобяване на миниатюрен прибор за преобразуване на метали.

Погледнах ги. Лежах си кротко в опаковката, блеснала под светлината, размърдани само колкото да установим какво представляват.

– Хм! – измуча Ломбар. – Той си мисли, че задължението му се състои в предоставянето на технология за чисто гориво или източник на енергия от друг вид. Значи наистина смята да направи нещо с техните горива. Много се страхувах, че положението е точно такова!

– Е, да – отбеляза ученият, докато отпускаше тлъстините си върху една опорна греда, за да си почине. – Но не е много умен. На Блито-3 вече използват атомната енергия за задвижване на електрогенератори с пара. Имат купища уран. И правят бомби от него, дебилите му с дебили! Ако си въобразява, че ще ги впечатли, като ги учи как се преобразува

един тежък метал в друг, тръгнал е срещу течението. Те не се нуждаят от още уран. Няма и да го слушат.

Ломбар си правеше труда да слуша някого! Бях изумен.

– Добре. Добре. Можем да забравим за сандъци номера 2, 3, 4 и 5. Знаем един тип на онази планета, който ще го убие, щом научи какво се кани да прави. Та какво има в сандък номер 1?

– Да, остава сандък номер 1. Както виждам, забелязахте, че му отделих специално внимание. Шефе, точно този сандък ще ви създаде неприятности.

Огледах го. Надписът гласеше:

„КОМПАНИЯ ЗА ОБРАЗОВАТЕЛНИ ПОМОЩНИ
СРЕДСТВА
ДОСТАВЕТЕ УДОВОЛСТВИЕ НА СВОИТЕ УЧЕНИЦИ!
ЗАБАВЛЕНИЕТО Е ОСНОВА НА ПРОСВЕЩЕНИЕТО“

– Та това са детски играчки! – присяма се Ломбар.

– Знаем, шефе. Но знаем и колко силен интерес имате да не се бърника във въпроса за земните горива. А ето този комплект се нарича „Комплект номер 13 за основните училища“. Напълно достатъчен е за лабораторни упражнения по превръщане на въглерод в кислород – с два атомни номера нагоре, после на въглерод във водород – пет атомни номера надолу. Шефе, в първобитна горивна култура като тази на Земята водородът и кислородът са основните горива.

Ломбар се надигна и впери поглед в сандъка, сякаш нещото го обсиваше с неприлични думи. А ученият дъднеше неспирно:

– На Земята хората горят въглерода, като поглъщат кислорода от атмосферата. Копаят въглища и сондират за петрол – това е въглерод от вкаменелости, превърнал се в течност – и горят всичко това за получаване на топлинна енергия...

– Знаем! – отсече Ломбар. – Върни се на този образователен комплект!

– Ами тази детска играчка все пак наистина преобразува въглерода. Сигурно сте ги виждали в училище. Оборудвани са с малък конвертор и газови балони от двете страни. Учителят сипва въглерод в каквато и да е форма през горната фуния и конверторът започва да бръмчи. Електрическият ток, създаден от освобождаването на атоми, стига до тези два сребърни електрода, те се задвижват, пукат и между тях се извива ефективна волтова дъга, а двата балона се напълват с газ... Какво ви

обяснявам, нали познавате апаратчето от първите класове.

– Да, бе, да – отвърна Ломбар. Съмнявах се дали е минал и през забавачница. Науката не беше от силните му области. Но той умееше да мисли. – Да го „бибип“, това нещо може всичко да ни обърка. И много ще разстрои един определен човек на Земята!

– Напълно вярно. А доколкото знам, не бихте искал да засегнете точно НЕГО!

Бам внезапно взе участие в съвещанието:

– Та, значи, нека аз го наглася да гръмне, ще утрепе Хелър и не знам колко си дечица. Основно решение за основното училище!

Ломбар не се усмихна на шегата. Но закима. После промени решението си.

– Не – измънка замислено. Видях как лукавство освети лицето му, същото лукавство, създадо гения от Ломбар и качило го на върха. – Не – повтори той. – Бам, можеш ли да нагласиш конвертора така, че да поработи осем-десет часа, а след това да се повреди толкова зле, че нищо да не помогне за оправянето му? Без гърмежи. Само да работи няколко часа и да спре без никаква видима причина.

– Комплектите са два – напомни ученият.

Печеният саботьор Бам ги извади от сандъка и ги разгледа.

– Ами да, повреда на един елемент. С лека V-образна драскотина от едната страна ще претоварим съседните елементи. Ще трябва да подмени всички детайли, а няма да ги намери по-близо от Волтар. – Бам провери списъците на учения за останалите сандъци. – Ъхъ, без резервни части е! Лесно е, шефе. По една драскотина на комплект и те ще поработят седем часа, после стават буци разтопен метал.

– Направи го – каза ухилен Ломбар, първата усмивка по лицето му през този ден. – И с двата. Ще предизвика разочарование, което ще го довърши. Разбира се, ако преди това успее да се измъкне от някои други заложили капани, но според мен е невъзможно. Хайде, направи го.

Приай вече подреждаше другите сандъци, за да изглеждат недокоснати и отвън, и отвътре. Той е истински художник. Бам се съсредоточи в задачата си.

Ломбар ме ръгна в ребрата.

– Иди навън и задръж Хелър, ако се върне прекалено рано. О, да, не забравяй, че ще изслушаш инструктаж точно преди да излетите. Така че готви си доклада.

Веднага надигнах една плоча от пода на коридора и изпълзях навън. С дезинфекционната пръскачка в ръце небрежно се върнах в

камиона. Махнах каската от главата си и съблякох отворително жълтия работен комбинезон.

Незабелязан от никого, аз се измъкнах от камиона, повлякох се към канцелариите и зачаках.

Изведнъж видях да каца лимузината на предприемача. Хелър изскочи от нея. А Ломбар не беше излязъл от кораба! Хелър явно се канеше да се върне там на бегом!

Застанах на пътя му.

– Чаках те.

Той едва не ме избута.

– Какво? – учудих се. – Няма ли готови сметки за подпечатване?

Подаде ми няколко, но те не ме забавиха много. Ломбар си стоеше в кораба. Какво ли ги задържаше? Хелър би видял отместената плоча на пода. Забравих да я поставя на мястото ѝ! Би могъл да се натъкне на тях! И Ломбар щеше да ме накъса на мръвки!

– Помисли хубавичко – трескаво заговорих на Хелър. – Нима не искаш още нещо за кораба? Знаеш ли, много ни увеличиха субсидията. Длъжен съм да ти предам – излъгах го с надеждата да спечеля време, – че трябва да използваш поне част от нея. Няма да изглежда добре в счетоводството, ако не сме похарчили почти нищо.

Очевидно хората от флота не мислят по този начин. Придържат се към налудничави идеи за пестене на държавните пари и харченето им само за най-необходимото. Тъпаци! Ако не похарчите субсидията, отнемат ви я!

Хелър ме изгледа доста учудено. После каза:

– Е, не сме поръчали цветята за празненството преди отлитането.

– Добре – съгласих се. – Попълни поръчка за цветята.

Вече бях сигурен, че ме гледа странно. Сякаш трудно си задържаше устните на мястото им. Но изрови пачка бланки, подпря ги на планшета, който висеше на кръста му, бързо намери писалка и попълни най-официална поръчка за цветята. Аз добавих още два-три сорта, гирлянди и цветна огърлица за кораба за късмет, макар че обикновено окичват с тях само корабите, превозващи знаменитости. Друго не можах да измисля. Притиснах картата си отдолу.

Какво, по дяволите, правеше Ломбар вътре?

– Не се съмнявам – добавих, – че и за още нещо не сме се погрижили.

Той наистина си имаше проблеми с устата. Зъб ли го болеше? Тъгълчетата на устните му потрепваха неспокойно.

– Ами не сме се погрижили за жълта, розова и лилава искряща вода за празненството.

– Така ли? – смотолевих. Никога не бях чувал за жълта или лилава искряща вода. Но той написа поръчката съвсем сериозно. Подпечатах я.

В името на всички адове, къде беше Ломбар?

А Хелър изгаряше от нетърпение да се върне в кораба. Пак му препречих пътя.

– Сигурно има още нещо!

Той ме гледаше напрегнато. Вече губеше контрол над устните си. Може би заради някое натъртване, както подскачаше нагоре-надолу по корпуса на влекача.

– Я да видим? Не сме поръчали „Тап“ за изпращачите, с луксозни мезета и синьокожи танцьорки в чест на предприемачите и техните скипи.

– Добре. Много добре. Пиши.

Подпечатах и това.

ЛОМБАР ИЗОБЩО НЕ СЕ ВИЖДАШЕ!

– Смятам, че трябва да подходим делово към въпроса – настоях аз. – Колко ли още сме пропуснали?

Хелър трудно овладя гласа си, но накрая каза:

– Прав си, не можем да зарежем така хората от хангара и стражите. Биха се обидили, ако предпочетем предприемачите. Чакай да сметна – той помисли задълбочено. – Какво ще кажеш да направим прощално увеселение и за тях с пет отделни оркестъра, с танцуващи зелени планински мечки, с конфети и фойерверки?

– Добре е наистина, пиши, де!

И така, той написа поръчка за грандиозно увеселение с „Тап“. Подпечатах я.

О, БОГОВЕ, ЗАЩО НЕ ИЗЛИЗАШЕ ЛОМБАР?

– Чакай, чакай – спрях го, – не си изчерпал всичко.

С ужасни мъки преглътна, но още можеше да говори:

– Не сме поискали нови парадни униформи за взвода на Снелц.

– Чудесно. Пиши!

Съчини и тази поръчка, дори добави нови ботуши, нови спални принадлежности за всички стражи и нов жезъл за Снелц. Подпечатах.

Призовах милосърдието на всички богове в небесата – нека Ломбар се махне от този кораб!

– Сега да проверим – не сме ли забравили някого?

– О, замалко да пропусна – каза той. – Нова униформа и чифт

обувки за твоя пилот Ске. Не, ще ги направим две униформи и два чифта и парадна униформа за особени случаи.

Забавих се с подпечатването, колкото ми стигна нахалството.

Очите ми, мятащи се всяка секунда към въздушния шлюз, не забелязаха и следа от Ломбар. Но и да ми помогнеха боговете, колко още можех да проточвам?

– Джетеро – примолих се, – трябва да има нещо допълнително!

Той потъна в размисъл. Дишаше на пресекулки. Гръдният му кош подскочаше неравномерно, а устата му се сви в тънка права линия.

– Хм – отрони най-после. – Ти нямаш нужда от нищо, защото идваш с мене. Аха, сетих се! Изцяло нови дрехи за графиня Крек!

Сега вече здравата се захвана с писане. Обувки, рокли, всекидневни костюми, бижута, спрейчета и така нататък. Но в един момент и това свърши. Подпечатах.

Почти в агония погледнах към въздушния шлюз. Никакъв Ломбар.

Очите ми случайно се отклониха в друга посока. Ами камионът? Беше ЗАМИНАЛ!

Ох, да го „бибип“, Ломбар и бандата с него се бяха измъкнали от кораба! Районът беше безопасен, и то най-вероятно от доста отдавна! И аз напразно се стараех да печеля време! Излезли са от кораба веднага след мен. Може би още когато се преобличах в камиона.

– Това е всичко засега – припряно казах аз.

Хелър взе всички подпечатани поръчки и отдели вторите екземпляри. Връчи оригиналите на един чиновник, а копията на мен.

– Много ти благодаря, Солтан – обърна се той към мен. – Прояви забележителни грижи. Отначало си помислих, че ми играеш някаква шега, и се опитвах да ти отвърна със същото. Но по някое време усетих, че говориш сериозно. Моля те да ме извиниш за подигравката. Надявам се да намерят жълта и лилава искряща вода. Доколкото знам, не съществува. Нито пък високите ботуши от кожа на лепъртидж с позлатени токове, които поръчах за графинята. Но нека за това се притесняват търговците. Представях си, че от нас искат да отпътуваме тихомълком. Явно няма такова изискване. Да знаеш, голямо парти ще си направим! Още веднъж ти благодаря.

Той весело затрака с магнитните си обувки и след малко се катереше по въжето, за да си довърши проверката на бронираните плочи. Гледах го навъсено. Чувал съм истории за типчетата от флота, обичали подобни шегички – поръчвали консерви с вакуум, фунт фотони, колекции от космически частици.

Сетих се за предстоящото отмъщение. Ако стигнеш до демонстрация на онзи комплект за преобразуване на елементи, очакваше го истинско унижение. Така му се падаше!

Тръгнах към своя аерокар. Казах на пилота да ни вдигне към някое тихо местенце и да остане неподвижно. Имах нужда от спокойствие.

Чак след половин час осъзнах как щеше да се отнесе Финансовото управление към някои от тези поръчки. Щяха да ги обявят за „несериозни“ и „излизаци извън рамките на субсидията“. Но това нямаше да стане, преди стоките да пристигнат. Можете да похарчите милиони от държавните пари, но не и „несериозно“.

Обхванат от внезапна паника, започнах да пресмятам приблизителните цени. И колкото повече смятах, толкова повече се паникьосвах.

Ако в управлението отхвърлят исканията на доставчиците да им се плати стоката, могат да изтеглят сумата от сметката на офицера, подпечатал поръчката!

Някои неща, например униформите, биха минали между другото, но останалите възлизаха на поне осемстотин и петдесет кредита! Или повече!

Достатъчно, за да превиша позволеното, да застана пред военния съд и дори да бъде изхвърлен!

Ске се обади:

– Какво ви става? Като ви гледам, май ще припаднете!

Справих се със себе си и му заповядах:

– Карай към финансите! Трябва веднага да внесе деветстотин кредита за погасяване на изтеглен аванс!

Отново заставах на ръба на разорението!

Прегърбих се и мрачно заокайвах съдбата си.

Отведнъж подскочих от мисълта за един друг ужас. С тези увеселения, цветя и гирлянди по кораба, с фойерверките Ломбар щеше да ме изкорми за нарушаване на тайната!

Закресях:

– Да му го „бибип“ на Хелър! И на всички като него!

Смехът на Ске никак не ми помагаше да се успокоя. Не би се веселил така, ако осъзнаваше мащабите на трагедията.

А денят започна толкова хубаво!

Глава девета

Прекарах остатъка от деня в дребни грижи за едно или друго, после цяла нощ се мятах, обзет от тежки предчувствия. На следващия ден се налагаше някак да подмамя Хелър в миниатюрната болница, за да го оперират. Най-трудното препятствие си оставаше графиня Крек. Ако в главата ѝ се промъкнеше подозрението, че съм му сторил нещо, щеше да ме убие и стените на Спитеос не биха я възпрели. Когато все пак се унесох в дрямка, започна да ме мъчи кошмар, как тя ме бърка с онзи жълтокож, когото смачка на пюре. В съня си опитвах да я убедя, че единствената причина за кошмара е изместването в психиката ѝ, предизвикано от „комплекса на Електра“, подтикващ към сексуални връзки с бащата, но тя не спираше да ме бие. Събудих се облян в пот и в първия миг бях уверен, че това е моята изтичаща кръв. Повече не заспах!

На сутринта изчаках да изгрее слънцето и тогава тръгнах към „Влекач едно“ – исках да съм сигурен, че графиня Крек не е там. Здравно бях запечатил в паметта си най-добрите номера, които измислих, а на лицето си изстисках усмивка без веселие. Отдавна събудилият се Хелър седеше в разкошния салон и довършваше някакви записки. Носеше бял работен костюм с падаща яка, целият в искри. Тези момчета от флота знаеха как да се издокарват. Надявах се да бъде изцапан с кръв до края на деня!

– Каквато и работа да имаш, налага се да я отложиш – заявих. – Предстои ти преглед за физическата ти готовност.

Той се засмя.

– Мисля, че съм готов. Всъщност съм в прекрасна форма. Тъкмо се канех да потичам около хангара, преди да са дошли екипите тази сутрин.

– Може ли да седна? – попитах, докато вече го правех. – Джетеро, ти нищо не разбираш от шпионаж. Точно затова съм с теб, да те насочвам. Там, където отиваш, ВСИЧКИ полицейски досиета съдържат отличителни белези. И ако имаш такива белези, засичат те ей така! – щракнах с пръсти.

Той поклати глава.

– Нямам.

– Ха! – Протегнах ръка и сграбчих блестящия плат, дръпнах го, за да оголя рамото. Тайно се надявах да скъсам дрехата. – А това как го наричаш? – Посочих малкия бял белег, останал от парализиращия кинжал

на Ломбар. – Видя ли?

Пуснах яката и дрехата сама се нагласи както трябва. Огледах внимателно лицето му. За боен инженер, преминал всичките тези сражения и премеждия, това лице изглеждаше учудващо непокътнато.

Открих белег – до външния край на дясната вежда различих тънка линия. Точно където трябва! През белега можеше да се проникне между слепоочието и надочната кост.

– Ето – казах тържествуващо, – вече станаха два. – И докоснах веждата.

– А, този ли? – усмихна се Хелър. – Няма да ми повярваш, но веднъж участвах в операция на първобитна планета. Наложих се да проникна в укрепено село. И ме улучи стрела с каменен връх! Честно. Лъкове и стрели! Корабният лекар, който ми оправи раната, дъх не можеше да си поеме от кикот. Стоях там с готова за стрелба бластерна пушка, а те ме улучват със стрела! Смехория. Цялата ескадрила си правеше майтап с мен. Не е нищо особено.

– Но е отличителен белег – напомних му внушително. – Там, където отиваме, ще го забележат и веднага ще познаят, че идваш от Волтар. Ей така! – Пак щракнах с пръсти.

Хелър избухна в смях.

– Че ние на Волтар не се стреляме с лъкове! Я се огледай, Солтан. Виждаш ли някой лък наоколо?

Той си въобразяваше, че е казал ужасно забавна шега. Клатеше се напред-назад от смях. Молех се да си глътне езика.

Виждах, че така доникъде няма да стигнем, затова се възползвах от втория си довод. Нали прекарах дълги часове в изработването на този проект, в обмисляне на всички начини да го подмамя към операционната зала.

– Е, може да си прав, а може и да не си – казах сурово. – Но не бива да нарушаваме инструкция 534279765, част А, параграф 1! Там ясно е посочено, че никой с отличителни белези не може да припари до Земята! Точка!

Смехът му заглъхна.

– Разбира се, носиш документа, за да го прочета, нали?

Да, ама не го носех. Нали току-що го измислих! Но затова пък мисля светкавично.

– Познаваш „Сборник космически закони“, параграф а-36-544 М, раздел Б, забраняващ при кацане да се разкрива чуждопланетната ни самоличност, нали?

Той потвърди.

– Инструкцията за отличителните белези, която цитирах, е секретно съдебно тълкуване на параграфа. Задължителна е за нас, уверявам те.

Хелър завъртя глава.

– Признавам си, че не съм виждал инструкцията. И ако това тълкуване е измислено от апарата, аз съм от флота. За мен не е задължително.

Стана ми ясно, че не постигах напредък. Но още не бях вкарал в боя психологията на Блито-3. Тя е мощният резерв на личното ми майсторство в занаята. Преди сегашните ми самопризнания никога не знаеше, че тя е в основата на моите успехи.

Психологията твърди, че когато откажете на едно дете да изпълни желанието му, то изпада в „изблици“ – един от научните термини за капризна избухливост. Сблъскалите се с нея възрастни обикновено отстъпват и се предават. Навлязох в първата фаза на своя „изблик“.

– Ти – нацупих се – просто се стараеш да ми затрудниш работата. Ти си един досадник.

Магически подход на психологията, нещо като заклинание. Веднага отбелязах ефекта. Хелър ме погледна озадачено.

Преминах към втората фаза – отхвърляне.

– Ако не дойдеш с мен за прегледа на физическата ти готовност, **НЯМА ПОВЕЧЕ ДА ТИ ПОДПЕЧАТВАМ ИЗПЪЛНЕНИТЕ ПОРЪЧКИ!**

Изкрещях последното изречение с точно нагласена плачливост.

Постигнах желанния резултат – Хелър се взираше в мен, без да разбира какво става.

Следваше третата фаза – конвулсивен отказ. Паднах на пода по гръб и започнах да се гърча. Бясно заудрях с пети, симулирах псевдоепилептична истерия. Това обикновено довършва жертвите. Тайната е в приликата на симптомите с последните гърчове на умиращите: родителите се страхуват, че детето им може да умре от капризите си. И внимателно наблюдавах Хелър с крайцеца на околото си.

Успех! Той изгърва дълга въздишка – описаната в учебниците реакция – и отчаяно вдигна поглед към небето.

В четвъртата фаза участва и парченце сапун за по-правдоподобно плюене на пяна от устата. Бях се подготвил. Бях готов и за петата фаза, в която влизат в действие симулирани предсмъртни хрипове.

Не беше нужно. Хелър бързо изрече:

– В името на боговете! Солтан, стига си се преструвал! Ако отказът ми да дойда ще ти докара неприятности с Ломбар, идвам!

Падна ми в ръчичките!

Когато излязохме, казах на подофициера и на един от стражите да охраняват бдително кораба. Обясних им, че Хелър ще отсъства през целия ден.

Излетяхме.

Да ви кажа право, земната психология действа безпогрешно всеки път! Вярно, не беше толкова приятно като подвизите на Бъгз Бъни. Но който и трик да използвате – успявате! Онези психолози и психиатри на Земята са му намерили цаката! Мамят глупаците, както си искат! Абсолютни шампиони на хладнокръвната измама и мошеничество!

Освен това психологията задоволява жестокостта ми. И напълно подходдаше на плановете ми за деня.

ЧАСТ ЕДИНАДЕСЕТА

Глава първа

– Виж ти – каза Хелър, щом наближихме. – Покрайнините на Нафуканите хълмове. Сериозно развитие в сравнение с операционните зали на Спитеос.

Ске се спусна ниско и се насочи към имението на вдовицата Тейл.

– Да, така е. Знаех какво правя, когато те убеждавах да дойдем. Постъпи умно, като се съгласи. Всичко ще мине чудесно. За тебе – нищо освен най-доброто.

Посочих гравираната плоча на портата:

БОЛНИЦА НА СВЕЩЕНАТА ПАМЕТ
ЗА МОЯ ВЪЗЛЮБЕН СЪПРУГ

Твърде лошо, помислих си, че и теб не можем да погребем по същия начин.

– Лекар специалист, сред най-компетентните в професията, ще положи особени грижи за теб. – Ах, ти, развращаващ персонала „бибип“! Усмихнах му се. Кацнахме. – Ето, пристигнахме. Да отидем там.

Праhd ни посрещна пред входа на миниатюрната болница. Хирургична маска покриваше лицето му. Държеше блестящи щипци. Току ги отваряше и затваряше и слънцето проблясваше по тях.

Хелър със скок слезе от аерокара. Дълбоко вдиша ароматния въздух и се протегна. Прекоси поляната и мина край басейна, за да отиде при Битълстифендър. С мъка удържах злорадството си – той захапа прирамката, беше в ръцете ми!

Отначало не забелязах застаналата под цъфналите дървета вдовица Тейл. Криеше се в сенките. Не помръдваше. Стоеше като прикована. Долната ѝ челюст висеше, а очите ѝ се изцъклиха. Притискаше длан към гърдите си, сякаш имаше проблеми с дишането. Казах си, че за нещастие влечението ѝ към мен преминава всякакви граници. Психолозите го наричат „фиксация на обожанието“ – необясним стремеж на жените към определен жизнен и красив мъж. Но в момента можех само да съжалявам за своето въздействие. Друго занимаваше ума ми. Побързах да настигна Хелър.

– Доктор Битълстифендър – казах, – това е вашият... пациент. – Едва не изгървах „обект“.

Вече бях инструктирал младия доктор, но ми се видя малко нервен. Защо пък не? Той си въобразяваше, че светът ще рухне отгоре му, ако се провали в операцията. Кимна и защрака нервно с инструмента в пръстите си. Забързано ни поведе към болницата.

Хелър обърна внимание на обстановката.

– Добре е, добре. Само най-новото в професията.

– Сега, ако бъдете така добър да си свалите дрехите и да легнете на тази операционна маса – каза Прахд, – можем по-бързо да свършим работата.

– Надявам се – отвърна Хелър. – Имам още много неща за довършване в кораба. Скоро ще отлетим, затова...

Невежеството му в шпионажа и сигурността ми се струваше ужасно! В следващия момент щеше да разкаже на Битълстифендър името и биографията си! Прекъснах го:

– Колкото по-скоро изпълниш указанията на доктора, толкова по-бързо ще мине прегледът.

Хелър се съблече и легна на масата.

– Хм – измънка младият доктор Прахд. – Вие се отличавате с изключително телосложение и с изключителна надареност за специфични занимания.

Стреснах се. Погледнах го, за да се уверя, че това е началото на първезно увлечение. Но грешах. Прахд само отбелязваше професионалното си впечатление. С нежелание си признах, че казваше истината за Хелър. Имаше фантастични мускули и хармонични пропорции, беше и добре екипиран за „специфични занимания“. Сетих се, че Прахд искаше да завоюва симпатиите на пациента си. После осъзнах, че този комплимент малко ме ядоса. И други хора наоколо бяха добре сложени и всичко останало. Е, не чак толкова.

– Докторе – казах му, – искам да насоча вниманието ви към някои смъртно опасни отличителни белези. Твърде неприятни, а в условията на нашата работа – истинска катастрофа.

Прахд напрасно се вглеждаше. Не успяваше нищо да открие. Проклетият тъпак вече си отваряше устата да обяви мнението си, затова твърдо му посочих малкия белег от парализиращия кинжал на Ломбар.

– Това – заявих с нетърпящ възражения тон – трябва да бъде премахнато!

Младият доктор продължи да се взира сяпко, все пак видя тънката

бяла линия. И ме стъписа, като каза:

– Но раната заздравява великолепно. Ще трябва да я разглеждат с увеличител, за да...

Посочих му края на дясната вежда.

– А тук е основата на сигурния провал. Изпъква като фенер нощем! Това – добавих бързо, защото глупакът явно не беше схванал същността на нарежданията ми – е следа от рана, засегнала костта. Черепът е бил разтърсен от удар на първобитна стрела с каменен връх!

Прахд примигна.

– С каменен връх?

И двамата не намериха нищо по-подходящо за този решителен момент от неудържимия смях. Джетеро му разказа случката. Както се окажа, те дори не смятали да се сражават с диваците, Хелър само искал да задоволи любопитството си, как стои изправена оградата на селището – сторило му се, че плува във въздуха на два фута над земята. Но когато стигнали по-наблизо, от предпазливост заредил бластерната си пушка и едно хлапе го улучило със стрелата. Да пукна, ако разбирах какво смешно намираха в произшествието. Забелязах, че Хелър разказва случката различно пред всеки нов слушател. Не виждах смисъл в това. Щом е имал бластерна пушка в ръцете си, лесно е можел пръв да повали хлапето. Сигурно лъжеше.

Но преди да си възвърна контрола над неловкото положение, младият доктор взе машина със свързан към нея екран и я сложи под главата на Хелър. Прахд надникна в екрана. И аз надникнах над рамото му. Виждах само очертанията на някакви черепни кости.

Най-сетне докторът се обади:

– Гръм и мълнии! Това подлагано ли е на лечение?

Хелър сви рамене.

– Че то нямаше какво толкова да се лекува. Нашият лекар сложи лепенка на раната.

– Ах – въздъхна младият Прахд, – трябвало е да го изправят пред Комисията за отнемане на лекарските права!

Гласът му звучеше с тежка сериозност. Хелър преглътна смеха си.

Младият доктор натисна с пръст белега.

– Така боли ли?

– Ох! – изохка Хелър.

– Знаех си! – Прахд отбеляза мястото с лилаво X. Дръпна се и остави машината настрана. Върна се и поклати глава над Хелър. – Ако вашият лекар беше направил каквото е трябвало, щеше да установи

същото, което и аз!

Зяпнах. На екрана не видях нищо особено. Но мрачното изражение не напускаше лицето на Прахд.

– Скъпи приятелю, не ми е приятно да ви казвам това, но не искам и да се тревожите напрасно, защото сте попаднал в сигурни ръце. Най-много след две години, ако не ви бях прегледал, синдромът на движещите се в тъканите чужди тела би довел до проникване в префронталните дялове, съпроводен от обичайните последствия на пробив в церебралната обвивка.

Какво, по дяволите, измисляше този доктор?

– Ей – обади се Хелър, – телесните недъзи не са по моята част. Дали може да преведете това на обикновен волтариански?

С успокояващ жест Прахд хвана ръката на Хелър между дланите си.

– Длъжен съм да ви кажа – но не скачайте и не бягайте, – че отчупеното връхче на стрелата все още е в главата ви!

Накрая ми светна пред очите! Бре, бре, че този млад доктор бил схватливо момче! Ето защо дъртаците от занаята не искаха да им става конкурент. Истински артист в измамите! Достоен за най-възвишените традиции на апарата!

– Задръжте малко – каза Хелър. – Сега нямам време, за да ми бърникате в главата! Трябва да се захвана с изпълнението на важна мисия!

Прахд отсече:

– Отказвам да ви допусна до мисията по медицински съображения. Офицер Грис, моля ви да съобщите на вашите ръководители, че въпросното лице не може да получи удостоверение за физическа годност.

– Защо? – настойчиво попита Хелър, надигайки се на лакти.

– Ако неизбежните последствия от движението на това чуждо тяло и проникването му в мозъка настъпят, след като съм ви дал разрешение, и поради това мисията ви се провали, комисията би могла да ми отнеме лекарските права. Следователно не мога да удостоверя годността ви за работа. Можете да си вървите.

Благодарих на небесата, че графиня Крек вече бе обработила Хелър! Той като че побесня.

– Вие не разбирате положението ми! Трябва да приключа възможно най-бързо тази мисия!

Прахд вече подреждаше инструментите си, готов да си тръгне.

– Колко време ще ви е необходимо за операцията? – заядливо попита Хелър.

Прахд сви рамене.

– Работата не е много, макар че е жизненоважна. Два часа. И още четири-пет за опомняне след упойката.

– А, не! – заяви Хелър. – Обещах на... както и да е, обещах на един човек, че няма да позволя да ме упояват, когато някои други хора се навъртат около мен.

– О, Джет! – въздъхнах аз. – Нима нямаш доверие на своите приятели?

Но бях помислил и за подобна пречка. Знаех, че Крек ще изпадне в пристъп на необузdana ярост, щом научи за упояването на Хелър. Тя се страхуваше някой да не го нареже на парчета или пък да му внуши подчинение. Обмислих всяка стъпка.

Взех калъфа, който преди това бях оставил отдясно на масата. Подадох го на Хелър.

– Вътре ще намериш защитен регистратор. Кутията му се заключва. Давам ти го. Заклучи го със собствена комбинация. Никой не може да го спре или да го отвори освен теб. Ако искаш, включи го веднага. Ще продължава да работи, докато се събудиш. И ще записва картина и звук на случилото се тук. Провери регистратора.

Той това и направи. Но в машината не бях заложил никакви мръсни номера. А металната кутия ставаше недостъпна, щом бъде заключена. Само той щеше да знае цифрите от комбинацията, за да я отвори после и да прегледа записа.

Хелър въздъхна и с уморен глас каза:

– На коя китка да го закопчае?

Победих! Победих! Но не позволих на радостта да смути сериозно-то ми изражение.

– На лявата, защото докторът ще работи върху дясното ти слепоочие. Ще нагласим ръката ти на тази подвижна масичка, регистраторът спокойно ще си записва. После, когато имаш малко свободно време, ще видиш какво е ставало.

Ако не той, графиня Крек несъмнено щеше да изгледа този запис открай докрай.

Хелър измисли някакви числа, повтори си ги наум, нагласи комбинацията на ключалката, закопча апаратчето на китката си и отпусна ръка върху масичката. Програмира регистратора да записва всички действия около операционната маса.

Машинката вече си вършеше досадната работа. Обърнах се към Прахд:

– Нещо ми се гади. Имате ли някое хапче за стомах?

Той ми връчи хапчето.

Хелър гледаше скучаещо как докторът подбира скалпели, щипци, сонди и въобще се развихря. А Прахд бърбореше в стремежа си да го успокои:

– Често точно дребните неща в живота са и най-досадните. Предполагам, че никога не сте и помислял колко поразии може да направи едно малко парченце камък.

И така нататък, и така нататък. Не млъкваше.

Прахд най-после изтърколи и преносима система за подаване на упойващ и обезболяващ газ. Попита ме:

– Имате ли нещо против да подържите това?

– О, не мога. Не знам защо, но напоследък само като видя кръв и ми призлява.

Прахд равнодушно повдигна рамене и включи подаването на кислород и медицински газ. Нагласи маската върху лицето на Хелър, който послушно започна да диша дълбоко. Прикрепената към тила му скала отклони стрелката си към „Упоен“.

Младият доктор взе първия скалпел.

Аз писнах внезапно:

– О, богове, ей сега ще повърна!

Презглава избягах от операционната зала, хълцайки болезнено.

Стенех непрекъснато. Поспях се в преддверието, понамалих силата на хълцането, сякаш се отдалечава, наведох се и дръпнах кордата, която вързах още предния ден. Масичката на колела, на която лежеше ръката с регистратора, се премести леко, ала достатъчно, за да се плъзне ръката надолу, сякаш от неволно движение на Хелър. Сега гадната машинка записваше безпрепятствено звуците, но хващаше картина само от безполезната страна на операционната маса.

Стонете ми заглъхнаха в далечината, докато се измъквах на пръсти.

Падна ли ми в ръцете! Разбира се, не беше толкова приятно като решителната префронтална лоботомия, любимо средство на психиатрите от Земята. Те просто набутват шило под костите на челото и превръщат предните части на мозъка в кайма. Ако пациентът не умре веднага, деградира в слабоумно стайно растение и бездруго си отива от света след две до пет години. Изключително практично решение на всички проблеми с психозите. Но мисълта за графиня Крек въздържаше въображение-то ми. Все пак би забелязала резултата.

Едно от тежките изпитания в живота е невъзможността да задоволи всички свои желания наведнъж. Както и да е, засега ми стигаше и каквото имах. Щом аудио-визуалните „бръмбарчета“ кацнат на местата си, ще знам всичко, извършвано от Хелър, и ще мога да му преча. Нямаше начин да ми се изплъзне. Попадаше в пълна зависимост от прищевките ми. Както си припомнях всички ужаси, които изтъпях заради него, изпаднах в приятно блаженство. Идваше времето на справедливостта.

Глава втора

Нечия ръка подръпна ръкава ми. Вдовицата Тейл. Опомних се от мечтите си. Тя сочеше към малка лятна къщичка, скрита сред дърветата.

– Трябва да ви покажа нещо – прошепна.

В болницата всичко минаваше тихо. От време на време долавях шум от движението на машина. Два часа, беше казал Прахд. Разполагах с твърде много време.

Последвах вдовицата Тейл и размишлявах недоумяващо за силното си въздействие върху жените. Не се заблуждавах какво искаше да ми покаже в лятната си къщичка.

Много приятна за окото постройка, заобиколена от цъфтящи дървета, които насищаха въздуха с чудесния си аромат. Състоеше се почти само от покрив и огромна мека постеля в яркожълто. Тиха музика, мека и съблазнителна, ни заливаше от тавана, под който висеше изкусно изрисувана светлинна плоча. Усамотено кътче, скрито от любопитни погледи, идеално за размяна на тайни и разни други неща.

– КОЙ беше този? – Тя още шепнеше.

Погледнах я – тъкмо се отпускахе на лакът върху възглавниците. Устата полуотворена, очите унесени. Тежко дишане. Съсредоточих поглед върху лицето ѝ. Изненадах се – никакви бенки и петна, само едва забележима червенина показваше къде са били. Всъщност беше доста хубавичка. Огледах гърдите ѝ – под копринения халат сега бяха високи и твърди, никаква следа от отпуснатост.

Разглеждах я от горе до долу. Ставах неспокоен. Легнах на постелята по-близо до нея и се усмигнах подканващо. Усещах възбуда от присъствието ѝ, както никога досега.

Очаквах по навик да ми разкъса дрехите, а тя се обърна по гръб с лениво движение. Отпусна се, без намерение да си свали халата, на цели

три фута от мен. Вперила омаян поглед в тавана, изви ръце зад главата си.

Блестящите очи се замъглиха. Дишането ѝ се ускоряваше.

– Щом го зърнах – прошепна вдовицата Тейл, – помислих го за някой горски Бог. Толкова силен, толкова могъщ!

Лампата под тавана се залюля, а музиката премина в отсечен ритъм.

– Излезе от аерокара толкова гъвкаво... гъвкаво... гъвкаво...

Огромното цвете до вратата сякаш се разду.

– Ох! Ох! Ох! ОХ! – извика Пратиа и цветето се разхвърча като от взрив!

Лежах си все така облечен, подпрян на лакът, и само гледах. Какво беше това, по дяволите? Тя дори не ме докосна!

Влажната уста изпъшка два-три пъти. Зениците изчезнаха под клепачите.

– После той се протегна и тръгна.

Любопитна птица кацна наблизко.

– Краката му едва докосваха земята – напяваше Пратиа.

Лампата се клатушкеше пиански, музиката се извиси в кресчендо.

– Стъпалата му сякаш милваха... милваха... милваха... Ох! Ох! Ох! ОХ! – викна тя и пантофките ѝ литнаха нанякъде.

Смръщих вежди. Излежавах се, без тя да ми досажда. Нищичко не разбирах.

В близкото дърво зачуруликаха още птички, а дишането ѝ се успокои. Музиката отново навяваше унес. Лампата се укроти.

– И после мина край басейна...

Лампата се заклати. Птицата наблюдаваше внимателно.

– ...и сянката му падна върху любимото ми местенце... любимото ми местенце... любимото ми местенце... Ох! Ох! Ох! ОХ!

Уплашените птички избягаха с шумно пърхане.

Вече се чувствах малко разстроен само да я гледам как прави това.

Лежахме на постелята на един ярд разстояние. Ръцете ѝ си оставаха сключени зад главата. Дишаше напрегнато, но пак се успокояваше видимо.

– И тогава – прошепна тя към тавана – той спря и с божествено движение си свали малката червена шапка... – Птицата се взираше с нарастващо любопитство. – Малката червена шапка... малката червена шапка...

Лампата под тавана отново се разлюля, музиката ускори ритъма си.

– и я сложи... сложи я... сложи я... Ох! OOOOOOXX! – кресна тя и птицата в паника отлетя.

Лампата се пръсна!

Червена шапка ли? Както си лежах, споходи ме видението за червената шапка и за този, който я носеше.

Ей! Ама тая „бибип“ си мислеше за Хелър!

А аз си лежах на една ръка от нея, но тя нито ми говореше, нито ме докосваше!

О, как се ядосах!

Бутнах я с отвращение. Заслужи си го. Изсуших се от лятната къщичка. Можеше ли така да се отнася с мен!

А зад гърба ми тя продължаваше:

– И я сложи в джоба си. Постоя и влезе... влезе... влезе...

Не останах да слушам глупостите ѝ. Седнах до басейна. Да ви кажа право, побеснях!

Но ми мина бързо. Дрънченето на инструменти в болницата ми оправи настроението. Онзи мръсен „бибип“ си получаваше заслуженото. И щеше да ми плати и за днешната рана в душата.

Постарах се да измисля нещо още по-зловещо за него. Но ставашото в момента си беше напълно достатъчно.

В края на краищата денят беше прекрасен!

Глава трета

Около обед доктор Прахд Битълстифендър излезе от болницата, бършейки ръцете си с окървавена салфетка. Но не дойде при мен до басейна. Тръгна по една от каменистите пътеки, които се виеха в сложна плетеница между дърветата.

Казах си, че има право да се поразкърши. Операцията му отне не два, а три и половина часа! Дългокрак и твърде висок, той вървеше на зигзаг с поглед, вперен в земята. Може би операцията завърши неуспешно, може би заби някой скалпел твърде дълбоко и уби Хелър? Интересна идея. Обмислях я и откривах все повече достойнства в нея.

Докторът обиколи и се върна по друга пътека, внезапно се наведе и вдигна нещо. Тръгна към статуята на гола горска нимфа, извила се в предизвикателна поза. Извади малко чукче от вътрешния си джоб и започна да удря нещото върху металния пиедестал на статуята. Дяволите да го вземат, с какво се занимаваше? Искаше да съживи нимфата с това

ритмично почукване ли? Не му ли стигаше онази нимфа в лятната къщичка?

Най-после пак се запъти към мен. Този път бръкна в джоба си за миниатюрна бургийка и пинсета. Пееше си, докато вървеше, и едновременно не спираше да обработва нещото в ръката си. Бургийката поскърчваше по нервите ми.

Спря до стола, на който седях. Прибра бургийката, но измъкна отнякъде епруветка с кръв. С пинсетата потопи нещото в кръвта, след това прибра и епруветката. Що за фокус, да го отнесат мътните дано? Непоносимо ме измъчваше желание да открия смисъла на заниманията му.

Сега държеше малка позлатена кръгла кутийка. Приличаше на онези, в които жените си носят парфюмите. Сетих се, че може би я е взел от пратката на „Занко“. Фирмите пробутват на докторите тези красиви малки кутийки, за да ги подаряват на своите пациентки. Ами да, видях гравирания на капака надпис – „Занко“.

Праhd я отвори и много грижливо постави вътре нещото с пинсетата, дъхна на плюша, за да изглежда по-добре, и изтри в него кръвта от пинсетата!

Гордо ми протегна с ръка кутийката. Приличаше ми на дългокрако домашно животинче, очакващо похвала и потупване по гърба. Сред кървавите петна лежеше мъничко парченце камък.

– Върхът на стрелата – обясни младият доктор.

– Не си го извадил от главата му. Видях те как го взе от земята, ей там.

Изведнъж схванах какво направи докторът. Бре, имаше надежда от това момче да стане човек. Щеше да връчи камъчето на Хелър, за да бъде измамата по-убедителна. Но аз нямах намерение да позволя на този млад глупак да си вирне носа. Похвалите са гробокопачът на нашата раса, те убиват старанието. Можеше да се изплъзне изпод властта ми! Пренебрежително магнах да отстраня кутийката от лицето ми.

– Доста се забавихте. – Погледнах си часовника. – Три часа и четиридесет и пет минути не са равни на два.

Той ме погледна обезсърчено.

– Вижте, пациентът не беше на мое разположение вчера. Тогава бих могъл да взема образци от основните му клетки. А сега тепърва получих клетки от дермиса и епидермиса, заедно с костни клетки. Нужен ми беше половин час да ги поставя в стерилна среда, после да отгледам достатъчно резервни, които да използвам в операцията. Някой му е направил от онези грубиянски ваксинации като дете, наложи се да отстраня

и този белег. Освен белегчето на рамото поработих и по изгарянето с бластерна пушка на гърба. Имаше и зашипан пръст отпреди много време, нокътят се оказа леко изкривен, а не бях подготвил рогови клетки, та трябваше да си ги отгледам в ускорител...

Бръмна ми главата от обяснения.

– Стига, стига, какво стана с оптично-звуковия комплект?

– Ами наистина открих малка пукнатина в костта. Онези колеги от флота никак не внимават. Е, зараснала е сама без професионална намеса. Но беше запълнена с по-мека костна тъкан и трябваше всичко да изчегъртам. Той сигурно е от Манко. Костите на хората там са забележително твърди и плътни. Дори затъпих един свредел...

Забеляза нетърпението ми и заломоти припряно:

– Направих чудесни ямички и за двата предавателя. Разбира се, трябваше да обработя и подготвя костната тъкан, за да не ги отхвърли организъмът като чужди тела. А и да настаня микроскопичните антени между клетките.

– А какво стана с онова място до веждата му, дето го болеше? – попитах придирчиво. Опасявах се, че е сложил „бръмбарите“ някъде, където ще бъдат открити при бъдеща операция.

Той като че се смути, но успя да си спомни.

– А, никакво болно място нямаше. Притиснах го с нокът.

Усещаше, че съм готов да избухна, и заговори презглава:

– Настанени са идеално, никой никога няма да ги открие. Всички белези са премахнати. Според мен издържах изпитанието напълно успешно.

Изпръхтах.

– Имаше един млад стажант, на когото моят чичо...

– Нали професор Слахб е чичо на майка ви?

– Имам и чичо целолог – казах непреклонно. – Та този млад стажант трябвало да си отработи целия срок, предвиден в договора. – Говорех му така, защото виждах как му влияе разкошната обстановка наоколо. Не исках никой да му внушава вредни идеи. – Но срещнал богата млада вдовица и зарязал договора, нарушил всичките си обещания и заминал да си живее с нея!

Той заклати глава.

– О, ако говорите за Пратиа...

Това ме довърши. Пратиа беше малкото име на вдовицата Тейл. Явно бяха стигнали дотам в отношенията си, че да си говорят на малки имена.

– И не си мислете, че всичко е свършило, защото ще сбъркате! Още не знам доколко успешна е операцията. По-нататък – не знам дали няма да се разприказвате и да издадете тайната. И въобще нямате никакво право да ми заставате насреща и да си искате договора. Ще си го получите, когато ми се представите на Бли... на определеното ви местоназначение. Ще пристигна там преди вас.

Той вече взе да заеква. Много добър признак.

– Имам указания за вас. Седнете!

Докторът преглътна на сухо и седна. Бях донесъл от аерокара малко куфарче.

– Тук ще намерите материали за изучаване на три езика, свързани с новата ви длъжност. Единият е турски, другият – английски, третият – италиански. В това куфарче има книги, речници и плейър. Започвате още сега и през всичките шест седмици на пътуването ще учите като луд. Когато качнете на Бл... където трябва, ще говорите, четете и пишете на английски, турски и италиански. Ако преминете този тест за работливост и пристигнете с тези езици в главата си и ако не сте нарушил изискванията за секретност – повярвайте ми, уредил съм да ви следят минута по минута, – ще обмисля дали да ви дам договора. Разбрахте ли?

– Т-турски? Т-това... както и да е. Цивилизовани езици ли са? Никога не съм чувал за тях!

– Първобитни езици. От друга галактика. Разбрахте ли?

– Д... д-да.

– След десет дни в десет часа сутринта от „Занко“ ще изпратят камион за цялото оборудване. Те знаят точно къде да го откарат. – Бях проверил при капитана на „Бликсо“ точния ден на отлитането и уговорих всичко в подробности. – „Занко“ ще докара празен сандък за операционната маса.

– Н... н-но тя си има сандък. Онзи, дългият.

– Правилно. – Не исках да поемам никакви рискове – вдовицата Тейл щеше да се опита да го задържи при себе си. – Ще пробие дупки в сандъка и ще го нагласите да се заключва отвътре. Когато дойдат хората от „Занко“, ще се престорите, че им показвате какво да вземат. И наистина ще им покажете, за да опаковат наистина операционната маса в докарания сандък. После скачате във вашия сандък, заключвате се и те ще ви откарат в кораба.

Той зяпна. Но аз бях планирал майсторски удара. Щеше да се изплъзне от вдовицата. Никой нямаше да види как влиза в кораба. Обичам прилежно свършената работа.

– М-може ли да си подложа нещо меко в сандъка? За да не си ударя главата?

Реших да проявя снизхождение.

– Разбира се.

Написах бележка до капитан Болц: „Това е той. Грис.“ Връчих му я.

– Май... май много неща не знам за секретните операции – призна си Прахд.

Много неща не знаеш за хубавите вдовички, промърморих наум.

– Така, има още две неща.

– О-още?

– С този кораб ще пътува и млад хомосексуалист. Нито ще му обръщате внимание, нито ще говорите с него. Той е вражески шпионин.

– И... другото?

– И ако не ви стоварят със сандъка в кораба, ако не пристигнете както заповядах, капитанът ще прати тук глутница въоръжени с бластери космонавти да ви приберат и... – замалко сяха да кажа „и да изнасилят вдовицата Тейл“, но тя само би пощуряла от радост – ...ще изгорят цялото имение, ще пребият и застрелят милата ви Пратиа по подозрение, че работи за нашите врагове. Ясно ли ви е?

Той се вцепени. Както и да е, налагаше се да свиква с нравите в замята. Защо не веднага? Бях измислил как да го използвам за личното си забогатяване. Иначе вече не ми беше нужен и можех направо да го застрелям, както ми трепереше насреща. Но Ломбар казва – парите винаги си постигат своето.

Седях и му се усмихвах снизходително. Нека да види, че мога да се отнасям и приятелски. Полицейската психология е един много практичен раздел от тази наука. Първо ги смажете, после се престорете на техни приятели. Но не получавах желаната реакция от него. Въпреки това, ако си разтягах устните и го гледах надменно отгоре надолу достатъчно дълго, щеше да му подейства.

Но ми съсипаха психотерапията. Един глас прогърмя по високоговорител от къщата.

– Е-ей, момченца – напевно ни призова вдовицата Тейл. – Недейте да седите там като милички ангелчета. Елате в къщата да си хапнете.

Влязохме в разкошна трапезария, цялата в синьо и златно, с малки златни нимфи, които добре се забавляваха навсякъде по тавана, с множество дивани. А центърът на залата почти потъваше под тежестта на подноси и съдове, на чинии със сладкиши, изискани сушени меса и редки плодове.

Вдовицата носеше най-прозрачното си одеяние, беше с вдигната нагоре коса, обсипана с диаманти. Погледна ни недоумяващо.

– А къде е другият?

– Няма да дойде на себе си още три-четири часа – грубо казах аз.

Тя изви очи към всички приготовления. Взря се в стенното огледало и лицето ѝ се сви много, много тъжно.

– Добре де, настанявайте се и яжте – проговори унило.

Аз се захванах с ястията. Прахд седеше, без нищо да докосва. Накрая промълви:

– Не изгаряйте имението!

Що за глупак! Да говори така пред вдовицата Тейл. Такава ми беше съдбата, да работя с тъпанари и аматьори.

Но вдовицата Тейл не го чуваше. Отпусна се на софата зад гърба му, в очите ѝ преливаха мечти. Едната ѝ ръка разсеяно галеше косата на Прахд, другата лениво взе голям сочен плод от подноса.

Докторът изведнъж се извърна към мен и каза:

– О, не бива да се съмнявате в мене. Ще дойда, ще дойда!

Очите на вдовицата Тейл се изцъклиха. Дишането ѝ се ускори. Внезапно изкрещя:

– И той сложи червената си шапка... шапка... шапка...

Безмилостно стиснатият плод се пръсна в лепкави струйки.

– OXXXXXXXXXXXX!

Побеснях. Да я „бибип“! Тя си мислеше за Хелър. Когато се е издокарвала и нареждала този чудовищен обяд, МИСЛИЛА СИ Е ЗА ХЕЛЪР!

Нападнах съдържанието на една чиния, сякаш и то се канеше да ме хапае!

Ще види ТОЙ!

Глава четвърта

Късно следобед Хелър се събуди от упойката. Прахд ми даде сигнал и аз накарах Ске да премести аерокара в тясното пространство пред вратата на болницата. Той попсува, защото издраска боята в някакви храсти. Но аз не смятах да рискувам – вдовицата Тейл би могла да види отново Хелър и да запомни добре външността му, а това нарушаваше тайната.

Извлякох Хелър през вратата, напъхах го в аерокара и моментално

излетяхме.

Регистраторът си стоеше закопчан на китката му. С десетте си часа непрекъснат запис щеше да работи още някое време. Затова нищо не казвах. Точно преди да го изведа, наметнах кърпа върху ръката му, така че да няма картина. Записът не показваше откъде е отведен.

Още беше замаян. На дясното му слепоочие и на няколко места по тялото се издуваха превръзки. Прахд му каза, че съдържат течност за бързо заздравяване и няма да паднат, когато се къпе. Даде му малко шишенце с разтворител, след едно денонощие Хелър можеше да полее превръзките и те щяха да се отлепят. Оперираните места щяха да розовеят ден-два, но Прахд предвидливо прибави и колба с тъкан за фалшива кожа, която премахваше и този проблем. Хелър прие информацията и стъклениците с минимум внимание. Стори ми се, че само искаше пак да поспи.

Горях от нетърпение да проверя как работят уредите. Успехът на действията ми на Земята изцяло зависеше от това. Остатъка от комплекта сложих в кутия, която носех със себе си. Надеждата ме крепеше, но се промъкваша и леки съмнения.

За късмет повечето от хората на предприемачите бяха напуснали хангара и никой не искаше да се съветва с Хелър. Набутах го през въздушния шлюз във влекача и той като че се отправи към адмиралските покои.

Въпреки възраженията на Ске минахме като светкавица през вечерното небе и скоро кацнахме пред моя „хотел“. Сграбчих кутията и се понесох със страшна бързина нагоре по стълбите. Застанала на колене и длани, Мийли се опитваше да изчисти пода на една площадка и едва не я размазах като пюре. Тя ме изпсува изненадващо свирепо, но нямах време да се занимавам с нея.

Заключих вратата, пометох разни съдове от масата и с треперещи от бързане ръце се заех да монтирам комплекта. Най-сетне включих активатора-приемник. Намирах се само на двадесет мили от хангара на апарата, а според покойния Спърк това нещо спокойно се справяше и с двеста.

Нищо!

Дори прашене нямаше!

Усилих активатора-приемник дотам, че почти замята сини мълнии около себе си.

Нищо.

Усилих екрана докрай.

Нищо!

Да му го „бибип“ на Спърк! Сигурно ме излъга! Заслужаваше си смъртта!

Отпуснах се назад на стола. Замислих се. Хрумна ми, че не достига мощност. Прибавих и усилвател 831. Според обясненията така надувал сигналите на активатора-приемник, че радиусът на действие се увеличавал до десет хиляди мили!

Нищо.

Завъртях докрай всеки регулатор, който намерих по проклетото нещо.

Я почакай! Дочух звук от високоговорителя – слаб ритмичен шум.

Погледнах екрана. Предположих, че съм прекалил с мощността. Може пък да съм прегорил някой детайл? Виждах само размазано, колебаещо се розово.

Засякох ритъма на шума – осемнадесет такта в минута. Трудно за разпознаване при това лошо качество на приемането.

Внезапно се сетих – този шум беше от дишане! А неясното розово по екрана – слабата светлина, проникваща през затворени клепащи! Хелър спеше. Ако това беше Хелър.

Добре де, приемах нещо все пак. Но в името на боговете, с всичко, забито на пълна мощност, с включен усилвател 831 едва покривах двайсетина мили! Отчаяно зарязах идеята да наблюдавам Хелър от Турция, когато той попадне в Съединените щати.

Седях и се чудех какво ли да направя. С толкова скапана апаратура Хелър можеше да си пърха из Америка, свободен като птичка. Нямах да научавам какво прави! Не можех да използвам получената информация, за да спявам намеренията му. Ужасна мисъл!

Дълго се тюхках така. Почти се отказах, когато дочух стъпки от екрана. Слаби и неясни, трудно определих, че бяха стъпки. Но звукът се усилваше. Спряха.

Глас:

– Мили, добре ли си?

Толкова приглушен, че не бях сигурен кой говори. Но би трябвало да е графиня Крек. Да, като си погледнах часовника, май вече беше застъпила вечерната смяна стражи.

На екрана постепенно се появи образ. Неясен. Да, графиня Крек. В униформа, но без предпазен шлем. Лицето ѝ изглеждаше твърде голямо. Некачествено изображение.

Стори ми се угрижена. Докосваше превръзката на слепоочието му.

– Падал ли си? Нещо лошо ли ти се е случило?

– О, здравей, съкровище. Май пак съм заспал. – Никаква яснота, трудно познах, че говори Хелър. – Не, не. Не се тревожи. Нищо ми няма. Просто бях при целолог да ми махне многобройните отличителни белези.

– КАКВО?

– Да. Солтан дойде да ме вземе, имах уреден преглед.

Ужасът й беше неопишуем.

– Упоили са те? И нищо не помниш?

– О, моля те. Не беше нищо страшно. Нужно е нещо по-силно от упойка, за да ми навреди.

– Ха, Джетеро Хелър, какво ли знаеш ти? – Тя вече фучеше. – Щом си обърна гърба и все нещо шуру ще направиш! Нали ти казах, аз мога да се справя със Солтан Грис, а ти – не!

Тя внезапно промени държанието си. Хвана лицето му в длани и се вгледа в превръзката. Гласът й натежа от мъка и тревога.

– Миличкият ми! Какво са ти направили тези гадове?

Преживях лоши моменти. Дали щеше да се досети какво наистина му направихме?

Хелър се опита да изкара случката смешна.

– Виж – каза и затършува около себе си. – Докторът ми даде малкото парченце от стрелата, което извади от черепа ми.

Той й разказа цялата история и чак тогава отвори малката позлатена кутийка.

– Но тя цялата е в кръв! – графинята се дръпна като опарена. Аз направих муцуна срещу екрана. Кръвта нищо не означаваше за тази кучка, стига да не е на Хелър.

– Естествено! Докторът каза, че го извадил от костта. – Взе парченцето и го приближи до очите си, то стана ОГРОМНО на екрана. – Хммм – проточи той, – интересно. Мислех си, че върховете на стрелите им бяха обсидианови, а това тук е кремък.

Да го „биби“ Прахд с налудничавите му хрумвания! Заскърцах със зъби.

– Дали пък скалата е била метаморфна? – чудеше се Хелър. – Но обсидианът и кремъкът рядко се смесват.

– Ох, Джет! Трябваше да бъдеш по-предпазлив. И да ги накараш да направят всичко тук. Може би са ти казали нещо, докато си бил упоен. Помисли хубавичко! Помниш ли какво ти казаха? Всяко упойващо вещество подпомага хипнозата.

Ха, специалистката по хипноза, изръмжах от залялата ме като по-рой омраза, щом си припомних гнусната ѝ постъпка спрямо мен.

Хелър каза:

– Ами да. Съвсем забравих. Ето го, още е на китката ми. Солтан се съгласи да го използвам. Само аз знам цифрите, с които се отваря.

Той прилежно започна да набира комбинацията. Отбелязах мислено, че използва идиотски кодове – 3, 2, 1. Хе-хе. С тези „бръмбарчета“ се научава какво ли не!

– Че той още записва – учуди се Хелър. – Ето, ще ти пусна записа.

Той намери плейър. После се загледа в графинята. И това беше чудесно, защото в момента се решаваше съдбата на целия ми проект. Измамах ли я или не? Мътният ми глас прозвуча от плейъра: „Нещо ми се гади. Имате ли някое хапче за стомах?“ После Прахд: „Имате ли нещо против да подържите това?“, и моето: „О, не мога. Не знам защо, но напоследък само като видя кръв и ми призлява.“

Графиня Крек седеше напрегната, цялата в слух. Ето, прозвуча гласът ми: „О, богове, ей сега ще повърна!“, и тежкото ми хълцане.

Графинята закима, представете си само, като учителка, одобряваща послушанието на своя ученик. Отдъхнах си. Вече знаех, че печеля! Тя си мислеше, че постхипнотичната заповед да повръщам, ако искам да нараня Хелър, си стоеше на мястото в моята глава.

Когато на техния екран се появи само бяло петно, Хелър обясни:

– Ръката ми се е плъзнала от масичката.

Графинята сви рамене.

– Ще прегледам записа набързо – каза Хелър.

Но, разбира се, само тракане, бълбукане и други шумове от операцията. Той провери и връщането до влекача.

Графинята се обади:

– Ще ти приготвя нещо за ядене.

Победих ли? С жените не можете да сте сигурни, но тя поне наглед нищо нередно не усети. Осъзнах, че се е тревожила за телесни повреди, защото нямаше намек за нищо друго.

Моите затруднения с наблюдателния комплект си оставаха обаче жизненоважни. Как щях да преследвам Хелър навсякъде и едновременно да ръководя всички наши действия на Земята?

Виждах някои дребни недостатъци. Периферното зрение даваше картина, макар и не особено ясна. Това бих могъл да понеса. Но качеството на изображението и звука въобще не задоволяваше изискванията ми и не успях да се отърва от киселите си опасения.

Реших да превключа на автоматичен запис и да зарежа засега тази работа. Машината беше предназначена да записва така дни наред, дори седмици. Само трябваше да пхна вътре достатъчно касети. Но графинята скоро се върна и си помислих, че ще получа някои важни сведения. В края на краищата нищо не знаех за връзката им. Тази сценка беше нещо ново за мен, защото в мое присъствие те не се държаха естествено. Та какво правеха двамата, щом останеха насаме? Не се отделях от екрана.

Тя беше съблякла униформата и вече носеше син тренировъчен костюм. В ръцете ѝ два контейнера вдигаха пара, вътре забелязах тубички. В Космоса нищо друго не се използва, а това все пак беше космически кораб.

– Извикай гимнастическият салон да стане парна баня, може ли? Искам с потга да ти излезе малко от отровата на упойката.

Хелър послушно кресна:

– Парна баня!

Започнаха да си ядат супата.

Е, сега щях да проверя дали парата и горещината навреждат на апаратурата. Не след дълго Хелър се съблече и потъна в парата. Видях предостатъчно от нея! Но нищо не се промени. Спърк не ме излъга. Само че ме мина с обхвата и качеството.

Когато Хелър влезе под душа в банята, викна:

– Упражнения!

Графинята се обади отнякъде:

– Пригответи се за тежка работа! Само парата не стига да те избави от отровите. – В гласа ѝ се долавяше нотка на недоволство от неговото безразсъдство.

Той скоро затича по бягаша пътечка, после направи множество задни салта, въобще се потеше усърдно. Пак се пхна под душа и се преоблече в сини домашни дрехи.

Тя вървеше към него през гимнастическия салон, когато Хелър се запъти към стаята. Той изведнъж я награби за целувка. Моят екран примигна. Я виж, все пак регистрирал емоции, но по малко необичаен начин.

Хелър се дръпна назад.

– Прости ли ми?

– О, Джет, всичко бих ти простила!

Пак се целунаха. Хелър отново се дръпна и се обади:

– Не си ми казала ти какво прави днес! Или си се държала по-лошо

и от мен?

Тя се разсмя звънливо:

– Упражнявах се за парада.

Парад ли? Какъв беше този парад? Ето ти новина!

А тя отскочи. Изпълни последователен удар с токове, за да замръзне в стойка „мирно“, и подигравателно подчерта поздрав с кръстосани пред гърдите ръце, последван от звучно тракане с токове. Хелър се засмя доволно.

– Май по-добре да внимавам. Този Снелец ще вземе да те завлече завинаги на служба при гвардейците на флота! Ама че занимания за една прекрасна дама!

– О, но той казва, че се справям великолепно. Само да ме видиш какво правя с бластерната пушка!

Хелър така се преви от смях, че екранът се покри с накъсани ивици.

– Не се смей! – нацупи се тя. – Много добра съм станала! И защо пък едно момиче да не върти пушката? Отиди да я вземеш и ще ти покажа.

Хелър се кикотеше, но каза на няколко врати да се отворят и скоро се озова в предната част на кораба. Представи ми бърз оглед на разни ниши и скрити местенца.

– Ей – викна той към дългия коридор, – къде си я оставила?

– До въздушния шлюз – гласът ѝ стигна до мен слаб и променен.

– Ще попитам часовия.

Вихрена панорама на всички части на въздушния шлюз. И решително завъртане на колело, отворило вратата навън.

Каквото и да бях очаквал, случилото се ме завари неподготвен.

Екранът избухна в синкавобяло! Пълно претоварване!

Шумът на хангара се стовари върху ушите ми като рев на водопад!

И гласът на Хелър, който почти ми смаза черепа:

– КЪДЕ Е ПУШКАТА?

Звукът от високоговорителя ме удари като юмрук!

Таванът на стаята ми всеки момент щеше да падне.

С мъка се пресегнах към пулта. Обърнах всички ръчни регулатори до нула.

Но звуците пак приличаха на битка. И екранът си оставаше бял.

Опитах се да мисля сред този хаос.

А някъде около мен нарастваше друг шум. Крака трополяха по стъпалата.

Намалих всичко докрай.

Сграбчих усилвател 831 с десетхилядимилния му радиус на действие и го издърпах от контакта.

Внезапно пред очите ми блесна най-прекрасната ясна картина от хангара, за каквато си бях мечтал. До най-дребната подробност. А хангарът беше зле осветен!

Часовият подтичваше към кораба, носеше бластерна пушка.

– Снелец я взе, за да я излъскаме преди парада.

Гласът звучеше отчетливо и естествено. Дори познах кой от стражите е.

Джет взе пушката и благодари на часовия.

Какво качество!

Сякаш стоеше до мен!

Но нещо друго налиташе да влезе в стаята. Мийли изби ключалката на вратата и се закова пред мен с ръце на хълбоците, побесняла.

– Ей сегичка да махаш тая пушка от моя хотел! – Олеле, Мийли полудя! – Нали знаеш, че тука не давам да внасяте оръжия и разни взривове! За тебе най-вече важи, Грис! – Да, беше полудяла.

– Ама ти си чула „Домашния екран“! – примолех се смирено. – Бях го усилил малко повече.

– Пфу! – изпуктя Мийли и ме зашлеви през лицето.

Изтъркаля се навън. Вратата трясна с такава сила, че малко оставаше да събори стената.

Разтрих си бузата и се обърнах към екрана.

Празен. И никакъв звук.

Да бях застрелял Спърк сто пъти! Апаратурата ми работеше на прекулки, никаква сигурност! Длъжен е бил да напише това в указанията за употреба. Но си спомних, че тепърва ми предстоеше да ги прочета.

Пак усилих всичко докрай и тласкан от отчаянието, включих усилвател 831. За да се оправя човек с тази каша, трябва да е поне електронен техник!

Взвърнах си образа и звука, но замазани и заглушени.

Изведнъж ме озари прозрение. Ами че този скапан влекач беше целият покрит с поглъщащ слой! Никакви вълни не проникваха през него! А аз управлявах предавателите през непроницаем за излъчвания кораб!

Но на Земята не използваша поглъщащо покритие. Всичко си беше чудесно!

Наблюдавах хватките с оръжие, които правеше графинята. Такова чудо не бях виждал. Позволяваше си да подритва приклада, за да завърти пушката във въздуха и да кацне за ритник от другия ѝ крак.

Доколкото си спомнях, номерата бяха от репертоара на флотските гвардейци.

После започнаха да премятат пушката помежду си. Всъщност не виждах оръжието, прекалено бързо ставаше всичко. Открих, че си мечтая предпазителят на спусъка да е свален.

Кикотеха се. Накрая графинята хвана пушката и я пусна „при нозе“.

– Нали виждаш, напълно съм готова за парада.

Какъв парад, бе? На графинята не ѝ се полага да участва в никакви паради.

Хелър каза:

– Може би ще тръгна вдругиден по обед.

Тя се натъжи. Той я прегърна и притиснати един до друг, се върнаха в големия салон.

Графинята неочаквано обви ръце около кръста му, зарови лице в гърдите му и тихичко се разциври. Между хълцуканията каза:

– Толкова ще ми липсваш!

Той я прегърна по-силно. Опита се да ѝ вдъхне смелост:

– Ще приключи тази мисия много, много бързо. Честно. – Помисли и добави: – Повече се притеснявам за теб.

Отстрани я на една ръка от себе си. В гласа му звучеше горчива решителност:

– Ако някой нещо ти направи, докато ме няма, ще ги избия всички!

Тя все плачеше, но кимна на думите му:

– Това важи и за двама ни!

Смръзнах се. Не го произнесоха гръмко, ала усетих твърдото им намерение да направят точно каквото казаха. Ако някой навреди на единия от тях, ще умре!

Не исках нито да ги гледам, нито да ги слушам повече. Бързичко изключих апаратурата.

Имах нужда от нещо, с което да се разсея, и то веднага. Не исках и да мисля дори какво ме очакваше, ако надушеха истинските ми замисли.

Разполагах с информация. Знаех кога ще отлети влекачът.

Избягах от стаята.

От съобщителния център на ъгъла изпратих послание до главния чиновник на Ломбар, кодирано, че определеният за старт час е след два дни по обед.

Когато се заизкачвах обратно по стълбите, Мийли застана на пътя ми и запищя насреща:

– Никакви пушки повече в моя хотел! От всичките ми наематели

досега ти, Солтан Грис, си най...

И така безспир. Открай докрай лъжи. Всички нейни наематели са офицери от апарата. Никой не се отличава особено от останалите, включително и аз, тя добре знаеше това.

Щом се върнах в безопасността на своята стая и барикадирах вратата, погалих нежно апаратурата. Вече знаех, че работеше както трябва. Нямах никакви съмнения дали ще мога да следя Хелър от Турция.

Замислих се за покойния Спърк. Беше прекрасно, че той умря. Аз направих добро на цялото човечество. Ами ако тази гадост бъде напъхана в главата на всеки?! Дори и аз потръпнах от подобна перспектива.

Глава пета

Когато на следващата вечер ме повикаха, макар и да знаех, че Хист искаше да ме види едно денонощие преди отлитането, уплаших се. Щом човек получи заповед да се яви при Ломбар, не му е известно на какво го канят – на собственото му погребение или на нечие друго.

Понякога се държеше приятно, понякога така се вбесяваше, че шрапнелите от взрива всеки миг можеха да профучат с пискъ край ушите на жертвата.

През целия ден се опитвах да се скрия от мисълта, че щеше да ме извика. Запълвах си времето с последните приготовления. Хелър сутринта ми съобщи приблизителното време за тръгване и трябваше да се преструвам, че не съм и подозирал. Същия ден той правеше проверки на оборудването, винаги сред гъмжаща тъпна от специалисти и предприемачи. Нервирах се.

Камиони с храна пристигаха и разтоварваха, попълваха припасите ни. Когато Хелър ме попита къде е екипажът и от колко души се състои, не можах да му отговоря, защото не знаех – нали Ломбар не ме беше уведомил. Затова се измъкнах с уговорката да пресметна запасите според броя на койките и подпечатах съответните поръчки за храна. Сдобихме се с достатъчно ядене и пиене за единадесет души екипаж и двама пътници за цели две години. Глупаво – Хелър нямаше да ми досажда толкова дълго. Отписах продуктите като неизбежен преразход.

Още преди обед се въртах на тръни около кораба. Опитах се да намеря убежище в „Бликсо“, но Болц не беше там. Изчезнах да изпълнявам несъществуващи задължения, дори се замъкнах в канцеларията и известно време подпечатвах документи. Но старият Боуч пускаше

непрекъснато шегички, колко приятно щели да се почувстват скоро с отпътуването ми, та се скрих в кабинета си.

Така че не бях във форма за разговор с Ломбар, когато около седем вечерта двама стражи се изправиха пред вратата и ме подканиха да тръгна с тях. Всеки път се опитвам да разчета изражението на лицата им, гледам дали носят пушките си готови за стрелба. Но и това всъщност нищо не показва. Без никаква представа за предстоящата среща аз съвсем загубих увереността си, щом ме поведоха не към градската му канцелария и не към Спитеос, а извън града. Не можех да разбера къде отиваме и защо.

Най-сетне патрулната кола, която ни караше, спря и вратата се дръпна настрана. Черно туловище закриваше изгледа към равно поле.

Във флота наричат този тип кораби „оръдия“. Официалното им име е „Космическа мобилна огнева станция“. Управляват ги двама пилоти, имат нормални двигатели за изкривяване на пространството и носят най-едрокалибреното бластерно оръдие, произвеждано някога. Никакви допълнения, никакви удобства – просто летящо оръдие, което може да превърне цяла планета в огнено кълбо.

Познавах този кораб. През повечето време си стоеше скрит в подземния хангар на Спитеос. Собственият кораб на Ломбар. Доста отдавна тайно и незаконно той бе преработил стандартния модел на флота. Този пред мен беше така брониран, че нито планетарната отбрана, нито боен кораб можеха да му направят нещо. Вярно, станал бе по-бавен и с по-малък радиус на действие, но пък беше най-опасното оръжие в цялата Волтарианска конфедерация. Чувал съм, че от време на време Ломбар летял с него нощем и побърквал контролърите на движението с идиотски отговори на въпросите им.

Стражите просто ме набутаха през въздушния шлюз под търбуха на „оръдието“ и аз се покатерих в тъмното, за да се озова в също такава тъмна пилотска кабина, предназначена само за двама. С опипване намерих креслото на втория пилот, но преди да закопчея предпазните колани, двигателите забучаха и корабът се издигна в небето. Всеки би могъл да седи пред пулта за управление, дори дявол от Манко!

– Ще те посветя в една тайна. Отвеждам те на място, където ти предстои да чуеш нещо, което ще ти вдъхне твърдост.

Гласът на Ломбар идваше откъм пилотското кресло. Е, поне не беше дявол от Манко. Но, от друга страна, дяволът може би заслужаваше повече доверие.

Набирахме височина. Една от луните-близнаци на Волтар тъкмо

изгрываше и зеленикавата светлина простираше дълги сенки по земята под нас. Корабът завиваше и лъчите проникнаха през тежко бронирания обзорен люк, осветявайки призрачно пулта за управление. Да, там седеше Ломбар. Нямаше шлем на главата си, явно не отивахме далеч.

Стори ми се дружелюбно, но и малко лукаво настроен.

– Открих откъде е изтекла информация, знаеш ли. Онова съобщение в пресата, след отвличането на Хелър. Проследихме един човек. Той нищо не подозираше. Много усилия хвърлихме, но накрая видяхме как се блъсна в един репортер на улицата. Нищо не си казаха, но за мене беше достатъчно.

Репортерът се казва Блат Мортиф. Не той е автор на бележката, ала всички журналисти са приятелчета. Никога не би се досетил кой ни е издал – онзи тип от Отдела на ножовете, който от глупост позволи на Хелър да му строши ръката. Разбира се, отричаше. Но такива са времената, че на никого не можем да вярваме. Всички са против нас и само заговорничат, заговорничат...

И затова снощи хванахме Блат Мортиф, той също всичко отрече, наложи се да хванем и жена му. Накрая го пречупихме. Екзекутирахме и тримата. Знаех, че се тревожиш, и реших, че е по-добре да ти кажа. Трябва да се отърваваме от изменниците и прекалено приказливите хора. И без това са боклаци.

Аз не само не се тревожех, но и бях забравил всичко. Освен това си представях множество начини пресата да научи за мисията на Хелър, нали дори Флотското разузнаване знаеше. Пък и в печата не се споменаваха за никакво отвличане. Недоумявах защо Ломбар реши да ми каже. В края на краищата той си живее в собствен секретен свят.

Не летяхме с голяма скорост, нито на голяма височина. Ломбар не включваше автономната въздушна система на кораба. Зелената лунна светлина и дългите сенки превръщаха света в кошмарна гледка.

Внезапно зеленикавият силует на Ломбар се впусна в монотонна лекция като професор от академията.

– За всяка успешна революция или преврат е необходимо революционерите да разполагат с оперативни и снабдителни бази, недосегаеми за силите, които искат да съборят от власт.

Ясно, ясно. Елементарно разсъждение. Ако революционерите не разполагат с опорна точка, непозната и неподвластна на нападения от тях режим, място, откъдето да действат тайно, те обикновено се провалят. Пише го в учебниците.

– А ти – Ломбар изостави професорския тон и стана рязък – сега

имаш пълна власт над базата и снабдяването. Не бива да изменяш на дълга си към мене.

Посъживих се. Вече знаех причината за това чудато нощно и тайно пътуване – инструктаж за мен като ръководител на мисия, недостъпен за подслушване. Вече знаех, че Блито-3 е неизвестната и тайна база извън контрола на Волтар. Винаги съм смятал, че ролята е твърде забавна за една първобитна и тъпанарска планета. Щом си помисля за това, и ми става весело. Нещастници!

Ломбар стремително се пресегна и превключи на автоматично управление, поредица от прещраквания в сложната система на „оръдието“ показва, че се насочваме към предварително зададена позиция с точни координати. Освободен от грижите за полета, той се свлече в креслото.

Корабът слезе още надолу и двигателите снижиха шума си до шепот. Сетих се къде пристигаме.

Само на няколко мили от нас се намираше Дворцовият град. Наглед представлява дупка в околния пейзаж. Планината зад него и огромният дворецов комплекс са обгърнати от ефектите на гигантско изкривяване на пространството. Черната дупка дълбоко в склона на хребета прави невидим Дворцовия град. Защитен срещу всичко, целият район се е пренесъл на тринадесет минути в бъдещето.

Абсолютно недостъпен е. Никой не може да го нападне. Той просто не е там. Вече сто двадесет и пет хиляди години устоява на всякакви набежи. Как бихте стреляли по нещо, което не е пред вас?

Много звездни империи крият ръководните си центрове по затънтени астероиди, да са по-далеч от враговете и народното недоволство. И това решение си има предимства, но винаги можете да проследите пътуващите дотам кораби. А Императорът на Волтар не е застрашен от нито едно изобретено досега оръжие. Така че Волтарианската конфедерация се намираше под най-мощното управление в историята на която и да било галактика.

Пред нас беше нищото, заобиколено отвсякъде от лунни отблясъци. Винаги ставам неспокоен на това място. Не само защото планината щеше да гръмне някой ден, когато равновесието се наруши прекалено, но и заради страховитата мощ, символ на която беше невидимият град.

Ломбар си играеше с превключвателите на оръдието. Но и ужасно оръжие като този кораб тук се оказваше безполезно. Потрепващите му пръсти допълнително опъваха нервите ми.

– Виждаш ли това? – каза той. С облекчение посрещнах жеста му, който отдалечи засега ръцете му от спусъците. Естествено нямаше

какво да видя. – Онези лордове в украсените си дрешки заговорничат срещу мене.

Лесно се съгласих с него. Апаратът несъмнено често стряскаше съня им, макар и да го смятаха за послушен инструмент в ръцете си.

Ломбар отново махна широко с ръка.

– Хората на тази и всяка друга планета на Волтар само дебнат кога да скочат срещу мене и да ме убият.

О, с това също бях напълно съгласен. Апаратът ги мразеше, отвличаше и избиваше, така че и те сигурно дебнеха своя час.

Ломбар въздъхна – претовареният от задължения ръководител.

– Знаем, че си на същото мнение, Солтан – единственото възможното решение е да вземем в свои ръце Дворцовия град и властта на трона. Тогава ще насочим могъществото си в правилната посока – ще избиваме хората.

И тези планове ми бяха известни. Винаги съм ги смятал за малко пресилени.

Той като че усети съдържаността ми.

– Аз единствен съм достатъчно мъдър и с достатъчно силна воля, за да поема властта. Лордовете са слабаки. Народите се състоят от отрепки. Значи това е мой дълг.

Кимна в пълно съгласие със самия себе си и промълви:

– Значи трябва да решим проблема с превземането на Дворцовия град.

Никой досега не беше успял. Всички смятаха, че е невъзможно.

Ломбар бръкна в един джоб на туниката си.

– Но ние имаме своята снабдителна база на Блито-3. И своите оръжия.

Извади шишенце с таблетки и го пусна пред себе си на пулта. Познато ми беше и шишенцето. На етикета пишеше:

„И. Г. БАРБЕН
ФАРМАЦЕВТИЧНИ ПРОДУКТИ
НЮ ЙОРК“

Призрачната светлина проблясваше по етикета, толкова далеч от създалата го планета. Метедрин – един от мощните амфетамини.

Ломбар сложи до него найлоново пликче с бял прах. Турски хероин. Според номера – част от последния товар, докаран с „Бликсо“, а сега прибран на сигурно място в Спитеос. Зеленикав от лунната светлина,

хероинът приличаше на изсушена отровна слюнка.

Хист ги посочи.

– Това е нашата артилерия. – Усмихна се. – С много могъщи боеприпаси. По-развитата нервна система на народите от Конфедерацията реагира пет пъти по-силно и по-зависимо, отколкото при земните жители.

Обърна се към мен с навъсено сериозно лице.

– Ето защо не трябва да изпускаш нещата на Блито-3. Ще поддържаш снабдяването ни с боеприпаси. Тези оръжия искат време, за да подействат. Месеци, години. Ще поддържаме стрелбата и ще чакаме.

Преди всичко трябва да запазим своя монопол. Току-виж, нашите химици се научили да синтезират тези вещества. Затова има опасност да загубим монопола си, преди да пристрашим лордовете и да лишим народите от волята им за съпротива. Имам и други планове как да се справя с проблема тук, но ти ще се погрижиш базата ни на Блито-3 да остане в наши ръце.

Следа от молба се прокрадна в гласа му. Всичко това означаваше твърде много за Ломбар, израсналия в канавките плъх без надежда някога да достигне и подножието на положението на един лорд.

– Когато аз стана Император, ти, Солтан, ще бъдеш шеф на апарата.

Напрежението ми се засилваше. Само като слушах тези приказки, се излагах на опасността да ме изтезават и ликвидират. А от призрачната светлина ми прилошаваше.

Ломбар помрачня.

– А това парвеню Хелър застраши плановете ни! Глупавата случайност го изпречи на пътя ни. Дори не подозира каква заплаха представлява. Но каквото и да стане, постарай се да не пречи с нищо на Блито-3!

Споменаването на Хелър събуди агресивността му. Взря се яростно в нищото на мястото на невидимия Дворцов град.

– Онези непохватни идиоти са толкова слабоумни, че се доверяват на Хелър! Какво ли знаят те – мога да надхитря и да натикам в миша дупка цяла дужина хелъровци!

Преди да се разтревожа, той пак се засмя. Но без никакво веселие. Потупа ме по коляното.

– Скалъпил си страхотен номер, Солтан. Ах, лукаво създание си ти! Добре си подбирам хората. Само ти би се сетил да насъскаш срещу него онази прогнила курва графиня Крек!

Истинатах отвътре. Той знаеше!

– Хитро, хитро. Държиш го под окото на свикнала да убива

проститутка. Почти толкова добро като някои от моите идеи. Имаше голяма вероятност тя да го убие. За съжаление не стана.

Той пак се изсмя. Но кой ли му е казал? Снелц! Нямахме кой друг! Бях заобиколен от шпиони. А Ломбар не млъкваше.

– Обаче и да не го убие до утрешния старт, пак не му остава дълго да ни ме мотае в краката. – Той измъкна пачка листове. – Както вече знаеш, прикрепил съм към тебе двамата най-добри наши агенти на Блито-3 – Рахт и Търб. Те ще го следят непрекъснато. Тук съм написал проект, който Рахт трябва да изпълни незабавно, още щом кацнете. Отнася се за самоличността, която ще дадете на Хелър. И аз съм способен да съчинявам трикове, и то по-добри от този с графиня Крек.

Прелистих проекта. Не ми беше лесно да чета на лунна светлина. Но и каквото видях, се оказа достатъчно да ми щръкне косата от ужас!

Блито-3 е единственото място, където окаяник от бордеите и пресъпник могат да се издигнат по нормалната обществена стълбица, за да постигнат пълен контрол над планетата. Може би точно този факт е привлякъл най-напред вниманието на Ломбар и го е накарал да изучи резултатите от предишните наблюдения върху планетата, нейните културни и социални особености, дори да ги въведе като принципи в работата си. На Земята един човек и неговото семейство бяха постигнали това положение. Той контролираше енергийните компании, той контролираше компаниите за наркотици, той контролираше финансите и още много неща, включително в края на краищата и правителствата на тая планета. Самите ние, без да подозираме, бяхме влезли в делови връзки с него. Името му беше Делбърт Джон Роксентър. Едно от най-важните правила при действията ни на тази планета беше да не го ядосваме по никакъв повод.

А кръщелното свидетелство и документите за самоличност, които Ломбар заповядваше на Рахт да изработи, бяха на името на Делбърт Джон Роксентър-МЛАДШИ!

Богове, това се казваше риск!

Ломбар разбра какво ставаше в душата ми. Забавляваше се.

– Разликата между мене и останалите хора е в способността ми да предсказвам съвсем точно какво ще се случи. В мига на появяването си в Съединените щати Хелър вече ще се нарича Делбърт Джон Роксентър-младши и ще предизвика голяма бъркотия. Името е твърде известно. Голямата клечка веднага ще чуе за това и ще се погрижи тутакси да пхнат Хелър зад решетките. Той има и силата, и волята да се налага. Така че Хелър и десет крачки няма да направи, преди да го докопат. Хайде в

пандиза – и се отърваваме от него! Може би той е достатъчно смахнат да им каже, че е от друга планета, те ще го преместят в лудница и там ще си остане до края на живота. В този план няма празно.

Главата ми се проясни. Щях много внимателно да се погрижа Хелър да получи тези документи и никакви други.

– Това го уредихме – продължи Ломбар. – Стигнахме до екипажа за влекача. Казах ти, че ще се погрижа. Така и направих. Имахме истински късмет. Няколко подофицери от флота бяха обявени за галактическо издирване. Разбира се, били са пилоти и инженери в големите товарни кораби на флота с двигатели „Бъдеще-минало“. Разбунтували се и откраднали кораб, с който искали да пиратстват на воля. Но патрули на флота ги спипали, осъдили ги. Малко преди да ги разстрелят, мои хора ги подмениха с други.

Петима са – капитан, двама пилоти и двама инженери, предостатъчно за такъв малък влекач. Всички са от раса, наричаща себе си „антиманко“, преди много години били изгонени от Манко за извършвани ритуални убийства. Те мразят флота. Мразят и Манко. О, как ще мразят и Хелър! Ще се постарая да научиш повече за тях. Ето и твоя неподкупен екипаж.

Поседях загледан в невидимата дупка на Дворцовия град и когато вече си помислих, че всичко ми е казал, той си погледна часовника, намръщи се и пак започна.

– Така, още щом чух за този скапан влекач, заповядах в базата на Земята да има два дежурни изстребителя. Четиримата пилоти няма да ти бъдат подчинени. Имат си свои заповеди. Ако влекачът запраши нанякъде или Хелър се опита да го използва на планетата, изстребителите са длъжни да го разпърдушният. Не след дълго те вече ще са на Земята. И това е предвидено.

Стана ми много студено. Лунната светлина беше студена. И лицето на Ломбар беше студено. Надявах се вече да не съм във влекача, когато се появят изстребителите. Нашият кораб нямаше нито оръжия, нито защита. Просто влекач.

– Останаха едно-две неща – каза Ломбар.

Знаех, че нищо добро не ме очаква, но пак се оказах неподготвен за истината. Той ме прикова на място с поглед.

– Ако в който и да е момент ти се стори, че Хелър е на път да успее и нямаш други средства да го спреш, ще пренебрегнеш всякакви последствия и... – показалецът му се насочи към мен, думите се процеждаха бавно – ...ще го убиеш!

Вниманието му отново се отклони към Дворцовия град. Той като че чакаше нещо, но, разбира се, нямаше какво.

Там беше зоната на нищото.

Пак поглед към часовника.

– Сега последното. – Гласът му звучеше съвсем враждебно. – Дал съм секретни инструкции на човек, който постоянно ще се навърта около тебе. Никога няма да заподозреш кой е той. Ето какви са инструкциите му – ако се провалиш в нашите дела на Блито-3, ако не поддържаш попълването на запасите ни, ако Хелър ти се изплъзне и оплеска всичко, ако ме подведеш по някакъв начин, този човек ще те ликвидира!

Стори ми се, че лунната светлина се превръща в лед.

А Ломбар все си поглеждаше часовника. Вдигна ръка. Изведнъж върховно блаженство се разля по лицето му.

– Ето го! О, ето го най-сетне! Не чу ли?

Не чух нищо. Пред нас беше само дупката вместо Дворцов град, само омразната лунна светлина. А и корабът беше звукоизолиран.

Сигурно съм заприличал на обхванат от треска. Ломбар настояваше:

– Гласа, гласа! Доведох те да чуеш гласа! – Той се надигна в креслото, заслушан напрегнато. – Ето! Ето, каза го отново: „Ломбар Хист! Бъди Император! Съдбата на Волтар те задължава да поемеш Короната!“ – Отпусна се, сякаш му олекна. – Сега и ти го чу, знаеш, че всичко, което върша, е правилно и предопределено. Толкова се радвам, че стана свидетел на това!

Пълна увереност ме прониза като изстрел от взривострел. Както разбъркани на масата парченца от мозайка изневиделица се подреждат, целият ми опит с Ломбар Хист до тази нощ се събра в един-единствен неоспорим факт. Всички психопатични симптоми, описани в учебниците, характерни за параноидален шизофреник, без да пропускаме мегаломанията и тазвечершните халюцинации, бяха налице.

Подивях от ужас!

Ломбар Хист беше луд!

Бях във властта на неизлечимо побъркан!

И не виждах никаква възможност да се измъкна.

Глава шеста

Когато возилото на стражите ме остави пред канцеларията,

откровено казано, бях един съсипан Солтан Грис. Нощта напредваше. Би трябвало да си приготвя багажа и да се преместя във влекача преди старта. Вместо това половин час седях пред бюрото си и гледах с невидящи очи.

Чувствах, че във всичко имаше някаква грешка. Нищо не би могло да се окаже по-страшно от положението на безпомощна кукла в ръцете на побъркан. Неочаквано вдъхновение ме накара да извадя някои учебници по психология от „скривалището за моркови“, както сам наричах дупката под пода.

Още половин час се рових в земните премъдрости. Проверях – шизофрения произхождаше от шизеи (разделям) и френ (съзнание). Определях я като раздробяване на съзнанието или откъсване от действителността. Параноята е хронична психоза с характерни, привидно разумни заблуди за преследване или собствено величие. Мегаломанията често се проявява като желание за власт над света. Слухови халюцинации означава да чуваш гласове, които не съществуват. С изключение на последния, всички тези термини се обединяват в „синдрома на Хитлер“. Някога той бил един от войнствено настроените вождове на Земята. В учебниците определях него и неколцина от приближените му като параноидни шизофреници, за да обяснят извършените от тях масови убийства (те упорито се стараели да изтребят цели раси).

Да! Използвах правилно всички термини. Значи Ломбар Хист беше луд.

Но това не ме утешаваше.

Ако започнеш да гълта от онези амфетамини, наркотика, който наричат и „шпора“, особено сърцевидните оранжеви хапчета метедрин в шишенцето, щеше да се превърне в буйстващ идиот!

Още час останах потънал в униние.

Какво можех да направя?

Нищо!

Не, не беше нищо!

Налагаше се да размърдам кости, за да докарам докрай тази мисия, иначе щях да умра. Твърде ясно ми го набиха в главата.

Напиращото напрежение ме подхвърли от стола. Отдавна мина полунощ. Вихрено препуснах надолу по хълма към стаята си, за да си опаковам нещата. Дори забравих, че Ске беше кацнал пред канцеларията с аерокара. Разтревожен от начина, по който изхвърчах с трясък, той вдигна машината и се спусна в страничния двор на хотела.

Трескаво събирах принадлежащите ми вещи и ги хвърлях в

чантите. Замалко да прибера при смачканите кутийки и уредите за наблюдение на Хелър, но усетих, че е време да се овладее. Грижливо ги опаковах в невзрачно кашонче с надпис „Чупливи сувенири“.

Ске стоеше, облегнат на вратата. Обърнах се към него:

– Помогни ми да се махна отгук и да отида в кораба. Ако не побързам, въобще няма да поспя тази нощ.

– Ама искате да ми кажете, че наистина дълго ще отсъствате? – попита той. – Години? Страхотно! О, че аз ще се скъсам да помагам!

И веднага се включи в суматохата. Едва ли заслужавах толкова гадно отношение. Ръцете му вече не бяха бинтовани, следите от ударите ми не се виждаха, без да броим един-два счупени зъба.

Намеси се друг глас:

– Ще си отспиш, колкото искаш, на наровете за длъжници. Веднага да ми платиш просрочените наеми! – Естествено, оказа се Мийли.

Влезе решително и вдигна кашончето с „Чупливи сувенири“. Пририсна го здраво към бюста си. Възнамерявах да си го взема, но навреме забелязах дръжката на бластерен пистолет в джоба на домакинската й престилка.

Ске досъбра всичко в чантите заедно с немалки количества прахотък от пода и благо разумно се изнесе от стаята с тях.

Мийли и аз не мърдахме, наежено кръстосали погледи. Всъщност само тя се ежеше. Аз треперех. Не можех да потегля без моята част от комплекта за наблюдение.

– Петдесет кредита – съобщи ми безмилостно тя.

Признах поражението си и извадих портфейла. И толкова пари не ми бяха останали. Мисълта, че тази тиранка пак се гаври с мен, отпуши поток горчиви спомени. Да, длъжник ѝ бях. Наистина имах да си връщам. О, какво ли не бих дал, за да...

Внезапно съзрях фалшива стотачка, зацапана в ъгълчето с кръв от хипнотизатора. Вече се борех с пълзящата по лицето ми тържествуваща усмивка. Бутнах в ръката ѝ фалшивата банкнота.

– Давам ти това за спомен от приятното ми прекарване в твоя хотел. Ако решиш да ми запазиш стаята, докато се върна, ще ти бъда благодарен. Но и без това си заслужаваш благодарността ми. – Щяха да я премахнат още щом се опита да пазарува с банкнотата.

Тя я огледа, но не беше обучен касиер. Вдигна поглед към мен, странно наклонила глава.

– Довиждане, Мийли. Дано се радваш на близкото си бъдеще!

Излязох с кутията подмишница. Полетяхме в лунното небе. И

втората луна на Волтар се показа над хоризонта, хангарът на апарата представляваше сложна плетеница от двойни сенки. Изненадах се, че е станало толкова късно – почти четири сутринта. Имах предостатъчно причини да се чувствам зле, но липсата на сън само правеше товара в душата ми по-тежък.

Ске отказа да ми помогне в пренасянето на багажа до кораба. Сам си намерих ръчна количка, стоварих всичко върху нея и я избутах до въздушния шлюз. Канех се да вляза с първите чанти, но побеснях – Ске се влачеше след мен с ръце в джобовете.

– Веднага пренеси това вътре! – заповядах.

Той не отговори. Щеше ми се да го убия.

Внезапно взех решение. Прикрих чувствата си. Сега му беше времето да си разчистя сметките с този тип за заяждането през последните седмици.

– Ске – казах му, – ти си огорчен, задето не те направих богат. Всъщност много съжалявам, че не ти помогнах да насочиш кариерата си натам, където заслужаваш. – В лапите на дяволите, прибавих сам на себе си. Пак извадих портфейла. – Знаеш, че наскоро се сдобих с пари, ала те не ми трябват на планетата, на която отивам. – Вярно, но и тук не ми вършеха работа. – Длъжен съм да те възнаградя за службата. Не бива да проявявам скъперничество.

Хванах закуп остатъка фалшиви банкноти. Петната от кръв не плашеха Ске, а той също не беше обучен касиер. Връчих му пачката.

Погледна първо нея, после мен. С едното око, после с другото, като че се съмняваше в зрението си.

– Добре, сега качи багажа ми в кораба. Хайде, де!

Пъкна парите в джоба си и вдигна чантите. Аз прегърнах кашончето с уредите и го последвах.

На последната каюта преди отварящата се с глас врата видях прясно залепена временна табела „ОФИЦЕР ГРИС“.

Ске пусна товара си на пода и след още два курса донесе всичко. Изпратих го до въздушния шлюз.

– Довиждане, Ске. Каквото и да ти се случи, надявам се да е напълно заслужено.

Той се отдалечи през хангара, без да погледне назад.

Как става така, недоумявах, че Хелър дава пари на хората и те са щастливи, а когато аз им дам пари, гледат ме чудато? Би трябвало да проверя в книгите по психология.

Глава седма

Нямах никакво предчувствие, че ми предстоеше може би най-ужасния ден в живота.

Върнах се в кораба. Бях уморен и потиснат. Струваше ми се, че съм смачкан и отвън, и отвътре. Само да можех да поспя!

А ето го и Хелър, застанал в коридора пред вратата на моята каюта. Облечен в чисти сини работни дрехи на флота, не само без гънка, но и току-що изгладени. И с неизбежната червена състезателна шапка на гладко сресаната руса коса. Дори в този нощен час изглеждаше отморен и прашящ от здраве. Мразех го.

Още първите му думи подхраниха отношението ми.

– В името на всички космически катастрофи, що за воня се носи отук? – Той надничаше в моето ново жилище.

Промъкнах се край него.

– Моят багаж.

Който беше буквално нахвърлян на пода. Ске беше събрал дори изгнилите натрошени съдове за еднократна употреба.

– Виж какво – каза Хелър, – ако беше опитал да влезеш в кораб на флота с тези мръсотии, щяха да те застрелят! Всички космически кораби имат затворени системи за циркулация на въздуха. А този ужас ще запуши филтрите, не вярвам и обезмирисителите да помогнат. – Стараеше се да запази спокойствие. – В коридора отсреща се намира пералнята за екипажа. Занеси всичко там, за да го почистиш набързо. Не разполагаш с много време – връзките с хангара за подаване на вода и енергия и канализацията ще бъдат прекъснати след час. Затова по-добре се захващай веднага.

Мисълта да нося багажа си където и да било ме отвращаваше. Исках да поспя. Поне малко. Хрумна ми нова ужасяваща мисъл. Електрониката на скъпоценната ми апаратура ще се повреди непоправимо. Заплахата подтиква бързата инициатива.

– Не може – изломотих. – Сложил съм и оръжие, взривострели! – Смятах, че това е убедителна причина.

Не беше. Той се стресна.

– Ти не знаеш ли, че този кораб направо ще се къпе в електрически заряди? Твоите оръжия ще гръмнат!

– Мислех, че си оправил и това.

Той поклати глава, но не чу думите ми. Само регистрираше в

съзнанието си моите възражения. Пристъпи към мен и с бързи движения ме лиши от взривострелите, зашеметяващите пистолети и метателния пистолет.

– Ти си ходещ арсенал! Ако това изобилие се възпламени, ще ни търсят парчетата из целия Космос!

Завъртя някакъв превключвател на стената. Отвори се дълбока ниша.

– Това е защитено антиексплозивно хранилище. – Натика оръжията ми в него. – А сега извади от багажа си всички взривоопасни предмети и ги прибери вътре.

Успокоен, сложих и „чупливите сувенири“ при оръжията. Хелър отново огледа принадлежностите ми.

– Ама тук е пълно с най-обикновена мръсотия!

Да му го „бибип“ на Ске, беше опаковал и изтривалките от пода!

Хелър направи няколко крачки по коридора и взе някакви неща от вграден в стената шкаф.

– Ето ти руло за почистване. Сложи униформата си в джобовете, увий я и я остави в почистващата машина. Ще излезе изпрана и изгладена. Така, а това е руло за мръсно бельо и чаршафи. Увий си дрехите по същия начин – и в машината. Тези пликове са водонепроницаеми, използвай ги за документи и други подобни неща.

Преди да си тръгне, той се обърна и пак погледна багажа.

– Тук не виждам парадна униформа.

Никога не съм си купувал парадна униформа на редовните части, към които бях формално зачислен.

– На Земята не ги носят! – Опитвах се да проявя сарказъм.

– Но ще ти трябва за изпращането.

Бях твърде сънен и ядосан, за да обмислям кому е нужна проклетата парадна униформа при излитане на кораб. Хората от флота са скапаняци. По-точно – слабоумни!

– Твоят пилот още е някъде отвън. Ще му дам пари, ще накара някой търговец да отвори магазина си и ще се върне с парадна униформа.

Изпъшках. Не можех да преодоля манията му за чистота. Нежеланието ми като че го предизвика – непреклонно посочи въздушния шлюз.

– Изнеси всичко от кораба и го разпредели по рулата и пликовете, после отнеси рулата за почистване. Заедно с униформата, която е на гърба ти. И вземи един душ. Мърдай по-живо, след малко ще ни изключат от наземното обслужване!

Малко остана да се разплача. Исках само да поспя! Тялото вече ме

болеше от умора. Да го „бибип“ на флота! Хелър не беше в техния кораб сега! На кого му пукаше дали ще се запушат филтрите из целия кораб?

Изнесох се навън и започнах да си подреждам нещата по бетонния под на хангара.

Когато се отървах от натрошените кутийки, старите новинарски листове и купчините мръсотия, събрана от Ске, не остана много. А боклукът напълни догоре два контейнера за отпадъци.

Подредих прилежно ботушите, шапките и униформите си в рулото за почистване и чак тогава се сетих за тези по мене. Изпразних джобовете си във водоустойчивите пликосе заедно с останалите документи и хартийки. Съблякох се и добавих униформата в почистващото руло, а мръсното си бельо сложих за изпиране.

Стоях си гол наред хангара и се мъчех да реша всичко ли съм направила както трябва, когато някой се изхили. Графиня Крек беше някъде наблизо. Не погледнах откъде ми се присмиваше. Сграбчих рулата и пликосете и на бегом се прибрах в кораба.

Произшествието с нищо не помогна на достатъчно разтръсканата ми глава. В помещението за чистене и пране, предназначено за екипажа, се изправих пред огромни дискове с разни надписи по тях – типичен жаргон на флота, типични флотски мълнийки, сочещи това или онова. Наистина, да им го „бибип“ на всички от флота! Натърках рулата в подходящите според мен кръгли вратички и отнесох пликосете с документи в каютата си.

Под душа се почувствах по-добре. Изненадах се от количеството кал, което смъкнах от себе си! Главата ми се проясни. Може пък цялата тази мръсотия в косата ми да е притискала черепа и да е замъглявала мислите ми? Интересна теория. Почти бях готов да се отнеса снизходително към нравите във флота, когато в пералнята забръмча късащ нервни сигнал и аз препуснах по коридора да си взема дрехите.

Извадих рулото с бельо. Великолепно изпрано, великолепно изгледено, дори зашито тук-там.

В първия момент не успях да си припомня къде сложих рулото с униформите, толкова много вратички ми се сливаха пред погледа. Захванах да търся.

Нищо не намирах!

Много внимателно си припомних всяко свое движение при първото ми влизане. Застанах ето тук и се облегнах там да си поема дъх, докато разчета надписите и указателите. Напълно сигурен, отворих вратичката, за да си прибера рулото.

Нищо! Замятах се из пералнята, отваряйки всичко наред.

Нищо!

Наложих си спокойствие. Прочетох надписите. И наистина рухнах!

Бях натикал униформите и ботушите си в дезинтегратора!

Гол и отчаян, тихо се разплаках. Нямах какво да облека освен гащите си!

Чакай! Нали Ске трябваше да се върне с парадна униформа! Не бях победен окончателно. Все още можех да се надсмея над чистниците от флота!

Окрилен от надежда, за секунда се върнах в каютата.

Успех!

Пакет на леглото!

Отворих го припряно.

Но какво виждаха очите ми?

Първо разпознах полковнишки знак. С един ранг по-нисък, но винаги съм смятал Ске за немарлив служител.

Какво беше това?

Върху мъртвешки черния плат червената бродерия изглеждаше доста стряскащо.

Кости, бесилка, електробичове. Кости? Бесилка? Електробичове?

Шлемът – черен! С огромен фосфоресциращ череп!

Парадна униформа на полковник от Смъртния батальон!

Дори коланът представляваше кървящи черва!

Първа в класацията за вдъхващи ужас дрехи на Волтар!

Направих крачка към вратата, но Ске несъмнено вече бе изчезнал благодарумно.

По закон можех да я нося, защото рангът ми беше по-висок, а и на теория всеки второкласен чиновник има право да носи всяка униформа на апарата.

Усещах прекомерна умора. Излегнах се на жироскопното легло и включих мъждукащата нощна лампа-нагревател. Що за гнусно начало на пътуване? Ако се унеса в сън за час, току-виж, бъркотията се поразчистила малко. Или дори ще се събудя сред безопасното спокойствие на Космоса. Знаех ли какво ми предстои!

Осветлението угасна. Откачаха кабелите към наземните служби. Да вървят по дяволите! Независимо от всичко имах намерение да спя. Нищо особено няма в едно излитане.

Напрежението ме отпускате полека. Унасях се блажено, но страховита тупурдия ме накара да подскоча. Блъскане! Грохот! Сякаш някой

разкъсваше кораба на парчета!

Набързо увих някаква кърпа около кръста си и се втурнах в коридора. Шумът се усили двойно. Определих, че идваше откъм предната зала на спомагателните двигатели. Това беше невъзможно, нали още си стоиме в хангара! Първо кранът щеше да ни намести върху товарна платформа.

Открих Хелър в пилотската кабина – кацнал на ръба на антигравитационното кресло, с щръкнала на тила червена шапка. Говореше с някого в машинната зала. Стана ми ясно, че е един от инженерите на хангара, дошъл замалко да помогне.

– Ще го вдигна съвсем леко, така че не подавай голяма мощност – казваше му Хелър.

Взрях се през откритите обзорни илюминатори. Бронираните плочи още не пречеа на видимостта. Хелър провря глава навън и извика на хората в хангара да се дръпнат.

В името на всички богове! Искаше да лети с кораба в хангара! С опасност да налети на друг кораб или да пробие покрива!

– Ей, ти! – креснах. – Да не си посмял!

Хелър се върна в креслото усмихнат.

– Че влекачите са точно за това – да маневрират в ограничено пространство. Дръж се, Солтан! Ще има много подскоци.

Човек с насочващи палки застана пред кораба. Хелър посегна към лостовете.

Вкопчих се.

Поне да летяхме направо! Хелър заобиколи един кран и два кораба, после пак зави, за да се насочи към вратата.

При първия трясък под нас помислих, че се е отчупила задната половина на влекача. Не, просто се разпаднаха прикрепящите скоби и скелето.

Хелър си седеше на ръба на креслото и изкара влекача от хангара с включени двигатели, изкривяващи пространството!

Човекът с палките ни сочеше място далеч от площадката за кацане.

– Дръж се по-здраво, Солтан! – подвикна ми Хелър.

Самият той не се хвана, не отделяше ръце от лостовете и бутоните. Все пак трябваше да го послушам!

С рязко движение влекачът се изправи върху опасната си част.

Сурнах се надолу по вече отвесния коридор и се праснах тежко в последната врата.

Влекачът докосна бетона, без да трепне, и вече стърчеше на

открито.

Хелър се спусна по предназначенията за това положение ръкохватки. Помогна ми да стана и ме отведе в салона на екипажа. Мебелите се бяха завъртели под прав ъгъл и изглеждаха нормално. Извади кутия с „главотръс“ от шкафа, прекара я през бързия нагревател, отвори я и ми я връчи. Усмиваше се.

– Солтан, по-добре беше да оставиш на мира силните питиета в нощта преди старта.

Не ме упрекуваше, бърбеше като всеки майтапчия от флота. Може би наистина се шегуваше, но ме ядоса. Не му исках горещия „главотръс“! Исках да си отида в каютата и да подремна няколко минути. Имаше време до зазоряване.

Пресегнах се да бутна обратно „главотръса“, но точно в този миг през вратата надзърна лице.

Боуч!

С капачите на очите, с язвително изцъклен поглед и с висока купчина хартии в костеливите си ръце!

– Не можах да устоя на върховното удоволствие да видя как отлитате, офицер Грис – каза той. – И за изпроводяк ви донесох подарък – малко документи за подпечатване.

– Всичко това? – изстенах.

– Не, сега искам една трета от тях. Но пък и вие само с поръчки сте се занимавал! Купувай, купувай, купувай! Нищо чудно, че данъците са толкова големи. А останалото е пренебрегнато от вас отпреди – от няколко седмици не сте чел отчетите и си помислих, че по време на полета ще се поотпуснете, ако свършите и малко почтена работа.

Напрегнах волята си с желание кошмарното видение да изчезне. Не изчезна! Отнесох горещия „главотръс“ в каютата си, извадих електронната си карта от водоустойчивия плик, настанах се на жироскопната маса и започнах да подпечатвам. Скоро щяхме да тръгнем. Най-лошото беше към края си. И щях да спя, колкото си искам!

– Остатъка – каза Боуч – ще прикрепя под тези скоби, та да виждате недовършената работа всеки път, щом решите да си лягате. А, това какво е?

Стаичката не беше преминала към новото положение в пълен комплект. Боуч не гледаше оръжията, изпадали от антиексплозивното хранилище, а вдигна парадната униформа от пода.

– Полковник от Смъртния батальон! Значи такъв се виждате в мечтите си, офицер Грис. Колко мило! Колко подходящо! И добре ще ви

стои. Цветовете така пасват на душата ви.

Не го слушах. Пред погледа ми попадна сметка, от която следваше, че Ске е купил униформата с мои пари! Не спирах да подпечатвам, докато ми се откачи ръката. Накрая Боуч си прибра одобрените и готови за изплащане купища.

– Е, аз ще тръгвам вече. До ушите ми стигна слух, че тези джудже-та имали навика да се взривяват, така че пожелавам ви приятно пътуване.

И със зловещо кискане, което само той можеше да изтръгне от гърлото си, Боуч изчезна.

Допих си „главоотръса“ на един дъх. Сега само трябваше да се опъна на леглото и да заспя, а след няколко часа да се събудя и да установя, че се носим в космическата пустош и Волтар се отдалечава със страшна скорост. Каква прекрасна перспектива!

За нещастие не така протекоха следващите часове. Бях принуден да преживея най-вредния за нервите космически старт в цялата история на Вселената!

Глава осма

Вече се готвех да полегна, но осъзнах, че чувам някакъв приглушен тътен отвън. Не се учудих – вратата на каютата и външният люк на въздушния шлюз бяха отворени. Налитащата звукова вълна почти люлееше кораба. Точно като шума на приближаваща моторизирана армия. Тежки удари наблизко заблъскаха по тъпанчетата ми.

Това вече бе непоносимо за нервите ми. Изтичах към въздушния шлюз и на косъм се разминах с трясналата в корпуса на кораба секция от сцена!

Група работници вдигаха пушилка в старанието си светкавично да сглобят висока осем фута, разглобяема наблюдателна площадка с широки стъпала, спускащи се до пода на хангара.

Вдигнах очи. О, богове! Портата на оградата беше широко зейнала към външния свят! И камиони на различни фирми се вливаха през нея по шест в редица!

А около хангара вече паркираха десетки други.

Множество работници стоварваха елементи от сглобяеми сцени и барове – очевидно превръщаха предната част на хангара в най-гигантската зала за напиване с „Тап“, позната в досегашната история! Единият

от баровете беше дълъг над двеста фута! Имаше и сцена, издигната на трийсетина фута и достатъчно широка да приюти половината танцьорки на Волтар. А суматохата продължаваше, нови камиони прииждаха безспир!

Неспособен да овладее паниката си, аз се втурнах към пилотската кабина. Хелър тъкмо управляваше нагласяването на антиметеоритните защитни плочи пред илюминаторите.

Креснах:

– Не можеш да уреждаш тук купони за изпращане! Аз се пошегувах! **ТОВА Е СЕКРЕТНА МИСИЯ!**

Той прекъсна заниманието си и ме погледна изумено.

– Но ти потвърди поръчките за празненството. Онзи ден подпечата цяла пачка. И само преди час те видях да одобряваш още от тях!

– Ломбар ще ме убие! – изкрещях с пълен глас.

– Съжалявам – каза той и явно беше искрен. – Обаче нали разбих, този кораб си няма име. Когато ни го прехвърлиха от флота, загуби досегашното си обозначение и не е кръстен повторно. А няма нищо лошо за късмета от това, да хвъркаш напред-назад в кораб без име. Всеки от флота ще ти го каже. Може и да избухне.

Да им „бибип“ и обичаите във флота! Не че успях да се отърва от мисълта, колко лесно би могъл да се взриви този влекач.

Хелър помълча.

– Наближава осем. Церемонията по кръщаването ще започне около десет и към обед ще можем да тръгнем.

Аз не спирах да въртя глава.

– Ще ти кажа какво ще направим – утеши ме Хелър. – Ще гледаме всичко да мине по-скромно. Нещо като малко семейно тържество. Така добре ли е?

Знаех, че нямаше възможност да отменя подпечатаните поръчки или да спра напирашите камиони. Предполагах, че стотици техници и работници на предприемачите са тук с домочадията си. И всички хора от хангара. Щеше да стане по-лошо, ако се опитам да предотвратя опасността. Кимнах.

– А, между другото – сети се той, – къде е нашият екипаж? Очаквах да пристигнат по-рано, за да се подготвят за старта.

Нямаше какво да му отговоря. Буквално плувах през плътния шум, докато се смъквах по вече отвесния коридор към каютата си. Беше невъзможно да заспя, колкото и да бях преуморен. Свлякох се в креслото.

Незабавно станах – усетих нещо под задника си.

Малко шишенце.

Но как е попаднало тук? Доскоро го нямаше, нали пак на това кресло седях. И не се сещах от коя част на багажа ми е могло да се изтърси.

Припомних си с ужас думите на Ломбар – негов шпионин щял да ме следи през цялото време, без да знам кой е!

Това с шишенцето намек ли беше?

На него пишеше:

„И. Г. БАРБЕН, НЮ ЙОРК
АМФЕТАМИН, МЕТЕДРИН
5 милиграма, 100 таблетки“

Усъмних се, че беше същото, което Ломбар си подмяташе предишната нощ.

Знаех това-онова за дрогата. Стимулира нервната система, като усилва въздействието на норепинефрина – неврохормон, който възбужда част от симпатическата нервна система. Някои го наричат „шпора“ на своя жаргон. Винаги съм се отнасял с подозрение към тези вещества и гледах да стоя настрана от тях.

Но сега тънех в отчаяние. Как щях да преживея следващите четири часа? Хванах специалния нож. Изтърсих на дланта си едно оранжево сърцевидно хапче и си отрязах една трета от него.

Пъхнах го под езика. Горчиво. Почаках да се разтвори в слюнката.

Невероятен горещ поток заструи във вените ми. Пулсът ми се ускоряваше.

Ах, колко по-добре се почувствах! Самоуверен. Дори леко възторжен. Изчезна всяка тревога, откъде се е пръкнало това шишенце и дали го е подхвърлил шпионин със задачата да ме убие.

Каква чудесна, приказна дрога беше тази „шпора“!

Реших, че е най-добре да се облека. Не подходеше да тичам наоколо по гащи. Вгледах се в полковнишката униформа на Смъртния батальон и тя ми се стори превъзходна. Точно каквото ми трябваше.

С грациозни движения, наглед забавени, а всъщност малко трескави, се намъкнах в прилепващия като кожа панталон. Е, не прилепваше, защото ми беше с три номера по-голям, но това не ме вълнуваше. Нахлузих ботушите – единият по-голям, другият по-малък.

Ала и това ми изглеждаше в реда на нещата.

Извивайки се като танцьор, облякох и туниката. Твърде тясна. Бродерията обаче беше страхотна, особено червеникавите кинжали по

гърба. Едва не се задуших, докато си закопчавах яката, но какво значение имаше? И без това дишах учестено.

И черният шлем се оказа прекалено широк, ала аз сложих вътре кърпа, за да не ми пада на ушите.

Огледалото ми показа, че нарисуваният череп е огромен, но красив. О, колко добре се нареждаше всичко в този свят!

Преметнах през врата си знака за своя ранг, увлечен в няколко интересни безтегловни танцови стъпки – дотогава не знаех, че умея и това.

Коланът ми се стори малко объркан, но изключително интересен. Сплесканите кървящи черва ме затрудниха. Отдясно наляво ли се кръсват или обратно? Няколко пъти ги разплитах от верижката на знака и накрая успешно нагласих колана.

Открих, че имаше и пакет с допълнително снаряжение – червени метални ленти с шипове, покриващи кокалчетата на юмруците, червена торбичка с олово, висеща на дясната китка, церемониален сребърен кинжал с кървави петна и красиво гравирани девиз „Смърт на всеки“, с който батальонът беше известен. Окачих го на колана.

И огледалото сякаш изпадна в блаженство от величествената гледка. Да, Ске можеше да се похвали с изтънчен вкус!

Случайно погледнах часовника и се учудих – минал бе почти час, докато се облека. Веднага се изкатерих по коридора, едва докосвайки перилата.

Наблюдателната площадка вече беше стабилно закрепена пред въздушния шлюз. Стъпих на нея и се зарадвах на приятното зрелище.

Всички сцени и барове бяха готови, дори и редицата съблекални за танцьорките. Камионите бълваха изобилие от напитки.

Работници опъваха безкрайни редици гирлянди и знаменца.

Преброих пет оркестъра, които се настаняваха по сцените. И два хора с по петдесетина певци: единият съставен от гвардейци на флота, другият – от войниците в базата на флота. Несъмнено щеше да има предостатъчно музика. Винаги съм обичал музиката.

Мнозина предприемачи, изпълнявали поръчки за кораба, сега приждаха насам. Стотици работници със семействата, а може би и с роднините си. Аха, и тълпите от хангара се събираха. Ами там! Екипажите от корабите на апарата излизаха от казармите си. Всички подраниха! Все едно, прекрасни хора. До един.

Да. Возила от флота изригнаха водопади от офицери и космонавти в сини униформи. Добре дошли, добре дошли! Чудесна опора на държавата е този флот.

Ето го и нашия екипаж! Изнизаха се от полицейска кола на апарата. Бързо извлякоха торбите си и ги нарамиха така, че никой да не види лицата им. Прегърбени се качиха по осемдесетте фута стъпала. Петима бивши пирати с висящи смъртни присъди.

Пристъпих напред да ги приветствам. Познавах тяхната раса – антиманко. Главите им са доста тесни горе и се разширяват постепенно в триъгълник към широките, груби челюсти. Кожата им е забележително мургава. Тежат средно около триста фунта и стърчат над земята на шест фута и осем инча. Омразата прелива в малките им тесни очички. Антиманко усещат, че Вселената се отнася несправедливо към тях. Исках да им покажа, че това не важи за мен!

Казах им благодушно:

– Аз съм офицер Грис. Очаквах ви.

Дали от тона ми или от нещо друго, но водачът погледна моята протегната ръка, после дрехите ми и отскочи толкова внезапно, че щеше да събори останалите. Поукротих нервите си, тихо заповяда нещо, всички се втурнаха край мен и потънаха в кораба. Отвътре долетяха приглушени сквернословия.

Озадачих се. Погледнах и аз ръката си. Нищо й нямаше, ако човек не се вгледа в червените шипове. Нищо лошо не намирах и в униформата си. Всъщност мислех, че е много елегантна, особено бродираните по нея бесилки.

Настроен снизходително, отново огледах обширното пространство под мен.

Появи се Снелец, който водеше след себе си цяла рота. Милият Снелец! Винаги се чувствах по-сигурен, когато се мяркаше пред очите ми.

Почакай малко! По дяволите блаженството, какво правеше той с тази рота? Полагаше му се взвод. Напрегнах зрението си. Дори и от петстотин фута различих червеникавия блясък в лъчите на утрото – капитански знак!

Абсолютна увереност се настани в главата ми – Снелец е казал на Ломбар за графиня Крек! Иначе как се е добрал до повишението? СНЕЛЦ БЕШЕ ШПИОНИНЪТ!

Отстъпих крачка-две. Натъкнах се на някого. Обърнах се и различих леко мъглявото лице на Хелър.

– Снелец е повишен!

Хелър се разсмя.

– Знаем. Дадох му петстотин кредита да си купи следващия ранг.

Заслужи си го.

Главата ми се замая. Значи не беше Снелц, но тогава кой имаше заповед да ме убие?

Видът на Хелър ми се стори странен. Беше се преоблякъл в парадна униформа на флота. На главата му се мъдреше кръгла плоска шапка без козирка, килната надясно и закрепена под брадичката със златна лента. Прилепнала по тялото, дълга до кръста туника, светеща от златни шевици на награди върху тъмносин фон. Звездата за петдесет бойни задачи заслепяваше на гърдите му. Широки червени лампази се спускаха по външната страна на крачолите му. В парадната си униформа Хелър представляваше гледка, от която всяко момиче би принадлежало незабавно.

Но най-странен беше погледът му, вперен в мен.

– Защо си се намъкнал в парадна униформа на Смъртния батальон?

– Снелц – отвърнах. – Значи там има много къркане в ония кораби с танцьорки?

– Добре ли си? – настояваше Хелър.

– Ами да, Ломбар си е добре. К,вото каже Снелц, това става. Става им на мечките с тия танцьорки. Разбира се, ако оркестрите не излетят.

Да го „бибип“, май ломотех прекалено бързо.

– Я най-добре седни – каза Хелър. – Тук, до перилата. Не, недей да падаш! Стой така, ще те настая на този сгъваем стол. Сега седни и се отпусни малко. Това скоро ще свърши и веднага потегляме.

Не разбирах какво го безпокои. Светът беше хубав.

Глава девета

Предстоеше ми да видя какво Хелър наричаше „малко семейно тържество“.

Стана десет часът. Пристигнаха десетки камиони и хиляди хора. Стражите на хангара въобще не се опитваха да спират някого, просто бяха отворили портата.

Празничните гирлянди и флагчета отвсякъде се набиваха в очи. Докараният „Тап“ не беше в кутийки, а в резервоари. Хората се наливаха от огромни халби. Някои оркестри вече се надсвирваха и обърканите мелодии заглушаваха тътнешото мърморене на гъмжилото. Човек би си помислил, че тържеството е започнало.

А не беше. Специалисти по дневни фойерверки бяха пристигнали

по-рано и аз ги гледах добродушно, без да подозирам какво са намислили. Те дадоха сигнала за началото на увеселението!

От тяхната платформа нагоре изфуча „платмяща планета“!

Издигна се половин миля, увисна и се завъртя, показвайки светещите си „континенти“, после се пръсна в огнено кълбо. Сигурно се виждаше от много мили околоръст! Това беше официалното откриване.

Тълпата закрещя весело.

Добре, де, казах си, тези зрелища са нещо обикновено – живеещите наоколо нямаше много да се учудят. Редовно ги устройваха при откриване на нов магазин или финална игра на „куршумена топка“. Нищо страшно. При това красиво.

Разположил се на стола, прикрит от парапета, аз можех спокойно да разглеждам ставащото долу. Усещах се могъщ, способен да контролирам без усилия всичко от мястото си.

Очите ми се спряха на вирнат кран над голям камион, стоеше високо и от мен. Изведнъж осъзнах, че гледам екип на „Домашен екран“. Многоброен екип! С многобройни камери!

Е, така да бъде. Вероятно фирмите, осигурили напитки за празнуващите, са ги повикали с надеждата да изкопчат малко безплатна реклама, стигаща до всяко семейство. Или мениджърът на танцорките, или пък на трупата с планинските мечки. Хората на „Домашен екран“ си пъхаха носа навсякъде, но често не използваша заснетите кадри. Формалност.

Репортери! Коли на поне десет новинарски листа бяха паркирани около камиона на „Домашен екран“. Хищно ято журналисти с неизменните фотографии край тях. В края на краищата където има безплатно пиене, там има и репортери в изобилие.

Май се насочиха насам. Аха, разбира се! Хелър стоеше на площадката и те може би не разполагаха с негови снимки в пълна парадна униформа, искряща от знаците за награди. Изглеждаше достатъчно внушителен. Естествено, щяха да направят по няколко кадъра за досиетата си, ако им потрѳяваха в бъдеще. Оказах се прав. Атакуваха осемдесетте фута стъпала, опитваха се да изтикат конкурентите. Фотографите незабавно запищяха на Хелър да се усмихне, да погледне нагоре, да погледне надолу, да се обърне насам или натам и дори да се здрависа с един от най-известните репортери – сигурно искаше да се изфука пред децата си. И това не ми пречеше. Също обикновена формалност, всекидневие.

Зърнах онзи офицер от Флотското разузнаване – Бис. Говореше с трима репортери в подножието на площадката и сочеше към нас, те веднага повикаха фотографите си.

Аха! Разпознавах къде е силата! Не идвах при Хелър! А право при мен! Време беше да се сетят.

Помолиха ме да стана и да заема различни пози. Не се съмнявах, че направиха много хубави снимки. След време щяха да ги продават на издателите на исторически книги. Като прецених на какви подвизи бях способен в момента, не бих се учудил да напишат цели томове само за мен.

След това пожелаха да застана до гърба на Хелър, така че той да бъде на преден план отляво, аз – малко назад и отдясно. Бис също се озова до мен, наставляваше ме да заставам в разни пози, но шепнешком, за да не безпокои Хелър.

Направиха снимки как се вирам в гърба на Хелър. Още не бяха доволни. Когато ми казаха, че съм имал природна актьорска дарба и би трябвало да гледам по-злобно и да скърцам със зъби, аз наистина започнах да се забавлявам. Изпълних всички поръчки и добавих свои хрумвания – потупвах торбичката с олово в дланта си, стисках бодливите си юмурици. Хелър нищо не забелязваше и продължаваше да бърби с кого ли не.

Вече смятах, че са си свършили работата с мен, но не, накараха ме пак да седна на стола. Един помощник-фотограф разположи зад мен нарисован фон – нещо като вход на пещера, съвсем реалистично изобразен. Изпъчих се пред камерата.

Но горящият от желание да помогне Бис не беше удовлетворен. Сочеше надолу и шепнеше, станах да видя какво иска. Върху цялата дължина на един бар бяха изложени кексове-фигури в естествена големина и много убедителни с цветовете си. Помощникът вихрено се понесе надолу, отчупи едната ръка от сладката статуя на нимфа, наплеска я с червен конфитюр и тичешком се върна да ми я даде.

Уведомих ги, че не съм гладен. Но те казаха, че искали да се уверят колко добре мога да играя, сега бих ли си придал хищен вид, докато хапвам ръката пред камерите? Реших, че за мен няма нищо по-лесно от това, нали бях природно надарен и способен на всякакви подвизи. Още снимки как примляскам сладко над откъснатата ръка. Накрая те и Бис се съгласиха, че съм се проявил великолепно, и си отидоха.

Стотина момичета преминаха като на парад с танцови стъпки, развяваха огромни флагове. Загледах се в тях. Струваха ми се малко призрачни, но хубавички.

Тълпата вдигаше все по-силен шум, връвата изведнъж се надигна. Обърнах се да видя какво бе привлякло вниманието на толкова хора.

Една лимузина от Дворцовия град, плъзгаше се към площадката за кацане. От нея излезе капитан Тарс Роук, личен астрограф на Императора. Придружаваха го неколцина помощници, всички в парадни униформи, изглежда доставиха удоволствие на множеството с великолепието и блясъка си. Невъзмутимо тръгнаха към площадката ни, после нагоре по стъпалата. Кранът с камери на „Домашен екран“ се завъртя по-наблизо.

Роук раздруса силно ръката на Хелър, заприказваха се като стари приятели. Дочувах това-онова, когато репортер на „Домашен екран“ се зае да ги мъчи с въпроси.

– Съжалявам – обясняваше Роук, – но не мога да разкрия местоназначението на тази мисия. Дойдох само да пожелая на своя приятел Джет късмет и успех.

– Капитане, според типа на двигателите, монтирани на този кораб, не бихме ли могли да стигнем до извода, че мисията ще се насочи към родната ни галактика отпреди хилядолетия? Вероятно за да намери и пренесе древен паметник от руините на някогашната ни планета?

– Не съм казвал това – отби удара Роук. – Вие го твърдите.

– Но, капитане, това е „Влекач едно“, а от достоверен източник узнахме, че с него не може да се пътува вътре в галактиката, защото не е безопасно. Неговият близък се е взривил.

В този миг си помислих: защо ли не отнеса кораба на ръце до Земята? Чувствах се в отлична форма за това. Наистина способен на необикновени подвизи! О, „Метедрин“, казах си, как съм преживял досега без теб? Какво превъзходно лекарство! Устата ми съхнеше, но няха желание да се смесвам с тълпата, за да си наляя „Тап“.

Мъжагите от хора на флота пееха една от техните си песнички и хората я подхванаха. Не усещах, че това е подготовка за следващия номер, но забелязах, че всички гледаха нагоре. Присъединих се към тях.

На около три мили над главите ни двеста и петдесет изстребител на флота летяха в строй. Правят го много прилежно. Предполагам, че насочващият ги кораб има компютър, който постоянно ги напътства всеки поотделно и те веднага се престрояват. Превъртаха се в какви ли не фигури, до една съвършено изпълнени. Неочаквано се пръснаха на пет мили в небето.

И започнаха да стрелят! Дълги осем мили плътни ленти огън, ярки и на дневната светлина, оставящи бели облаци дим след себе си.

КЪСМЕТ, ДЖЕТ!

След секунди ударната вълна се стовари върху нас. Така гърмеше, че несъмнено всеки човек във всеки от петте града я чуваше. Дори

земята грейна под яростния пламък на изписаните в небето букви.

Макар че духът ми се рееше някъде на височината на тези букви, отвърте ме боцкаше съмнение, че имаше нещо не съвсем подходящо за толкова секретна мисия. Не успяха да определя точно какво ме притесняваше, но нещо не пасваше. Хрумна ми какво не беше наред. Онези пилоти горе пропускаха веселбата! Хвъркаха из небето, без да пийнат и капка „Гап“.

Сметнах, че трябва да обърна внимание на някого за този пропуск, но те с гръм се спуснаха и кацнаха на полето наблизо, пилотите се изсипаха и се присъединиха към нас. Проблемът се уреди.

Дожаля ми и за хорицата от „Домашен екран“. Работеха толкова усърдно и все пак едва ли хващаха нещо, достойно да се появи в новините. Никой нямаше да използва заснетото от тях. Имаха купчини записи с танцърки и камиони. Защо да показват още един? Успокоих се. Секретността на мисията си оставаше непокътната.

Разсеяно оглеждах вече десетхилядното гъмжило от хора на флота и апарата и тъкмо реших, че празненството отива към привършване, чух внезапен рев.

Някой посочи нагоре, мнозинството направи същото и ето – пристигаше въздушна лимузина в бяло и златно. Не можеше да бъде сбъркана с друга. Нали я обявиха на времето за подарък от милиардите почитатели от всичките сто и десет планети!

Възторгът отекваше болезнено в тъпанчетата ми.

– Хайти Хелър! – Така скандираха името ѝ, че замалко хангарът да се лиши от покрива си! – Хайти Хелър! Хайти Хелър!

Усмихнах се. Разбрах какво искаше да ми каже Джет. Семейно тържество. Разбира се. Колко мило от нейна страна да наmine при нас!

Кранът с камерите се завъртя стремително.

Хайти Хелър изпърха от лимузината, раздавайки въздушни целувки. Беше облечена като ангел!

Естествено. Церемонията по кръщаването на нашия кораб!

Ами добре, ще му дадем име и потегляме. Нищо интересно.

Всички оркестри и хорове се включиха в любимата ѝ песен.

Камион с апаратура за специални ефекти се примъкна под нашата наблюдателна площадка и техниците защъкаха наоколо, но не забравяха и халбите с „Гап“.

Хайти с танцови стъпки изтича нагоре. Тя леко целуна Хелър по бузата и тълпата избухна в крясъци: „Хайти и Джет!“

И церемонията започна!

Триизмерно изображение на огромен бял облак изникна в небето. От него излезе ангел – но, разбира се, това си беше Хайти, чийто образ прожектираха върху облака.

Гъмжилото запищя от удоволствие!

Кълбящият се бял облак се спусна върху кораба.

Хайти се наведе над площадката и триизмерният ѝ образ, висок сто и петдесет фута, направи изящно движение към кораба с двете си ръце.

Петте оркестъра изсвириха драматичен акорд. Двата хора нададоха протяжен вой.

Ангелът извика:

– Корабче малко, днес давам ти име!

Всички се смълчаха.

Ангелът сякаш се наведе и целуна върха на влекача.

Оркестрите и хоровете ревноха отново и завършиха с трясък на цимбали.

Ангелът простря ръце напред и извика:

– НАРИЧАМ ТЕ ДА БЪДЕШ „ПРИНЦ КАВКАЛСИЯ“!

Оркестрите и хоровете запяха весело.

Тълпата пощура!

А „Домашен екран“ не пропускаше нито миг!

Остатъци от здрав разум си проправяха път през мъглата в ума ми. Щом Хайти Хелър е тук, записът щеше да се появи по всеки екран на сто и десет планети. Ставаше още по-зле, като си помислих – някой само трябваше да набере името „Принц Кавкалсия“ на своя служебен, училищен или музеен компютър, за да узнае за „Народна легенда 894М“, сочеща недвусмислено къде отивахме, на Блито-3!

О, колко хубаво беше, че ми стигаха силите да работя с такива аматьори! Свръхчовешко постижение, но се справях.

Освен това Хайти не за пръв път даваше имена на кораби. Не беше задължително да излъчат записа. Нужна им беше по-основателна причина.

Специалистите по фойерверки се заловиха за работа. Церемонията завърши с дивашко изобилие от експлозии във всички цветове, видими на много мили. Изневиделица се появи свръхнова звезда! Сигурно я изстреляха по-рано, защото избухна на поне двадесет мили над земята и освети и без това огретите от слънцето градове на Волтар. Истинско зрелище!

Минута по-късно ни разлюля разтърсващият удар на взрива.

Участниците във веселбата до един размахваха заети с питиета

ръце и кряскаха пожеланията си към „Принц Кавкалсия“.

Хайти отлетя към студиото си. Предположих, че краят приближава и е време да тръгваме. Повтарях си, че нищо лошо не се е случило. „Домашен екран“ нямаше да използва кадрите.

Дойде ред за представлението на дресираните планински мечки.

Стана ми приятно, когато Бъгз Бъни на подскоци дойде при мен и ми подари морковче. Не усещах глад, но го захапах.

– Няма да ти мътят водата с тия снимки, приятел – каза ми той на английски. – Без майтап.

Благодарих му за дружеската подкрепа. Винаги ми помагаше. Но се запитах да не би някой от товарните кораби току-що да е пристигнал на Земята? Би трябвало по-добре да проверяват има ли пътници без билет. Обърнах се да укоря Бъгз, но той изчезна.

Танцуващите мечки си бяха на мястото и тълпата им се радваше.

Изневиделица долу се появи Снелц, скъпият ми приятел Снелц със своята рота. Добър човек е този Снелц.

Ротата му излъчваше великолепиe в черните си униформи. Носеха защитните си шлемове със спуснати маски и бластерните си пушки. Оркестър и хор на флота подеха маршова песен и в такт с ритъма ѝ ротата на Снелц започна да изпълнява най-сложните пехотни престроявания, които можех да си представя. Квадрати, кръстове, минаващи една през друга редици. През цялото време въртяха пушките с всевъзможни движения. Но как е накарал стражи от апарата да научат това изкуство?

Множеството се изуми. Приветстваха гръмко края на всяка маневра.

Бластерните пушки стреляха – след всяко сложно завъртане изгърмяваха намален до минимум заряд. Маневра – бум! Маневра – бум! Внушително.

После изведнъж от всяка пушка излетя флагче. И трудните престроявания завършиха с плющене на многоцветни платна.

Последният изстрел напълни небето с конфети. Цялата рота застана на коляно пред кораба и взе пушките „за почест“, а искрящият хартиен сняг засипа кораба.

Гостите полудях! Че бяха ли виждали такова строево представление!

Шумотевицата заглъхна, щом Снелц заповяда на ротата:

– Свободни сте!

За миг настъпи мълчание. Проряза го глас на офицер от апарата, насочен към летците от флота:

– Да, бе, да! А вие, типчета такива, си мислите, че в апарата не знаем как да маршируваме!

Безмълвно напрежение покри тълната като паднало одеяло.

Пилот отвърна с още по-силен глас:

– Техният капитан е бивш гвардеец от флота! Не е никакъв къркач!

Човек от апарата го цапардоса.

Някой от флота прасна някого от апарата.

Двайсетина юмруци от апарата се стовариха върху двајсетина челюсти от флота.

Стотина юмруци от флота отговориха с удар.

И започна меле!

Камерите на „Домашен екран“ не изпускаха нито миг.

Викове! Мощно запратени халби!

Присъстващите военни полицаи от флота скочиха да спрат боя.

И стражите от военната полиция на апарата се намесиха.

Военните полицаи от флота и от апарата се сблъскаха и се сбиха!

Падаха сергии, обръщаха се пейки. Мезетата служеха за снаряди.

А „Домашен екран“ снимаше ли, снимаше!

Хелър огледа отвисоко кипящата околност. Сграбчи микрофон, свързан към цялата система за оповестяване, и гласът му заглуши врявата:

– До всички оркестри и хорове! ЗАПОЧВАЙТЕ „НАПРЕД КЪМ КОСМОСА“!

Тези песни малко ги избива на декламация. Изпеят някой куплет по мелодията, после реват команди и така нататък.

Три от оркестрите бяха качени достатъчно високо над битката и започнаха встъплението.

Който от певците не се бе включил във въргала, изпя началото:

„Напред към Космоса!

Очакват ни звездите!“

И надут речитатив:

„Нагоре, нагоре, нагоре!

Високо, високо, високо!

Люковете затворете!

Мощността докрай включете!

Към небето, към небето!“

Халбите се пръскаха на шрапнели. Писъци и викове отекваха надолу. Оркестрите и хоровете се стараеха да надвият шума:

„Напред към Космоса!
Планетата върти се долу.“

И пак декламация:

„Тътен, тътен, тътен!
Пламък, пламък, пламък!
Към целта се насочете!
Точен курс определете!“

В далечината се чуваше вой на сирени – вдигнати по тревога части за борба с безредиците летяха насам!

А хоровете невъзмутимо продължаваха:

„Напред към Космоса!
Към непознатите земи!
Огън, огън, огън!
Сила, сила, сила!
Мрака победете!
Коланите стегнете!
Петорно ускорение понесете!“

Сирените зловещо приближаваха. Първият от полицейските кораби тежко разтърси земята. Битката не спираше.

Хоровете крещяха с пълна сила:

„Космос, ти си мечта!
Космос, ти си лукавство!
Космос, ти си магия!
И никой не ти устоява.
Устрем, устрем, устрем!
Тласък, тласък, тласък!
Отново стремим се напред,
делим се от дом и любими.
С надежда и с ужас –
към звездната нощ.
Потегляме!
Потегляме!“

Напред, КЪМ КОСМОСА!“

Камион-цистерна тремаво полегна настрана, потапяйки всичко в наводнение от „Тап“!

Полицайте, които кацаха наоколо, бяха от флота и от апарата. Сби-ха се, преди да стигнат до портата.

„Домашен екран“ събираше впечатления.

Хелър каза:

– Няма да ги разтърват до вечерта! Влизай! Наближава обед. Отлитаме!

Влезе в пилотската кабина. Даде заповеди на спомагателната машинна зала и включи докрай всеки звук лост на пулта пред себе си. Когато бутат нещо с лъчите си в безмълвието на Космоса, влекачите ги използват и за предаване на звук. Тези лъчи блеснаха около хангара, забиха се в земята и във всеки кораб на апарата наоколо. Свирки, сирени, гонгове и ударни сигнали зареваха едновременно. Оглушах!

Направих втори и последен неуспешен опит да затворя люка на въздушния шлюз. Не знам защо не успях да подчиня ръцете си на някакво свое желание. Вече се издигахме нагоре и аз се проснах пред зей-налия люк, главата ми увисна във въздуха.

Камерите на „Домашен екран“ се обърнаха, за да проследят нашия старт, както и двестафутовия полет надолу на моя шлем.

Сигналите на влекача не спираха. Боят долу също.

Вече няколко минути ръцете ми трепереха. А сега и тялото ми се разтърси от неудържими гърчове. Блаженството изчезна, изместено от крайна раздразнителност.

Казах си, че това е най-оповестеното секретно начало на мисия, за което някой е чувал!

На триста фута под нас, чужд на увлечената в заниманията си гъл-па, стоеше самотен страж и с две ръце бясно изпращаше целувки след влекача. Графиня Крек! Не си е стояла на мястото в Спитеос! Била е тук през целия ден!

Далече долу на Волтар, сега тя изглеждаше съвсем мъничка. Зам-ръзна неподвижно и сякаш се сви.

Някой ме хвана за петите, издърпа ме вътре и затвори люка.

Започвахме нашето широко обявено, несъмнено появило се по все-ки екран на всяка планета, много секретно пътуване.

И само боговете знаеха какво ни очаква!

КРАЙ

© 1985 Л. Рон Хабърд
© 1995 Владимир Зарков, превод от английски

L. Ron Hubbard
Mission Earth 1: The Invaders Plan, 1985

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

МИСИЯ ЗЕМЯ. ТОМ 1. ПЛАНЪТ НА НАШЕСТВЕНИЦИТЕ. 1995. Изд. Вузов,
София. Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Владимир ЗАРКОВ [Mission Earth / L.
Ron HUBBARD]. Печат: Полиграфия, Пловдив. С карта. Формат: 18 см. Страници:
700. Цена: ----. ISBN: 954-422-030-5 (многократно). ISBN: 954-422-031-3 (т. 1).

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/527>]